

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

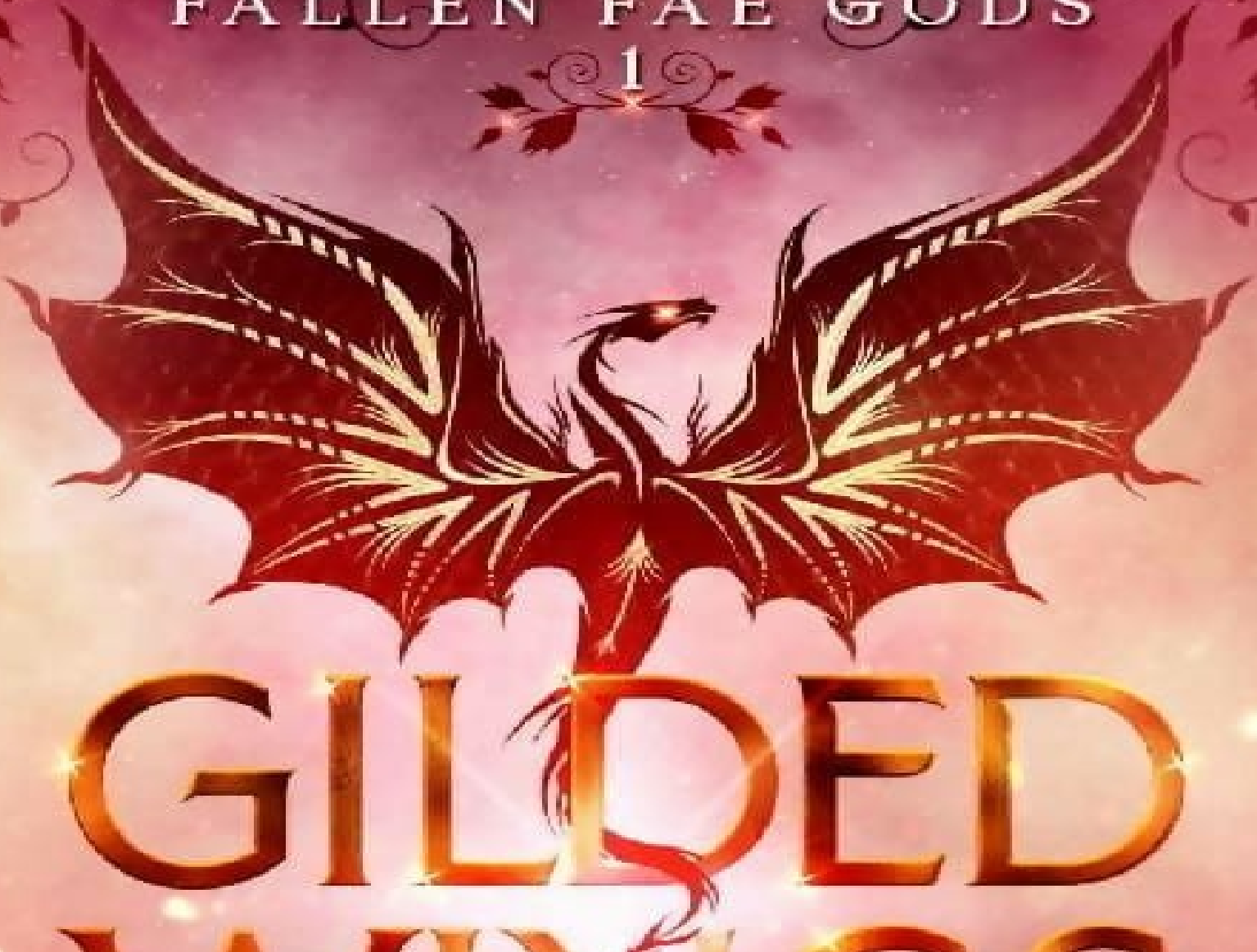
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FALLEN FAE GODS

1

GILDED WINGS

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN
EVE

GILDED
KANATLAR
DÜŞMÜŞ FAE TANRILARI 1

JAYMIN EVE

Çeviri Kitaplar

Telegram

Jaymin Eve
Yaldızlı Kanatlar: Düşmüş Fae Tanrıları #1
Telif Hakkı © Jaymin Eve 2023

Tüm hakları saklıdır
İlk yayınlanma tarihi
2023 Eve, Jaymin
Yaldızlı Kanatlar: Düşmüş Fae Tanrıları #1

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Oceans Edge Editing

Kapak tasarımı: Covers by Aura

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Sonsöz

Ayrıca Jaymin Eve tarafından

Alice'i tavşan deliğinden aşağı takip etmek isteyen ve bunun ejderhalar ve tanrılarla R dereceli bir versiyonu olmasını dileyenler için.

p.s Tavşanı sevme.

BÖLÜM BİR

Tuhaf bir açıyla dışarı fırlayan ve tüm yığını hizadan çıkaran birkaç sırtı düzeltmeyi başarmadan önce, iade edilen kitap yığını tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Kutsal denizci dövmeleri, Morgan, bu çok yakındı," diye homurdandı Lexie. En iyi arkadaşım ve Dragerfield Özel Kütüphanesi'nin bakımına yardım etmekle görevli diğer tek kişi, kolları neredeyse masanın üzerindeki kadar uzun bir kitap yığınıyla dolu, tökezleyerek yaklaştı. "*O değerli kitaplardan* birine zarar verdiğimizde Simon'ın ne kadar sinirlendiğini biliyorsun."

Oh, biliyordum. Hem de nasıl biliyordum. Simon, Dragerfield Malikânesi'nin bekçisiydi. Yaşını göstermeyen koyu tenli, görkemli bir adamdı ama kafasında benim yirmi beş yaşımdan birkaç yaş büyük olduğunu gösteren birkaç tutam beyaz saç vardı. Her zaman siyah bir takım elbise giyer ve omurgada yeni bir kırışıklık keşfettiğinde bacaklarımıza vurmayı sevdiği ağır bir baston taşırdı. Neyse ki buraya nadiren gelirdi.

Her şeyi berbat ettiğimiz zamanlar hariç. Her nasılsa, kitaplara ne zaman dikkat etmediğimizi hep bilirdi.

Lexie kendi yığınına olabildiğince nazik bir şekilde benimkinin yanına bıraktı; kitaplar iade edildikleri duruma göre tasnif edilecek, yeniden raflara yerleştirilecek ya da onarılacaktı. Kitapları ödünç alan kişiler onlara zarar vermişse sorun yoktu. *Buna* izin vardı.

Bir elini alnına sildi, kısa kesilmiş siyah saçları Japon mirasının muhteşem kemik yapısını ortaya çıkarıyordu. Görünüşü ve boyuyla - benim 1.80'imden birkaç santim daha uzun- en iyi arkadaşım bir model olabilirdi, ama bunun yerine benimle sakin bir hayatı seçti. Hem yeni hem de paha biçilmez eski kitaplar günlerimizi dolduruyordu ve ben bundan daha mutlu olamazdım. İngilizce ve tarih alanındaki çift diplomam beni bu yola sokmuştu ve benim için başka bir kariyer yoktu.

Dragerfield Özel Kütüphanesi, Biddeford, Maine'in eteklerinde büyük bir binada yer alıyordu. Ben Portland'lıydım, bu yüzden çok büyük bir yer değildi.

Bu bölgeye taşınmak beni biraz değiştirdi ama beni biraz boğucu olan ailemden de uzaklaştırdı. Onlar benim tek ailemdi ve onları seviyordum ama annemin iniltilerine rağmen kendi evime ve mahremiyetime ihtiyacım vardı.

"Bu gece hâlâ içki alacak mıyız?" Yığınları sıralarken Lexie sordu. İki yıl boyunca bu işi yaptıktan sonra, artık ince bir sanat haline getirmiştik. Hiçbir sayfanın gevşek olmadığından emin olmak için açmadan önce önünü, arkasını, sırtını ve cildini kontrol ederdik. Sonra, eğer her şey yolundaysa, yeniden gizleme yığınınına giderdi. Hasarlıysa, bir onarım bölümümüz vardı.

Çalışırken, "Bu gece kesinlikle içki içeceğiz," dedim. "Şu yeni bar açıldı. Deniz ürünlerinin tadına doyum olmamış."

Lexie sanki iyi bir yemek düşüncesi bile onu neşelendiriyormuş gibi özlemle gülümsedi. Bunu anlayabilirdim. Kıvrımlarım, her şekil ve formdaki yemeğe olan neredeyse takıntımın kanıtıydı. "Bana *bütün* tereyağını ve sarımsaklı karidesi ver." Neredeyse salyalarımı silmek zorunda kalacaktım. "Ve patates püresi ve kalın kesilmiş patates kızartması. Hepsi için buradayım." İşten çıkma vakti yaklaşmıştı ve ben açıktan ölüyordum.

"Dur," dedi parmağıyla yüzümü göstererek. "Küfür etmediğimi biliyorsun ama biz isteyken sarımsaktan, karidesten ve püreden bahsedersen sana fırlatacak çok renkli ifadeler bulurum."

Renkli ve küfürsüz cümlelerin kraliçesiydi, bu yüzden ona inandım.

"Şu işi bitirelim de on dakika erken çıkalım," dedim.

dedi, hızını artırarak. Onun da gülümsemesi arttı ve daha da hızlı hareket ettik.

Yığınımdaki kitapların çoğu yeni bölümdendi, ancak en altta daha fazla dikkatimi gerektirecek iki büyük kitap vardı. Onlara ulaştığımda ellerimde bir enerji karıncalanması oldu ama bu eski eserlere o kadar alışmıştım ki tepki bile vermedim. Bu özel kütüphane kimliği belirsiz bir milyardere aitti ve kitapları ödünç alanlar bunu sadece geceleri, biz burada yokken yapıyorlardı. Koleksiyonun çoğu müzelerde olmalıydı - o kadar nadir ve özeldi - ve her zaman eski düzyazılarına sadece bir sihir dokunuşu aşılınmış gibi hissettim.

Kıvılcımı ilk hissettiğimde, odada bir elektrik sorunu olduğunu düşünerek bir adım havaya sıçramıştım. Ama hayır, kitaplar yüzünden olmuştu. Genellikle sadece en eskiler beni çarpardı ama bazen yeniler de çarpardı.

Neyse ki tanımadığım bir dilde ve metinde yazılmış olan bu iki kitap mükemmel durumda iade edildi, ben de hepsini yeniden raflara yerleştirmek için kütüphanenin üst katına çıktım. Üç katlı bir binaydı, ikinci ve üçüncü balkonların etrafındaki kıvrımlı rafların hepsi zemin kattaki büyük bir balo salonuna bakıyordu. Ayrıca, her üç kat boyunca uzanan ve birçok kat yukarıda tavana kadar uzanan inanılmaz beyaz, elle oyulmuş taş sütunlar vardı.

Lexie ve ben, kitapların konulması için yukarıdaki balkonlar inşa edilmeden önce, alt kattaki mermer zeminin bir zamanlar balolar için kullanıldığını tahmin ediyorduk. Bizim zamanımızda burada hiç balo ya da dans düzenlenmemişti, bu bina sadece kütüphane olarak kullanılmıştı ve neden daha fazla raf eklemek için alt katları yenilemediklerini merak ediyordum. Çok fazla kitap rafı olabilir mi?

Bu aptalca bir soruydu.

Kesinlikle yapamazsın.

Lexie ile paylaştığım küçük daire kelimenin tam anlamıyla raflarla kaplıydı, her boş duvar, köşe ve bucak kitaplarla dolup taşıyordu. Dediğim gibi, işimizle yaşar ve nefes alırdık.

İkinci ve üçüncü katlar arasında defalarca yürüdüğümde baldırlarım ve kollarım ağrıyordu ve zihinsel olarak üç kokteyli ve iki porsiyon karidesi hak ettiğime karar vermiştim bile. Yani, bugün cumaydı. Kimse Cuma günü diyetle başlamaz.

Pazartesi işiydi.

"Hadi, Morgs," diye seslendi Lexie. "Buradan çıkıp şu bara gitmemiz gerek. Sarımsaklı karides beni çağırıyor."

"Bir dakika sonra dışarıda buluşuruz," diye seslendim ve üçüncü katın kenarından aşağıya bakarak, omzunda çantasıyla aşağıdaki mermer balo salonunun zemininde durduğunu gördüm. "Rafa kaldırmam gereken son bir kitap var." Duyduğunu belli etmek için bana el salladı. Bu devasa binada seslerimiz iyi duyuluyordu çünkü her yer çok açıktı.

İlerleyerek üçüncü katın en uzak bölümüne gittim, buraya girmek için bile özel bir anahtar gerekiyordu. Benim anahtarım yoktu, Lex'in de yoktu ama kitapları bırakmak için küçük bir iade yuvası vardı. Simon onların doğru bir şekilde yeniden rafa yerleştirilmesini sağlayacaktı.

Bu alanın neden yasak olduğunu sorgulamak bana düşmezdi, çünkü o alana girmeden de işimi etkili bir şekilde yapabilirdim. Pazartesi gel,

Döndüğümde, bölmede hiç kitap olmayacaktı. Burada çalıştığım yıllar boyunca hiç olmamıştı.

Arkamı döndüğümde, alçak, boğuk bir kadın sesi, adımlarımı durduracak kadar alışılmadık bir şekilde, "Teşekkür ederim, insan" dedi. Arkamı dönerek parmaklıklılı kapıyı ve ortasındaki küçük boşluğu inceledim. Boşluktan içeri bakmak için eğildim. Diğer taraf karanlıktı ve orada başka birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Ne oluyor be?

Tamam, belli ki karanlık köşeler ve çaresiz açlık bana bir şeyler duyurdu.

Buradan gitme vakti gelmişti.

BÖLÜM İKİ

Bu *garip* olaydan sonra kendimi çıkışa doğru her zamankinden daha hızlı yürürken buldum, gözüm yersiz bir şey olup olmadığına dikkat ediyordu. Boş hafta sonlarımdan ne kadar keyif alsam da, kitaplarla ilgilenecek kimse olmadan onları iki tam gün boyunca bırakmak zordu. Bunu asla kabul etmezdim ama pazartesi günü bu binaya adım attığımda eve dönmüş gibi olurdum.

Asgari ücretin biraz üzerinde kazandığım ve Lexie ile paylaştığım daireyi zar zor karşılayabildiğim düşünülduğünde, bir gün burada hissettiğim sahiplik seviyesi hakkında endişelenecektim. Böyle bir yere sahip olmamın hiçbir yolu yoktu. Ne kadar kendi evim gibi sevsem de.

Ama bir kız hayal kurabilirdi... belki kitaplardaki enerji zaplaması bana da yansır ve sonunda o loto numaralarını tuttururdum.

Zemin kata ulaştığımda çalışan girişine doğru ilerledim ve yan taraftaki dolaplardan çantamı ve montumu aldım. Buradan ışıklara basarak tüm kütüphanedeki her şeyi kapattım ve Aralık soğğundan korunmak için kalın yün paltomu üzerime geçirdikten sonra kapıyı arkamdan kilitleyerek binadan çıktım.

Binanın ana girişı diğer taraftaydı ama kimse o büyük, çift girişli yaldızlı kapıları kullanmıyor gibiydi. Kütüphanenin bir bölümü daha kullanılmadan öylece duruyordu.

Dışarı çıktığımda rüzgâr altın sarısı uzun saçlarımin dalgalarını yakalayıp yüzümün etrafında savurdu, ta ki ben onları bir bant haline getirene kadar. Lexie'yle paylaştığımız siyah, eski püskü Jeep'e ulaştığımda yolcu koltuğuna kaydım, kaloriferi yakmış olmasına şükrettim. Ellerimi ovuşturarak eski binaya son bir kez baktım. Hiç pencere yoktu, sadece iki kapı vardı; küçük çalışan girişı ve büyük altın kapı. Dış duvarlar bir stadyum şeklindeydi, kuleler ve üç yüz yıllık yapının beyaz taşları üzerinde savaş sahnelerini tasvir eden oyma resimler vardı.

Simon bana yaşını söylediğinde neredeyse ölüyordum. Maine'deki binalarımızı korumak için elimizden geleni yapsak da, sert hava koşulları nedeniyle tarihi eserlerimizin çoğu moloz yığınının başka bir şey değildi. Ama Dragerfield Kütüphanesi neredeyse bozulmamış durumdaydı. Özeldi, kopyalanması mümkün değildi ve tarihe olan sevgim muhtemelen işimi sevmemin nedeninin yarısıydı.

Lexie gülümseyerek, "Son bakışını da bitir kızım," dedi ve cipin vitesini değiştirdi. "Hafta sonu burayı özlediğini biliyorum."

Beni dünyadaki çoğu insandan daha iyi tanıyordu, ailem de dahil. Baskıcı yapıları onlarla özgürce paylaşımda bulunmayı zorlaştırıyordu. Hayatta kalmanın tek yolu onlardan uzak durmaktı, aksi takdirde hayatımın her alanını kontrol ederlerdi. Öğrenmek için yıllarımı verdiğim acı bir dersti bu. Annem Dianne Starrer'ın gizli narsisizmi neredeyse hayatımdaki her fırsata ve arkadaşlığa mal oluyordu.

Lexie dayanabilen tek kişiydi. Üniversite birinci sınıftan bugüne kadar benden asla vazgeçmedi ve sıkışıp kaldığım hayattan kurtulmamı sağlayan şey onun desteği oldu. Dünyada benim için ondan daha önemli kimse yoktu ve artık kendi paramla, kendi seçimlerimi yaparak bağımsız yaşadığım gerçeği beni hala şok ediyor.

"Nereye gittin?" Lexie, bu geniş arazinin çifte kapısına açılan dört mil uzunluğundaki araba yolundan aşağı inerken sordu. Kapılar hiç kapanmazdı ama kimse de ziyaret etmezdi. En azından biz oradayken. Geceleri kitapları ödünç alanlar bir şekilde buraya gelmek zorundaydı, bu yüzden sadece gündüz saatlerinde boştu. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Sadece evimi düşünüyordum," dedim ona, sıcağın kış soğuğunu yok etmesiyle rahatlayarak. "Zehirli bir durumdan kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Sen bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaşsın."

Lexie bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Kızım, aile travmalarını ne kadar iyi anladığımı biliyorsun. Annemle babam o kadar meşguller ki, sürekli denizaşırı ülkelere gidiyorlar, ben de kendi kendimi yetiştirdim. Bu şekilde zıt hayatlar yaşamışız gibi hissediyorum ama yine de ikimizin de birbirimize ihtiyacı vardı."

Bu asla inkâr edilemeyecek bir gerçektir. Ben yapamazken o anneme karşı çıkmıştı ve hâlâ tanıdığım en cesur insandı. Sadece cesur değil, güçlü, güzel ve nazikti. Yakında bir gün

Harika bir adam ve ben kanat kadınımı kaybederdim. Ama her zaman en iyi arkadaş olacaktık. Biz hayat arkadaşıydık.

"Doğruca Pattie'ye mi gitsek?" Lexie sordu. "Yani, iş üniformalarımız bir bar için uygun, değil mi?"

Çalışırken giydiğimiz düz siyah pantolonlar ve beyaz düğmeli gömlekler fazlasıyla iyiydi. Moralimin yükseldiğini hissederek, "Hadi yapalım," dedim. "Midemin yemek için daha fazla bekleyebileceğinden emin değilim. Nasıl görüldüğümüz kimsenin umurunda değil."

Lexie homurdandı. "Bish, kendini kandırıyor olmalısın. Marilyn Monroe kıvrımlarına, uzun altın sarısı saçlarına ve iri mavi gözlerine sahipsin. Beyaz gömlek de giysen, kendir çuvalı da giysen asla dikkatlerden kaçmayacaksın. Sadece sahiplen."

Kıs kıs gülme sırası bendeydi. "Bunu, uğruna ölünecek elmacık kemiklerine, sırtınızı mahvetmeyen diri göğüslere ve size doğrudan bakarken biraz canımı yakacak kadar mükemmel bir cilde sahip olan kadın söylüyor. Evet, tamam. Sıcaklığını kabullenmeye ne dersin, o zaman ikimiz de karideslerimizin tadını çıkarabiliriz."

Bu şehirde başka kimse bizi desteklemiyordu ama sorun değildi. Biz kendi kendimizin amigosuyduk.

Biz kahkahalara boğulmadan önce Lexie'nin dudakları kıpırdadı. Kasabanın ışıkları görüldüğünde nefeslerimizi tuttuk; kütüphane on mil ötede, daha engebeli bir arazideydi.

Lexie, "Doğrusunu söylemek gerekirse, bence bu şehirde kaliteli erkeklerin olmaması, bizim seksi olmamamızdan daha önemli," dedi. "İkimiz de doğru şeylere sahibiz, ayrıca iyi okumuş ve eğitimliyiz. Bu onların sorunu, bizim değil."

İtiraz etmedim çünkü bir konuda haklıydı. Ona göre, bu *onlar* için bir *meseleydi*. Ama benim için başka biriyle asla kolayca kaynaşmamıştım. Randevulara çıktım. Seks yaptım. Hatta piliçlerden hoşlanıp hoşlanmadığımı bile merak etmişim ama Kaliforniyalı hoş bir sörfçü kızla randevum bana hiçbir şey ifade etmeyen bir öpücük bittikten sonra, bunun *kafamın karışmasından* daha fazlası olduğunu anladım.

Ben farklıydım. Kalbim ve ruhum tanıştığım diğer insanlarla aynı değildi ve Lexie dışında, varlığımın tuhaf şekillerine uyan başka birini bulamamıştım. Muhtemelen yetiştirilme tarzımdan kaynaklanan bir travmaydı. Ama bahane ne olursa olsun, benim durumumda bu benimle ilgili bir şeydi.

En azından kitaplarım vardı.

Bu fazlasıyla yeterli bir tatmin olmalıydı, bu yüzden onları iyi vibratör dizimle gitmek için daha baharatlı tarafta sevdim.

Bir kızın ihtiyaçları vardı ve eğer başka kimse onları karşılayamıyorsa, kesinlikle kaırmıyordum.

BÖLÜM ÜÇ

Pattie's Bar and Grill'deki yemekler ününün hakkını fazlasıyla veriyordu ve eve döndüğümüzde -bir dizi kokteyl içtiğimizden beri şehirdeki tek Uber'le-yorgunluktan bitap düşmüş ve yatağa girmeye hazırdım. Küçük dairemiz Main Street'ten birkaç blok ötede iki katlı bir apartmanın bir parçasıydı. Bizimkiyle aynı düzene sahip sekiz daire vardı ama diğer sakinleri nadiren görüyorduk. En azından yarısı geceleri çalışıyordu, geri kalanı da trol teknelerindeydi ve ara sıra gelip gidiyorlardı.

Zemin katımız vardı ve içeri düşmeden önce kilidi açmak için sadece üç deneme yaptık.

Kelimenin tam anlamıyla.

Lexie açıklıkta tökezledi ve ben de peşinden takla attım, ikimiz de girişteki kalın halının üzerine düştük.

"Ah," diye inledim. "Bu da ne böyle? Sanırım vajinamı kırdım."

Lexie histerik bir kahkaha sarmalına girdi. "Çok beklersin bebeğim. Yıllardır vajinanın başına gelen en heyecan verici şey bu olurdu."

Keşke şaka yapıyor olsaydı. Sinirlenmek istiyordum ama büzdüğüm dudaklarımın arasından kahkahalar dökülmeye devam ediyor, alındığım fikrini ortadan kaldırıyordu. "Biri vajinamı kırsın," diye yalvardım evrene. "Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?" Kahkahalar ve sarhoşluk yüzünden kelimelerimi geveliyor ve kekeliyordum, sözümü bitirdiğimde ikimiz de uluyorduk. Sarhoş piliç tarzı.

Uzun zamandır geçirdiğim en güzel geceydi.

Lexie kendini yukarı sürükledi ve ben de onu takip ettim, kapıyı arkamızdan çarpmayı başardım ve hatta sürgüyü yerine kaydardım. Uyumsuz ama rahat üç kanepesi ve nadiren izlemeye zahmet ettiğimiz küçük bir televizyonu olan küçük yaşam alanına girdik. Mutfak hemen yan taraftaydı, L şeklindeki tasarım gerçekte sahip olduğumuzdan daha fazla alan yanılsaması veriyordu.

Biraz su içmek için burada durdum, sabah akşamdan kalma olduğum için şimdiden pişmanlık duyuyordum. Beni çakırkeyif yapmak için çok şey gerekebilir ama oraya vardığımda

ertesı gün çok pahalıya patladı. Yatmadan önce kendimi suda boğmak, zaman zaman beni kurtaran bir lütuf oldu.

"En az iki fincan," diye seslendi Lexie, banyoya girmeden önce. Bir saniye sonra su akmaya başladı ve bir süre daha orada kalacağını biliyordum. Su tasarrufuna önem vermeyen biri varsa o da en iyi arkadaşımды. Ben de banyo yapmayı tercih ederdim ama ne yazık ki bu dairede duş bile yoktu. Küvet gibi lükslere yer yoktu.

İkinci bardak suyumı içmeye başladığımda bir zil sesi duydum ve bunun telefonum olduğunu fark etmem utanç verici derecede uzun sürdü. Çantamdan çıkardığımda, şüpheyile gözlerimi kısarak baktım ve kütüphanenin numarası olduğunu gördüm.

Bu da ne böyle?

Onlardan hiç mesai sonrası araması almamıştım. Aslında, bu numaradan tek bir arama bile almamıştım. Sabit hatlarını bilmemin tek nedeni, nadiren de olsa hasta olduğumda aramak zorunda kalmamды. Simon her zaman cevap verirdi ve kısa ve öz konuşur, yokluğumu sorgusuz sualsiz kabul ederdi.

Huysuz bekçi bu gece beni neden arasın ki?

Felaket bir şey mi oldu? *Kütüphane mi yandı?*

İçtikten sonra bunun berbat bir fikir olduğunu bilsem de, ne olduğunu öğrenmeden uyumayacaktım, bu yüzden cevaplama düğmesini kaydardım. "Alo?" Tereddütle, bu selamlamayı bir şekilde soruya dönüştürerek söyledim.

"Bir kitap kayıp."

Kanepeye doğru yürüyordum ve telefonda orgazmı tetikleyen derin bir ses yükseldiğinde, on dakika içinde ikinci kez ayağım takıldı ve düşerken başımı yan sehpaıa çarptım. Bu Simon değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Şaşkınlığımı ve başımdaki ağrıyı üzerimden attığımda, sonraki sözlerini kaçırmıştım. Sadece "...hemen ne olduğunu!" yakalayabildim.

Sesli orgazm delirmişti, bana saldırıyordu. Sesini derinleştirmek için bir çeşit makine falan mı kullanıyordu? Çünkü *lanet olsun*, onun gibi ses çıkaran birini hiç duymamıştım.

Ve ben hala onun gerçek sözlerini dinlemiyordum.

"Kafamı çarptım," diye aniden ağızımdan kaçırdım ve bir sonraki seksi hırıltısını böldüm. "Tam o sırada. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim." Ya da sarhoştı ve derin çakıllı ses tonuyla büyülenmişti.

"Özel baskı bölümünde bir kitap eksik," diye tekrar başladı, benim ek ihtiyaçlarım olduğunu varsaydığı şeyi telafi etmek için daha yavaş. Beynimi dikkat etmeye zorlayarak kendimi yerden kaldırdım. "Dün gece iade edilmişti ve bugün girişini yapmış olmanız gerekirdi ama burada değil."

Özel baskılar... O bölümden sadece bir tane vardı. "Her zamanki gibi yuvadan giriş yapıldı," dedim ona, işimi kaybettiğim anın bu olup olmadığını merak ederken biraz hıçkırarak. "Uzaklaşırken bir kadın sesi bana teşekkür etti, düşününce garip geldi. Daha önce orada hiç bir ses duymamıştım ama belli ki kitabı almış. Yani, bana başka ne için teşekkür edebilirdi ki?"

Arama kesildi ve tekrar göz kırptım, ana ekrana bakmak için kulağımdan kaldırdım. "Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım. "Yüzüme kapattı."

Genel olarak kişiliğimde biraz fazla *abuk sabukluk* olduğunu biliyordum ama bu tamamen yeni bir kabalık seviyesiydi. Bu gece ya da bu hafta sonu için endişelenmemeye karar vererek, titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve duş sıramı beklemeye başladım.

Lexie bir buhar bulutunun içinden çıkarken, "Hepsi senin, jelibon," dedi, poposu çıplaktı çünkü öyle uyumayı seviyordu. Birbirimizin yanında o kadar çok çıplak kalmıştık ki bu noktada tuhaf bile gelmiyordu. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," diye seslendim, sesimi normal çıkarmaya zorlayarak. Neyse ki Lexie ya çok yorgundu ya da ses tonumdaki ya da hareketlerimdeki tuhaflığı fark edemeyecek kadar sarhoştı ve o fark etmeden banyoya kaçabildim. Duş ılıktı ve burada su basıncı berbattı, ama günün kirini ve makyajımı temizlemek ve yatmadan önce kendimi yenilemek için yeterliydi. İğrenç şehir suyu ve daha da iğrenç sıcak su sistemi suyu olduğunu umursamadan musluktan biraz daha su içtim.

Eğer yapmazsam akşamdan kalma olacağımdan daha iyiydi.

BÖLÜM DÖRT

Banyoyu bitirip, yüzümü ve dişlerimi fırçalayıp, en sevdiğim pazen pijamalarımı giydikten sonra yatağıma uzandım ve telefonumu elime alarak elimdeki kitabın birkaç bölümünü daha okumaya hazırlandım. Çok sevdiğim bir serinin üçüncü kitabıydı ve iki gün önce piyasaya çıkmıştı. İşten güçten ancak birkaç dakikamı ayırıp okuyabilmişim ve *Hannah*'ya ne olduğunu bilmemek beni yavaş yavaş öldürüyordu, özellikle de yazarın son kitapta bıraktığı uçurum tehlikesi yüzünden.

Okuma uygulamamı açmaya gittiğimde gözüm telefonun görüntüsüne takıldı ve o derin ses bir kez daha zihnimi doldurdu. Farklı bir ses tonu vardı, *gerçekten farklıydı* ve daha önce böyle bir ses tonuna sahip biriyle karşılaşmadığımdan emindim.

Az önce kütüphanenin gizemli sahibiyle mi konuşmuştum? *Dragerfield*. Hala sahibinin adı mı yoksa rastgele bir kütüphane adı mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir kitap kayıp. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir şekilde başka bir özel baskıyı gözden mi kaçırmıştım? Yoksa oradan çıkmak için acele ettiğimden elimdeki kitabı yanlışlıkla yanlış yuvaya mı göndermişim? Gölgeler nedense beni korkutmuştu ve kitabı elimden bıraktığımda neredeyse kaçacaktım.

Yoksa bunun o tuhaf kadın sesiyle bir ilgisi var mıydı? Kitabı aldılar ve şimdi kovulmak üzere miydim? Ve daha da kötüsü, Lexie'yi de kovdurabilir miydim? Muhtemelen benim adıma istifa ederdi zaten ama bunu ona yapamazdım. Dünyanın en mükemmel işine sahipken olmazdı.

Özellikle de bizim küçük kasabamız için.

Düşünebildiğim başka bir iş seçeneği yoktu, özellikle de karada kalmak istiyorsak. Aptalca bir hata yüzünden işimizi kaybetmeyi kabullenmeyi reddettim.

Değil mi? Bay Seksi Ses ile bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Artık alkolün etkisi geçmeye başlamıştı ve migren bölgesine doğru ilerliyordum. Eğer daha fazla su içmez ve ağrı kesici almazsam, pişman olacaktım.

sabah olduğuunda varlığımın her parçası.

Kıçımı yataktan sürükleyerek pijamalarımın üzerine bir palto geçirdim, yalıtımsız evimizin soğuğuna karşı sıcak kalmam gerekiyordu. Kalorifer son demlerini yaşıyordu ve fazladan birkaç kat giysi olmadan bu kış aylarıyla başa çıkabilecek donanıma sahip değildik. Mutfakta yine telefonuma baktım ve kafamda dönmeye devam eden konuşmaya lanet ettim.

Daha ne yapacağımı düşünmeden iki tablet, bir bardak su daha içtim ve Uber uygulamasını açtım. Bağımlı beynim daha ne halt yediğimi anlamadan Uber'i arayıp beni alması için çağırdım ve sonra hala pijamalarım ve montumla, tabii ki sütyensiz, evimizden gizlice çıktım. Eğer sütyenle uyuduysanız, profesyonel yardım almanız gerekir.

Uber-Fred evin önünde durduğuunda, ağır, hava koşullarından hırpalanmış kaşlarının altından bana gözlerini kısarak baktığında, neredeyse fikrimi değiştirip eve geri koşacaktım. "Missy?" dedi camı indirirken. "Barda bir şey mi unuttun?"

Fred bütün kadınlara *hanımefendi derdi*. Hepimizin kırmaya çalıştığı ama sonunda kabul ettiğimiz korkunç bir alışkanlıktı bu. Bu noktada değişmek için çok yaşı ve inatçıydı. "Ah, hayır," diye kekeledim, bir çoraplı ayağımdan diğerine zıplayarak. "Acil bir işim var. Kütüphaneye gitmem gerekiyor."

Bu Fred'in oraya ilk gidişı değildi ama kesinlikle gece yarısı yaptığı ilk yolculuktu. "Kütüphanede acil bir durum mu var?" dedi yavaşça, aksanı vurgulanması gerekmeyen birçok harfi ortaya çıkarıyordu. "Bu kulağa doğru gelmiyor."

Gerçekten de öyle değildi ama yine de buradaydık. "Bir kitabı kaybettim," diye ekledim, bu noktada yüzüm neredeyse uyuşmuştu. "Eğer ona ne olduğunu bulamazsam kovulacağım. Sonra ben de Lexie'yi kovduracağım ve sonra sokaklarda yaşayacağız, ta ki birimiz bir dolar kazanmak için fahişelik yapmak zorunda kalana kadar ve Lex benden çok daha yakışıklı ve ben onun olmasını istemiyorum..."

Gergin olduğum zamanlardaki bu başıboşluk endişe verici olmaya başlamıştı ve Fred'in nereye gittiğimi sorduğuna bile pişman olduğuna emindim.

"Bin," diye bağırdı sonunda, çifte hamileliğimizin ortasındayken sokaklarda küçük fahişe bebekler yetiştirirken. "Yeter ki çeneni kapa."

"Tamam, tamam," dedim, yolcu kapısını açıp içeri girmeyi başarmadan önce tökezleyerek kenara çekildim. "Söz veriyorum, uzun sürmeyecek."

Beni bekle."

Fred homurdandı, daha kapı tam olarak kapanmadan ve emniyet kemeri takılmadan havalanmaya başlamıştı bile. "Dostum," diye nefes nefese kaldım. "Önce güvenlik."

Bu sefer kesinlikle dört harfli bazı kelimeler mırıldandı ve Lexie'nin "kurbağalar" ve "jibblenuts" kelimelerini yasal küfürler yerine yorumlamak zorunda kalmamak güzeldi. Fred benim lanet olası bir ucube olduğuma inanıyordu ve bunu açıkça söyledi.

Ondan sonra araba sessizleşti, Fred sessiz kasabada hızla dolaştı, var olan her kestirme yolu kullandı, böylece ana bölgeden çıkıp dakikalar içinde kütüphaneye giden yola girdik. Hava çok karanlıktı, bizi yolda ve her iki taraftaki engebeli arazide tutmak için sadece farları vardı.

Bu yolda başka bir araba görmemiştim ve bu gece de bir istisna değildi. Garip bir şekilde trafik bekliyordum, çünkü bu kitapların ödünç alındığı zamandı. *Öyle değil mi?*

Kapılar her zamanki gibi açıktı ve Fred yavaşlamadı bile, sağ aynasını direğe çarpmasına ramak kalmıştı. Belli ki arabası umurunda değildi ve bu ucubeden bir an önce kurtulmayı umuyordu.

Kütüphaneye yaklaştığımızda, binanın etrafını aydınlatan ışığa göz kırptım. Burayı daha önce hiç gece görmemiştim ve Times Meydanı'nın ortasındaymışız gibi aydınlatılmıştı. Ama garip bir şekilde... girişin etrafındaki çimenlik alanda tek bir araba bile yoktu.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı Fred sonunda, o yavaşlarken ikimiz de ön camdan bakmak için öne doğru eğilmiştik. "Bir parti mi var?"

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes aldım. "Eğer varsa da bize haber verilmedi."

Bana sorarsanız bu biraz kabaydı. Yani, ana balo salonunun neden hiç kullanılmadığını merak ediyordum ve işte bu pislikler mekânı kullanıp bize haber vermediler.

Dragerfield. O derin ses. Belki de şehre geri dönmüştü... ve beni bu yüzden aramıştı.

"Hâlâ içeri giriyor musun?" Fred sordu ve genellikle bizi bıraktığı yan girişten birkaç metre ötede durduğunu fark ettim. "Başka bir Uber talebi almazsam on dakika bekleyeceğim. O zaman ben sizi tekrar almak için müsait olana kadar burada takılmak zorunda kalırsınız."

Başımı salladım, hâlâ binaya bakıyor ve bu gecenin ne kadar tuhaflaştığına göz kırpyordum. "Bu adil, Fred. Çok adil. Teşekkür ederim."

Sadece homurdandı ve ben hâlâ hareket etmeyince üzerime eğilip kapıyı açtı. "Çık dışarı. Dağınıklığını düzelt."

Ne tatlı bir dede figürü. Görünüşe göre başka seçeneğim yoktu, pijamalarım ve çoraplarımla dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan hafifçe kapattım. Bu açıdan büyük çift kapının nihayet açık olduğunu görebiliyordum ama yine de en iyi seçeneğimin yan giriş olduğuna karar verdim.

Amaç gizlice girip çıkmak ve lanet kitabı bulup sabah olmadan geri getirmektir.

Belki de parti, görevimi tamamlamadan önce kimsenin beni bulmamasını sağlamak için tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıydı.

Harika bir plandı. Sıfır kusur.

Ve adımlarımdaki bu güvenle yan girişe doğru aceleyle ilerledim.

Günü kurtarmaya hazırım.

BÖLÜM BEŞ

Kolaylıkla içeri girdim. Yan giriş kilitliydi ama anahtarlarımı unuttuğum sabahlar için yan taraftaki bir taşın altına saklanmış yedek bir anahtar vardı. Kapı sessizce açıldığında karanlık odaya girdim. Arkada kimse yoktu ve bu bana içeri girip kapıyı arkamdan kapatmam için gereken avantajı sağladı.

Girişte hiç görmediğim kadar karanlıktı ama buradan o kadar çok geçmiştım ki her şeyin nerede olduğunu tam olarak biliyordum. Hafif nemli *çoraplarım* adımlarımı sessiz tutuyordu ve merdivenlere ulaşp bir sonraki kata çıktığımda etrafımda birkaç ışık süzöldü, balo salonunun ambiyansı kendini belli ediyordu.

Dışarıda duyduğum güröltü içeride daha yüksekti, doğal olarak müzik ve kahkaha en yaygın sestı, ardından daha düşük bir konuşma tınısı geliyordu. Kendimi hızlı tempolu, enstrümantal müzik eşliğinde her basamakta zıplayarak çıkarken buldum ve her adımda aşağıda neler olduğuna dair beklentim arttı.

Burası geceleri Dragerfield'dı -Lexie ve benim bilmediğimiz gizli bir gece hayatı- ve davetli olmadığım halde burada bulunmanın aptalca ve pervasızca olduğunu bilsem de, başka bir yanımd Dragerfield'*ımın* bu diğeri yüzünü keşfetmeye can atıyordu.

Bu sahiplik sanrısı terapi için harika bir konuşma olurdu, şüphesiz.

Karanlık iniş düzleştğinde, üst katlarda kimse görünmediği için şükrettim. Kenara doğru ilerleyerek yan tarafa baktım ve mermer zeminlerden yansıyan ışık, uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra gözlerimi yaktı. Tek görebildiğim parıltılı spot ışıkları ve elbiseler ve takım elbiselerle dolu bir odaydı.

İşğa uyum sağlamalarına yardımcı olmak için gözlerimi kapattım ama tekrar açtığımda aynı manzarayla karşılaştım: ışık ve renk vardı ama aşağıda tam olarak kimin olduğunu ya da nasıl bir parti olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Neredeyse sanki

Bu kattaki manzara aşığıdaki sahneyi gizliyordu ve bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum.

Başımı sallayarak, önce kayıp kitapla ilgilenmeye, sonra da olayla ilgili casusluk yapmaya karar verdim. Yer seviyesinden görmem gerekiyorsa, o zaman ayrılırken gizlice bir göz atmam gerekecekti.

Parmaklıklara doğru döndüğümde gözlerim kısa süreliğine yaşardı, karanlık bir kez daha etrafımı sardığında rahatsızlığım hafifledi. Başımı eğerek ve adımlarımı hafif atarak önce iade edilen tüm kitapların bulunduğu kutunun bulunduğu masaya doğru ilerledim.

Kutunun içinde birkaç yeni kitap vardı ama özel baskılardan hiçbir iz yoktu. Daha sonra, yeniden raflara yerleştirirken gözden kaçırdığım başka bir özel baskı olma ihtimaline karşı yukarıdaki ve aşığıdaki tabloyu kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu. Karanlıkta tekrar kontrol etmek için telefonumun ışığını kullandım ama etraf temizdi.

Arka planda müzik devam ediyordu, hiç bilmediğim şarkılar ama ben mırıldanıyor ve sallanıyordum, isteksizce ortamın tadını çıkarıyordum. Bu şerefsizlerin ışıltılı bir balo düzenlemesi ve bizi davet etmemesi bu yılki bok listemin en tepesindeydi. Annemle babamın yılın başlarında beni eve döndürmek için neler yaptıklarını düşününce bu da bir şey ifade ediyordu - her ikisi de ellili yaşlarında ve sağlıklı olmalarına rağmen bensiz yemek, temizlik ve işlevlerini yerine getirmekte zorlanıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Bu durum beni korkutmuştu ama kararımı değıştirmedim ve herhangi bir karar vermeden önce ikisinin de doktora görünmesini istedim. Ne gariptir ki, bu konuda başka bir şey duymadım.

Suçluluğun narsisistik bir şekilde kullanılması bugünlerde pek hoşuma gitmiyordu. Eski alışkanlıkları ve ömür boyu süren şartlanmaları kırmak zor olsa bile. Artık oyunlarını anladığım için, kendimi savunmam daha kolay oluyordu.

Bu alanı terk ederek, özel baskıların geri döndüğü bir sonraki kata çıktım, hala sürünerek ilerliyordum, ama daha az gizlenme ve hançer eğilme ve dokunma ile. Bu gece kimse kitaplarla ilgilenmiyordu.

Kitapları yerleştirdiğim yuvanın bulunduğu kapıya ulaştığımda, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Kolu çevirdim.

Ciddiyim, bu gece bana ne oldu böyle?

Kuralları çiğneyen biri değildim. Sıkıcı bir hayat yaşıyordum ve bu benim için sorun değildi. Sıkıcı demek güvenli demektir ve güvenli de duygusal olarak manipüle edilip başkasının mutluluğunu yaşamayacağım anlamına geliyordu.

Bunu bir daha asla yapmam.

Kolu aşağı ittiğimde bir klik sesi duyuldu ve kapı aıldı.

Lanet olsun.

Lex ve benim için tamamen yasak olan yasak odanın kilidinin aılacağını milyon yıl geçse de tahmin edemezdim. Demek istediğim, bu içeriklerin keşfedilmesini önlemek için kurallara uyma ve bize söyleneni yapma yeteneğimize yasal olarak güveniyorlar mıydı?

Gizlice bakmayacağımızı nereden biliyorlardı?

Neden gizlice bakmadık?

Tamam, evet, çünkü bu harika bir işti ve kaybetmek istemiyorduk. Biz burada tehlikede olmadığımız sürece, onlar gizli odalarına ve kitapları ödünç alıp iade ettikleri tuhaf saatlere sahip olabilirlerdi. Ben kim oluyordum da zengin ve eksantrik olanları sorguluyordum?

Ama artık bir kitap kayıp olduğuna ve işimi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğuma göre, bu lanet kapıyı açıp kitabı aramaktan başka çarem yoktu. *Değil mi?*

Kapı tamamen aıldığında, içeri girmekte tereddüt ederek, telefonumun ışığını girişten içeriye aydınlatmak için kullandım. Eşikten hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum; oda boşmuş gibi görünüyordu. İçeriye doğru biraz daha ilerledim ve sanki düşük voltajlı bir elektrik teline dokunmuşum gibi tenimde bir ürperti hissettim.

"Yerinde olsam orada dururdum."

Burada yalnız olmadığımı fark ettiğimde biraz işimin geldiğine yemin edebilirim. Daha da kötüsü, bu emir beni arayan ve tüm bu olaylar zincirini başlatan aynı derin, seksi gümbürtü tarafından verilmişti.

Aynı lanet ses.

Dragerfield ile tanışmak üzere miydim? Gerçekten mi?

BÖLÜM ALTI

Sesin arkamdan değil, neredeyse adımımı attığım odadan geldiğini fark etmem bir anımı aldı. O gürleyen ses etrafımdaki havayı doldurdu, ta ki etrafım sarılmış gibi hissedene kadar.

Önümdeki karanlığın içinden dev gibi bir adam öne çıktı. Dev demek istiyorum.

Telefonumun ışığında en az bir metre boyunda olduğu anlaşılıyordu, oluşturduğu gölge neredeyse telefonumun ışığını yok ediyordu. "Kahretsin," diye ciyakladım, oldukça tehlikeli bir durumda olduğumu fark ettim, tek başıma, karanlıkta, boyumun ve genişliğimin neredeyse iki katı olan ve görebildiğim kadarıyla eski bir savaşçı gibi inşa edilmiş tamamen yabancı biriyle.

Birkaç adım geri çekilerek soğukkanlılığımı topladım ve okuma masasına doğru ilerlemeye başladım, onu karanlıkta *beliren her ne haltsa onunla aramda bir* bariyer olarak kullanmayı umuyordum - Dragerfield olduğunu tahmin ettiğim bir adam, ama kim bilebilirdi ki?

Telefonun ışığını önümde tutarak, o daha kıpırdamadan masanın arkasına geçmeyi başardım. Şimşek hızında olduğumdan falan değil, ama görünüşe göre beni kovalayarak korkutmayı amaçlamıyordu. En azından şimdilik.

Ben titrerken ışık dalgalanıyor, onun gölgelerden çıkmasını bekliyordum. Çıktığında titremem daha da arttı, çünkü kapı aralığından kurtulduğu anda başka bir doğal aydınlatma devreye girdi ve onun her yerini görebildim. *Oh, lanet olsun.* Aydınlık oydu. Karanlık, bronz teninden parlayan, ışıktan yapılmış bir varlığı gizleyemezdi.

Yaklaştıkça, altın sarısı saçlarının yanlardan kısa, üstten uzun kesilmiş olduğunu fark ettim. Saçlarından yüzüne doğru ilerlerken, sözlü tepki vermemek için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım.

Eğer ağzımı kapatmamış olsaydım, kim bilir nasıl bir inleme sesi çıkacaktı, çünkü yüzü bu dünyaya ait değildi.

"Nesin sen?" Fısıldadım, kelimeler kenetlenmiş dudaklarımın arasından döküldü. *Kahretsin. Kimsin* demeliydim ama *ne* demek daha uygundu.

Bu *adamın* sert hatlardan ve mükemmel açılardan oluşan bir yüzü vardı ve günahkâr dolgun dudaklarla taçlandırılmıştı. Gözleri bana doğru kısılmıştı ama teninin ışığından gözlerinin delici bir yeşil ve altın rengi olduğunu görebiliyordum; irise en yakın olan parıltılı altın rengi, şimdiye kadar gördüğüm tüm pigmentlerden daha parlaktı. Ayrıca göğsünde altın bir kalkan olan ve kenarlarından çıkan kayışlarla çok kaslı kollarını saran bir zırh giymişti. Uyluklarının ön kısmı, koyu renk pantolonunun çizgisini takip eden benzer bir zırhla kaplıydı ve ağır savaş tarzı botlarla son buluyordu.

Evet, kesinlikle "*Nesin sen?*" tarzı bir gündü.

Masanın diğer tarafında durdu ve ben de telefonumu bir silah gibi salladım. "Daha fazla yaklaşma," diye uyardım. "Her şeyi kaydediyorum ve doğrudan polise gidecek."

İç çamaşırlarını ıslatmak ve kadınları aptallaştırmak için tasarlanmış sert bir ses tonuyla da olsa mükemmel İngilizce konuştuğunu bildiğim halde, sözlerimi anlamamış gibi başını eğdi.

"Burada çalışan sen misin?" Gözleri vücudumda gezindi ve eğer kafam bu kadar karışık olmasaydı pijamalarım ve bornozumla olduğum için utanabilirdim. Ama şu anda bunun çok ötesindeydik.

Hadi, Morgan. Topla kendini. Sana bir soru sordu.

Elimden gelen en iyi şey, sanki bu bir olimpiyat sporuymuş ve ben de altın madalya kazanmaya çalışıyormuşum gibi başımı kuvvetlice sallamaktı.

"Kitabımı mı kaybettin?"

Bekle bir dakika. "Lanet olası kitabını ben kaybetmedim," diye karşılık verdim, sesinin büyüünün bir kısmı öfkem altında kayboluyordu. "İşte bu yüzden buradayım. Telefonda konuşmamı bitirmeme fırsat vermediniz ama kitabın kesinlikle, yüzde yüz elli, hiç şüphe yok ki bu kapı aralığındaki yuvaya geri döndüğünü tekrarlamak istedim. Tıpkı tüm özel baskılarda olduğu gibi."

"Kesinlikle, yüzde yüz elli," diye tekrarladı, yüz ifadesi korkunç derecede asık olsa da eğlenmiş gibiydi.

"Doğru," diye yutkundum, ellerim yine titriyordu.

"Yine de buradasınız, girmenizin açıkça yasak olduğu odaya gizlice giriyorsunuz."

İronik bir şekilde, işimi korumaya çalışmam muhtemelen kovulmama neden olmuştu.

Telefonu masaya bıraktım ve ışık beni neredeyse kör ediyordu ama dövüşmek zorunda kalırsam diye iki elimin de serbest olmasını istedim. "İçeri hiç giremedim. Teknik olarak kuralları çiğnemedim."

Dudakları inceldi. "Yapacaktın ve bu benim için onları kırmak kadar iyi."

"Siz Dragerfield mısınız?" Kovulacağım belli olduğuna göre sorularımı sorabilirdim. *Ya da daha kötüsü.* "Bu kütüphanenin ve üzerinde bulunduğu arazinin sahibi olan kişi mi?"

Gülümsemesi tekinsizdi ve başını biraz geriye eğdiğinde boynunun yan tarafında koyu renkli bir dövme olduğunu tahmin ettiğim bir şeridin görüldüğünü fark ettim. "Ben Drager'ım. Risest diyarından bir güneş tanrısıyım ve bu dünyevi portalı kendimi güçlendirmek için kullanıyorum. Sizin Dünya'daki güneşiniz benimkinden daha güçlü ve bu sığınak enerjisini benim için toplayıp depolarken, topraklarım ve fae'lerim yenilmesi mümkün olmayan bir güce dönüşüyor."

Ona göz kırptım. Bir kez ve sonra tekrar. Az önce başka bir diyardan gelen bir güneş tanrısı olduğunu mu söylemişti?

Kaç kızım. Çık oradan. Kafamın içinde Lexie'nin sesi vardı ve kovulma korkumun, karanlıkta kendine *güneş tanrısı* diyen akli dengesi yerinde olmayan bir adamla birlikte durduğumu bildiğim için köreldiğini biliyordum. Yani, parıl parıl parlıyordu ve kendine güvendiği belliydi, ama söyledikleri sadece büyük bir egodan ibaret değildi; söylediklerine gerçekten inanıyordu.

Çoraplı ayaklarımın üzerinde dönerek, bu ölüm tuzakları yerine botlarımın olmasını dileyerek ahşap zeminlerde kayarak ilerlemeye başladım. Ama daha bir saat önce dairemden dışarı fırladığımda, birazdan dengesiz bir deliden hayatımı kurtarmak için kaçacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Nereli olduğunu söylemişti... Sıfırlama mı? Yani... lanet olası kanalı sıfırlayın, çünkü bu saçmalık bilimkurgu yayın hizmeti için bile fazla kaçıktı.

Arkamda hiçbir şey duyamıyordum ve arkama bakamayacak kadar korkmuştum çünkü karanlıkta ayağınız takılır, başınızı çarparsınız ve büyük kötü canavar tarafından yenirsiniz. Bu durumda, en azından muhteşem bir canavardı, ama beni orgazm edecek şekilde yemediği sürece, bir sonraki bölümü atlamaya oldukça hevesliydim.

Merdivenlere ulaştığımda bir hıçkırık kaçtı, gözlerim karanlığa yeterince uyum sağladı ve kendimi yaralamadan aşağı inmeyi başardım.

Üzerinde

Son adımda, damarlarımda adrenalin pompalanırken ahşap zemine atlamak için hamle yaptım, ancak bir kaya gibi hissettiren bir şeye çarparak beni merdivenlere geri fırlattı. Yere çakılmadan saniyeler önce o yeşil ve altın rengi gözleri bir anlığına gördüm.

Tahmin ettiğim gibi, darbe kafamı basamağın kenarına çarpacak kadar sertti -bu gece ikinci kez çarptı- ve her şey karardı.

BÖLÜM YEDİ

Bilincim acı veren bir zonklamayla geri geldi, gözlerimi açmaya çalıştığımda başımdaki ağrı daha da şiddetlendi. **Gözlerimi açtığımda,** yerde baygın yatmama neden olan olaylar tekrar canlandı. *Drager beni kovalıyordu.* Ve sonra bir şekilde önümde belirerek beni merdivenlere geri savurdu.

Tüm çabalarıma rağmen, *bir korku filmindeki aptal kadın kahraman* anımı yaşamayı başarmıştım. Lexie benimle gurur duyardı.

Daha fazla duyum tekrar devreye girdiğinde, yakınlarda cereyan eden sert bir tartışma dikkatimi çekmeye başladı. Seslerden biri *Güneş Tanrısı'na aitti;* ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun hayatımın geri kalanında onun sözlerinin belirgin tınısı benimle kalacaktı. Diğerinin sesi ise *Lexie'ye* çok benziyordu.

Ne oluyor lan?

Bir iniltiyle kendimi yukarı ittim. Ya da en azından denedim. Artık sert dolambaçlı merdivenlerde değildim, onun yerine çok daha yumuşak bir yerde dinleniyordum. Partinin gürültüsü hâlâ arka plandaydı ve burada biraz daha yüksekti, bu yüzden zemin katta, yan dinlenme odalarından birinde olduğumuzu tahmin ettim. Orada yataklar ve duşlar vardı ama Lexie ya da ben onları hiç kullanmamıştık.

Kendimi oturur pozisyona getirirken çıkardığım ses, kapıda tartışan çiftin dikkatini çekti - biri tanıdık bir peri saç kesimine sahip şaşırtıcı derecede güzel bir kız, diğeri ise tehlikeli, günah kadar seksi bir "tanrı".

"Lexie?" Başımı sallayarak homurdandım ve onun da neden birdenbire biraz parıltılı görüldüğünü merak ettim. Beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıydı. "Bu gerçeğe sen misin?"

Koşarak yanıma geldi ve yere, yanıma düştü. "Morgan! Başın çok büyük belada, kankam. Bensiz gecenin karanlığında nasıl kaçabildin? Ölebilirdin."

Gözlerimi daha hızlı kırptıştırarak, çünkü esmer teninden kesinlikle parlayan bir ışık sızıyordu, her şeyi anlamaya çalıştım. "Az önce dedin ki

Lanet olsun."

Başımdaki başka bir acı darbesi beni öne doğru kamburlaştırmadan önce ağızımdan kaçırmayı başardığım tek şey buydu.

"Sanırım bu durum ibuprofenden biraz daha güçlü bir şey gerektiriyor," diye mırıldandı Lexie, serin parmakları şakaklarımda gezinirken. Bana dokunduğunda ağrı kısa süreliğine azaldı.

Bu gece çok fazla olmaya başlamıştı.

Az önce yaşadıklarımın herhangi biri doğru olabilir miydi? Kütüphanem gerçekten de bir tür doğaüstü sığınak, başka bir dünyaya açılan bir kapı olabilir miydi?

Beyin sarsıntısı konuşuyor olmalı, değil mi?

"Çok üzgünüm Morgs," diye fısıldadı Lexie, hâlâ serin dokunuşuyla başımı okşuyordu. "Bu şekilde öğrenmeni hiç istemezdim. Seni gerçeğe alıştırmak istedim."

Ondan uzaklaşırken sertçe yutkundum. "Sen de onlardan biri olduğunu düşünüyorsun. Reset'ten gelen bir tanrı."

"En yükseği," dedi orantısız bir gülümsemeyle. "Ama yeterince yakın."

Söyleyiş şekli neredeyse *direnmek gibiydi* ama e harfine daha fazla vurgu yapıyordu.

"Ben sadece... Ben..." Başımı bir kez daha salladım. "O delinin söylediklerine inanmamı nasıl beklersin? Yani, okuduğumuz kitapların çoğundan daha zorlama. *Ve onlar yüksek fantezi!* Kütüphanemiz nasıl başka bir dünyaya açılan bir kapı olabilir ve oradaki adam..." Başımı Drager'ın doldurduğu kapı aralığına doğru salladım. "...lanet olası bir güneş tanrısı mı?" İçimden bir homurtu kaçtı. "Oh, ve daha da iyisi, hepiniz İngilizce konuşuyorsunuz."

Lexie'nin dudaklarındaki seğirme büyüdü ve ben de onun nasıl bu kadar dünya güzeli olduğunu anlamaya başladım. Ve doğduğu ülkenin orası olduğunu tahmin ettiğimde bana açıkça katılmasına rağmen, Japon ebeveynler tarafından yetiştirildiğine dair hiçbir belirgin kültürel işaret göstermemesini. Görünüşe göre, yalanlarını ve aldatmacalarını göremeyecek kadar aptal olduğum için mutluydu.

O Japon değildi. İnsan bile değildi.

"Dilimizi... uzun zaman önce zihnine... yerleştirmiş olabilirim," dedi utanmış bir ifadeyle. "Ara sıra düşünmeden konuşabildiğim için. Sana İngilizce gibi gelirse daha kolay olur diye düşündüm. Hatta bazen bana peri dilinde cevap veriyorsun ve bu sana hala İngilizce gibi geliyor."

Şiddet benim doğamda yoktu ama o anda ona vurmak istedim. İhanet merkezime sert ve sıcak bir şekilde çarptı ve arkamda iğrenç, yağlı bir his bıraktı. Göğsüm birkaç saniyeliğine nefes almamı engelleyecek kadar acıdı ama tamamen dağılmak için zaman olmadığını biliyordum.

Bu çılgın *yaratıklar* ya da her neyseler, benim için hâlâ oldukça büyük bir tehlike oluşturunlardı. Onlara vurmak sadece ölümümü hızlandırır ve ben hâlâ bundan tamamen kaçınmayı umuyordum.

Sesimi dengede tutmaya zorlayarak, "İkinizin de bana her şeyi çok hızlı bir şekilde açıklamanızı istiyorum, sonra da eve gidip hiçbiriniz yokmuş gibi davranmak istiyorum," dedim.

Lexie'nin yüzü düştü. "Morgs. Lütfen. Sen benim en iyi arkadaşısın ve hiçbir gerçek bunu değiştiremez."

Benim için her şeyi değiştirdi. Yıllarca bana yalan söylenmişti ve neye inanacağımı ya da kime güveneceğimi bilmiyordum.

Kollarımı kavuşturarak ondan uzaklaştım ve o da bir iç çekti. Ayağa kalktı, ellerini iki yanına bıraktı ve Drager'a bakmak için döndü. "Ona ne söyleyebilirim?"

Omuz silkti. Anlaşılan çok konuşan bir *tanrı*. "Anlayacağı kadar ama onu öldürmemi gerektirecek kadar değil."

Buraya geldiğimden beri duyduğum ve arkasında durabileceğim ilk plan buydu.

Lexie'nin rengi soldu ve daha önce duyduğumu sandığım tartışma konusunda yanıldığımı fark ettim. Yıpranmış kafamda harareti görünen bir tartışma olmalıydı, çünkü bu adamdan açıkça korkuyordu. Adam hiçbir şekilde onun dengi değildi. Onun üstünüydü.

Bana döndüğünde yüzünde gülümseme yoktu. "Senden gerçeği sakladığımı için üzgünüm ama kanıt olmadan bana asla inanmazdın. Bunların hiçbirini bilmemenin senin için daha güvenli olduğundan bahsetmiyorum bile."

Muhtemelen doğruydum ama bu, arkadaşlığımızın büyük bir kısmının yalanlar üzerine kurulu olduğunu kabullenmemizi kolaylaştırmıyordu.

"Benim adım Lexical Lightsbringer," dedi iç çekerek. "Daha önce söylediğin gibi ben bir tanrı değilim, Risest diyarından bir fae'yim. Risest'te sadece birkaç tanrı var ve onlar da bizim liderlerimiz. Güneş Tanrısı Drager'ın çağrısı altında yaşayan Ocheran topraklarında doğdum ve yıllar önce bana bu geçidi işler halde tutmam için Dünya'ya gitmemi emrettiğinde gittim.

tereddüt etmeden. Biz itaatkâr bir grup değiliz, ancak tanrılardan gelen bir emri asla reddetmeyiz."

"Benim üniversiteme gittin," diye fısıldadım başımı sallayarak. Üzerimde *peri büyüsunü* yaptığına göre artık fiziksel bir acı yoktu. Evet, kulağa geldiği kadar saçmaydı ama beyin sarsıntısı gibi hissettiren bir şeyden muzdarip olduğumu inkâr edemezdim ve şimdi tamamen ağrısız ve bulantısızdım. Lexie omuz silkti. "Merak ediyordum. İnsanlarla biraz zaman geçirdikten sonra daha fazla asimile olmak istediğime karar verdim. Tüm bunlar, bu dünyayı korumanın bir parçasıydı. mülkümü olabildiğince güvende tutmaya çalışıyorum."

Onun arkasından baktığımda Drager'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. "Ve sen de onun insan dünyasına girip çıkmasından memnun muydun? Sırrını saklamak konusunda endişelenmedin mi?"

Yüz ifadesi serinkanlıydı. "Lexical kuralları biliyordu ve benim en iyi ve en zeki fae savaşçılarımdan biridir. Kütüphanede çalışman için sana yalvardı. Başından beri karşıydım ama sana güvenilebileceği konusunda ısrar etti. Sıkıcı. Hırssız. Kitapları rafa kaldırmaktan memnun."

Bakışlarımı ondan tekrar Lexie'ye çevirdiğimde, yanaklarının hafifçe pembeleştiğini ve gözlerinin kısıldığını fark ettim. "Tam olarak böyle ifade etmedim ama ben daha çok benimle çalışabileceğinden emin olmakla ilgileniyordum. Seni koruyabileceğim bir yerde kalabilirsin."

"Neden?" Ben de karşılık verdim. "Neden rahatsız olasan ki? Ben sadece alçakgönüllü bir insanım. İkinizin de bir çeşit enerji ya da büyüyle dolu olduğunuz çok açık. İnsanlar sizin için hayvan gibi olmalı."

"Hayır!"

"Evet."

Aynı anda cevap verdiler. Hangisinin bizi daha aşağı bir tür olarak gördüğünü merak etmeye gerek yok.

"Gitmeliyim," dedim, kışımı yatağın kenarına kaydırıp bacaklarımı kenara bırakarak. "Açıkçası bir ifşayı daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Sen büyü kütüphanende kalabilirsin, gecemiz boyunca Sıfırlama *perileri* kitap ödünç almak ve enerji toplamak için uğrarlar, ben de aileme geri döner ve bu saçmalığın varlığını unutana kadar beni boğmalarına izin veririm."

Lexie ayağını yere vurdu. "Hiç şansın yok. O manipülatif narsistlerin evine geri dönmene asla izin vermeyeceğim. İstedikleri her şeyi yapman için seni gazla aydınlatıyorlar."

Ayağa kalkmak için kendimi zorlayarak onunla neredeyse göz göze geldim. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," diye çıkıştım. "Lexical Catfisher senin yeni adın."

Bir kaşını kaldırdı. "Kedi avı ve gaz lambası aynı şey değildir."

"Biliyorum amına koyayım," diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırarak. "Ben. Lanet. Biliyorum. İkisini de yaptın ve boktan bir insansın, her neyse, önemli olan da bu."

Görünüşe göre hayatımda boktan bir birey olmayan kimse yoktu ve belki de bu herkesten çok benim hakkımda bir şey söylüyordu. Sorun bendim.

Lexie etrafından dolaşmama izin verdi, yüz ifadesi çökmüştü ama beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kapı aralığına ulaştığımda Drager olduğu yerde kalmıştı; tüm çıkışı cüssesiyle dolduruyordu.

"Affedersiniz," dedim kısaca. "Yoluma çıkıyorsunuz."

Alçak bir gümbürtü göğsünü salladı ve Lexie'nin yaklaştığını duydum, sadece Drager ona karanlık bir bakış attığında durakladı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Benden korkmuyorsun," dedi yumuşak bir tehditle. "Neden?"

Başımı önce arkaya, sonra da uzun boylu bir *güneş tanrısı* olduğu için daha uzağa eğerek hüznü bir kahkaha attım. "Dostum, senden çok korkuyorum. Ama aynı zamanda yorgunum, kafam karışık, biraz kırgınım ve geleceğimin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bunların çoğu da aynı derecede korkutucu."

Beni daha yakından inceledi ve her nasılsa kıpırdamadım. "Züppe nedir?"

Oh, kahretsin. "Çok havalı bir insan," diye karşılık verdim hemen. "Çok, çok, havalı bir arkadaş."

Bana inanmış gibi görünmüyordu. "Bana kitabı geri verdiğinde odada duyduğun sestten bahset."

Bu geçiş neredeyse beni kırbaçlayacaktı ama şaşkınlığımı kontrol altına almayı başardım. "Sadece teşekkür eden kadınsı bir sestti. Gerçi düşününce bana insan dedi."

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu ve aynı pozisyonda olduğu belli olmasına rağmen daha da yaklaşmış gibi hissettim. Bir şekilde kendimi daha kalabalık hissettim.

"Uhhh-" Dürüst olmak gerekirse ona başka ne söyleyeceğimi düşünemiyordum. "Hayır. Hepsi bu kadar."

Artık kesinlikle daha yakındı. "Sesini tekrar duysan tanıyabilir misin?"

Bunu düşünmeme bile gerek kalmadı. "Evet, kesinlikle. Çok belirgin bir sesi vardı ve hala kafamda net bir şekilde duruyor."

Sesler ve yüzler konusunda çok iyi bir hafızam vardı; ama isimler genellikle aklıma gelmezdi.

Drager ellerini birbirine vurdu ve avuçlarının arasından kısa süreliğine daha fazla ışık fışkırdı. Cildi normal düşük parıltısında kaldı. "Harika, bize partiye kadar eşlik edecek ve şüphelendiğim kişilerle konuşacaksın. Sabaha kadar hainimizi bulmuş oluruz."

Hain mi? Yazan. Sabah mı?

Kahretsin. *Bu gerçekten oluyor muydu?* Ve bunun gerçekten doğaüstü bir geçit olduğuna gerçekten inanıyor muydum, yoksa bir grup hayalperest varlık tarafından kullanılmak üzere miydim?

Lexie burada olmasaydı ve Drager'ın söylediklerini doğrulasaydı, yine koşup çılgılık atıyor olurum.

Ama tüm kanıtlar bana bunu yapmamam gerektiğini söylemesine rağmen ona hâlâ güveniyordum ve bu da söylenenlere inanmaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Doğaüstü varlıklar vardı ve görünüşe göre ben de onları aramaya çıkmak üzereydim.

Bir.

Terapistim için hazırladığım liste uzadıkça uzuyordu. ama bundan sonra olacıklardan kurtulmak için akışına bırakmak zorundaydım.

Bu gece tüm bunlar okuduğum bir hikâyenin parçasıymış gibi davranacak ve yarın çılgılık atarak tepelere doğru kaçacaktım.

BÖLÜM SEKİZ

Drager kapı aralığından çekildi ve sonunda yanından geçmeme izin verdi. "Tamam, peki bu nasıl olacak?" diye sordum. Kendimi çok iyi bir

Süper endişeli bir insandım, ama aynı zamanda tüm yeni durumları iyice araştırdım, böylece onlara adım atmadan önce olabildiğince hazırlıklı olurum. Hazırlıklı olmak beni birçok iç kargaşadan ve utançtan kurtardı.

Drager'ın bakışlarımı karşılamak için geri döndüğündeki ifadesi ağzında kötü bir tat olduğunu gösteriyordu ve bu tada benim varlığımın neden olduğundan oldukça emindim. Şansına küs, güneş çocuk. Burada onun merhametine kalmayı ben istememiştim.

"Seni bir balo için giydirmem gerekiyor," dedi kısaca. "Onları insanlığından haberdar etmenin bir anlamı yok. Benim diyarımdan gelen giysilerin büyüğü bariz işaretleri maskeleyecektir."

İşte yine yüzünü buruşturdu. Varlığımı bu kadar tatsız bulması beni neredeyse eğlendiriyordu, çünkü onu rahatsız etmek için yapabileceğim çok az şey vardı.

"Onu ben giydirebilirim!" Lexie söze girdi.

Drager ona karanlık bir bakış fırlattı. "Bu insana karşı hissettiklerin yüzünden tehlikeydesin. Şimdilik onu gözümün önünde tutacağım."

Lexie bana teselli edici bir gülümseme attı.

"Onunla güvende miyim?" Güneş tanrısının beni duyabileceğini hiç umursamadan sordum.

"Uh..." Derin bir nefes alıp başını sallamadan önce kısa bir süre tereddüt etti. "Seni kullandığı sürece güvendesin. Ondan sonrası için söz vermiyorum."

Harika. Sadece harika.

Bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirerek başımı salladım. "Eğer beni öldürürsen, geri dönerim ve beynin yıpranana ve sinirlerin bozulana kadar uyanık olduğun her ana musallat olurum. İnsanlar bunu yapabilir, biliyorsun."

Göz ucuyla Lexie'nin elini boğazına götürerek *her ne yapıyorsan dur işareti yaptığını gördüm*. Bu noktada artık çok geçti. "Az önce beni tehdit mi ettin?" Drager dedi, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ama *burası sıcak mı olmaya başlamıştı?*

"Ben mi?" diye ciyaklayarak bir adım geri çekildim. "Asla. Yanlış duymuş olmalısın."

Teninin ışıltısı yoğunlaştı ve gözlerim akacakmış gibi sulanırken retinalarımı yaktı. "Asla yanlış duymam. Asla hata yapmam."

"Güneşin Tanrısı," diye seslendi Lexie, sesini onun gücüne duyurabilmek için yükselterek. Bu garipti, değil mi? Gücün sesi olmamalıydı. "Aramızdaki casusu tespit edebilecek tek kişinin o olduğunu unutma."

Ona doğru döndü ve onun tek odağı olmadığım için hafif bir rahatlama hissettim. "Asla unutmam."

Drager yakınımaya eğildi ama bana dokunmadı. "Beni takip et," diye gürlledi ve sunduğu gerçek tehlikeye rağmen vücudum yine de seks yapmayalı tam bir yıl olduğunu hatırlatmak için o anı seçti. Çok sayıda vibratörüm ve baharatlı fantezi kitaplarım beni idare ediyordu ama bir erkekle aynı şey değillerdi.

Güneş tanrısından korkmam gerektiğini biliyordum ve korkuyordum da ama burada başka duygular da söz konusuydu. O şimdiye kadar gördüğüm en seksi, en korkutucu, en çekici *varlıktı*.

Beni becermektense öldürmeye daha meyilli olması ve benim onu hâlâ seksi bulmam terapi listesine eklenecek bir şeydi. Önümüzdeki birkaç saat hayatta kalabilirsem, sonunda o randevuyu alacaktım.

Drager odadan çıktı ve ben de bana söyleneni yaptım, peşinden koştum, hain Lexie'ye bakmaya bile tenezzül etmedim. Eğer gerçek kimliğini ve burada bulunma nedenini biraz olsun açıklasaydı, bu gece hayatımı riske atıp kütüphaneye dalmazdım. Drager'ın uhrevi varlığı olmasaydı ona inanır mıydım? Kim bilir, ama en azından deneyebilirdi.

Buradaki hatanın bir kısmı ona aitti ve ben onu, öldürüldükten sonraki hayatımda peşini bırakmayacağım insanlar listesine çoktan eklemiştim. Çünkü hepimiz biliyorduk ki, bu güneş tanrısı için yararlı olmayı bitirir bitirmez, bir insan kızartmasına dönüşecektim.

Onu odadan çıkarken takip ettim ve daha önce hiç kullanmadığım ama *çeşitli eşyalar* için kullanıldığını hatırladığım başka bir küçük dolaba girdim.

Oryantasyon turum sırasında Simon tarafından *endişelenmenize gerek kalmayacak ekipman*. Kapı Drager dokunmadan önce açıldı ve teninden yayılan ışığa rağmen dolabın içindeki karanlık tamamen nüfuz edilemez kaldı.

"Burası Risest'e açılan başka bir kapı," dedi bana. "Özel baskıların iade edildiği odayla aynı. Sakın onları bensiz kullanmaya kalkma, yoksa güç girdabına girdiğin anda yok olursun."

Çılgınca başımı salladım. "Her iki odaya da tek başıma girmeye hiç niyetim yok," diye sözlü olarak onayladım.

Drager söylediğim tek kelimeye bile inanmamış gibi ofladı. Muhtemelen *pis, aptal* bir *insan* olduğum için.

O odaya girmeye devam etti, ben de ona dokunmadan olabildiğince yakından takip ettim. Karanlık bir saniye sürdü ve sonra sanki bir perdenin içinden geçiyormuşuz gibi aniden ışıkla yıkandık, etrafımızda büyük bir dolabın belirgin işaretleri vardı.

Gözlerimi kırptırarak, yukarıdaki tavan pencerelerinden süzülen sıcak ışık huzmelerinden, sıra sıra giysilerin bulunduğu tavandan tabana raflara kadar her şeyi kavramaya çalıştım.

"Burası benim evim, *Lancourt*, Ocheran topraklarının üzerinde, Risest'te yüzüyor," dedi Drager kısaca. "Gücümü artırmak için gökyüzünde, güneşe daha yakın olmayı seviyorum. Senin insan formun Lancourt'un enerjisini muhtemelen anladığın kadarıyla otuz dakikadan fazla kaldıramaz. Bu da acele etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Otuz. Dakika mı? Ciddi miydi lan bu? "Neden beni buraya getirdin ki?" Duvarlar üzerime yıkılacakmış gibi etrafıma bakınarak ciyakladım. Bahsettiği enerjiyi tenimde hissedebiliyordum; açıkta kalan ellerimi, boynumu ve yüzümü karıncalandırıyor ve okşuyordu.

"Çünkü benim gücümünden yapılmış giysiler giymek seni de yok eder," dedi sözünü eğip bükmeden, "ve görevi tamamlayacak kadar uzun yaşamana ihtiyacım var."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," diye karşılık verdim, en tatlı gülümsememi takınarak.

Canın cehenneme akıntılarıyla tatlı.

Kapüşonlu gözler bana kilitlendi. "İğneleme kullanmamayı seçmem, kullanıldığında anlamadığım anlamına gelmez."

"Aferin sana, kardeşim. Aferin sana."

Drager sadece başını salladı ve zihinsel olarak bana canlı olarak ihtiyacı olduğunu kendine hatırlattığından şüphelendim. Aslında güvendeydim.

Ta ki hainini bulana kadar. Bu yüzden ne istersem söylerdim.

"Sadece otuz dakikamız var," diye hatırlattım ona. "Beni kendi kişisel bebeğin gibi giydiren iyi olur."

Bu bana sert bir bakış attı ama cevap verme zahmetine girmedi. Arkasını dönerek, giysilerle dolu dolabın sonuna doğru yürüdü. "Burada sarayımın hanımlarından birinin bıraktığı bir şey olmalı," diye mırıldandı, varlığını görmezden gelerek.

Sonunda arka raflara ulaştık ve bazı zırhların arasına sıkıştırılmış birkaç uzun elbise vardı. Biri kırmızı, diğeri beyaz ve sonuncusu da koyu, zengin bir bordoydu. Cüssesine bakarak üçüne de göz gezdirdim. "Madem insanlar gibi zayıf ve iğrenç olmayanlar için kıyafet yaratabiliyorsun, neden bir dolabın var?"

"Kendimden başka kimse için kıyafet üretmiyorum. Bu oda sarayımın geri kalanı tarafından kullanılıyor. Pelerin odası."

Vestiyer. Tamam o zaman. *Elbette*. Evimdeki dairem büyüklüğündeki bir oda onun sarayının vestiye odasıydı. "Bir tanrının neden sarayı olsun ki? Sen izole bir yaratık değil misin, tek başına oturup gücünü saymaktan daha memnun değil misin?"

İğnelemeyi beceremiyor olabilirdi ama alaycı bakışlar atmayı çok iyi biliyordu. "Tanrılar doğal gücümüzü yükseltmek için tapınmaya ihtiyaç duyarlar. Tapınanlarımı burada ve kütüphanede yetiştiriyorum. Binanın enerji depolaması ve kitaplarımı ödünç alanların bunu her yaptıklarında bana enerji göndermeleri sayesinde elimde fazlasıyla enerji var." Durakladı. "Saymak için."

Elini bana doğru uzattı ve irkildim, ama o sadece koyu bordo elbiseyi tutuyordu. "Sen bile, küçük insan. Birçok kitabıma dokunduğun için senin özünü biliyorum. Seni her yerde bulabilirim."

O anda elbiseyi ellerime tutuşturdu ve ben saniyeler boyunca nefes almayı unuttum.

Bu da başka bir tehdit miydi? Eğer öyleyse, lanet külotum neden bu kadar ıslaktı? Önceliklerimi belirlemem gerekiyordu.

Bu gece hayatta kalmak içindi, bir güneş tanrısını sıkmak için değil. Cüssesine bakılırsa, beni bir vuruşta öldürürdü.

Evet.

Benim için darbe yok. Utanç verici.

BÖLÜM DOKUZ

Güneş tanrısı giyinmem için beni yalnız bırakmayı reddetti, ben de arkamı döndüm, pijamalarımı bir yığın haline getirdim ve askıdan çıkardığı elbisenin içine sütyensiz bir şekilde girdim. Çok deneyimli olmayabilirdim ama utangaç değildim. Kıvrımlarıma bakıp beni becermek istemesi konusunda endişelenmem gerekmiyordu - ne yazık ki.

Elbisenin içine adım attığımda, ilk başta bordo renkli elbisenin korseli üst kısmı ve etrafıma yayılan dolgun eteğiyle normal bir balo elbisesi olduğu anlaşıldı. Ta ki elbiseyi vücuduma doğru daha sıkı çekene ve malzemenin inanılmaz yumuşaklığı, ipeksiliği bana tüm bunların *normalden* çok uzak olduğunu hatırlatana kadar.

Sırtımı bağlamaya çalıştıkça tenimdeki karıncalanma arttı ve yaklaştıkça Bay Tanrı'nın teslimiyetini hissettim.

"Kımıldama," diye emretti. "Kıpırdanman seni öldürtecek."

Onun enerjisinin yanmasından ölecek miydim? Yoksa vücudumun derinliklerindeki yanıktan mı? Drager'ın varlığı bir afrodizyak gibiydi ve ona hızlıca sevişip sevişemeyeceğimizi sormak istiyordum. Tabii ki *seni bir hayvan olarak* görmesi bu planı biraz bozdu.

"Bu güç," diye gürledi aniden ve ben kendi kafamdan ve oradaki cinsel fantezilerden sıyrıldım.

"Affedersiniz?" Yutkundum.

"Bana verdiğiniz tepki tamamen gücümünden kaynaklanıyor."

Sesi kızgın değildi. Bu klinik bir ifadeydi ve garip bir şekilde düşüncelerimin düzensiz doğasını sakinleştirmeye yardımcı oldu.

"Yani birdenbire kızışmış bir sürtüğe dönüşüp etraftaki diğer yaratıklara karşı kızışma ihtiyacı duymadım mı?" *Lanet olsun, Morgan!* Bu pislik beni zaten böyle düşünürken neden bir hayvan benzetmesi yapmak zorundaydım? Kendimin en büyük düşmanıyım.

"Hayır... sadece insan ve zayıf olduğun için. Başka bir şey değil." İşte beni yerime oturttu.

Ama en azından artık aklımı kaçırmadığımı anlamıştım. Hepsi onun suçuydu.

Mükemmel. Suçu tam da hak ettiği yere atmayı severdim.

Beni bir saniyede bağladı, insani olarak mümkün olandan daha hızlı, herhangi bir varlık için, hatta doğaüstü olanlar için bile mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı. Bir tanrı doğaüstü sayılır mıydı? Yoksa güçlü varlıklar hiyerarşisinde daha da mı yüksekteydiler?

O kadar çok sorum vardı ki, zihnim Risest'ten buradaki topraklara kadar anlamadığım her şeyle yanıp tutuşuyor ve uğulduyordu - ne demişti ona... Lancourt mu? Tüm bunlar nasıl işliyordu? Risest bir ülke miydi yoksa dünya mı? Bu dünya sadece tek bir ülkeden mi oluşuyordu? Bu yüzden hepsine Risest deniyordu. Çok sayıda fae'yi mi yönetiyordu, yoksa Lexie'nin bahsettiği diğer tanrılar ondan daha mı güçlüydü?

Bilgi ihtiyacı itici bir güçtü ama Drager'ın işi bittiği için beklemek zorundaydı. Tek kelime etmeden dolabın çıkışına doğru ilerledi ve ben de aceleyle onu takip ettim. Yürürken, omurgamda bir sıcaklık hissettim ve sonra ayağımda siyah botlar belirdi, ardından yatak başımdaki saçlarım uzun mükemmel bukleler halinde düştü.

Drager omzunun üzerinden, "Küçük dozlarda enerjime kısa bir süre için dayanabilirsin," diye seslendi. "Bu küçük dokunuşlar seni rahatsız etmemeli."

Fae'leri onlardan biri olduğuma ikna etmek için küçük dokunuşlar gerekiyordu.

Onun vestiyer odasının kapısından çıktığımızda, Dragerfield'a geri dönen portaldan geçtik. Drager'ın rehberliğinde kütüphaneye döndüğümde, göğsümden yirmi tonluk bir yük kalkmış gibi hissettim. Dönene kadar Lancourt'tan gelen enerjinin ne kadar tiksindirici olduğunu fark etmemiştim bile.

Tüm bunların neredeyse inanılmaz olduğu gerçeği aklımın bir köşesinde duruyordu ama yaşadığım şokun ve inançsızlığın ortaya çıkmasına izin vermedim. Eğer burada neler olduğunu gerçekten düşünseydim, insan beynim parçalanırdı. Şimdilik, bu sadece okumanın ortasında olduğum gerçekten harika bir hikâyeydi.

"Tamam, göreviniz basit."

Drager tüm dikkatini bana verdi ve akıllara durgunluk veren varlığının altında ne dediğini neredeyse kaçıırıyordum. "Odada birkaç tur atacaksın, seslerini duyabilmen için Lexie'nin seni tanıtmasını sağlayacaksın ve eğer kitap hırsızımı bulursan bana haber vereceksin. Birkaç fae'yi de sana göndereceğim, çünkü bu aynı zamanda benim topraklarımın üyelerini şüpheli olarak elemekle ilgili olacak."

Ağzımı açtım ama pek bir anlamı yoktu, çünkü çoktan dönüp ana balo salonuna doğru yürümüş ve beni kanatların arasında bırakmıştı. Birkaç dakika sonra Lexie de balo için giyinmiş bir halde zıplayarak göründü. Bol dantelli beyaz bir elbise giymişti ve elbisesi benimki kadar kabarık olmasa da, korseli üst kısmında çok daha karmaşık detaylar vardı. Açık renk tenini mükemmel bir şekilde vurguluyordu ve herhangi bir makyaja ihtiyaç duymadan -bu kaltağın doğaüstü olduğunu bilmeliydim- şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu.

"Morgan!" diye haykırdı yanımda dururken. "İnanılmaz görünüyorsun. Sanki fae giysileri sadece senin için yapılmış gibi-"

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanarak sözünü kestim. Neşeli ifadesi düştüğünde kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Çok istememe rağmen özür dilememeyi başardım, çünkü bunu affetmek olarak düşünebilirdi. Ve henüz buna yakın değildik.

Aslında hiç de öyle değil.

BÖLÜM ON

Balkondan bakarken tahmin ettiğim gibi -şu anda saatler önceymiş gibi geliyor- orada, ana katta durana kadar baloyu gerçekten hissetmenin bir yolu yoktu.

Burada ışıklar pek de parlak değildi. Aksine, mor, pembe, mavi ve gümüş ışıkların aydınlatmanın çoğunu oluşturduğu bu devasa alanda gizemli bir hava vardı.

Oda insanlarla doluydu - sanırım insanlarla değil, ama büyüleri Fae.

"İyi misin?" Lexie fısıldadı, biz iterken bana yakın duruyordu. odaya.

Birkaç meraklı yüz bize doğru döndü ve gerçekten dikkat ettiğimde, çoğunun insanlara çok az benzediği açıktı. Ten renkleri sarı ve yeşil tonlarındaydı, gözleri saf siyahtan ışıltılı altına kadar değişiyordu ve aradaki her tonda gözbebeği ve iris belirtisi yoktu. Birçoğunun sivri kulakları ve ekstra uzantıları vardı ve ırk, cinsiyet ve hatta tür belirtisi taşımayan birçok fae vardı.

Belki de ırkları, cinsiyetleri ya da türleri bile yoktu. Bu yaratıklar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama artık insan dünyasında olmadığım açıktı.

"Morgs?" Lexie az önce nasıl olduğumu sorduğunu hatırlatarak beni itti.

"Peki," diye gergin bir şekilde geri çekildim, çıldırmak istiyordum ama kendimi elimden geldiğince idare etmeye zorladım. "Hadi şu işi bitirelim."

Kaşlarını çatarak yutkundu, yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, başlamak için en iyi yer Lord Drager'ın yanı. Herkes ve evcil selkie'leri onu karşılamak için orada olacak ve konuşmalarını duyabileceğiz."

Lord Drager. Sanki çok önemliymiş gibi. Evet, elbette o bir tanrıydı ama... Tamam, bu durumda *ama diye bir şey yoktu*. Tanrı olması her şeyi gölgede bırakıyordu ama yine de onun varlığından rahatsız oluyordum.

Aptal seksi sesiyle aptal seksi tanrı.

"Morgan," diye tersledi Lexie, sesi eski haline daha çok benziyordu. "Beni dinliyor musun?"

Olmamıştım. Azıcık bile. "Pardon, ne dediniz?"

Başını iki yana salladı. "Bu odada çok sayıda tehlikeli yaratık olduğunu söyledim. Güzellik ve cazibeye aldanmayın. Bunların çoğu gerçek doğalarını gizleyen gerçek bir cazibe. Drager bile. Diğer hali sizi dehşete düşürebilir. Oyun oynamak için ortaya çıkmamasını ummalısınız."

Cevap vermedim, çünkü ne diyebilirdim ki? Ben sadece yırtıcıların ortasındaki bir avdım; yapılacak en iyi şey sessiz kalmak ve bu işi bitirmektir. Yine de Drager'ın diğer formu hakkında çok ama çok küçük bir merak duyduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Demek istediğim, o canavar gibi bir adamdı ve büyülü filmler alemindeki en sevdiğim kahraman da biraz canavar olabilirdi... yani bu sadece normal bir insan merakıydı, değil mi?

Doğrusu, güneş tanrısı *insansı haliyle* benim zavallı insan hormonlarım için çok fazlaydı, daha canavarca bir şeye dönüşmesi bir yana.

Odaya doğru ilerledikçe, büyük bir dans pistinin fae'lerle dolu olduğunu fark ettim. Gerçi burada balo tarzı garip sallanmalar yoktu. Bu büyülü halk, görünüşe göre evrensel olarak bilinen senkronize ve stilize danslarla hareket ediyordu. Birkaçının yere bile değmediğini, küçük, ışıltılı ve yarı saydam kanatlarının onları kaldırarak mermerin birkaç metre üzerinde sürüklediğini fark ettiğimde göz kırptım.

Birçok sihir belirtisi vardı ve dans pistinin üzerinde enerji parıltıları parlarken, benim Lancourt'ta olduğum zamanlardaki gibi karıncalandı.

"Hadi," dedi Lexie, beni sersemliğimden uyandırarak, bizi en büyük kalabalıktan uzaklaştırdı. "Cinler dans pistine girmemize izin vermiyor; seni müziğin içine hapsediyorlar. Etrafindan dolaşsak daha iyi olur."

Cinler. Onlar hakkında sadece kitaplarda okumuştum elbette ve bakışlarımın dans pistini bir kez daha incelemek için geri döndüğünü fark ettim. Özellikle hangi dansçıların cin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendimi dansın tam ortasında duran, siyah dar pantolonlu, gömleksiz, çoğunlukla erkeklerden oluşan büyük bir grupta duraklarken buldum. Tenleri ışıltılı bir kırmızıydı ve hepsinin kısa siyah saçları ve kesik koyu renk gözleri aynıydı. Kenardaki bir tanesi gözüme takıldı ve sivri dişlerini bana doğru fırlatırken, *biraz daha yaklaş dercesine* uzun parmağını salladı. Lanet olsun.

Tüylerim diken diken olmuş bir halde Lexie'ye yetişmek için acele ediyor, yanlışlıkla birinin dikkatini çekmemek için gözlerimi kaçırıyordum

Beni yemek isteyen bir adam. Dans pistinin sol tarafındaki bir platformun yanına geldik. Burada siyah ve kırmızı renkte, yüksek arkalıklı ve oyma çerçevesine çok sayıda parlak taş yerleştirilmiş büyük bir sandalye vardı. Bu sandalyenin üzerinde güneş tanrısı halkıyla birlikte nöbet tutuyordu.

Benden uzaklaştığından beri Drager'ı zihinsel olarak küçümsüyor, onun gerçekte ne kadar muhteşem ve güçlü olduğunu hayal ettiğime kendimi ikna ediyordum.

Keşke.

Orada otururken, o büyük sandalyeyi doldururken, bacaklarını hafifçe açıp arkasına yaslanırken ve önündeki manzarayı izlerken, vücudum kesinlikle kamusal bir alan için uygun olmayan bir şekilde tepki verdi. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı? *Neden?*

O, hayalini kurduğum tüm kitap erkek arkadaşlarının tek bir pakette toplanmış haliydi ve muhtemelen bugün ölmemin sebebi de o olacaktı.

Eğer bir kitapta yürüyen bir kırmızı bayrak varsa, o benim adamımdı. Görünüşe göre, aynı şey gerçek hayat için de geçerliydi.

Tipik.

BÖLÜM ON BİR

Drager sıkılmış bakışlarını kalabalığın tepesine dikerken Lexie ve beni fark etmemiş gibiydi. Ona yaklaştırmaya cesaret edebildikleri kadar yaklaşan bir kalabalık, hepsi seksi tanrının önünde dans ediyor ve eğleniyordu.

Platformunun tabanına yakın küçük bir grup, göğüslerine ve popolarına stratejik bir şekilde sarılmış krem keten gibi görünen bir şey giymişti. Her bir parça mücevherler ve ışıltılı nesnelerle abartılı bir şekilde süslenmişti. Tenleri yeni açmış bir gül gibi soluk pembeydi ve hepsinin hareketleriyle dans eden, neredeyse deniz yosunu gibi kalın ve kaba, çok uzun yeşil saçları vardı.

"Nimfler," diye fısıldadı Lexie. "Cinsel enerjiyle beslenirler ve Drager'ın yanında kalırlar çünkü o aslında bacakları üzerinde seks yapar."

Tamam o zaman. Görünüşe göre, bunu fark eden tek kişi ben değilmişim.

Onu.

"Selamlamaya başlamak üzere," dedi beni birkaç adım iterek dönüp duran perilere yaklaştı. "İlk etapta neden seni de kendisiyle birlikte oraya getirmediğini gerçekten anlamıyorum."

Muhtemelen gerekenden daha fazla yanımda olmak istemediği içindir.

Drager doğruldu, ifadesindeki "sıkılmışlık" biraz olsun geçti ve perilerin onun ışıltısının tadını çıkarma zamanlarının bittiğini anlamaları için gereken tek şey buydu. Hiç orada bulunmamışlar gibi gözden kayboldular ve ardından bu resmi karşılama etkinliği için bir sıra oluşmaya başladı.

"Neden bu partilere katılıyor?" diye sordum sesimi alçaltarak, "Bundan benim varlığımdan daha çok nefret ettiği ortadayken?"

Kalabalığın içinde varlığımızı fark etmediğini düşünebilirdim ama bunu söylediğim anda keskin bakışları bana yöneldi. Beni soğuk bir şekilde incelerken özgürce nefes alma yeteneğim sona erdi. *Evet.* Hiç şüphe yok ki

benden tutkuyla nefret ediyordu. "Halkını unutan tanrılar yok olur,"

d i y e fısıldadı. "Drager en güçlülerinden biri ve bunun peşini asla bırakmayacak.

Bu aynı zamanda ona olan sadakatimizi de pekiştiriyor ve o da sadakat konusunda çok başarılı."

Sıradaki ilk kişi platforma, Drager'a doğru ilerledi ve saygılı bir şekilde üç adım ötede durdu. Önündeki fae'nin pek bir şeyini göremiyordum ama koyu renk buklelerden oluşan bir yığından çıkan küçük bir dizi kavisli oniks boynuz dikkatimi çekmişti.

"Chaple," dedi Lexie. "O bir satir. Aslında Drager'la oldukça iyi arkadaşdır. Endişelenmen gereken biri değil."

Bu sefer daha da yaklaştım, sahnenin kenarında durdum ki kimse beni sırayı bozuyor sanmasın. Ne yazık ki konuşmaları net bir şekilde anlamak için hâlâ çok uzaktaydım ve buradan bir sesi tanımlamamın imkânı yoktu. Yine de bu açıdan Chaple'ın bacaklarının kesinlikle kıvrımlı ve toynaklı olduğunu fark ettim, bu da bana onun insan mitolojisindeki satirlere benziyor olabileceğini söylüyordu.

Drager Chaple ile sohbet ederken ben ilerlemeye devam ettim, herkes sırada beklerken bile ikisi sohbet etmekten mutlu görünüyordu. Peri halkının insanlardan çok daha sabırlı olduğu belliydi. Hiçbiri kıpırdamıyor ya da sıkıntıyla sahneye doğru bakmıyordu. Ya hareketsiz ve sessiz duruyor ya da birlikte sessizce konuşuyorlardı.

Diğerleri dans pistinde kaldı, belki sıranın kısılmasını bekliyorlardı, belki de Drager'ı umursamıyorlardı.

Ya da daha büyük olasılıkla ondan korkuyorlardı.

Daha da yaklaştığımda sıradakilerin dikkatini çekmeye başlamıştım ve Lexie'nin beni uzaklaştırmak istercesine koluma yapıştığını hissediyordum ki sahneden bir gümbürtü geldi.

Başımı arkaya yatırdım ve tam zamanında yukarı baktığımda üzerimde bir canavar tanrı gördüm. Drager aşağı uzandı ve kocaman ellerini pazularıma dolayarak beni sahneye doğru kaldırdı. "Gözden uzak durmanın neresini anlamıyorsun?" diye mırıldandı. Bir an için bu sözleri onun ana dilinde duymayı diledim ve fae küfürlerinin kulağa nasıl geldiğini merak ettim. Lexie onların dilini zihnime yerleştirerek hayatımı kolaylaştırdı ama aynı zamanda bu varlıkları insanlaştırdı.

Drager'da insana dair hiçbir şey yoktu ve ben bunu deneyimlemek istedim.

Hepsi.

Tenim onun dokunuşuyla yandı ama eskisi kadar aşırı değildi. I onun *enerjisine* alıştığımı söyleyemem -imkânsız- ama artık beni tamamen şaşırtmıyordu. Vücudum Drager'ın yakınında olmanın getirdiği güç patlamasını tahmin etmeyi öğreniyordu.

"Beni sahneye sürüklemen pek yardımcı olmayacak," diye mırıldandım, kelimelerimi alçak tutmaya dikkat ederek. "Ne söylendiğini duyamadım ve duymam da önemli sayılır. Değil mi?"

Bu onun harika planıydı.

"Bu yüzden sahnedesin," diye karşılık verdi. "Şimdi otur ve sessiz ol."

Her nasılsa yanında, ayaklarının dibinde küçük bir tabure belirdi. Sanki onun evcil hayvanıymışım gibi. Her neyse. Tek yapmam gereken onun için bu görevi tamamlamaktı, umarım sonunda bu sırrı saklamak için beni öldürmeye karar vermezdi ve ben de bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmazdım.

"Sıradaki," diye seslendi Drager, devasa taht koltuğuna gömülürken yüzündeki o sıkılmış ifade geri döndü. Eğer o piç başımı okşarsa elini ısıracaktım. Ona *evcil hayvanını* gösterecektim.

Ve eğer bana iyi bir kız dediyse.

Vücudum dondu ve o anda ateş basması nedeniyle nefes almak zorunda kaldım, çünkü *lanet olsun...*

"Tanrım..."

Eğilen bir fae dikkatimi dağıttı. Drager'ın önünde o kadar eğilmişti ki burnu neredeyse yere değecekti. Deniz mavisi yeşili, tam etekli bir elbise giymişti ve ayak parmaklarına kadar uzanan kumral saçlarıyla güzel bir tezat oluşturuyordu; yüzünün arkasından karmaşık bir desenle örülmüş, çiçeklerle ve sarmaşıklara benzeyen şeylerle doluydu. Zeytin rengi bir teni, iri yeşil gözleri vardı ve boyuna doğru yükselip Drager'a bakarken yüzünde nötr bir ifade vardı.

"Yaklaşın," diye seslendi

Drager. Birkaç adım öne çıktı.

"Şerefınızı yerleştirin," diye ekledi Drager o çok iyi yaptığı kızgınlık dolu gürlmesiyle.

"Elbette Lordum," diye devam etti çabucak. "Ben Green Hollow Hanesi'nden Leydi Florentine. Koruma ve gözlem için topraklarınıza elli yeni kuzgun bahsettik. Umarız memnun kalır ve onur duyarsınız." Ayaklarının dibine tek bir kuzgun tüyü bıraktı, Drager bakışlarını çevirip benimle göz göze gelmeden önce hepimiz ona baktık, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

Başımı çok ince bir şekilde salladım. Odadan gelen o değildi.

Leydi Florentine'in hafif ve havadar bir tonu vardı, diğer sesteki o eşsiz boğukluk yoktu.

"Onurunuzu kabul ediyorum," dedi ve elini sallayarak onu uğurladı. Parlak bir şekilde gülümsedi ve dönüp sahneden ayrılmadan önce bir kez daha eğildi. Tam çıkarken, kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana kısa ve şaşkın bir bakış attı.

Bu böyle devam etti, herkes Drager'a teklifini ve *onurunu* açıklıyordu ve ben başımı salladığımda onları reddetmeden önce bana kısa bir bakış atıyordu.

Sandalyede kayarken yorgunluk üzerime çöktü, fae çizgileri sabahın erken saatlerine kadar devam etti. Tam kütüphanede kimin konuştuğunu ve kitabını çaldığını bulma konusunda umutsuzluğa kapılmışım ki odanın arka tarafında bir kargaşa oldu. Sanki yüzlerce rüzgar çanı aynı anda çalınmış gibiydi.

Drager sanki beklenmedik bir şeymiş gibi başını kısa bir süreliğine kaldırdı.

Burayı yaratan ve kontrol eden tanrı için *beklenmedik* bir durum beni rahatsız etti.

Ayaklarının dibinde durduğum için kalabalığı göremiyordum ve Drager ayağa kalktığı anda umutsuzca onu takip etmek istedim ama olduğum yerde kalmanın daha iyi olacağına karar verdim.

"Lexie," diye bağırdı Drager ve arkadaşım bir anda sahneye çıktı. Bu tanışma ve selamlaşma sırasında onu yakınlarda görmemiştim ama orada olmalıydı.

"Lordum?" dedi çabucak.

"Bu doğurganlık çağrısı mı?"

Lexie kısa bir an durakladı, sonra rengi soldu ve gözleri benimkilerle buluştu. "Öyle," diye fısıldadı. "Bu yıl erken."

Kendimi ayağa kalkarken buldum çünkü bu, otururken duymam gereken bir bilgi gibi gelmiyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldadım.

"Onu buradan çıkarmak için çok mu geç?" Lexie sorumu duymazdan gelerek fısıldadı.

"Evet," dedi Drager huysuzca. "Girişleri mühürleyin. Doğurganlık dansı başlamalı."

Bununla birlikte, balo salonunun etrafındaki kapılar çarpıldı ve ışıklar kısıldı.

"Lexie," diye sızlandım ve o da bana başını salladı.

"Üzgünüm Morgan. Çekici birini bulmanı ve önümüzdeki birkaç haftayı atlatıp atlatamayacağına bakmanı öneririm. Gerçekten."

Gerçekten mi? Kendimi neyin içine sokmuştum?

BÖLÜM ON İKİ

Drager hırladı, göğsü titriyordu ve kısa bir süre ellerinde gece yarısı pullarının dalgalandığını gördüğümü sandım, ama tekrar baktığımda her zamanki gibi pürüzsüz, esmer bir ten vardı. "Morgan'la ben ilgilenirim. O bir insan ve bu onun için tehlikeli bir durum. Haini teşhis ettikten *sonra parçalanması* umurumda değil ama şimdilik o önemli. O kitabı her kim çaldıysa büyük resmin bir parçası. Bunu biliyorsun."

Lexie başını salladı. "Biliyorum. Sizi yalnız bırakayım, Lordum."

Vay canına, bu akşam bu iki psikopattan gelen tüm sıcak duyguları hissediyordum. Piçler bana aralarına düşmüş aptal bir hayvanmışım gibi davranmaya devam ediyorlardı ve ben de lanet bir hayvandan daha zeki olduğumu kanıtladığımdan oldukça emindim. Yani, çoğu hayvandan-

"Beni takip et, insan," dedi Drager açıkça ve ben kendi kafamda bir söylenmeye daldığımı ve Lexie'nin gidişini kaçırdığımı fark ettim. Odanın geri kalanına baktığımda, hain eski en iyi arkadaşımın gidişinden biraz daha fazlasını kaçırdığım açıktı.

Bu *doğurganlık çağrısının* başladığını gösteren çan sesi her şeyi harekete geçirmiş olmalıydı.

"Neler oluyor?"

Sözcüklerimde boğuldum, kendi irademle Drager'a uzandım ve dokundum, şimdiye kadar kaçındığım bir eylemdi. Tenlerimiz birleştiğinde, aramızda o kadar güçlü bir enerji akışı oldu ki, sanki çarpmanın etkisiyle geriye savrulacakmışım gibi hissettim. Bunun yerine, elim onun ön koluna bağlanmıştı ve ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim, tutuşu bırakmanın bir yolu yoktu.

"Ne oluyor lan?" Bağırdım, korku karıncalar gibi tenime damlıyordu.

Ama bu sadece korku değildi. Görünürde hiçbir hasar belirtisi olmamasına rağmen derim canlanıyor, yanıyor ve yırtılıyordu.

"Morgan," diye hırladı Drager. "Beni dinlemen gerek. İkinci bölüm başlamadan önce fazla zamanımız yok. Artık bana dokunduğuna göre

ritüelin bir parçası olmaya kararlı. Başka seçenek yok. Tanrı olabilirim ama doğal düzenin ötesinde değilim. Bu doğurganlık zamanı ve yılda sadece bir kez olur. Talihsizliğimize bakın ki, o gün bugün."

"Sadece bir gün mü?" Boğuk bir sesle söyledim.

Ciddi görünüyordu. "Önümüzdeki otuz Dünya günü boyunca devam edecek." Gözleri ve ifadesi karardı. "Bu süre boyunca bana aitsin, insan. Sahip olmak, kontrol etmek ve yok etmek için benimsin. Bedeninin benim gücümü taşıyabilmesi için dua etmeye başlamalısın çünkü başka çaren yok. Vakit geldi."

Kafa karışıklığı ve panik benim için dayanılamayacak kadar fazlaydı ve her şey sona erdiğinde sızıp kalabilmeyi diledim. Çünkü bu durumu doğru okuyorsam, otuz günlük bir peri *doğurganlık etkinliğine* katılmak üzereydim. Doğurganlık bana tek bir şey düşündürüyordu ve Drager'ın uyarısıyla birleştiğinde başımın büyük belada olduğunu biliyordum.

Odada bu kez daha yüksek sesle bir çan sesi daha yankılandı, vücudumun içinde gerçek titreşimler yayıldı ve bununla birlikte karnımdan yayılan sıcaklıkla bacaklarım güçsüzleşti.

"Şimdi hissediyorsun," dedi Drager yumuşak bir sesle. Beni yanına çekti, uzuvlarımız hâlâ birbirine değiyordu, aramızda enerji akıyordu. "Benimle bağlantı kurduğunda, bu çiftleşme dansında senin seçilmiş eşin oldum. Ama biz insan ve tanrıyız, bu da ideal değil. Genelde bu olaydan önce ayrılırdım ama hain yüzünden dikkatim dağıldığı için şimdi ayinle uğraşmak zorunda kaldım."

Daha hızlı konuşuyordu, sanki tutarlı bir konuşma için zamanımız tükeniyormuş gibi. Hissettiğim panik, vücudumdaki sıcaklığın altında kayboluyordu. Nefesim hızlı hızlı kesiliyordu ve elbisenin hassas tenimde yarattığı kısıtlayıcı hissiyattan nefret ediyordum.

"Bu odadaki herkes sevişecek." Bu açık ifade beni ne kadar ateşli ve rahatsız hissettiğime dair mevcut takıntımdan uzaklaştırdı. "Seçtikleri partnerleriyle her şekilde sevişecekler. Tekrar başlamadan önce yemek, içmek ve uyku ile yakıt ikmali yapmak için duracaklar. Bu doğurganlık ritüelinin büyüü bozulamaz ve eğer direnirsen, bir günden kısa bir süre içinde aklını yok edecek kadar acıyla cezalandırılacaksın. Anladınız mı?"

Başımı salladım, göğsüm ve boğazım sıkışırken sertçe yutkundum. Bu noktada verdiğim tepkinin korku mu yoksa heyecan mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü havadaki büyü beni Drager'ın sunduğu şeyi istemeye itiyordu.

"Bu ritüel halkımızı bir sonraki tam mevsim döngüsü için besler," dedi bana usulca, bedenim titreyene kadar daha da yaklaşarak. "Bu olmadan yeni fae doğmaz ve biz de zayıflayıp sonunda yok oluruz. Anlıyor musun?"

Söylediklerinin temel konseptini anlıyordum ama kafamda o kadar çok soru vardı ki, o kadar çok kafa karışıklığı vardı ki, neler olduğunu tamamen anladığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Pek de önemli görünmüyordu. Anlasam da anlamasam da artık bu ritüelin bir parçasıydım ve alternatifi ölüm olduğuna göre, Drager'ın on metrelik bir tanrı sikine sahip olmamasını umuyordum. Çünkü bu durumda bir aylık seks benim ölümüm olabilirdi. Ya da en azından vajinamın.

Ama lanet olsun, ne biçim bir ölüm.

BÖLÜM ON ÜÇ

Üçüncü gong, odada mutlak bir kaosun hüküm sürdüğü andı. Bu ritüelin son ritmi de yerine oturdu ve çevresel görüşümde görebildiğim tüm fae'lerin kıyafetleri yok olurken, bedenimdeki ihtiyaç da arttı. Benden küçük inilti kaçı ve şimdi iki elim de serbestken umutsuzca elbisemi çıkarmaya çalıştım, kısıtlama dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Bu doğurganlık gücü beni Drager'a karşı koyamayacak hale getirecekti ve bu biraz tecavüz gibi gelse de, aslında o ilk gongdan çok önce güneş tanrısından etkilenmişim. Kim etkilenmezdi ki? Her şeyi elinden geldiğince açıklamak için zaman ayırması, kendini tutması ve beni neredeyse ihtiyaçtan çıldırtacak olan büyüyle savaşıması da rahatlatıcıydı.

Bu koşullar altında bunu benim için olabildiğince kolaylaştırmak istiyordu ve bu da bunu biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Yani, bir tanrıyla seks yapmak bir ayı geçirmenin en kötü yolu değildi. Ayrıca en sevdiğim aktiviteler arasında olan uyku, yemek ve içkiden de bahsetmişti.

Belki de buna tüm masrafları ödenmiş bir seks tatili olarak bakabilirim. Ben de onlardan birini yapmak istiyordum.

"İnsan," diye tersledi Drager. "Odaklanmaya çalışmalısın. Bunun işe yaraması için-"

"Bana *insan* demeyi bırakmalısın," diye karşılık verdim, vücudum kavislendi ve tekrar inledim, meme uçlarım elbisenin ağır malzemesine karşı zonklarken ellerimi göğüslerime bastırdım. Vücudumdaki ihtiyaç beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Buna saatlerce direnmenin insanı öldürecek türden bir acıya yol açmasına şaşırmadım.

Drager bir süre bana dikkatle baktı ve onun kavurucu bakışları altında daha çok yandım. "Tamam," diye başını salladı. "Birlikte olduğumuz sürece sana insan demeyeceğim. Asla eşit olmayacağız ama bu ay için bir insanın bir tanrıya yaklaşabileceği en yakın şey bu. Özellikle de hayatta kalmanı sağlamak için gücümün bir kısmını sana aşılıpam gerektiğinden."

Nefes alışlarım daha da yükseldi ve etrafımızdaki oda zevk sesleriyle doldu. Arzu havayı kayganlaştırıyordu -bu tanımlamayı bilerek kullanıyorum- ve bu benim soyunmak için duyduğum çaresiz ihtiyacı artırıyordu.

"Teklifimi kabul ediyor musun *Morgan*?" Drager gürledi, gözlerinde derin ve yakıcı bir parıltı vardı ve bu sefer derisinin üzerinde dalgalanan pullar gördüğüme çok daha emindim. Daha önce gördüğüm ve dövme sandığım o izler aslında... pullardı. İhtiyaç onu da etkilemeye başlamıştı ve bacaklarımı daha fazla tutamayarak yere çöktüğümde sadece hıçkırarak başımı sallayabildim. Kelimeler beni aşıyordu.

"Anlaşma kabul edildi," dedi ve sonra uzanıp elbisemin korsajını doğruca kestiğinde neredeyse rahatlayarak çığlık atacaktım. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, pençe ya da benzeri bir şey aramak için çok uzaktaydım. Belki de gücünü kullandı. Belki de bir bıçağı vardı. Her ne şekilde olursa olsun, gittiğine sevinmişim.

Elbisem üzerimden düşerken tenimde bir rahatlama hissi oluştu. Bu kadar hassas olabileceğimi hiç bilmiyordum. İnsan vücudunda genellikle bu düzeyde bir uyarım için yeterli reseptör var mıydı? Bu odadaki sihir beni sanki derimden patlayacakmışım gibi hissettiriyordu.

Tekrar doğruldum, kendimin kontrolünü kaybettiğimde çıplak göğüslerim önümde zıplıyordu. Drager bir kez daha homurdandı, sonra uzandı ve bir elini merkezime bastırarak beni yere itti.

"Nefes almalısın," dedi bana, sesi gürültülü ama daha önce ondan duyduğumdan daha yumuşaktı. "Bu ihtiyacın içinden nefes al ve birazdan olacakların içinden nefes al."

Normal şartlarda bu sözler karşısında paniğe kapılırdım. Ama hey, gerçekçi olalım, normal koşullarda çıplak *lanet olası* fae'lerle dolu bir odada olmazdım ve bu konuda iyi hissetmezdim. Bunlar normal koşullar değildi ve bunu atlatmanın yolu, tüm bunların garip bir seks rüyası olduğunu ve yakında uyanacağımı varsaymaktı. Otuz gün içinde.

Beni yere bastıran el, kendimi sakinleştirmeme yardımcı oldu. Bedenim kontrolden çıkmış gibi hissettiğimde onun tutuşu bir çapaydı, rahatlatıcıydı. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde kontrolden çıkmıştı.

Drager'ın avucu ısınmaya başladı. Önce sıcak bir parıltı, ama çok geçmeden çıplak tenimde yakıcı, dağlayıcı bir his uyandırdı. İnleyerek tekrar doğruldum ve piç kurusu sanki üzerimdeki bu hâkimiyet anından zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Hareket edemiyordum. Karşı koyamadım. Acıya rağmen, sunduğu şeye ihtiyacım vardı ve ona doğru bastırdım.

"Daha fazla," diye homurdandım. "Daha fazlasına ihtiyacım var, ejderha."

Altın rengi gözleri fırtınalı bulutlara dönüşene kadar karardı. "Bana ne dedin sen?" diye gürledi.

Sertçe yutkundum. "Senin adın. Bana 'ejderha'yı hatırlatıyor. Ve sen çok büyüksün, ve pulların..." Isı beni bir kez daha yakarken haykırdım ve bu sefer gücü derimin altına süzüldü. Sinsi ve yabancıydı, enerjimle hiç uyuşmuyordu, ta ki Drager anlayamadığım bir şey mırıldanana kadar, görünüşe göre İngilizce ya da Fae olmayan bir dildi ve bununla birlikte gücü ruhumla birleşti.

Acı azaldı ve aniden o sıcaklık her yerdeydi. Çok iyi hissettirdi ve avucunu göğüslerimin arasındaki boşluktan çekmesine bile gerek kalmadan, merkezimdeki enerji girdabı patladı ve ilk orgazmımda haykırırken kemerlerim kırıldı.

Lanet olsun.

Bunu *kıyafetlerimi* tamamen *çıkarmadan* yapmıştı.

Önümüzdeki otuz gün tüm gerçekliğin ötesinde olacaktı.

BÖLÜM ON DÖRT

Drager başını eğip bana baktı, sanki bir ay boyunca kendini neye bağladığından pek emin değilmiş gibiydi. "Duyarlısın," diye gürledi. "Ve enerjin benimkini kolayca kabul etti. İlginç."

İlginç miydi? Yoksa uğraştığımız bokun şemasında gerçekten önemsiz miydi?

İçimde bir kez daha arzu girdapları oluşurken nefes nefese kalışım arttı; bu odanın ve büyüünün enerjisi karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Drager'ın göğsündeki gümbürtüler, kucağına düşmüş bir muammaymışım gibi beni gözlemlemeye devam ettikçe arttı.

Sanırım gerçek buydu, yine de benimle ilgili gizemli ya da özellikle ilginç bir şey olmadığını biliyordum.

Drager eğilip beni platformdan kaldırdı ve odadan çıkarken çıplak göğüslerimi zırlı göğsüne bastırdı. Başımın arkasına dayadığı sert eli etrafımızda devam eden toplu seks partisini gerçekten görmemi engelledi ama gayet iyi duyabiliyordum.

Ana balo salonundan çıkarken "Ben paylaşmam," diye homurdandı. "Otuz gün boyunca sen benimsin ve senin zevkini görmelerine imkân yok. Ya da enerjimizden alamazlar. Sadece bu şartlar altında mecbur kaldığımız kadarıyla katılacağız.

Zorla. Her kadının, bir tanrı tarafından anlamsızca becerilmek üzereyken duymak istediği kelime.

Her neyse. Neye bulaştığımı biliyordum ve bununla çoktan barışmıştım.

Drager bizi merdivenlerden yukarı, rafların içine, en eski kitapların bulunduğu bölüme götürdü. Bu binanın en sevdiğim bölümü. Bunu bir şekilde biliyor muydu, yoksa belki de... burası onun da en sevdiği bölüm müydü, hiçbir fikrim yoktu.

Burada yatak yoktu ama bir masa vardı ve kışımı oraya bıraktı. O kadar nazıkçe değil, ama içimdeki tüm ihtiyaç girdaplarına karşı acının ısırmasını memnuniyetle karşıladım. Bununla başa çıkmama yardımcı oldu.

"Hiç arzu hissediyor musun?" Nefes aldım, sesim boğuk bir karmaşaydı. İrislerindeki kara bulutlara baktım ve bu durumda gözlerinin saf siyah küreler değil de gri ve lacivertten oluşan çok yönlü bir dizi olmasını sevdim.

"Hissediyorum," diye gönülsüzce itiraf etti. "Hiç kimse en kadim büyülerden kaçamaz. Önceden çok fazla planlama yapmadan değil."

Enerji yükseldi, o kadar yoğunlu ki beni tekrar masaya çarptırdı. Ya da Drager süper bir hızla uzanıp her şeyin üstüne bir beyin sarsıntısı daha geçirirmeden önce beni yakalamasaydı öyle olurdu.

Beni yavaşça büyük, neyse ki sağlam, ahşap masanın üzerine yaydı ve birkaç dayanılmaz an boyunca aşağıya baktı. Sonra işkence edercesine yavaş hareketlerle zırhını çözmeye başladı. Parça parça soydu, ta ki ben onun dumanlı tenini, dalgalanan kaslarını ve bir tanrı olduğundan asla şüphe duymayacağım kadar çok karın kaslarını görene kadar. Pullar vücuduna peyderpey serpilmişti, genellikle her bereket büyüğü kabarışında.

İçimden bir inilti kaçtı. Masayı tırmalıyordum, tırnaklarım tahıllara sürtünüyordu. "Lütfen."

Gurur yoktu. Bu noktada sadece yalvarma vardı.

Uyluk zırhının ve pantolonunun geri kalanını çıkardığında hıçkırarak ağladım. "Tanrıya şükür."

Gülümsemesi vahşiydi. "Bana teşekkür etmene gerek yok, ufaklık."

Kibirli piç.

Masanın yan tarafına geçti ve sonunda her şeyi gördüm.

Öldür beni.

Hayır, kelimenin tam anlamıyla, beni öldürmek üzereydi, çünkü çok endişelendiğim o tanrı sikine sahipti. Uzun, kalın ve düzdü, önünden dışarı çıkıyordu ve üzerinde de... pullar... vardı, yoksa çıkıntılar mıydı? Tanrı yardımcım olsun.

Buna hazır mıydım? Yani, *kesinlikle hazırdım*, ama vücudum gerçek bir sakatlık olmadan bu büyüklüğü kaldırabilir miydi?

Ben masanın üzerinde deli gibi kıvranırken, "İlk sevişmeden sonra ihtiyacın azalacak," dedi. "Canını yakacağım ama sonra iyileştireceğim, bu yüzden benim için rahatla."

"Sadece kır beni, ejderha."

Korkularıma rağmen, bu sözler doğrulukla çınladı ve resmileşti - aklımı kaybetmişim ve geri dönüşü yoktu.

Belki de geri dönmek istemedim.

Drager masanın yanına, açık bacaklarımın arasına doğru adım attı. Elbisenin yırtık pırtık kalıntılarını yakaladı ve yırttı, sonra elleri kalçalarımın yerleşti, sıkı ve sert, onları masaya bastırdı, neredeyse esneklik noktası geçti, ama umursamadım. Bir kez daha acı, içime nüfuz eden enerjiyle başa çıkmama yardımcı oldu.

Dokunuşunun altında ısı akıyor, zaten enerjisiyle aşıldığı yerin derinliklerine doğru kayıyordu. Tutuşuna karşı sarsılmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Kıpırdıyamıyordu ve ben tamamen onun kontrolü altındaydım.

Bağırsaklarımdaki ısı daha sert ve daha sıcak bir şekilde dönüyordu ve haykırırken başım dönüyordu, orgazm dalgaları beni bir kez daha enerjisinin dokunuşuyla altına alıyordu. Bu orgazm sırasında o etkileyici sikini ileri doğru itti. Ama ıslak ve çok muhtaç olmama, zaten orgazmın ortasında olmama rağmen, başını içeri sokması uzun bir dakika sürdü.

Onun boyuna göre çok küçüktüm.

"Kahretsin," diye mırıldandı, ardından belirgin bir ateş kokusu içeren uzun bir nefes verdi.

Ejderha giderek daha fazla uyum sağlıyordu, gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile öyleydi.

"Uyum sağlamana yardım etmem gerekecek," dedi hızla ve ben haykırdım kalın kafasını çekerken.

"Hayır," dedim. "Lütfen sik beni. Bunu kaldırabilirim."

Başını sallamadan önce bir an duraksadı ve beni dikkatle izledi. "Büyük zihnini bulandırıyor. Seni biraz kırmak iyi olur ama önümüzdeki otuz gün boyunca işlevsel olmanı istiyorum."

Bir kez daha itiraz etmek üzereyken, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökerek beni şok etti. Ne yaptığını görmek için doğrulmaya çalıştım ama elleri kalçalarımdan ayrıldı ve beni masaya sabitlemek için vücudum boyunca ilerledi.

"Hayır." Hırıltılı bir komut.

Sonra ağzı amımın üzerindeydi, orada biriken nemi kaydırarak klitorisimi buldu ve beni masaya sıkıca bastırırken sıcak vuruşlarla daire içine aldı.

Ağzının sıcaklığı yoğundu ve garip bir şekilde yanmayı arzulamaya başlamıştım.

Bir sonraki orgazm, klitorisimin etrafında yavaşça dönerken, dil daha hızlı ve daha hızlı kayarken, ben miyavladım ve haykırdım, umutsuzca bir kez daha masayı pençeledim.

Bu işin sonunda hiç tırnağım kalmazdı.
Endişelerimin en küçüğü olduğuna şüphe yok.

BÖLÜM ON BEŞ

Drager'ın bir işi kafasına koyduğunda, o işe *tamamen* odaklandığı çok açık bir şekilde ortaya çıkıyordu. Tamamen odaklanmıştı. Amımı sanki varoluş sebebiymiş gibi yiyor, beni gücüyle daha da genişletiyor, o kocaman aleti sığdırabilmek için beni geriyordu.

Ben o kadar çok boşalana kadar durmadı ki başım dönmeye başladı ve adımları unuttum. Ne zaman doğrulsam ve ağzına sertçe boşalsam en lezzetli gümbürtüleri çıkarıyordu, sanki o da benim kadar bu işin içindeydi.

Özellikle de erkekler tarafından göz ardı edilmeye alışmış bir insan için, onun tek odağı altında olmak çok bunaltıcıydı.

En güzel ben değildim. Ya da en zayıf. En başarılı ben değildim. Ya da süper özgüvenli. Erkekleri seksiliğimle kendime çekemiyordum, arka plana itilmiş, ürkek bir kitap kurduydum. Lexie'nin seksapelimi ne kadar övdüğü önemli değil.

Ama orada öylece yatarken, bacaklarımı o kadar açmıştım ki, yakınımdaki herhangi biri beni pelvik muayeneden geçirebilirdi. Kendimi canlı hissediyordum, önümdeki tanrı için arzulu ve mükemmel olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Onun gücü içimde boş kalmış, büzüşmüş ve görmezden gelinmiş kısımları doldurdu. İhmal ettiğim ya da belki de varlığından bile haberdar olmadığım parçalarımı.

"Sanırım artık hazırsın," diye gürledi.

Tüm vücudum aşırı hızla orgazm olduğu için kulaklarım pek iyi çalışmıyordu. Belki hazır olduğumu söylemişti, belki de dünyanın sonunun geldiğini. Kimin umurundaydı ki? Yaptığı şeyi bırakmadığı sürece.

Ayağa kalktığı anda beni tuttuğu yerden bıraktı ve sonunda kendimi kaldırıabildim. Kör bir şaşkınlıkla uzandım ve bana yardım edecek en yakın şeye tutundum çünkü bu hatunun karın kasları mekik çekmek için yaratılmamıştı. Hayır efendim.

Elimin altındaki sıcak, kadifemsi sertlik, oturma pozisyonuna geçmek için çok uygunsuz bir tutamak kullandığının ilk göstergesi olmalıydı ve uzun şaftın her iki tarafındaki kalın çıkıntıları hissettiğimde, hızlı bir nefes verdim ve onu serbest bıraktım.

"Kahretsin. Siktir. Aman Tanrım."

Az önce yaptığım şeyden utanarak başımı artık siksiz olan ellerimin arasına gömmek üzereydim ki bir kahkaha attı. Bu çok garip bir şekilde beklenmedikti, çünkü bu noktaya kadar onu sadece sırtırken ve sadece ölümümü planlarken gördüğümünden emindim.

Başımı ellerimden kaldırdığımda, "Dokunmak için orada," dedi. "Aslında, ellerini bir daha üzerimden çekersen, cezalandırılacaksın."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kurdun karşısındaki bir kuzu gibi göründüğüme şüphe yoktu.

Ya da ejderha.

"Cezalandırılmak kulağa ne kadar eğlenceli gelse de," diye nefes aldım, "yaptığım işe geri döneceğim."

Uzanarak parmaklarımı kalın sikinin etrafına sarabildiğim kadar sardım, ki bu yarısından biraz daha fazlaydı. Şaftı vücudundan birkaç ton daha koyuydu ve kavrayışımın altında çelik gibi hissediliyordu. Birkaç saniye boyunca neredeyse tabanından kalın ucuna kadar yanlardan aşağı ve yukarı uzanan çıkıntıları inceledim.

Sakız sızdırıyordu ve onu tatmak için duyduğum ani ve çaresiz bir ihtiyaç beni öne eğip dilimi yarığın üzerinde gezdirmeme neden oldu.

Lanet olsun.

Beni neyin ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben, bırakın sakso çekmeyi, hiç mastürbasyon bile yapmamış bir hatun.

"Bunu bir daha yap," diye emretti.

İtiraz etmedim, bir kez daha öne eğildim ve berrak sıvının üzerinde gezindim. Tadı beklediğimden farklıydı, taze ve dumanlıydı, ateşe düşen saf su damlacıkları gibi, cızırtılı dumanlı bir koku yayıyordu.

Aslında çok lezzetliydi ve insan erkeklerinin de böyle bir tadı olup olmadığını merak ettim. Bunca yıldır bir şeyler mi kaçıırıyordum?

Ağzımı açabildiğim kadar açtım ama sadece ucundan fazlasını içeri almanın gerçekten bir yolu yoktu. O kadar çok dış çıktı ki, kısa süre sonra pes edip okşamaya ve yalamaya geri döndüm.

"Yeter," diye gürlledi. "Uyum sağlama yeteneğin üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz.

Ben."

Bir sonraki kalp atışında masaya geri döndüm, nefesimi yakalayamadan bacaklarımı iki yana açtım. O kalın sikini bir kez daha içime iterken tadı dilimde kaldı ve beni şaşırtacak şekilde bu sefer acı çok daha kontrol edilebilirdi.

Ağzı ve gücüyle her ne yaptıysa, bedenimin onun büyüklüğünü kaldıracak kadar uyum sağlamasına izin verdi. Lezzetli bir şekilde kabarık inç inç, o kadar dolana kadar içime itti ki, karnımdan yukarı doğru bastıran horozunun bir girintisini görmek beni şaşırtmazdı.

Sağlık dersinde bunun gerçekte olamayacağını öğrendim ama öyle hissediyordum.

"Bu işin sonunda benim her şeyimi alacaksın ve sonra da diğerleri için mahvolacaksın."

Piç kurusu bu konuda çok mutlu görünüyordu ve hayatımın geri kalanında sadece bir canavar sikiyle tatmin olmayacağımı ummak zorundaydım. Çünkü içimden bir ses Drager'la kıyaslanabilecek pek fazla insan erkeği olmadığını söylüyordu.

Daha da içeri soktu, çıkıntılı uzunluğu hassas sinirleri kazıyordu ve bir kez daha bu his başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Nefes nefese haykırarak yukarı uzandım ve vücudumun her iki yanına dayadığı ön kollarını kavradım. Ellerinden biri kığımın altına kaymadan ve daha iyi erişim için beni daha yükseğe kaldırmadan önce, ilk başta yavaşça tekrar itti. Bu beni kollarından birine tutunmak ve akıl sağlığımdan geriye kalanları kaybetmemeye çalışmak zorunda bıraktı.

Her itişinde ben haykırdım, o da gürlledi, dumanlı kokusu odayı doldurdu: "İşte böyle ufaklık," diye homurdandı. "Benim için açıl."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdin. Daha derine ve daha sert iterken çığlık attım, sanki içimi yeniden düzenliyormuş gibi hissediyordum. Gerçekten de başka biriyle asla tatmin olamayacağımı garanti edecekti. Kukum sanki başından beri bu tanrı için yaratılmışım gibi onun sikinin etrafında şekillendi.

Gücünün sıcaklığı aletinden içime doğru akıyor, her bir itiş o kadar yoğun bir zevk-acı ile yanıyordu ki bir dakikalığına bayılmışım.

Onun gücü klitorisimi de ısıttı, ta ki klitorisim şişene ve serbest kalmak için çaresiz kalana kadar. Kığımın altındaki el değişti ama bir şekilde aynı pozisyonda kaldım. Gücü orada da iş başındaydı. Başparmağını ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdirdi, itişlere göre döndürdü ve ben çığlık atıp onu pençeledim, zevk başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Bu sözü hiç anlamamıştım -başa çıkılamayacak kadar çok zevk- ta ki bir tanrının beni gücüyle doldurduğu, vücudumun tepkisini kontrol edemeyeceğim kadar sert siktiği o ana kadar.

"Tekrar," diye emretti.

Kalçalarım sarsıldı ve o da daha derine battı. Şimdi sikişimin en az yüzde sekseni içerideydi ve orada neyi ezdiğini düşünmemeye çalıştım. Tek hissettiğim zevkti, ama şüphesiz bu iş bittiğinde diğer hisler daha da güçlenecekti.

"Küçüğüm," diye homurdandı ve ben bir kez daha patladım, ona karşı o kadar sert sarsıldım ki yine de başımı çarptım. Bu kadar kıvılcım saçan bir zevkle herhangi bir acı kendini belli edemezdi.

Orgazm sayım kaç çıkmişti? On mu? Bir milyon mu?

Drager daha da eğildi, itişleri daha sert ve daha hızlıydı ve dudakları sağ meme ucumun etrafında kapandığında ellerimi gür saçlarına soktum ve yaşam için tutundum. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen yaptığın şeyi asla bırakma. Lütfen."

Evet, bu muhtaç kaltakta hiç gurur kalmamıştı. Sadece beni becermeye devam etmesini istedim.

Dişleri göğüs ucuma battı ve bir kez daha haykırıp doğruldum. Bu işin sonunda akrobat bir akrobat olacaktım. Drager başını kaldırdığında, artık uyum sağladığım için daha sert itiyordu, bana o hınzır gülümsemesini attı. "Oh, *küçük hum-one*, daha yeni başlıyoruz."

Bu sözler üzerine amım onun etrafında sıkılaştı ve bir kez daha patladım. Dünyanın kenarları bulanıklaştı. Attığım çığlıklar ve haykırışlar yüzünden sesim kısılmıştı.

Bu sefer benimle birlikte patladı, göğsü derin ve hayvani bir şekilde gürlerken gözleri her zamankinden daha karanlıktı. Pullar teninde uçuşuyordu ve sanki siki şişiyormuş gibi hissediyordum. Sadece şişmekle kalmıyor, aynı zamanda içimde ısıniyordu.

"Ne..." Zorlukla duyulacak şekilde, "...oluyor mu?" diye mırıldandım.

Drager başını kaldırıp gökyüzüne doğru kükredi ve panik tüm zevklerin içine işledi.

"Neler oluyor?" Tekrar sordum.

Bakışları benimkilere çarptı. "Bu *sljorina*. Bağlantı."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer öfke bir gösterge ise, belki de bilmemem en iyisiydi. En azından birkaç saniyeliğine huzurlu bir mutluluk içinde var olabilirdim.

BÖLÜM ON ALTI

"Bu bağlantı da neyin nesi?" Sonunda, hâlâ içime gömülü olan orgazmının son hamlelerini yavaşlatırken öfkeyle sordum. Pulları gitmiş, gözlerindeki karanlık altın-yeşile dönmüştü ama sikinin kalın, yakıcı kabarıklığı azalmamıştı. Aksine, şişmeye devam ediyordu. Ve nabızı atmaya.

Her nabız atışında, kendimi sürekli, yavaş yanan bir orgazmda ona karşı eğilirken ve sarsılırken buldum - hiç bitmeyen bir orgazm.

"Üreme için uyumluyuz," dedi Drager derin bir hırıltıyla. "Gebe kalmak için mümkün olan en iyi şans için tüm tohumumu serbest bırakana kadar sikim içinde düğümlenecek."

Lanet olsun! Büyü kafamı o kadar bulandırmıştı ki hamilelik ya da hastalık hakkında soru sormak aklıma bile gelmemişti. Yani, kim bir insanın bir tanrıyla çiftleşebileceğini düşünür ki? "Bu bir fae bağlantısı mı?" Nefes nefese kaldım, bir sonraki nefesimde boğuluyordum.

Drager yüzümdeki panik dolu ifadeye bakarak başını salladı. "Stres yapma. Bu sadece büyüünün bir yan etkisi, bu da seksi daha yoğun hale getirecek."

Başka bir zevk sarmalına girmeden önce rahatlamış bir şekilde masaya doğru çöktüm. "S-so... hamilelik ihtimali yok mu?" Boğuk bir sesle söyledim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu şekilde uyumlu olamayız. Biz aynı değiliz."

Gerçek bu değil mi?

İçimde daha fazla ateş yanıyordu ve artık hamilelik konusunda endişelenmeme gerek olmadığına göre rahatlayabilir ve içimde sürekli bir çizgi halinde yuvarlanan orgazmların tadını çıkarabilirdim. Drager düğümlenmiş sikinin her darbesinde inliyordu ve ben de içimden sızan ortak boşalmayı hissedebiliyordum, ikimizden de o kadar çok döl geliyordu ki zavallı insan bedenim hepsini zapt edemiyordu.

Hayal edebileceğim en iyi seksti ve onun boşalması tamamlandığında neredeyse kendimden geçmiştim. Drager'ın beni masadan kaldırdığını hissettim, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, oysa durum kesinlikle öyle değildi ve beni bir tuvalete götürdü. Yürürken kulağa *la moyar gibi gelen* kelimeler mırıldandığını duyduğumu sandım ama emin olamayacak kadar kendimde değildim.

Küçük duşun altına girdiğinde, su ısınmış, hassas etime çarptığında inledim. Bir an sonra daha da sıcaktı, ki bu mükemmel bir sıcaklıktı.

Görünüşe göre, Drager'ın gücü içimdeyken, sıcaklıktan daha çok zevk alıyordum.

Bizi temizledi ve beni tekrar sikmeden önce birkaç saniye uyukladım, bu sefer duşun duvarına yaslandı ve ben bir kez daha çığlık atıp onun adını haykırana kadar. O kadar derine soktu ki orgazm olduğumda dilimde onun tadını alabiliyordum. Bu sefer düğümlenme yoktu ve bunun bir rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değildim.

Sonraki otuz gün sikiş, yemek ve çoğu insanın muhtemelen bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar çok orgazmla geçti. Drager ilk gece beni diğer erkekler için mahvetmekle ilgili bir yorum yapmıştı ve bunu başardığından hiç şüphem yoktu.

Büyü bizi rehin tutuyordu. Ne zaman yanıma gelse, bedenim muhtaç bir sürtük gibi inliyordu. *Ona ihtiyacım vardı*, tıpkı yemek, hava, su gibi. O artık yaşam için bir gereklilikti ve büyü geçtiğinde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Hafiflemeye başlıyor," dedi Drager, zamanımızın sonuna yakın bir sabah. Raflarda bizim için hazırladığı yatağa uzanmıştık, çırılçıplaktık ve ağır ağır nefes alıyorduk. Parmaklarını vücudumda gezdirdi, dokunuşunun yakıcılığı altında sinir uçlarını ateşledi. "Kütüphaneyi serbest bırakmanın ve normal hayata dönmesine izin vermenin zamanı geldi."

Tutuşuna karşı sarsıldım, meme uçlarım dokunulmak için çığlık atıyordu. "Hepsi senin dünyana mı dönecek?" Fısıldadım. "Risest'e mi?"

Otuz gün sürmüştü ama sonunda adını öğrenmiştim.

"Evet," dedi basitçe. "Ve ben de içimdeki haini bulmaya geri döneceğim."

Parmakları karnımın önünden aşağı kaydı, klitorisimin üzerinden geçti ve sonra kıvrımlarımın arasından itti. Yavaşça içime girdi ve elini sürerken kendimi her ana odaklanmaya zorladım. Her dokunuşa. Eğer

Bu onunla son günümdü, o zaman bu anıları saklayabilmek için her saniyesini içime çektim.

İçimden bir ses, bundan sonraki yalnız yıllarımı atlatmak için onlara ihtiyacım olacağını söylüyordu.

"Önümüzdeki ay burada yeniden toplanacağız," diye duyurdu Drager aralarındaki fae'lere. "Bir sonraki fae neslinin doğmasını sağladığımızı bilerek evinize dönün - dünyamızın gücü her zamankinden daha güçlü olacak."

Yıllar sonra ilk kez giyinmiş gibi hissederek kenarda durdum. Giysiler kaşındırıyordu, tenime yabancıydı. Drager'ın benim için bulduğu rastgele bir tişört ve yumuşak bir şorttu ama kumaş sürtünüyordu ve bunun bir tanrının emri altında burada geçireceğim son an olduğu için yas tutmamaya çalıştım.

O otuz gün çok hızlı geçti ve bu sabah içimde onun siki olmadan uyanmak beni mantıksızca kızdırdı.

"Kapılar açıldı. Şimdi evlerinize dönün," dedi Drager ve odadaki herkes onu selamladıktan sonra ayrıldı. Duyduğuma göre, küçük seks mağaramızda ya da seks kütüphanemizde inzivaya çekilmiş olsalar bile, çoğu gerçekten de eğlenmişti.

Oda boşaldığında, orada sadece bir kişi kalmıştı: Lexie.

Doğurganlık ayı boyunca kiminle birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi yanaklarında çok pembe bir parıltı vardı ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde memnun görünüyordu. "Tanrım," dedi Drager'a doğru ilerlerken. "Sen de mi gidiyorsun?"

Gözleri üzerimdeydi ve ben o yakıcı bakışların altında kıvranmamaya çalıştım. "Öyleyim," diye yanıtladı hoyratça. "Haini ortaya çıkarmam gerekiyor. Elimde iyi bir nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Lexie'nin endişeli bakışları bana doğru döndü. "Peki ya Morgan? Ona ne olacak?"

Pullar kısa süreliğine derisinin üzerinde dalgalandı. "O benimle kalacak. Haini doğrulamak için ona ihtiyacım var."

Sıcaklık merkezimin derinliklerinde yanıyordu. Doğurganlık büyüleriyle azalması gereken bir sıcaklık, ama garip bir şekilde her zamankinden daha derin ve daha güçlü hissettirdi.

Lexie'nin gözleri kocaman açılmıştı ve tam olarak anlayamamış gibi yavaşça gözlerini kırptırıyor. "Seninle mi kalayım?"

Drager yavaşça başını salladı ve ben de ona daha yakın olmak için bir adım öne çıktım.

Neden hâlâ böyle hissediyordum? Doğurganlık enerjisi artık bedenimi kendi arzu ve ihtiyaçlarına rehin tutmuyordu. Ama bir şekilde... Drager hâlâ hissediyordu.

"Risest'in enerjisinden nasıl kurtulacak?" Lexie bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek sordu. "Ya da daha da kötüsü, Lancourt."

Drager o kadar hızlı hareket ediyordu ki yanıma ulaştığında bulanıktı. Üzerimde yükselirken, bakışları sabitti. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Nefes almam gerekiyordu ama hava ciğerlerimden çıkmıyordu. "Risest'te mi kalacağım?" Nefes nefese kaldım.

"Benimle Lancourt'a geliyorsun," diye onayladı. "Haini bulana kadar."

Amım titredi. *Gerçekten*. Sanki bir kozadan kurtulup kelebeğe dönüşüyordu.

Drager haini bulmak için beni kullanmaktan başka bir şeyden bahsetmemişti ama bunun bir önemi yoktu. Tanrı'yla geçirdiğim zaman henüz bitmemişti ve bu da her şeyin olabileceği anlamına geliyordu.

Sonunda beni öldürse bile bu maceraya hazırdım.

Bu büyülü dünyanın bir parçası olduktan sonra, insan hayatımın hiçbir cazibesi kalmamıştı. "Risest'e gidelim," dedim sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Ben hazır."

Gülümsemesi karanlık ve uğursuzdu ve kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim.

BÖLÜM YEDİ

Kapı aralığından geriye doğru sessiz bir yolculuk oldu. Lexie bile duygu ve düşüncelerini kendine saklıyordu ve ben daha önceki rahat arkadaşlığımıza yerleşen mesafeden nefret ediyordum.

Başka kimse bize katılmadığına göre diğer fae'ler çoktan dönmüş olmalıydı. Dünyalar arası geçiş sorunsuzdu ve bu sefer kendimizi farklı bir odada bulduk. "Pelerin odası değil mi?" Şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Drager başını salladı. "Hayır, Lancourt'ta olduğu sürece son yolun nereye çıkacağını kontrol edebilirim."

Ona boşuna tanrı denmedi.

Adım attığımız yeni oda, kenarlarında sütunların sıralandığı geniş, beyaz döşemeli bir alandı. Yine de boştu, sanki varış noktaları arasında bir geçit gibiydi. "Burası avlulardan biri," dedi Drager kısaca. "Size odanızı göstermesi için birini göndereceğim."

Cevap veremeden çekip gitti ve ben de sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi hızla gözden kaybolan geniş omuzlarına bakakalmıştım.

Ve işte böyle, Drager'la burada olmaktan duyduğum tüm heyecan göğsümde paramparça oldu ve ardında derin bir acı bıraktı. Derin bir nefes alarak kendime bunun bir romantik hikâye olmadığını hatırlattım; burada bir tanrı ejderhayla mutlu sona ulaşmam söz konusu değildi. Odak noktam bu işi bitirmek ve sonunda normal hayatıma dönmek olmalıydı.

Risest ve Drager'ı unutmam bir ömür sürse bile, kalbimin kırılmasından daha iyi olurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Lexie tereddütle bana bakarak söyledi. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve siyah bir grup tişörtü vardı, ama Drager'ın enerjisi onunkini güçlendirmese bile, etrafındaki sihir titreşimlerini görebiliyordum - fazladan küçük *bir şey görebiliyordum*.

"Lancourt'un büyülu gücü geçen seferki kadar kötü değil," diye itiraf ettim. Hiç şüphesiz Drager'ın gücünün derinlerde kalan girdaplı ısısı nedeniyle

İçimde. Onun enerjisine uyum sağlamama izin vermek için ne yaptıysa ve *er, boyut*, henüz solmamıştı.

"Bu nasıl benim hayatım?" Mırıldandığım fısıltı ben durduramadan ağzımdan kaçtı. Bir parçam son bir aydır şoktaydı. Doğurganlık enerjisi -ve Drager'ın kendisi- büyük bir dikkat dağıtıcıydı, ama ikisi olmadan gerçekten eve çarptı.

Az önce olan her şey... hayatımın son otuz günü... "Morgs?" Lexie bana baktı.

"Bu gerçek olamaz," diye boğuldum. "Hiçbiri. Ne sihirli kapılar, ne güneş tanrısı, ne de onun sihirli siki. Yemin ederim, bir çeşit komada en iyi hayatımı yaşıyor olmalıyım."

Lexie'nin gülümsemesi hüzünlüydü ve henüz orada olmadığımızı hatırlamadan önce bana dokunmak için uzandı. Elini geri çektiğinde, o hüzünlü gülümseme kaybolup gitti. "Bu senin en iyi hayatın değil, dostum. Ben senin hikayeni böyle yazmazdım. Verecek çok sevgin var ve karşılığında aynısını hak ediyorsun. Sarsılmaz bir sadakati ve koşulsuz, dünyayı değiştirecek bir sevgiyi hak ediyorsun..."

Orada söylemediği şey bana her şeyi anlatıyordu. Drager'a aşık olmamam konusunda beni uyarıyor, onun kütüphanede verdiğiinden daha fazlasını yapamayacağı konusunda beni uyarıyordu - zaten bildiğim gerçekler, ama yine de beni rahatsız ediyordu. Boğazımdaki yumruyu temizlemek için sertçe yutkunarak başımı salladım ve içimdeki çalkantıyı anlamaması için yüzümü düzelttim. "Ejderha adamla sonsuza dek mutlu olacağım gibi bir hayal içinde değilim. Bu sadece kaşınmak için bir kaşıntıydı."

Ve lanet olsun ki çizdi.

"Dragerfield Evi'nde olanlar yüzünden hem nefret edilen hem de korkulan biri olacaksın," dedi Lexie. "Herkes tanrılardan bir parça ister ama çok azı onlara dokunmak bir yana, varlıklarında yıkanacak kadar yaklaşabilir. Lord Drager'a bir ay boyunca sahip oldunuz. Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey."

Gözlerimi kapatıp güneş tanrısına ait olduğum günleri yeniden yaşama isteğiyle çarpıldım. Ellerinin izini hâlâ tenimde hissedebiliyor ve dilimde onun tadını alabiliyordum ama kendimi oraya bırakamazdım. Kendimi doğurganlık ritüelinden uzaklaştırarak akıl sağlığımın son kırıntılarını da korumalıydım. Drager'ın bunu çoktan yaptığı açıktı.

"Bunun için benden nefret etmene gerek yok," demeyi başardım, yüzümü boş tutmak için umutsuzca çalışarak görüntüleri ve anıları kafamdan uzaklaştırdım. "Ben onun için sadece kocaman aletini sokabileceği bir deliktim."

Etkileyici cümlem tanıdık bir fae'nin gelişiyile kesildi.
Onu şahsen tanıımıyordum ama çok iyi hatırlıyordum.

"Chaple!" Lexie sesinde bir kıvılcımla söyledi. Satirle dostça ve rahat bir arkadaşlığı olduğunu gösteren bir kıvılcım. "Gelecek sezon için Lancourt'ta mısın?"

Dikkatinin çoğunu ona verdi ama beni de yan gözle süzerken merakını hissettim.

"Evet," diye gürledi, derin sesinin titreşimleri tüylerimi diken diken ediyordu. Sanki o seste sihir taşıyor gibiydi. Bildiğim kadarıyla öyleydi. "Drager yıl sonuna kadar yakınımnda kalmamı istiyor, özellikle de son ihanetlerin ışığında."

Bu dünya hakkında bilgi edinmek için içimde bir susuzluk baş gösterdi. Burada geçirdiğim zamanı, bu fantastik dünyayı hayatımı değiştirecek bir sonraki kitap serisiymiş gibi içime çekerek geçirirsem, bu boşa harcanmış bir deneyim olmazdı. Güneş Tanrısı ile bir gelecek olmasa bile.

Lexie başıyla onayladı. "Evet, ihanetin nereden kaynaklandığını bulduktan sonra hayat normale dönebilir. En azından Yıllık Akademi Etkinliği'ne kadar."

Tabii ki bir akademileri vardı. Akademi olmadan fantastik bir hikâye olur muydu? Ve neden yirmi beş yaşındaki halim gerçekten akademiye kabul mektubu almayı umuyordu? Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Chaple ve Lexie birkaç saniye boyunca kibarca sohbet etmeye devam ettiler, Ocheran'da gerçekleşen olaylar ve toplantılar hakkında konuştular. Bunların çoğu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, bu yüzden zamanımı mümkün olduğunca dikkat çekmeden satiri gözlemleyerek geçirdim.

Onu kütüphanede kürsüde gördüğümde, loş ve karamsar ışık bana çok net bir görüntü vermemişti. Yüz hatlarındaki hayvani kalitenin derinliğini fark etmemiştim. Gözleri iri ve çok koyu renkliydi, kirpikleri gülünç derecede uzundu. Çenesi keskin elmacık kemikleriyle hafifçe uzamıştı. Ayrıca yanaklarında ve burnunun kenarlarında kıllar -*kürkler*- vardı. Kısa ve kahverengi teninden sadece bir ton daha koyu olduğu için çok belirgin değildi. Boynuzları beklediğimden daha parlak ve pigmentliydi, koyu buklelerin arasına gömülmüşlerdi.

Yaklaşık Lexie'nin boyundaydı ve normal beyaz düğmeli bir gömlek giymişti, ancak pantolonu açıkça kıvrımlı bacaklarına uyacak şekilde tasarlanmıştı.

Son derece büyüleyici ve aynı zamanda da çok sevimliydi.

"...odana gitmeye hazır mısınız?"

Bakışları bana odaklandığında bu gürültülü cümlelerin sonunu yakaladım. Hemen boğazımı temizledim ve Chaple'in aval aval baktığını fark etmemiş olmasını umarak başımı salladım. "Evet, bu harika olur. Uzun bir ay oldu." Gerçekten uzun bir ay.

Chaple başını salladı ve bakışlarında bir anlayış kıvılcımı varmış gibi hissettim. Belki de hayal görüyordum. "Merak etme, Drager ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacak. Sen önemlisin."

Bir an için onu söyleyeceğini sandım. *Sen onun için önemlisin.* Ama sonra cümlesini bitirdi.

"-bu mahkemeye. Hastalıklı eti bütünden ayırma konusundaki yardımlarınız için minnettarız. Bir kez serbest kaldığında, geri kalanımız iyileşecek."

Aptal kalp ağrımı örtmek için başımı sallayarak yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Yardım etmek için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım - tabii ki Dünya'ya dönmeden önce. Ama bu arada dinlenmek, duş almak ve temiz kıyafetler giymek isterim."

"Elbette," dedi Chaple ve bana yaklaştı, ince dudakları beklediğimden daha kurtcu bir gülümsemeye dönüştü. Satir yarı keçiydi, değil mi? Yoksa efsanevi yaratıklarımı karıştırıyor muydum?

Aslında pek de önemi yoktu. Bu yeni fantastik dünyayı neden evdeki tanıdık mitlerle birleştirmeye çalıştığımı anlıyordum ama gerçek şu ki Chaple kendi kendisiydi. Bu da beni ilgilendirmezdi.

Kolunu bana doğru uzattı, ben de kendi kolumu onununkine bağladım, hafif dokunuşumun altında uzuvlarının gücü karşısında şaşırmadım. Chaple gördüğüm en uzun adam olmayabilirdi ama kaslı olduğu belliydi. Muhtemelen bir arabayı fazla çaba harcamadan başının üzerinden kaldırılabileceğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Beni beyaz, boş avludan çıkardı ve Drager'ın çıktığı yönün tersine doğru gittik. Lexie de peşimize takıldı.

"Görev yerine dönebilirsin, Lightsbringer," dedi Chaple ona, kafası karışmış bir şekilde başını eğerek. "Morgan Starrer'ı buradan alıyorum."

Tam adımı nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmedim. Dragerfield işi için başvuru formunda yazıyordu, bu yüzden Drager için kolayca elde edilebilecek bir bilgi olduğuna şüphe yoktu.

"Morgan benim en iyi arkadaşım," dedi Lexie kararlılıkla. "Benim yüzümden bu durumda. O benim sorumluluğumda ve bunu ne kadar ciddiye aldığımı biliyorsun. Başka bir şey yapmadan önce onun güvenliğini sağlayacağım."

Ona *sahte arkadaşlığının yardımına ihtiyacım olmadığını, çok teşekkür ettiğimi* söylemek istedim ama aslında bu yabancı dünyada bulabileceğim tüm müttefiklere ihtiyacım vardı. Lexie'nin daha önce Drager'la geçirdiğim kısa süre yüzünden nefret edildiğime dair yaptığı yorum aklımdan tamamen çıkmamıştı. Ona beni hayatta tutacak kadar güvenebilirdim, bundan oldukça emindim. Birlikte geçirdiğimiz uzun yıllar boyunca beni fiziksel olarak hiç incitmemişti ve eline bolca fırsat geçmişti.

Burada, Risest'te doğmuş bir fae olarak Lexie hayatta kalmak için en iyi şansımdı, en ufak bir güven kırıntısı bile verebileceğim tek kişiydi.

Şu anda tehlikede olmamam bu dünyanın tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Fae'lerle ilgili kitaplar bana bir şey öğrettiyse, o da insanları eşit görmedikleriydi.

Ve onlara güvenilmezdi.

BÖLÜM SEKİZ

Lancourt, ayaklarımın altında beyaz fayanslarla kaplı, kilometrelerce dolambaçlı beyaz koridorlar gibi hissettiren bir yere dönüştü. Çeşitli aralıklarla farklı odalara açıldığını tahmin ettiğim kapılar vardı ama hiçbiri açık olmadığı için sadece tahmin yürütüyordum.

"Burada kaç tane Fae yaşıyor?" On dakika kadar sessizlik içinde yürüdükten sonra sordum.

"Yaklaşık dört yüz diyebilirim," diye yanıtladı Chaple tereddüt etmeden. "Arada sırada. Drager, Dragerfield Kütüphanesi'ni ziyaret edenleri rotasyona tabi tutuyor."

Lexie, "Her zaman orada olmadığınızda Dragerfield'dan enerji emmek daha kolay," diye ekledi. "Herkes faydalarından yararlanma, bilgilerini genişletmek için kitap ödünç alma şansı veriyor ve sonuçta Lord Drager ve hepimiz tanrımızın yanında geçirdiğimiz zamandan faydalanıyoruz."

"Drager hepimizin burada ve Dragerfield'da inşa ettiği enerjiyi kendine güç sağlamak için mi kullanıyor?"

Cevap vermeleri bir saniye sürdü ve sonunda cevap veren Chaple oldu. "Bu 'almak' değil, ona gücümüzün küçük parçalarını özgürce vermemiz anlamına geliyor. Hâlâ çoğunu elimizde tutuyoruz çünkü güçlü bir bütün, güçlü bir parçadan daha güçlüdür. Ama sonuçta Drager bu toprakların koruyucusu ve onun etkisi ve kontrolü olmadan burası kaosa döner. Düşmüşlerden önce de kaos içindeydik."

Düşmeden Önce...

Sanki neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi söyledi ama daha önce bu ifadeyi kullandıklarını hiç duymadığım için hiçbir fikrim yoktu. Tam açıklama isteyecektim ki başka bir kapalı kapıya ulaştık, ama görünüşe göre bu benim kapımdı. Önünde durakladığımız anda kapı çerçevenin içine kaydı ve oda önümüzde açıldı.

"Vay anasını," diye mırıldandım, büyümlü açıklığa gözlerimi kırıştıtararak.

Odaya girdiğimizde Chaple, "Bu kapı artık size yanıt verecek," diye açıkladı. "İçeri girmek istediğinizde önünde durun ve içeri girdiğinizde

gitmeye hazırsanız, aynısını içeriden de yaparsınız."

"Tamam o zaman," dedim belli belirsiz, başımı sallayarak. "Yani, bizim evde otomatik kapılar var, o yüzden öyle düşüneceğim. Her ne kadar üzerinde sensör olmadığı belli olsa da. Ama her neyse. Bu sadece gerçekten gelişmiş bir otomatik kapı." Elimi alnıma sildim, birkaç boncuk terin alnımı süslediğini görünce şaşırmadım.

Lexie'den küçük bir kahkaha kaçtı. "Buna alışacaksın."

Buna alışma ihtimalim sıfırdı ama kendine olan güvenine hayran kaldım.

Chaple beni tutmayı bıraktı ve ben de dokunduğu kolumun ne kadar sıcak olduğuna hayret ettim. Odamdaki buz gibi hava bunu daha da belirgin hale getirmişti. Sanki uzun zamandır kimse girmemiş gibi hissettiren bir oda.

Bu düşüncelerin ortasında, hava kelimenin tam anlamıyla etrafımızı ısıttı. "Üşüdün mü?" Chaple gülümseyerek sordu.

Zihnimin okunduğuna dair ürkütücü his çok rahatsız ediciydi. Uzun süren sessizliğim de aynı şeyi söylüyor olmalıydı.

Lexie hızlıca, "Oda artık sizin enerjinize göre ayarlandı ve isteklerinize yanıt vermeli," diye açıkladı. "Drager sıcak çalışır, bu yüzden Lancourt'un çoğu, eviniz gibi daha ılıman olan Ocheran'da olduğunuzdan daha soğuktur. Bu odada termostatu siz kontrol ediyorsunuz."

Uygun bir yanıt gelmeyince konuyu değiştirdim. "Lancourt Ocheran'ın *üstünde* nasıl?"

Lexie'nin gülümsemesi, diğer her şey çok tuhaf olsa bile, tanıdık olanın kısa bir anlık görüntüsüydü. "Sana göstereceğim."

Beni lüks bir apartman dairesine benzeyen odanın içine doğru götürdü. Oturma alanı beyaz deri koltuklar ve küçük bir cam masa ile seyrek bir şekilde döşenmişti. En azından cam gibiydi. Görünüşü bir elmasa benziyordu, parıltılar ve yontulmuş parçalarla doluydu. Yan tarafta, büyük beyaz bir yatağı olan bir yatak odasının önünden geçtik ve Dragerfield'da benim için yanıp tutuşan tanrı ejderhanın evini böylesine steril ve açıkçası rahatsız edici bir beyaz fanteziyle dekore etmesini şaşırtıcı buldum.

Ama etkileyici uzantıları ve dilini ustaca kullanması dışında onun hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Doğrusu, paylaştığı bilgiler konusunda oldukça suskun davranıyordu.

Lexie beni büyük bir pencereye götürdü ve şeffaf -*tahmin ettiğiniz* gibi- beyaz perdeleri araladığında ortaya muhteşem bir manzara çıktı. Bu benim

Risest'e ilk gerçek bakışım. Büyülu bir masal dünyasında var olduğum ilk an ve dürüst olmak gerekirse bir saniyeliğine nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Bu..." *Çarpıcı, inanılmaz, nefes kesici, kelimelerin ötesinde...* Her şeyi kavramaya çalışırken sıfatlar kafamdan hızla ve sertçe döküldü.

"Öyle," diye onayladı Lexie.

Gökyüzü, sanki mükemmel bir kış gününde güneş batıyormuş gibi koyu bir gül rengiydi, ama açıkça aydınlıktı ve hiç de gece değildi.

"Bizim günlerimiz Dünya'ninkinden biraz daha uzun," diye açıkladı Lexie, Chapel onun yanında sessiz dururken. "Muhtemelen yaklaşık on altı saat güneş ışığı ve ardından dokuz saat karanlık. Hava durumumuz da daha istikrarlı. Risest'in Doğu Diyarı'nda beş diyar var ve her birinin kendine özgü bir havası var. Drager'inki daha önce de söylediğimiz gibi Ocheran ülkesi."

İsminin güzelliğini merak ederek kafamda tekrarlardım. "Yani Risest dünya, burası da beş diyarı ve beş tanrısı olan Doğu Diyarı mı?"

Kafamdaki bilgileri düzenliyordum, burada her şeyin nasıl işlediğine dair daha net bir görüşe ihtiyacım vardı.

"Doğru," dedi Lexie, tanıdık bir şekilde gülümseyerek. Bilgileri mantıklı bir şekilde bir araya getirmek kadar basit olsalar bile başarılarımla her zaman gurur duyardı. "Doğu muhtemelen Amerika, Kanada ve Meksika büyüklüğünde. Tanrılarımız tarafından bölünmüş dev bir toprak parçası. Bir de Batı, Güney ve Risest'in bölgesel diyarları var ama bunlar o kadar uzakta, tehlikeli sulardan geçiyorlar ki, hepimiz nadiren etkileşime giriyoruz. Özellikle de Düşmüşler Doğu Diyarını ele geçirdiğinden beri."

Düşmüşler, bu dünyadaki yerleri hakkında ufak tefek bilgiler vermeye başladıklarından beri çok ilgilendiğim bir konuydu. Ama şimdilik topraklar hakkında bilgi edinmeye devam etmeye karar verdim.

"Bu pembe gökyüzü Doğu Diyarı'nın tüm toprakları boyunca mı?" Güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde sordum. Drager'ın sarayı, aşağıda ve çok uzaklarda görünen Ocheran'ın üzerindeydi.

Chaple, "Tek bir gökyüzünün altında yaşıyoruz ama çoğunlukla her şey farklı," dedi. "Mahkemelerimiz akademi dışında pek etkileşime girmiyor. Burası beş diyarın ortasında yer alan tarafsız bir yer. Genç fae'lerimiz evlerine, topraklardan birine dönmeden önce burada eğitilirler."

"Başka bir ülke seçebilirler mi?" Ben sordum.

Lexie hızlı bir nefes çekti. "Asla," diye nefes aldı. "Oh hayır. Mahkemelerimize doğarız ve ölene kadar burada kalırız. Başka türlü nasıl

Nereye gideceğinizi seçebilseydiniz sadık olur muydunuz?"

Onlara göz kırptım ve şaşkın yüzlerinin arasına baktım. "Benim inancıma göre sadakat, zorla değil de özgürce verildiğinde daha güçlüdür. Birinin seçme özgürlüğünü elinden almak korkunç bir şey."

Şok olmuş yüz ifadelerinin yerini, bana çenemi kapatmamı söyleyen sessiz bir öfke aldı. Lexie kısaca, "Bu konudaki düşüncelerinizi kendinize saklamanız en iyisi," dedi. "Drager zorla olsun ya da olmasın sadakate değer verir ve bu dünyayı yöneten ve bizi kaostan koruyan kurallar hakkında kötü konuşmak en büyük ihanet olarak kabul edilir."

Tamam o zaman. "Elbette, ama bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun. Otoriteyi sorgulamak vatana ihanet değildir. Tabii hepiniz tanrıların tutsakları değilseniz." Chaple boğazını temizledi. "Ben artık gidiyorum. Drager'a odanızda güvende olduğunuzu bildireceğim. Yiyecek ve giyecek

teslim edildi."

Toynakları üzerinde dönüp gitti ve ben de çenemi kapalı tutmuş olmayı diledim. Başka bir dünyadaydım, anlamadığım gelenekleri olan bir dünyadaydım ve gidip sanki bir boka değermiş gibi fikirlerimi söylemem gerekiyordu.

"Üzgünüm Lexie," dedim o daha tek kelime edemedi. "Aynı fikirde olsam da olmasam da yargılamak bana düşmez."

Yüzü rahatladı ve bu sefer beni kucaklamadan önce tereddüt etmedi. "Her şey yolunda. Geleneklerimizi öğrenmen zaman alacak ve bağımsız düşünce ve eylemleri teşvik ettiğimi biliyorsun. Ben daha çok yanlış Fae'lere yanlış bir şey söylemenden endişeleniyorum. Bazıları Drager'a olan sadakatlerini çok ciddiye alırlar ve basit bir fikir için seni yere sererler." Bu korkunç uyarıyla birlikte beni kucağından bıraktı. "Sadece daha dikkatli olacağına söz ver. Eğer ne söyleyeceğini bilmiyorsan, hiçbir şey söyleme."

Başımı salladım ama bir yanımda işleri berbat edip birilerini kızdırmama olasılığımın çok düşük olduğunu biliyordu. "Elimden geleni yapacağım."

Dudaklarındaki seğirme her şeyi anlatıyordu. İkimiz de saatli bir bomba olduğumu biliyorduk. Meraklı bir yapıya ve güçlü fikirlere sahip olmak hem bir nimet hem de bir lanetti.

Lexie bana, "Tamam, Lancourt'a döndüğüme göre artık teğmenime rapor vermem gerekiyor," dedi. "Teknik olarak hâlâ ordumuzun bir parçasıyım."

Kafamı onun *diğer* hayatına sokmaya çalışmak beklediğimden daha zordu. Lexie'nin benim tarafımla fae tarafını tam olarak birleştiremedim ve bu beni yalnız ve kafam karışmış hissettirdi. Benimle vücut çekimleri yapan

Lexie

Üniversitede ailem ve diğer kalp kırıklıklarım için ağlarken bana sarılması tanıdıkta ama Lexical Lightsbringer tamamen yabancıydı.

"Kaç yaşındasın sen?" Bilmenin beni korkutup korkutmayacağını düşünmeden önce sordum.

Başını geriye atıp gülerken bir dizi mükemmel dişini parlattı. "Sorabileceğin onca soru varken, yaşım ile ilgili. Bilmem gerekirdi. Yaklaşık yüz yaşındayım ama sonsuzluğa yakın yaşıyoruz. Yani eski nesilden bazılarına sorarsanız hala bir bebeğim."

Göz kırptım. Sonra tekrar göz kırptım. "Yirmi beş yaşındasın," dedim kararlılıkla. "Yirmi. Beş."

Kahkahası devam etti ve onunla birlikte göğsümü sıkıca saran gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Haklısın, Morgs. Ben yirmi beş yaşındayım. Şimdi yemeğin ve giysilerin gelmeden önce gidip bir duş al. Burada her şey Dünya'dakine benzer şekilde işliyor. Dünyalarımız hayal edebileceğin kadar farklı değil."

Bakışlarım pencerenin dışındaki uçsuz bucaksız pembe alana, hiçliğin üzerinde yüzdüğü belli olan karanın kenarına kayd ve elimden geldiğince alaycı bir şekilde başımı salladım. "Çok benziyor Lex. Bir aynaya bakmak gibi."

Delilikten.

Tüm bunları fiziksel ya da zihinsel olarak sağlam bir şekilde atlatma ihtimalim her geçen dakika ve yeni bir keşifle daha da azalıyordu ama en azından sıkılmıyordum.

Gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı.

BÖLÜM NINETEEN

Eski sevgilim gitti ve kapı arkasından kapandı. Eğer bu oda birinin kontrolü altındaysa, bu benim değildi.

Uzun bir süre pencerenin önünde durdum, her şeyi içime çektim. Bu kara parçasının gökyüzünde hareket edip etmediğini ya da sabit durup durmadığını anlayamıyordum. Pencereden güneşi göremiyordum ama ışık güçlü ve parlak kalmaya devam ediyordu.

Sonunda muhteşem manzarayı bırakıp odanın içinde ilerledim ve çok seyrek detaylara göz attım. Mutfak ya da yemek pişirmek veya yiyecek saklamak için bir yere benzeyen herhangi bir şey yoktu. Sadece iki oda vardı, oturma odası ve yatak odası.

Neyse ki bir de banyo vardı. Tavandan tabana beyaz fayanslar vardı, büyük ve parlak. Girişin solunda bir lavabo vardı, alışılmadık bir şekilde yerden uzanan büyük bir taş parçası gibi görünüyordu, lavabo haline gelene kadar gittikçe genişliyordu. Rengi kehribar rengiydi ve taşın içinden altın rengi çizgiler geçiyordu; belki de arka plandaki beyaz fondan kaynaklanıyordu ama bu renklerin canlılığı neredeyse dışarıdaki gökyüzü kadar nefes kesiciydi.

Lavabonun arkasındaki fayanslar oldukça yansıtıcıydı ve yaklaştığımda kendimi bir aynaya bakıyormuşum gibi net gördüm. Yansımamı bir aydır görmemiştim; Dragerfield'da hiç ayna yoktu, banyoda bile. Bir adım daha yaklaşıncaya, görüntümü bozanın yansıtıcı fayanslar mı yoksa Drager'ın gücünün beni değiştirip değiştirmediğini merak ettim.

Saçlarım dağınıktı ama çekici bir şekilde dağınıktı. Sanki şekil verdikten sonra kestirmişim gibiydi, yani mükemmel değildi ama beklediğim kuş yuvası da değildi. Buklelerim daha belirgindi, köprücük kemiğimi geçerek aşağıya iniyordu ve altın rengi kahverengi boylarda da daha parlak görünüyordu.

Taş leğenin üzerine eğilerek kendimi daha sert bakarken buldum, sanki önümdeki görüntü ben onu inceledikçe değişecekmiş gibi. Tenim neden bu kadar berraktı? Gözlerim daha önce hiç görmediğim kadar parlak maviydi ve zaten parlaktılar.

Bir aylık akıllara durgunluk veren seksin bir insana yaptığı şey bu muydu? Yoksa Drager ile bir ay seks yapmak mıydı?

Bakışlarımı kaçırınca başımı sallamak zorunda kaldım. Morgan Starrer sıradan biriydi, elinde kitap, başı bulutlarda. En iyi ihtimalle, her zamanki rolüm ilginç bir yardımcı pozisyonuydu. Belki ikincil bir aşk ilgisi. Ama asla kadın ana karakter olmazdım. Burada olmaktan beklediğim onca değişiklik arasında bir parlama listeye bile girmedi. Yine de Drager'ın enerjisinin içimde yarattığı girdap kadar uzun sürse de güzel bir ikramiyeydi.

Saplantım utanç verici bir hal almadan önce kendimi aynadan çekerek, anlamanın kolay olacağını umarak duşa yaklaştım. Yaşam alanındaki masayla aynı tür kristalize elmas camın arkasına gizlenmiş düz beyaz kabine bakarak kapıyı yavaşça açtım ve ne kadar aydınlık olduğuna şaşırdım.

İçeride kol ya da duş başlığından eser yoktu ve Lexie'yi tekrar boğmak istedim. *Her şey Dünya'ya benziyor.* O zaman bunu açıkla, eski en iyi arkadaşım.

Ona öfkelenmek beni üzüyordu, bu yüzden bu düşünceyi çabucak rafa kaldırdım ve bir kez daha duşa odaklandım. Şimdi burada durduğuma göre, temiz olmak için umutsuz bir istek duyuyordum.

Uzarak duvara dokundum, panelleri yokladım, belki bir karo su kontrolünü saklıyordur diye düşündüm. Ama her şey sağlamdı, hatta geniş alana doğru adım attığımda bile, ilerledikçe fayanslara basıp dürtüyordum. "Tanrı aşkına," diye tükürdüm hayal kırıklığıyla, "çok şey mi istiyorum biraz su için."

Tavandan ve duvarlardan ani bir su akışı başladı ve beni sıırılsıklam etti. Çırpınarak doğruldum ve kendimi doğrudan sprey hattından uzaklaştırmak için sırtımı dikleştirdim. Elimi yüzümde gezdirip görüşümü temizlemeden önce bir an suda boğuldum.

"Biraz daha az su." Bir kez daha boğuldum ve su hafıfledi, sıcak akıntının altında boğulmadan ayakta durmama izin verdi.

Giysilerim sıırılsıklam olduğu için aceleyle çıkardım ve kabinin köşesine fırlattım. Onları daha sonra sıkıp asacaktım, çünkü şu anda giymem gereken tek şey buydu. Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek gözlerimi kapattım ve bu huzurlu anın tadını çıkardım.

Buradaki su basıncı bizim berbat dairemizden milyon kat daha iyiydi ve bundan da öte, suyun kendisi çok daha... *hafif... temiz... saf* hissettiriyordu. Evet, işte buydu. Bu su saf ve taze hissettiriyordu,

Sanki kimyasallar ve kirlilik tarafından hiç kirletilmemiş gibiydi. Daha iyi içgüdülerime rağmen, ağzımı açmaktan ve büyük yudumlar yutmaktan kendimi alamadım.

Fae ilmine göre eğer Faerie'de, yani Risest'te yer ya da içerseniz sonsuza kadar orada kalmak zorundasınız. Elbette, okuduğum yüksek fantezi kitaplarında, kadınların çoğu kaderlerinin bu olup olmadığını umursamıyordu. Kaçınılmaz olarak, onun gerçek ya da seçilmiş eşi olduklarını öğrenmeden önce ateşli kış prensiyle sevişiyorlardı.

Kaderim olmadığı açıktı ama yine de suyu içiyordum. Sınırdan yaşıyordum.

Ya da daha doğrusu, burada yemeden içmeden daha fazla kalamayacağım gerçeğini kabullenmek.

Sıcak suyun sınırlarını test ederken, duş kabininin içinde duş aldığımı hiç hatırlamadığım kadar uzun süre kaldım. Ailemle birlikteyken, annemin elektrik kullanımı konusundaki suçluluk duygusu ve sıcak sudan mahrum kalması, duşlarımı hep kısa kesmişti ve Lexie'yle aramızda toplam on iki dakika sıcak su vardı.

Ama Lancourt görünüşe göre sonsuz sıcak suyla kutsanmıştı. Drager'ın vasiyeti, emindim. Piç kurusu hayatı boyunca acı çekmiş ya da mücadele etmiş birine benzemiyordu ve burada, Lancourt'ta kalmamda ısrar ettiğine göre, bundan sonuna kadar yararlanacaktım.

Sonunda bitirdiğimde, yeni bir sorun ortaya çıktı.

Bu dünyada insan kendini nasıl kuruturdu?

Kendimi tam bir moron gibi hissederek odadakilere, "Duşum bitti," dedim.

Su durdu ve tüm buhar ve nem sanki Dünya'daki herhangi bir egzoz fanının yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde anında vakumlanmış gibi yok oldu. Giysilerim bile daha az ıslanmış görünüyordu ama yine de giyilemeyecek kadar ıslaktılar.

Çırılçıplak dışarı çıktım ve etrafımda kurulanacak bir şeyler aradım. Duşta olduğu gibi, beyaz taş duvarları gölgeleyen hiçbir şey yoktu, raf ya da havlu askılığından da eser yoktu, sadece lavabo ve yansıtıcı fayanslar vardı.

"Havlunuz ya da beziniz var mı?" Odaya sordum.

Buraya bu kadar çabuk adapte olmam, benim için çalıştığı anlaşılan bu duyarlı odadan rahatsız olmamam rahatsız ediciydi. Fazla seçeneğim olduğundan değil. Bu *ya uyum sağla ya da öl* türünden bir durumdu.

Havadan beyaz bir havlu düşüp ellerime konduğunda gözümü bile kırpmadım. Ona daha sıkı sarıldığımda anında ısındım ve bunun yapıldığı şeyin doğal olmayan yumuşaklığına hayret ettim. Tıpkı suda olduğu gibi, Dünya'dan olmadığına dair ince işaretler taşıyordu.

Kuruduktan sonra kumaşı birkaç kez etrafıma sardım ve göğsüme sıkıştırarak oturma alanına geri döndüm. Pencereye doğru koşup elimi cama bastırdığımda içimden bir nefes kaçtı. Gökyüzü artık pembe değil, altın rengine bürünmüş parlak bir bronzdu.

"Akşam karanlığı," diye nefes aldım.

Güneş benim duş maratonum sırasında batmış olmalıydı ve bu güzellik daha önce gördüğüm hiçbir şeyin ötesindeydi. Bronz ve yaldızlı gecede bile hala parlak bir şekilde görülebilen bir milyar yıldız olmalıydı.

Burayı incitecek kadar güzeldi, ama eski güzellik kraliçesi annemden "güzelliğin" çürümüş özleri sakladığını erkenden öğrenmiştim. Risest'e kayıtsız kalamaz ve fae dünyasında bir insan olduğumu unutamazdım. Buraya ait değildim ve dikkatli olmazsam kendimi bu yerde kaybedebilirdim.

Buraya ve buraya ev diyenlere.

Konu açılmışken... odamın kapısı açıldı ve havlumu tutarak döndüm. Drager sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Şerefsiz.

"Giyin, insan," dedi hoyratça. "İşin başlamak üzere."

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım, aklımı başıma toplamayı ve kendimi onun yeşil-altın gözlerinde kaybetmemeyi başardım. "Ne giydin?" Bu kadar sinirliyken ondan korkmam mümkün olmadığından açıkça karşılık verdim.

Drager başını kaldırdı, ben de görüş açısını takip ettim ama dikkatini çekecek bir şey göremedim. Ta ki sağ tarafımda bir çatlak yankılanana ve bakışlarımı tavandan yeni bir kapının olduğu duvara çevirene kadar. "Orada bir şeyler bulabilirsin," dedi hiç istifini bozmadan. "Benimle avluda buluş."

O gitti ve oda daha da soğudu. Yeni kapıya doğru tökezleyerek yürürken kollarım bacaklarım titredi; kapı açıldığında Drager'ın beni ilk kez götürdüğü dolaba benzer büyük bir dolap ortaya çıktı. Sıra sıra kıyafetler arka tarafta iç çamaşırlarının bulunduğu çekmecelere uzanıyordu ve her şey benim bedenime uygundu. Dürüst olmak gerekirse benim tarzım değildi, normalde giydiğimden daha süslüydü ama bunu dert etmemeye ve çıplak dolaşmayacağım için şükretmeye çalıştım.

Görünüşe göre, beni giydirme kuralı burada sıkışıp kaldığım için değişmişti. Burada sıkışıp kalmış ve onun enerjisiyle dolmuştum. Daha önceki *otuz dakikalık* süresinden daha uzun süre burada kalabilmemin nedeni bu olmalıydı. O kadarını söylememiştii ama koşullarımızdaki açık değişiklik buydu.

İyice araştırınca daha rahat kıyafetlerden biri olan beyaz pantolon takımını buldum. Drager açıkça onun dünyasına uyum sağlamamı istiyordu.

Ayakkabı durumu daha da kötüydü, sonunda sadece birkaç santim topuklu bir çift siyah Mary Janes buldum. Görebildiğim en kısa topuklardı.

Giyindikten sonra odadan güçlü bir şekilde çıkmak için elimden geleni yaptım ama her zamanki koşucularım ve kot pantolonum olmadan sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Drager'ın işi benim ölümüm olacaktı ve bu hastalıklı düşünceyle

Kabaca yutkundu ve yakında biteceğine dair küçük bir umut gönderdi.

Dünya'da beni bekleyen bir hayat vardı. Ezik bir hayat ama artık Drager'ın gücünden ve etkisinden uzaklaştığım için burada başıma geleceklerden korkuyordum. Ezik ya da değil, aniden Dünya'ya geri dönmeye ve benim olanı geri almaya karar verdim.

BÖLÜM YİRMİ

Koridora çıktığımda Drager ortalıkta görünmüyordu. Buna şaşırmadım. Drager'ın hiçbir parçası durup başkalarını beklemek için tasarlanmamıştı. Emirleri o verir, hızı ve yaşam tarzını o kontrol eder, herkes de onu takip ederdi.

Onun emrine hemen atlamak içimi kemiriyordu ama burada benden daha güçlü olduğunu kabul etmek zorundaydım. Muhtemelen aklım da başımda değildi, bu yüzden şu anki oyun planım sessiz kalmak, yapabildiğim her şeyi gözlemlemek, onun için işi yapmak ve hayatımı kurtararak kaçmaktı.

Buradan hayatıma ve kalbime dokunulmadan ayrılmak kesinlikle yapılacaklar listesindeydi.

Liste.

Sallantılı bir tempoyla yola çıkarak, hangi yöne gittiğimi hatırlamaya çalıştım.

Chaple beni bu koridorlara götürürken aldığı yol. Odama ulaşmak için, bir dizi ürkütücü labirent olduğu ortaya çıkan çok sayıda beyaz koridor boyunca milyonlarca kıvrım ve dönüş gibi hissettiren bir şey olmuştu.

Muhtemelen Lancourt'un bu bölümünün akıl hastanesi gibi görünmesinin tek nedeni buydu. Mahkumların nasıl kaçacaklarını bilmelerini engellemek.

Peri dünyasında özgür bir insan olduğum yanılgısına kapılmamıştım.

Derin bir nefes alarak doğru olduğunu umduğum yöne doğru ilerledim, topuklu ayakkabılara alışmaya çalışırken sık sık tökezliyordum. Birkaç koridor ve dönüşten sonra kendimi daha koyu krem rengi bir koridorda buldum ve işte o zaman kaybolduğumu anladım.

Daha önce Lancourt'ta krem rengi duvarlar görmemiştim.

Küfrederek uzandım ve aptal topukluları ayağımdan çekip geniş koridora fırlattım. Duvara çarptıklarında bir takırtı duyuldu ve sonra gittiler, bu ürkütücü derecede canlı binanın içinde kayboldular.

Her neyse, ayağıma basmadıkları sürece umurumda değildi.

Yönümü değiştirerek daha hızlı yürüdüm, takım elbise pantolonumun hafif uzun paçası pürüzsüz fayansın üzerinde kayıyordu. Pürüzsüz ve görünüşe göre süper temiz.

Beyaz pantolonumda tek bir iz bile yoktu.

Kremi görür görmez yönümü değiştirmiş olmama rağmen beyaz duvarlar geri dönmedi. "Ne oluyor lan?" Etrafıma bakınarak nefes aldım. Bu bölümde, bir yere çıkıp çıkmadığını görmek için açmayı deneyebileceğim kapılar bile yoktu.

Çok açık bir şekilde büyüdü bir değişim yaşıyordum.

"Drager'ı bulmam gerek," dedim sessizce, peri-tanrı-evimin dileğini yerine getirmesini beklerken.

Ama hiçbir şey olmadı.

Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar denedim ve bu sefer avluyu sordum. Yine değişen bir şey olmadı.

Krem hareketsiz kalarak benimle alay ediyor gibi görünüyordu, hareketleri bana burada hiçbir kontrolüm olmadığını bildiriyordu. Drager efendi ve efendiydi, ben ise sadece alçakgönüllü bir tutsaktım.

"Peki," diye tersledim. "Lord'a söyle, gelip beni bulmaya zahmet edene kadar burada oturacağım."

Yorgun ve ev hasretiyle duvara yaslandım, kollarımı bacaklarıma doladım ve beni kızdırsa da birkaç damla gözyaşı döktüm. Son bir ay, beni bir tanrının huzurunda büyüleyen, uyanık bir rüya gibiydi ve hayatımdaki büyük değişimin üzerinde duracak gerçek zamanım olmamıştı.

Bir fae tanrısıyla akıllara durgunluk veren bir seksten çok daha fazlası olan bir altüst oluş, gerçi bu da güzel bir ikramiyeydi. Bu gizli doğaüstü dünyayı benden saklayan perdenin kaldırılmasıyla ilgiliydi.

Demek istediğim, uzaylılara her zaman inanmıştım ve evrende açıklanamayan bir sihir olduğunu düşünmüştüm. Tanrılara inandım, çoğul olarak, ama bu son aydan önce inançlarımda hepsi inanç ve insanların çoklu evrenlerdeki tek duyarlı varlıklar olamayacağı mantığı etrafında şekillenmişti.

Hiç kanıtım olmamıştı. Bazı insanlar gibi hayaletlerle karşılaşmamıştım bile.

Her şeyi bu şekilde, bu dünyaya nazikçe girmeden öğrenmek çok fazlaydı. Drager'la yollarımız kesiştiği andan itibaren derinlere atılmıştım.

Yeni gerçekliğim sert bir şekilde yüzüme çarptı ve bir sonraki hıçkırığımı bastırdım, burada, düşmanım olabilecek birinin evinde daha derin duygularımı göstermekten korktum.

Kendini tanrı ilan eden birinin evinde, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyin ötesinde bir güçle.

Drager'ın gücünün sıcak dalgası içimde ani bir sarsıntı yarattı, duygularıma tepki verdiğini varsayıyorum. Beni melankolimden çıkardı ve gözyaşlarım sıcaklığın altında kayboldu. Başımı kaldırdığımda, sanki görünmez bir dil hüznümün tadına bakmış gibi yanağımda ılık ve ıslak bir şey gezindi.

Nefes nefese kaldım ve ayağa fırladım, koridoru çılgınca ararken tüm yorgunluğum gitmişti. "Bu saldırı, dostum," dedim sertçe, en azından bir silahım olması için o lanet topukluları geri istemeyi dileyerek.

Başka kimseye dair görünür bir işaret yoktu ama küçük bir gümbürtü duydum, ardından enerji dalgası kaybolmadan önce tenime sıcak bir esinti geldi. Pürüzsüz duvarlara sırtımı dayadığımda kalbim göğsümde sertçe çarptı, bunun yine ev mi yoksa bu duvarların içinde gizlenmiş başka bir varlık mı olduğunu merak ettim.

Panik atak beni tamamen ele geçiremeden Lexie krem rengi koridorun yaklaşık elli metre aşağısında belirdi. "Morgs!" diye bağırdı, bana doğru koşarken sesi bana doğru yankılanıyordu. "Her yerde seni arıyorduk." Önümde durdu, gözleri genişti ve beni incelerken her zamankinden daha koyu kahverengiydi.

"Bu güzel koridorda kayboldum," dedim sertçe. "Çok iyi vakit geçiriyorum."

Lexie'nin yüzü bir parça gevşedi. "İngiliz aksanın ortaya çıktığında ya sarhoşsundur ya da çok sinirlenmişsinizdir. Anlaşılır bir şey ama şimdi öfkelenecek zaman yok. Drager seni bekliyor." Yutkundu. "Bekletilmekten hoşlanmaz."

Oh, çok yanılıyordu. Öfkelenmek için bolca vaktim vardı. *"O zaman çekip gitmemeliydi ve beni o aptal bok parçasında dolaşmaya bırakmamalıydı."*

Lexie bir anda tepki verdi, bir eliyle koluma sarılıp beni kendine doğru çekerken diğer eliyle ağzımı kapattı. "Ona burada hakaret etme," dedi kabaca ve ısrarla. "Lancourt'taki her şey ona ve yalnızca ona sadıktır. Duvarlar seni yerle bir edebilir Morgan."

Öfkemin bir kısmının hafifleyerek yanmaya başlamasına yetecek kadar uzun süre bana sarıldı. "Üzgün olduğunu biliyorum," diye devam etti aynı alçak sesle, "ve olmak için her hakka sahipsin. Ama aynı zamanda bu konuyu

Güvendesin. Bunu yutmak, dosyalamak zorunda kalacaksın ve bu görev tamamlandığında, huzurunu nasıl yeniden bulacağını bulabiliriz."

Bu görev tamamlandığında, onun deyimiyle, varlığında bazı büyük değişiklikler yapacaktım. Lexie haklıydı, yine de bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu. Yeni hayatımı yaşamaya fırsat bulamadan kendimi öldürtmeyecek kadar akıllı olmalıydım.

"Sakinim," diye mırıldandım dudaklarımı ıslatarak. "Beni Drager'a götür. Yapacak işlerim var."

Bakışlarımız buluştu ve rahatsız edici derecede uzun bir an olabilecek bir süre boyunca birbirimizi tuttuk, ama bunun yerine yoldaşlık gibi hissettirdi. Ona tekrar tam olarak güvenmenin zaman alacağını bilsem de, arkadaşlığımızın hala orada kaynadığını hissetmek rahatlatıcıydı. Yeniden alevlenmeye hazırdı.

Bu kez birlikte yürüdüğümüzde aramıza bir rahatlık girdi. "Burada koridorlar değişip dönüşüyor, değil mi?" Buraya gelirken görmediğim köşelerden önce sağa sonra sola dönerken sordum.

Koridorlar, siz tam üzerlerine gelene kadar her şeyi gizleyecek şekilde tasarlanmıştı, bu da nasıl bu kadar çok yanlış yola saptığımı açıklıyordu.

"Lord Drager Lancourt'un bazı bölümlerini aşılmaz ve girilmez olarak tasarladı." Lexie omuz silkti.

"Hapishane gibi mi?" Zaten tahmin etmiştim ama teyit etmek güzeldi.

Lexie bana yan gözle baktı. "Hem evet hem hayır. Sadece geçiş hakkı olanların bilgi sahibi olması bizi güvende tutar." Ve görünüşe göre benim böyle bir hakkım yoktu. "Drager kendi bölgesinin üzerinde var olmayı tercih eden tek Düşmüş," diye devam etti Lexie. "Her zaman Lancourt'a ve Kütüphane'ye odaklandı. Gücünü inşa etmeye odaklandı. Elbette bana hiç söylemedi ama ben onun-"

Boğazını temizleyerek sözünü kesti ve tekrar konuştuğunda sesi çok daha alçaktı. "Risest'in Doğu Diyarının daha büyük bir bölümünü ele geçirmek için yeterli gücü oluşturuyor. Başlangıçta kendisine en geniş bölge verilmemişti ve bu onu her zaman rahatsız etti."

"En geniş bölge kimin?" Ben sordum.

Lexie'nin sıcak kahverengi teni soldu. "Zahak. Denille Adası'ndan element tanrısı."

Ses tonunda bir korku ve hürmet vardı ve şimdi merakım gerçekten arttı. Ama daha fazla soru sormaya çalıştığımda sözümü kesti ve başını salladı, ben de bu sorudan vazgeçmeye karar verdim.

Görünüşe göre bu Zahak hakkında konuşmak Drager'ın daha fazla güç ve toprak arayışından daha korkutucuydu.

"Daha fazla bölgeyi nasıl ele geçirecek?" Bir kez daha sağa döndüğünde ve beyaz duvarlara geri döndüğümüzde fısıldadım.

"Sadece iki seçeneği var," dedi hemen, görünüşe göre izin verilen konuşmalara geri döndüğümüzden beri. "İlki çok açık: savaş. Ama yüzyıllardır hiç fae savaşı yaşamadık. Düşmüşler ortaya çıkıp bizi bir nebze olsun normale döndürdüğünde hepimiz Doğu Risest Barış Antlaşması'nı imzaladık. Şimdi provokasyon olmadan bir savaş başlatmak tüm toprakları Drager'ın üzerine yıkar ve gücü olsa bile bu kudretin altında ezilir."

"Yani, ikincisi..."

Huysuzca söylenirken dudakları inceldi: "İhanet. Diğer diyarlardan birinde, tercihen onunkine sınır olan bir diyarda, güçlü bir fae bul ve tanrılarına ihanet etmelerini sağla. Bu hırsız ve kayıp kitap yüzünden kendi topraklarında da böyle olduğunu düşünüyor. Bu da kayıp güç anlamına geliyor. Şimdi Drager, kimsenin kendisine meydan okuyamayacağı kadar güç ve toprak toplamaya her zamankinden daha kararlı."

"O zaman ittifaklar kurması gerekmez mi? Fildişi kulesinde kendini izole etmesi değil mi?"

Bu adamlara *Risest'in tanrıları diyorlardı* ama güçleri hâlâ başkalarına körü körüne tapınmalarından geliyordu. Tek başlarına düşeceklerdi.

Lexie sesini alçalttı: "Düşmüşlerin hiçbiri ittifak yapmayı sevmez; hepsi kardeş olmalarına rağmen. Burada yaşanan her tuhaf olayla birlikte Drager daha da paranoyaklaşıyor ve ketumlaşıyor. Çok az kişiye güveniyor ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum."

"Başka hangi garip olay?" Ben sordum. "Kayıp kitaptan fazlası mı var?"

Avlu görüldüğünde konuşmamız sona ermek zorunda kaldı ve hayatım boyunca buraya kendi başıma asla gelemezdim. Chaple bizi bekliyordu, yanında daha önce hiç görmediğim bir fae vardı. Benden bir baş daha uzun boyluydu, koyu renk teni ve rahatsız edici derecede delici canlı yeşil gözleri vardı. Geniş omuzları, ağır kaslı kolları ve kafatasına yakın tıraş edilmiş siyah saçları da eklendiğinde, bu tehlikeli ama bir o kadar da yakışıklı bir fae idi.

Bana ifadesiz bir şekilde baktı, ama içinden bir yargı sızdığını hissettim. "Bu Jords," dedi Lexie sert bir şekilde ve *aralarında bir gerginlik mi vardı?*

Yoksa hayal mi görüyordum? "Drager'ın ordusunda bir teğmen."

Jords sertçe başını salladı, sadece hafifçe başını eğdi ve sonra delici bakışlarını Lexie'ye kilitleyerek beni başından savdı. "Geç kaldın," dedi, bana mini bir çığ ı hatırlatan bir sesle. Derin ve gürültülüydü, asla çıkaramayacağım bir aksanı vardı çünkü Dünya'da böyle bir aksan yoktu.

"Hayır, değilim," diye karşılık verdi, yaşlı Jordo'ya karşı biraz daha fazla meydan okuma göstererek.

Birbirlerine seksi bakışlar atmalarını bekleyerek dikkatimi Chaple'a çevirdim. "Drager nerede?" Beni bekleyen *yüce tanrıyı* üzmemek için burada yarıştığımdan sordum.

Chaple'ın gülümsemesi yine rahattı. "Kendisini çağırdılar, biz de size eşlik etmek için buradayız."

Çağrıldı mı? Buralarda besin zincirinin en tepesinde olduğu düşünülürse bu pek olası görünmüyordu. Ama her neyse. Lexie'nin dediği gibi, Drager'ı kızdırmak için ne kadar az zaman harcarsam, burada hayatta kalma şansım o kadar artardı.

"Hadi yapalım şu işi." Bu işi bitirmeye hazırdım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Lexie ve Jords arasındaki husumet azalmadı ama Drager'ın işini halletmek için bunu ertelediler. İş, benim cam panelli bir odada cam bir masanın arkasında oturmama dönüştü. Benimle tanışmak için birbiri ardına fae getirildi, çoğu kendini tanıttı ve başka bir şey yapmadı.

Drager bana Lancourt'takileri dinlemem için bir şans veriyordu, böylece onları şüpheli olmaktan çıkarabilecekti. Ben de öyle yaptım, Lexie yanımda, Chapple ve Jords arkamızda kendi kişisel güvenliğimiz gibi dururken teker teker.

"Fae'lerle tanışmak için hızlandırılmış kurs gibisi yok," dedim uzun boylu, sarışın bir dişi harpy gittiğinde. Pençeli elleri, gaga gibi bir burnu ve rahat olduğumdan çok daha uzun süre bana odaklanmış keskin kara gözleri vardı. Şüphelileri ortadan kaldırmanın en hızlı ve kolay yolu bu olabilirdi ama Drager kesinlikle sırtıma bir hedef koyuyordu.

Sadece bu toprakların yüksek rütbeli fae'leriyle aynı masada oturan bu güçsüz insanı merak ettikleri için.

Lexie'nin tanıtımına göre içeri giren bir sonraki grup sirenlerdi ve uzun bacakları ve sırtlarından aşağı dökülen çeşitli renklerde kalın saçları olan uzun boylu, şehvetli kadınlara hayret ettim. Yüz hatlarında alışılmadık bir yapı vardı: kocaman yuvarlak gözler, ekstra belirgin elmacık kemikleri ve gümüş parıltılarla tozlanmış gibi görünen deniz mavisi bir ten. Benimle ilk konuştuklarında, bana aşılانmış olan normal fae dilinde değildi, ama Lexie keskin bir kelime söyler söylemez değiştiler.

"Bu insan yaratığını neden aramıza getirdin?" dedi ilki ve sandalyemden düşmemek için cam masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Sesi sinir uçlarıma damlayan ılık bir bal gibiydi. İçim sıkıştı ve Drager'ın gücünün bu fae'lerin açık cinselliğine tepki vermesini bekledim, ama sabit kaldı.

Kimse ona cevap vermedi. Lexie bana döndü ve ben de başımı salladım. "Gidebilirsiniz," dedi onlara. "Aşağıdaki Ocheran topraklarına dönebilir ve döngüsel güç inşanıza devam edebilirsiniz. Sadece beladan uzak durun."

"Her zaman, Lightsbringer," dedi aynı siren tekrar, ancak odağı rahatsız edici bir şekilde benim üzerimde kalmaya devam etti. Yine de sorun çıkarmadan gittiler ve ben de rahatlayarak uzun bir nefes aldım.

"Bu çok rahatsız ediciydi," dedim hemen.

Lexie kıkırdadı. "Evet, sese hazırlıklı değilseniz böyle bir etkileri var. Bu onların silahlarından biri."

Eğer gördüklerim bir gösterge ise, birçoğundan biriydi. "Döngüsel güç yapısı nedir?" diye sordum.

"Topraklar boyunca fae avlayarak güç topluyorlar," dedi basitçe. "Oldukça kana susamış bir ırk, avlanıyor, çiftleşiyor ve sonra avlarını yiyorlar. Bu iğrenç bir iş ama biz burada fae'lerin kendileri olmalarına izin veriyoruz. Siren Sesi'nin kurbanı olanlar zayıftır ve bu onların suçudur."

"Yani teknik olarak sizi zorlayamazlar ama direnmek için yeterince güçlü olmanız mı gerekiyor?" Onayladım.

Lexie başıyla onayladı. "Hemen hemen. Kendinizi onlara özgürce vermelisiniz yoksa güç yapıları başarısız olur. Zayıfları ayıklamanın en kötü yolu bu değil."

Doğru. Partnerinizin sizi yemeye hazır olduğunu görmek için biraz hareket etmek gibisi yoktur. Tam *anlamıyla*.

"Neyse ki kütüphanede duyduğum ses siren sesine hiç benzemiyordu. Ve eğer diğer sirenlerin seslerinde benzer bir kalite ve enerji varsa, bu onlardan hiçbirisi değildi."

"Öyle," diye onayladı Lexie. "Hepsinin sesi birbirine o kadar benziyor ki, hep birlikte konuştuklarında sanki bir enerji ve müzik kasırgası gibi oluyor. Bu çok rahatsız edici."

Kendimi asla onlarla aynı odada yalnız bulmayacağıma yemin ettim, çünkü o "kasırgadan" sağ çıkabileceğimden emin değildim.

Sonraki birkaç saat birbiri ardına fae'lerle doluydu ve benzersiz ırklarından birkaçıyla daha tanışmayı başardım. Birçoğu Lexie ve Drager'a benziyordu, güçlendirilmiş insanlar, ama birçoğu inanılmaz derecede eşsizdi. Özellikle kırmızı, turuncu ve kahverengi kürklerle kaplı kitsune'lere karşı gözle görülür bir tepki vermemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Kürk, diğer tilki benzeri özelliklere rağmen insansı olan narin yüzlerine yayılmıştı. Bunun da ötesinde, güç seviyelerine bağlı olarak toplamda yedi ya da daha fazla kuyrukları vardı.

"Kuyrukları kutsal ve güçlüdür," dedi Lexie bana ayrıldıklarında. "Eğer onlara izinsiz dokunursanız, sizi yere sererler."

"Yani kitsune'yi sevmek yok mu?" Şaka yaptım. *Sayılır*. Çünkü çok sevimlilerdi. Tehlikeli olduklarını düşünmek için fazla sevimlilerdi ama yine de kaplanlar ve aslanlar hakkında benzer hislerim vardı, bu yüzden en iyi yargıcı ben değildim.

Chaple arkamızdan homurdandı ve Lexie başını salladı, ama derse devam etmediler.

Günlerce fae'lerle karşılaştıktan sonra öne doğru yığıldım ve cam masaya doğru inledim.

"İyi misin, insan?" Jords sordu, benimle ilk kez konuşuyordu... yani, o zamandan beri.

İçimden öfkeli bir tıslama çıktı. Sesim öfkeli bir kedi yavrusu gibi çıkıyordu ama utanamayacak kadar yorgundum.

Lexie ona, "Kendisine insan denmesinden hoşlanmıyor," diye çıkıştı. "Onun bir adı var ve sen onu nasıl kullanacağını biliyorsun."

Hâlâ yüzüstü yattığım için Jords'u göremiyordum ama verdiği cevap kafamı karıştırmıştı. "O bir insan, değil mi? Ona olduğu gibi hitap etmenin neresi aşağılayıcı?"

"Buradaki herkes sana *Tavır Problemi Olan Dev Pislik* mi diyor?" Mırıldandım, bu noktada ölümü umursamayacak kadar yorgundum.

"Yüzüne karşı değil," diye tersledi Lexie.

"Hayatta kalmak istiyorlarsa hayır," diye ekledi Jords yumuşak bir tehditle.

Yutkundum ve kendimi toparladım. "Oh iyi. Ben de sana öyle demeyeceğim Jordo."

Ona taktığım gizli lakap ağzımdan kaçtı ve bunun onu daha da kızdırdığına şüphe yoktu. "Adım Jords. Sadece Jords."

"Doğru!" Sertçe başımı salladım ve yeşil bakışlarının parıltısına karşılık verdim. "Bana *insan* dememeyi garanti edersen, adının tek bir harfini bile değiştirmemeyi garanti ederim." Ne kadar sinir bozucu olduğunu gördün mü *Jordo*?

Burada hayatta kalma ihtimalimin zayıf olduğu giderek daha da netleşiyordu, bu yüzden şansım varken bu kibirli fae'ler için olabildiğince sinir bozucu olabilirdim. Belki bir dahaki sefere topraklarına bir insan esir getirirken iki kere düşünürlerdi.

"Bu gecelik işimiz bitti mi?" Lexie sordu. "Sabaha yaklaşıyoruz ve Morgan geldiğimizden beri yemek yemedi. Bize yardım edebilecek kadar sağlıklı kalmasını istiyorsan, ona iyi bakıldığından emin olmalısın."

"Ne sıklıkla yemek yemesi gerekiyor?" Jords sordu. "O tam burada," diye mırıldandım ama kimse umursamadı.

"Her dört ya da beş saatte bir en iyisi, yoksa acıkmaya başlarlar," dedi Lexie ciddi bir şekilde, sanki insanlarla ilgili bir belgeselin derinliklerindeymişiz gibi.

Fae'lerin oldukça gerçekçi oldukları ortaya çıktı ve acıkmanın ne anlama geldiğini bilmeseler bile Lexie'nin uyarısını ciddiye aldılar ve kısa süre sonra önümde çeşitli meyveler, ekmekler ve kurutulmuş etlerden oluşan beş tabak yemek duruyordu. "Bunlar Dünya'dan gelen yiyeceklere en yakın olanları," dedi Lexie, her şeyi önüme iterek. "Buradaki her şeyi yiyebilirsiniz ama kendinizi vahşi doğada bulursanız rastgele yemenizi tavsiye etmem. Bazı bitkilerimiz geri teper."

Şimdi kafamın içi keskin dişli elma imgeleriyle doluydu ve bunu düşünmek bile çok ürkütücüydü.

Açlıktan ölmek üzereyken ilk tabağa uzandım ve tohumlarla kaplı yoğun bir ekmekle karşılaştım. Tadı sarımsak, otlar ve tuz karışımına benzeyen lezzetli bir sürüntüyle kaplanmıştı. İlk ısırdıktan sonra "Aman Tanrım," diye inledim, hızlı hızlı çiğniyordum ve ağzıma lokma üstüne lokma atarken boğulmak üzereydim. Neyse ki, yoğun hissine rağmen ağzımda kolayca dağıldı.

Chaple sesi titreyerek, "Lütfen saatimde boğulma," dedi.

Ağzım bir kez daha boşaldığında, "Ben uzman bir yiyiciyim," diye cevap verdim. "Bu benim CV'mdeki bir numaralı yeteneğim."

Kibarca kıkırdadı, şüphesiz CV'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ondan sonra kimse konuşmadı ve ben de zamanımı yemeklerin tadına bakarak geçirdim. Elmalar, portakallar, kavun topları, peynir ve kurutulmuş etlerle birlikte pek çok şey Dünya'ya benziyordu. Elbette, tanınabilir olsa da, hiçbir şey tam olarak aynı görünmüyor ya da aynı tadı vermiyordu. Elmaların içi pembeydi, portakalların etinde kan kırmızısı çizgiler vardı. Et ve peynir inekten yapılmıyordu, bu çok açıktı ama farklılıklara rağmen evrensel bir gerçek vardı. Risest'te yemekler çok lezzetliydi.

Karnım tıka basa dolduğunda suyun bir kısmını içtim ve inledim. "Artık uyuyabilir miyim?" Mırıldandım, gözlerim dalgalanarak kapandı, başım ağırlaştı.

Uyumaya yaklaştığımda Drager'ın yüzü zihnimde belirdi ve bir adrenalin iğnesi gibi aniden yeniden uyandım. Saatlerdir onu düşünmemeyi başarmıştım, meşgul olmaya, bu dünyayı öğrenmeye devam ediyordum. Ama bu, haftalardır vücudumu okşayarak canlandıran sert eller olmadan geçirdiğim ilk gece olacaktı. Bir aydır tamamen birbirimize sarılmıştık ve Lancourt'a döndüğümünden beri beni birkaç dakikadan fazla görme zahmetine bile girmemişti.

Drager pozisyonunu gayet açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Bana bağlanmamamı, birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece doğurganlık ritüeli nedeniyle olduğunu söylemişti. Şimdi tek yapmam gereken kendimi buna inandırmaktı.

"Hadi Morgs," dedi Lexie nazikçe, bir elini kolumun altına sokup beni sandalyeden kaldırarak. "Hadi seni yatağa götürelim."

Gerçekten çok yorgundum ve rüyalarımı kontrol edemediğim için, eğer Drager içeri sızarsa, o zaman bununla başa çıkmak zorunda kalacaktım. Jords ve Chaple bizi sonsuz beyaz koridorlarda takip etti ve yolculuğumuz boyunca başka hiçbir fae görmedik. Lancourt'un sadece küçük bir bölümünü gördüğüm için ne kadar büyük olduğunu bilmeme imkân yoktu ama buradaki yüzlerce fae'nin etrafta dolaşıp bir başkası tarafından asla görülmeyeceği kadar büyük olduğu açıktı.

Kapıma ulaştığımızda, benim için otomatik olarak açıldı, ama doğrudan içeri adım atmadım. "Neden buradaki odaların hiçbirinde başka birinden iz yok?" diye sordum.

"Burası genel nüfusun yaşadığı bir bölge değil," diye açıkladı Lexie. "Onlar batı ve doğu kanatlarındalar. Burası güney bölümü. Burada kimse yaşamıyor."

Bu kadar yalnız olmanın verdiği panik göğsüme çarptı ve yüzüme yansımış olmalı ki Lexie uzanıp kolumu okşadı. "Artık buradayım, Chaple ve Jordo da öyle. Seni güvende tutmak için görevlendirildik."

"Ben Jords," diye kabaca cevap verdi askeri fae.

Bu ifadeyi kabul etmedi bile. "Rahat olabilirsin Morgan. Drager kendi yöntemleriyle seni güvende tutuyor."

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Bir varlık olduğum için beni güvende tutmak, önemseydiği için beni güvende tutmakla aynı şey değildi. Önemseydi, beni koruyan o olurdu.

Üç muhafız atamak, aralarındaki tehdidi tanımlamak için tek aracının işini yapacak kadar uzun süre hayatta kalmasını sağlamaktan başka bir şey değildi. Aslında Jordo'nun varlığı her şeyden çok beni hizada tutmak içindi. Herhangi bir tehdit olduğumdan değil, ama bu şekilde Drager günün her anında tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu.

"Tamam, teşekkür ederim," dedim usulca. "Hepinizle sabah görüşürüz." Lexie kıkırdadı. "Artık sabaha yaklaşıyoruz. Öğle yemeğinde görüşürüz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Beyaz hapishaneme adım attım ve kapı kapanana kadar kapıda kaldılar, beni rahatlatmak için sadece yaldızlı bir gökyüzü ile yalnız bıraktılar.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Uyku kolay geldi ve beni çok şaşırtacak şekilde hiç rüya görmedim. Bulut gibi yatağımda tazelenmiş ve Risest'teki bu yeni günle başa çıkmaya hazır hissederek uyandım.

Risest!

Lanet bir peri dünyası. Burada olmak ne kadar korkutucu olsa da, bedenimde bir heyecan uğultusu vardı. Rutin, sıradan varlığım gitmiş, yerine tamamen bilinmeyen bir şey gelmişti. İyi bir gece uykusu her şeyi değiştirdi, çünkü bugünün neler getireceğini görmeye hazırdım.

Pijama giyme zahmetine katlanmadığım için yatak odasından çıplak bir şekilde çıkarken tozlu pembe gökyüzünü görünce durakladım. Bu manzara hiç eskimeyecekti ve içimde dışarı çıkıp havayı soluma isteği giderek güçleniyordu. Geldiğimden beri beyaz duvarlar ve bu manzaradan başka bir şey görmemiştim ve biraz daha ileriye gitmek istiyordum. Belki Lexie'nin bugün beni keşfe götürmesine izin verilirdi.

Drager'ın gücü içimde yavaşça kıpırdandı, dünden daha zayıftı ve varlığımdan kaybolurken kendimi daha çok kendim gibi hissettim.

Duş sırasında odada bana bir saç fırçası verildi. Neredeyse kürk gibi hissettiren çok yumuşak kılları vardı ve kalın buklelerim üzerinde işe yaramasını beklemiyordum, ancak bir şekilde saniyeler içinde uzunluğunu düzeltti ve parlattı.

Ortaya diş fırçası çıkmadı ve bunun yerine koyu nane yapraklarına benzeyen küçük bir avuç aldım. Hemen koklama testine tabi tuttum, nane kokusu doğrulandı, bu yüzden onları geçici olarak ağzıma koydum ve çiğnedim. Yaklaşık bir dakika sonra nane tadı kayboldu ve yapraklar ağzımda tamamen yok oldu, geride temiz dişler ve ferah bir nefes bıraktı.

Ayna karosuna bir bakış parlak beyaz dişleri yansıtıyordu.

Dünya'nın bu yaprakları araştırması gerekiyordu; bizim kullandığımızdan çok daha üstünlerdi.

Başka bir pantolon takım giydiğimde, bu seferki siyahtı, isteksizce topuklu ayakkabı seçimini bir kez daha gözden geçirdim. Dün gece duvara fırlattıklarım yerlerine geri dönmüştü. Onları atladım ve daha kalın topuklu farklı bir stil seçtim.

Drager beni topuklu ayakkabı giydirmeye kararlı görünüyordu ve onun ihtiyaçlarını karşılamak can sıkıcı olsa da, bu aşamada çok az seçeneğim vardı. Odadan dışarı adımımı attığımda Lexie, Chaple ve Jords beni bekleyen hayaletler gibi ortaya çıktılar.

Üçüne göz kırparken durakladım. "Vay canına, hepiniz nereden çıktınız?"

İlk yaklaşan Lexie oldu, sorumu duymazdan gelirken gülümsemesi sıcacıktı. "Nasıl uyudun?"

"Harika aslında," dedim. "O şilte her neyden yapıldıysa, Dünya için de biraz almamız gerekiyor."

Gülümsemesi büyüdü. "*Gorangi* katırının yapağısından yapılırlar. Dünyamızdaki en yumuşak malzemedir."

Benim dünyam da öyle, endişelendiğim kadarıyla.

"Yeniden çalışmaya başlamaya hazır mısınız?" Jordo sinirli bir ses tonuyla konuştu.

Hayır. "Tabii, yolu göster."

Öyle yaptı ve beyaz labirentten geçerken hepimiz sessiz kaldık. En azından cam masalı odaya vardığımızda, beni bekleyen çok sayıda yemek tepsisi vardı.

Dünkü yerime oturup lezzetli ekmeklere uzandım. "Benimle birlikte yiyecek misiniz?" diye sordum onlara.

Kafası karışmamış görünen tek kişi Lexie'ydi. "Çalışırken yemek yemeyiz," dedi bana. "Sizinleyken görev başındayız."

Öfkeli bir nefes vererek arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Eğer sen yemezsen, ben de yemem. Bu kaba ve garip bir davranış ve bu yemekten aldığım keyfi etkiliyor."

Drager halkını aç bırakmasa iyi olur, yoksa kendimi kaybedecektim.

Sıcak bir dakika boyunca hiçbir kırıdamadı ve yemek yememe tehdidimi yerine getirmek zorunda kaldığım için paniğe kapılmak üzereydim ki sonunda Jordo sözünü kesti: "Tamam, seninle birlikte yiyeceğiz ama sonra işe başlamalıyız," dedi sert bir şekilde.

Devasa gövdesini benimkinin karşısındaki sandalyeye katladı ve metodik bir hassasiyetle tabaklardan birini yedi. Teker teker

üç büyük ısırık aldı ve gitti. Chaple de oturdu ama onun yöntemi farklıydı. Belli ki daha seçiciydi, mükemmel olması gereken bir parça bulana kadar tüm meyveleri araştırdı. Onu bez peçetelerden birinin üzerinde parlattı ve sonra yavaşça bir ısırık aldı, o parçayı da aynı şekilde yavaşça çiğnedi.

Lexie'yle milyonlarca kez yemek yemiştım ve meyveden başlayıp ete geçtiğini ve bitirdiğinde önünde yarısı yenmiş on yiyecek olduğunu zaten biliyordum.

Hepimizin tuhaflıkları vardı ama en azından onlar yemek yiyordu ve bu benim de yiyebileceğim anlamına geliyordu.

Dördümüz birlikte tabakları bitirdik ve ardından Jordo tabakları kaldırdı. Yaklaşık otuz saniye sonra geri döndü ve ilk grup fae'nin girmesi için cam kapıyı açık bıraktı.

Bu gün bir öncekinin karbon kopyasıydı, ancak bu sefer Dragerfield Kütüphanesi'nden iyi hatırladığım perilerle, gargoylelerle - sesleri hırsızımızinkine uymayacak kadar çakıllıydı - ve Ocheran topraklarından çeşitli klanlarla tanıştım.

Tanıdık bir kadın da dahil.

Green Hollow Hanesi'nin Leydisi Florentine, bir düzine ya da daha fazla klanıyla birlikte geldi. Bakışlarımla karşılaştı ve Drager'ın ayaklarının dibindeki sahnede beni ilk kez gördüğünde de bakışlarında aynı merak vardı. "Sen insansın," dedi selamlama şekli olarak.

"Öyleyim," diye cevap verdim, Drager'a ihanet edenin o olmadığını zaten biliyordum.

"Neden buraya çağırıldık?" diye sordu usulca.

Bu odada karşılaştığım ve Drager'ın emrini sorgulayan ilk yüzdü. Bu da ondan biraz hoşlanmamı sağladı.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Jords hiç istifini bozmadan. "Söyleneni yap ve klanını Morgan'a tanıt."

İfadesi değişmedi; düşüncelerini maskeleyen konusunda uzman olduğu belliydi. "Ben Florentine." Elini klanındaki diğer kişilere doğru salladı ve onlar da teker teker kendilerini tanıtarak hepsini şüpheli olarak elememi sağladılar.

Bu kadar çok fae ile tanışmış olmama rağmen hiçbirinin o sesi hatırlamaması, duyduğum o tuhaf tonu ne kadar iyi hatırladığımı sorgulamama neden oldu. Tekrar duyduğumda hemen tanıyacağımdan o kadar emindim ki, ama çoğu fae'nin

seslerinde benzersiz lilt. Haini keşfetme konusundaki yararlılığını abarttığımdan endişelenmeye başlamıştım.

Drager'a böyle bir şeyi itiraf edecek değildim. Bu hafta yapılacaklar listemde hızlı bir ölüm yoktu.

Lexie başımı sallamamı bekledikten sonra, "Gidebilirsiniz," dedi. Bu bizim ince iletişimimizdi ama Florentine fark etmişti. Bu fae gözlemci ve meraklıydı ve ayrılırken yaydığı titreşim, bugünkü bu zoraki toplantıdan duyduğu rahatsızlıktı. Tek kelime etmedi, arkasına bakma zahmetine girmeden klanını odadan çıkardı.

Lexie iç çekerek, "Sanırım mahkemedeki herkesi neredeyse bitirdik," dedi. "Ve hâlâ hainden bir iz yok. Drager çok sinirlenecek."

İçimdeki sıcaklığın bazı dalları tepki olarak kıvrıldı - anlaşıyor mı? - ve bu hainin izini sürmek için bir sonraki hamlenin ne olacağını merak ettim.

Ayağa kalkmak için sandalyemi masadan uzaklaştırdığımda sırtım inledi ve kaç saattir hareketsiz oturduğumu tahmin etmeye çalıştım. "Dışarı çıkmam lazım," dedim kararlı bir şekilde. "Temiz havaya ve yürümeye ihtiyacım var, böylece uzuvlarımı esnetebilirim."

"Hayır!" Jords aniden söyledi.

Onun ne düşündüğünü umursadığımı sanması çok hoştu. "Ben bir mahkûm değilim Jordo," diye hatırlattım ona. "Ve senin iznin olsun ya da olmasın dışarı çıkacağım."

"Seni odana kilitlerim," diye karşılık verdi.

"Ben tutsak değilim" açıklamama karşı koymanın pek de ince olmayan bir yolu. "O zaman sana hainin kim olduğunu söylemeyeceğim," diye boğuldum, kapana kısılmış olmanın bu yeni unsuru karşısında paniğe kapılmıştım. "Senin bana ihtiyacın var. Bunu unutma."

Jords ağzını açtı ama ne söyleyeceğini duymak için beklemedim. Kapıdan çıkıp beyaz bir koridora girdim ve odama doğru ters yöne döndüm. Aptal topuklarımın üzerinde sallanarak ilerlerken bana ilk yetişen Lexie oldu. Kolunu benimkiyle birleştirdi ve beni sabit tutmayı başardı, çünkü düz siyah botlar ve göğsünde ve kalçalarında zırhlı paneller bulunan koyu renk deriler giymişti. O seksi bir kedi-kadın-savaşçı gibi görünüyordu, bense otoparkta arabasını bulamayan yıpranmış bir banka müdürü gibi görünüyordum.

"Jordo'ya haddinin bildirilmesi gerçekten hoşuma gidiyor," dedi gülerek. "Drager dışında herkes ondan korkuyor, bu yüzden nadiren sorgulanıyor."

Bu beni şaşırtmadı. Göz *korkutmayı ve korkutmayı* iyi bir sanat haline getirmişti. "Korkmuş görünmüyorsun," diye gözlemledim, hâlâ geçmişlerini merak ediyordum.

"Meydan okumamı korkudan başka bir şeyle karıştırmayın," dedi açıkça. "Sadece farklı nedenler üzerine kurulu."

Şimdi her zamankinden daha çok merak ediyordum ama Chaple ve Jords'un ayak sesleri arkamızdan yaklaşırken bu konu hakkında daha fazla konuşmadık.

"Burası dışarı çıkış yolu, değil mi?" Lexie'ye fısıldadım. "Seni oraya götüreceğim," diye söz verdi.

İçime bir sıcaklık yerleşti ve bu sefer bunun Drager'la bir ilgisi yoktu. Bu sefer Lexie'yle paylaştığım bağ, ikimizin de kalabalıktan kaçmaya çalıştığımız bir üniversite mitinginde birbirimize çarptığımız neredeyse ilk andan beri vardı. Özür dilerken gülüşmüştük, o sırada dünyayı kasıp kavuran, ejderhalar, vampirler ve ruhları hapseden bir dizi adayla dolu aynı fantastik romanı elimizde tuttuğumuzu fark etmeden önce.

O andan itibaren gerisi tarih oldu. Kitap sevgisi arkadaşlığımızı başlattı, ancak onu güçlendiren bana sunduğu koşulsuz sevgi ve kabuldü. Lexie gerçekten güvendiğim ilk kişiydi, beni eve bağlayan zincirleri kırmama yardım eden ilk kişiydi.

Onun aslında bir insan olmamasının ironisi gözümden kaçmamıştı. Geriye dönüp baktığımda anlamlıydı, çünkü hayatımda başka hiçbir insanla iyi bir ilişki kurmamıştım.

Belki de biraz Fae'ydim? En iyisinden hüsnükuruntu.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Beyaz labirentte ilerledikçe Drager'ın evinin manzarası değişti. Beyaz, topraksı bir tona dönüşene kadar koyulaştı ve sonunda bir atriuma ulaştık. En az elli fit yüksekliğinde ve bunun iki katı genişliğinde olan alanı tanımlamanın tek yolu buydu. Tavan cam panellerden oluşuyordu ama odamdakiler gibi kristal bir yapıya sahip değildi.

Her yerde bitkiler vardı.

Yerde küçük sıralar halinde büyüyen bu ağaçlardan bazıları yeni yeni çiçek açmaya başlarken, diğerleri kalın gövdeleri ve yukarıdaki kavernöz tavanlara kadar uzanan dallarıyla çok eski görünüyordu.

Buraya geldiğimden beri ilk defa kendimi derin bir nefes alırken buldum, içimdeki gerginlik hafıflıyordu. "Bu oda inanılmaz," dedim.

Ben konuşurken, bitki örtüsü uyandı. Çiçek açmadığını düşündüğüm tomurcuklar canlandı ve sayısız şekil ve boyutta parlak renkli çiçekler ortaya çıktı. Hiç bahçıvanlık yapmamıştım, bu yüzden Dünya'da böyle güzellikler olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu bitkilerin Risest'e özgü olduğunu hissediyordum.

"Çiçekler sesimi mi takip ediyor?" Kaşlarımın çatıldığını hissederek sordum.

Lexie kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor..."

Drager'ın gücü içimde saatlerdir hissetmediğim kadar güçlü bir şekilde dönmeye başladı ve sonra her şey anlam kazandı. Burası onun bahçesiydi ve onun enerjisinin bir kısmını taşıdığım için bana yanıt veriyordu.

"Tehlike oluşturmuyorlar, bu yüzden dolaşmakta özgürsünüz," dedi Jords, odayı yakından incelerken tetikteydi.

Artık bitkilere olan ilginin nedenini bildiğim için parlak renkli manzarada rahatça ilerleyebiliyordum. "Dışarıya yakın olduğumuzu tahmin ediyorum?" Alçak bir sesle söyledim. "Biraz temiz hava solumak istiyorum."

Lexie, "Hemen şurada," diyerek beni yol boyunca eliyle işaret etti.

Devam ederken, en yakınımızdaki çiçekler yapraklarını kollarıma ve yüzüme sürttüğünde irkilmemeye çalıştım. Bunu sevgi isteyen oyuncu bir köpek yavrusuna benzeterek kabul ettim ve sonunda bunu neredeyse rahatlatıcı buldum.

"Drager beni neden evinin en karanlık, en cansız yerine itti?" Sesimdeki o dalgalanmanın gitmesini dileyerek sordum. "Temelde hapisane olan bölüme. Bana böyle davranması için ona hiçbir sebep vermedim."

Beni bir tehdit ya da saklanacak bir sıkıntı olarak görmesine gerek yoktu.

Chaple gülerek, "Drager'ın bize herhangi bir şey için nedenlerini bildirmek gibi bir alışkanlığı yoktur," dedi. "Ama tahmin etmem gerekirse-

"Tahmin etme," diye tersledi Jords. "Tahmin etmek ya da Lord Drager'ı sorgulamak bize düşmez."

"Görünüşe göre özgürce düşünmek de sana düşmez" diye ekledim. Bu sefer bakışları tamamen bana yönelikti ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. "Sorgulama ve kendi gerçeğini yaratma yeteneğinden asla vazgeçmemelisin. İnan bana, sorgulanmayan bir yüce liderden asla iyi bir şey gelmez."

Jords'un öfkesi tüm gücüyle bana yönelmişti ama ben onun gözdağı verme tarzına alışmıştım ve neredeyse hiç irkilmedim. "Düşmüşler bizi kendimizden kurtardı," diye sert bir şekilde beni bilgilendirdi. "Fae'ler kontrolsüz kalamaz. Fae'ler kendimizi güvende tutmak ve uzun vadede hayatta kalabilmek için bireysel ırklara güvenemez. Fae'nin Düşmüşlere ihtiyacı vardı ve onlara tam bir sadakat borçluyuz."

Hayran çocuk düştü.

Doğrusu, bu dünya hakkında hâlâ anlamadığım çok şey vardı, özellikle de Düşenler'den önceki yıllar ve o zamandan beri meydana gelen değişiklikler. Kahretsin, genel olarak Düşenler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenene kadar Jordo'nun görüşleri hakkında karar vermeyi beklerdim.

Avluyu geçtikten sonra kısa, cam kaplı bir geçit daha vardı ve ardından sıcaklığa adım atmam için açılan görkemli son kapılar. Sıcaklık en az on derece arttı ve içimi mutluluk kaplarken küçük bir dans yaptım. "Bir güneşin var!" Yüzümü üzerimizde yanan pembe enerjinin görkemli topuna doğru kaldırdım. Onu pencereden görmediğim için ışığı yaratanın o olduğunu varsaymak zorunda kalmıştım. Şimdi kanıtım vardı.

Dünya'nın güneşi kadar parlak değildi ve rengi gökyüzünden daha koyu bir pembeydi, ama altında dururken enerjik hissettim, bu da beni benzer yaşam verici özelliklere sahip olduğuna inandırdı.

Hafif bir esinti bizi savururken temiz hava ciğerlerime doldu ve bana Doğu Risest diyarının üzerinde süzülüşümü hatırlattı. Ani bir dürtü hissettim ve böyle süzülme hissini deneyimlemek için kenara doğru koşup kenardan bakmak istedim - ne kadar tehlikeli olsa da.

"Morgs," dedi Lexie uyarırcasına. Beni lanet bir kitap gibi okuyordu.

Ona güven verici bir gülümseme gönderdim ama yüzündeki şüphe kaybolmadı. "Sadece kenarın neye benzediğini görmem gerekiyor," dedim aceleyle. "Hemen geliyorum.

güvende." O daha cevap vermeden ayakkabılarımı tekmeleyerek koşmaya başladım, bu arada beni yakalayacak kadar hızlı olduklarını biliyordum.

Garip bir şekilde, arazide hızla ilerlerken kimse beni durdurmadı, ayaklarımın altındaki sert yüzey pişmiş toprak kiremitler gibi hissettiriyordu - onlar gibi de görünüyordu, toz ya da döküntü yoktu. Uçurumun kenarı görüldüğünde nabzım hızlandı, esinti daha da güçlendi. Bu küçük meydan okuma eyleminin düşündüğümünden daha riskli olup olmadığını merak ettiğim için yavaşlıyordum.

Pişmiş toprağın bitimine yaklaşık bir metre kala tekrar yavaşladı ve dengede durması zorlaştı. "Dikkatli ol Morgan," dedi Chaple yakınlardan. "Aşağıya uzun bir yol var."

Şaka yapmıyordu. Aşağıdaki arazi görüldüğünde, kahverengi ve daha açık yeşil parçaların birbirine karıştığı yeşil bir leke gibi görünüyordu. Vahşi ve gelişmemiş olan bu noktadan herhangi bir şehir seçemiyordum.

Fayansların üzerine düşerek, burnumu kenardan sarkıtmama bir saniye kalana kadar yaklaştım. Tam başımı kenardan sarkıtmak üzereyken, sessizliği bozan bir vınlama sesi duydum, etrafımda hâlâ esen rüzgârlardan daha yüksekti.

"Kutsal kurbağalar!" Lexie arkamdan küfretti.

İçgüdüsel olarak ayağa fırladım, bu arada kenara ne kadar yakın olduğumu unutmuştum. Ayağa kalkana kadar tehlikeli pozisyonumu fark etmedim, özellikle de şiddetli bir rüzgâr bana çarptığında. Aynı anda, yakınlardan gelen bir gümbürtü korkumu kırdı ve kafatasımın ucundan omurgama doğru bir enerji karıncalanması gönderdi.

Bir rüzgâr daha çarptı ve dengemi kaybederek dramatik, ağır çekim bir hareketle öne doğru devrildim. Bunu kabul etmek için yeterli zamanım vardı.

Ellerim havada sallanıp tutunacak bir yer ararken bile kendimi kurtarmak için hiçbir umudum olmadan düşecektim.

Lexie arkamdan çığlık attı, kanımı donduran tiz bir çığlıktı ama beni kurtaramayacak kadar uzakta olduğunu biliyordum.

Bunun çabuk olması için dua ederek gözlerimi kapattım ve kendimi uçuşuma bıraktım. Öne doğru devrildiğimde, neredeyse sağır edici bir kükreme ve bir başka sıcak rüzgâr esti, ancak bu sefer önümdeydi ve o kadar doğal olmayan bir şekilde güçlüydü ki ileriye doğru momentumum durdu.

Hiçliğin üzerinde asılı kaldığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı; hava üzerime çarpıp beni yerimde tutarken karada kalan tek parçam ayaklarımdı. Nefeslerim kısa ve sığdı, bakışlarım aşağıdaki kilometrelerce karada kalırken ciğerlerim beni çalıştırmaya yetecek kadar oksijeni zar zor alıyordu.

Neden düşmüyorum?

"Neler oluyor?" Lexie bağırdı, eli gömleğimin etrafını sararken çok daha yakındı. Beni tekrar karaya çekti, ikimiz birlikte aşağı yuvarlandık. "Nasıl düşmedin?"

Sorusu bir süre sonra, sıcak hava etrafımızda güçlenip yanaklarımı ve dudaklarımı çatlattığında cevaplandı. Devasa bir yaratık yükselip önümüzde durdu ve ejderha olduğu çok açık olan bu yaratığa bakarken garip bir şekilde sakindim. Mat siyahtı, kalın ve ağır pullarının sadece uçları yaldızlıydı, sanki uçları saf altına batırılmış gibiydi. Bu altın, devasa kanatlara ulaştıkça daha da yayılıyordu, ta ki bu uzantılar neredeyse tamamen altın olana kadar. Işıltılı ve güçlü olan bu kanatlar canavarın her iki yanına en az yirmi metre yayılmıştı ve havada asılı dururken ara sıra çırpınarak üzerimize sıcak rüzgâr gönderiyordu.

Hayatımı kurtaran rüzgar.

Her biri ölümcül altın pençelerle sonlanan dört güçlü, kaslı bacağıyla *tam olarak* bir ejderhayı hayal ettiğim *gibi* görünen yaratıktan gözlerimi ayıramıyordum. Vücudu devasaydı -evdeki oturma odam büyüklüğündeydi- ve uzun, güçlü bir boynu ve kocaman bir kafası vardı. Beni izleyen koyu küreye benzeyen gözleri açıkça zekâyla doluydu ve uzun çenelerini dolduran sıra sıra ölümcül dişleri gözden kaçırmak zordu.

Canavardan bir hırıltı kaçtı ve kendimi bir kez daha o derinliksiz gözlere kilitlenmiş buldum. Kükreyerek transımı bozdu ve Lexie hemen yanımdayken ayağa fırladım. "Kaçalım mı?" diye mırıldandım.

Ejderha hayatımı kurtarmış gibi hissediyordum ama belki de hepsi bir tesadüftü. Kükreyerek içeri girerken kesinlikle dostça davranmıyordu.

bizim yönümüz.

"Sadece bizi uyarıyor," diye cevap verdi Lexie sert bir sesle, kendi sözlerine tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Yine de ani hareketler yapmayın," diye ekledi Chaple arkasından.

Lexie önce küçük bir adım, sonra bir adım daha atarak geri çekilmeye başladı ve kolumdan tutarak beni kendine çekti. Ben geri çekilirken canavar her zamankinden daha yüksek sesle homurdandı ve sıcaklık beş on derece daha artmış olmalıydı.

"Bizi havaya uçuracak," diye fısıldadım.

Gittikçe gerginleşen durumu yatıştırmaya çalışma dürtüsü içimi kapladı ve Lexie'yi sallayarak iki elimi önümde havaya kaldırdım. "Özür dilerim," diye bağırdım ve diğerleri etrafımda sessizleşti. "Rüzgârı yanlış değerlendirdim ve neredeyse üzerinize düşüyordum. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Ejderha başını yana eğdi, sabit kalsa bile kanatları yavaşlıyordu. Neredeyse karanın kenarına gelene kadar yaklaştı ve başka bir gümbürtü havayı doldurdu. Ancak bu sefer ses ejderhadan gelmiyordu.

En azından gökyüzündeki değil.

Merkezimdaki enerji yavaşça çalkalanmaya başladı ve Drager'ın pişmiş toprak üzerinde bize doğru adım attığını görmek için döndüm, yüzü öfkeyle kaplanmıştı. Doğrusu, bir parçam bu devasa canavarın Drager olup olmadığını merak etmişti.

Bu beni neden kurtardığını açıklıyor. Ve onu hep bir ejderha olarak düşünmüştüm.

Ama belli ki büyük bir hata yapmışım.

Siyah canavar başka bir şeydi ve Drager onun burada olmasından pek de memnun değil gibi görünüyordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"Savaşı sen getirdin kardeşim." Drager'ın sesi sakindi ama yüz ifadesi başka bir hikâye anlatıyordu.

Ejderhanın göğsü şişti ve bu kez ısının arttığını inkar etmek mümkün değildi.

Lexie beni kenardan daha uzağa sürükledi ve Drager'ı ejderhayla aramızda durması için bıraktı. Jords ve Chaple bizi takip ederek yanlarımızda korumacı bir şekilde durdular.

"Bu bir *ejderha ejderhası mı* yoksa bir insan ejderhası mı?" Sözlerim hem kafa karıştırıcı hem de boştu ama Lexie'nin anlayacağını biliyordum.

"İnsan ejderha," diye nefes aldı. "Düşmüşlerden biri." Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. "Burada kal Morgan. Drager'a yardım etmeliyiz."

Evet, bir ejderha savaşının ortasına girmemem için iki kez söylenmeme gerek yoktu. Düşmüşlerden biri olduğunu söyledi. Bu da Drager'ın diğer formunun da bu çarpıcı ama korkunç canavar gibi olduğu anlamına geliyordu.

Başımı salladığımda, bir *yerden* gövdem kadar uzun alevli bir bıçak çıkararak havalandı. Bunun kıyafetinin içinde saklanmış olma ihtimali sıfırdı, bu yüzden başka bir âlemden ya da görünmez bir sırt çantasından sihirli bir şekilde çekilmiş olmalıydı. Chaple ve Jords'la birlikte hızla ilerlerken, Lexical Lightsbringer'ı ilk kez gerçekten gördüm.

Lexie her zaman benim en iyi arkadaşım olacaktı ama aynı zamanda bir savaşçıydı.

Drager'ın tarafına ulaştılar ve şimdi ejderha sayıca üstündü ama üstünlük onlarda gibi hissetmiyorlardı.

Yaklaşmak için hiçbir dürtü hissetmediğimden ve bugün daha fazla sorun çıkarmak istemediğimden, bakışlarım ejderhaya kilitlenmiş bir şekilde bırakıldığım yerde kaldım. İki gündür efsanevi bir dünyada olmama rağmen, böylesine fantastik bir yaratık görmek uzuvlarımın titremesine ve ateşimin önce sıcaktan sonra tekrar soğuğa dönmesine neden oldu. Şok, şok olmalıydı.

O karanlık gözler benimkilerle buluştu ve dikkatimi boynumu sarsacak kadar hızlı bir şekilde başka yöne çevirdim. Kükredi ve rüzgârlar bir kez daha hızlandı, ardından bir vınlama sesi duyuldu ve Lancourt topraklarının altına dalarak gözden kayboldu.

Kutsal ejderha draması. Az önce ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirim ama alnımda ter damlaları oluşturacak kadar yoğundu.

Lexie benim için geri dönen ilk kişi oldu, sihirli kılıcı bir kez daha sihirli cebindeydi. Sersemlemiş halimle bunu söylemiş olmalıyım çünkü güldü. "Bu benim enerjime bağlı görünmez bir kılıf, ama sen çok yakındın dostum."

Elbette öyleydim. Yirmi yıllık sıkı fantezi okumaları boşuna değildi. *Sana söylemiştim, anne!*

Drager, Chaple ve Jords bize ulaştığında, "Sanırım artık bana bu dünya hakkında bilgi vermeniz zamanı geldi," dedim. "Böylece yanlışlıkla herkesin ölümüne sebep olmam."

Drager hırladı ve Lexie cevap veremeden ellerini pazularıma doladı, derimi ısıracak kadar sertti ama dayanılmaz değildi. Daha yakına eğilerek, açıkta kalan boğazıma yakın derin bir nefes aldı. "Sen de kimsin be?" diye gürledi, sesi tıpkı beni aradığı o ilk geceki gibi çıkıyordu.

Yüzünde bir canavarın izi süzülürken, derisinin üzerinde pullar kayarken bacaklarım biraz güçsüzleşti. "Kimsin sen?" diye kükredi bu sefer daha yüksek sesle. "Neden onları kapıma getirdin?"

Cevap vermeden önce yutkundum. "İnsan," diye boğuk bir ses çıkardım ve neyse ki ejderhanın bana dokunuşunu azalttı. "Ben sadece bir insanım. Önemli biri değilim."

Bana baktı, kırılmayan, göz kırpmayan bir bakıştı ve ben gözlerimi kaçıramadım. "Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bir insanım ve şimdi sana yardım etmek zorundayım."

İfadesi daha da kötüleşti, tabii bu mümkünse. "Yardıminın felaketimiz olabileceğini düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı sonunda.

Beni bıraktığında ağır bir şekilde yere düştüm ve Lexie beni sabitlemeseydi düşebilirdim. Kan kollarıma geri aktı, güçlü kavrayışından sonra acı aniden geldi. "Onu odasına geri götür," dedi Drager kısaca, "ve ben bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar gitmesine izin verme."

O zaman yeni bir korku kendini gösterdi. Odam, o bembeyaz steril ortam, gerçek bir hapisane olacaktı. "Hayır," dedim güçle. "Beni orada hiçbir şey ve hiç kimseyle kilitli bırakamazsın. Aklımı kaybederim! Ben senin tutsağın değilim."

Gücü etrafımda kilitlendi ve beni yerimde tuttu. Drager'ın iradesini kabul ettirmek için bana dokunmasına gerek yoktu. "Küçük insan, ikimiz de son bir aydır benim tutsağım olduğunu biliyoruz. Zevkin olması, madalyonun öteki yüzünün var olmadığı anlamına gelmez. Hayatta her şey bir dengedir ve sen de kendi dengenı bulmak üzeresın."

Ona bakarken sessizlik ağırdı ama içten içe bu kadar aptal olduğum için kendime kızılıyordum. Onunla bir saniye bile mücadele etmemiştim. Ne kütüphanede bedenimi ele geçirdiğinde, ne Risest'e onunla birlikte döneceğimi söylediğinde, ne de şimdi bana okunmaz bakışlarla bakarken.

Benden özgürce almasına, beni kontrol etmesine izin vermişim ve burada, bir peri dünyasında güçsüz ve yalnızdım. Zihnim bana olanlara karşı çığlık atarken bedenimin kapandığını hissedebiliyordum.

Lexie ısrarla, "Hadi Morgan," dedi.

Korku ve panik beni hareketsiz bıraktı ama onun sesi bana düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı hatırlattı. Burada hâlâ bir müttefikim vardı. Aramızda bir parça güvensizlik kalsa da, Lexie kaçmak için en iyi ve tek şansım olarak kaldı.

Seçeneklerimi onunla tartışmam gerekiyordu. Bu da Drager'dan uzaklaşmak demektı.

Beni çekmesine izin verdim ve Lancourt'un ana binasına geri dönerken kimse bizi durdurmadı. Chaple ve Jords Drager'la kalmıştı, yani sonunda benim için bir şeyler yolunda gidiyordu.

Lexie "Siktir," diye boğuk bir ses çıkardı ve ben de onu panikten kurtaracak kadar yüksek bir sesle soludum.

"Yemin ettin," diye fısıldadım ve onun benim kurtarıcım olabileceğine dair umudum azaldı.

Lexie hiçbir zaman f-bombasını düşürmedi ve bugün düşürmüş olması bana bunun mutlu bir sonla bitmeyeceğini söyledi. Lexie'nin beni bu durumdan nasıl kurtaracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kolumu daha sıkı kavradı ve beni rahatça ayak uydurabileceğimden daha hızlı çekti. "Morgan, başımız çok büyük belada. Drager burada üstün kontrole sahip ve o bir enerji manipülatörü. Enerji içeren her şeyi yasal olarak alabilir ve onu kendi iradesine göre bükebilir. Eğer ona karşı nasıl korunacağınızı bilmezseniz, sadece ellerini sıkarak hayatınızı söndürebilir."

"Drager tek bir yumrukla hayatımı söndürebilir," diye homurdandım. "Süslü güçlere ihtiyacı yok."

Lexie biraz yavaşlayıp bizi avluya doğru götürürken yüzündeki ifade değişmedi. "Biliyorum ve beni panikleten de bu. Sizi buradan çıkaracak gücüm yok. Kaçabileceğimiz hiçbir yer yok, Dünya'da bile. Şimdi bir şekilde başka bir Düşmüş'ün dikkatini çektiğinden bahsetmiyorum bile." Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Sen insansın."

"Yani Drager da bunun gibi bir ejderhaya mı dönüşüyor?" Ben sordum.

Başını salladı. "Evet, biraz farklı renklerle aynı. Beşi de canavar formundayken benzersiz renklere sahip."

"Beş öfkeli canavar mı?" Nefes aldım.

Fae'lerin hepsinin eğilip onlara tanrı demesine şaşmamalı.

"Evet," dedi Lexie beyaz koridorlara girdiğimizde. "Birkaç yüz yıl önce Risest'in eline düştüler. Düştüler, kontrolü ele geçirdiler ve dünyamızı böldüler. Bölgelerine sıkı sıkıya bağlılar ve hepsi de Drager gibi enerjiyi manipüle edebildikleri için çok zorlular."

"Ejderha formları müthiş görünüyor," diye katıldım, siyah ejderha zihnimde o kadar netti ki sanki hâlâ önümde uçuyordu.

"Burada bildiğimiz her şeyin ötesindeler," diye itiraf etti Lexie. "Ayrıca çoğu fae büyüüne karşı da savunmasızlar. En büyük tehditleri birbirleri."

Labirentin içinden odama doğru ilerlerken sessizdik, ta ki sonunda merakımı yenene kadar. "Drager'ı hain konusunda bu kadar endişelendiren şey bu," dedim çabucak. "Her şeyin arkasında kardeşlerinden birinin olduğunu varsayıyor, çünkü başka hiçbir fae ejderhanın gazabını riske atmaz."

Lexie başıyla onayladı. "Aynen öyle, ama hangisi olduğunu bilmiyor ve yanlış kişiyi hedef almak istemez. Bu diğerlerinin ona karşı harekete geçmesine neden olur."

Sesimi alçalttım. "Bu hırsızın ve hainin kim olduğunu öğrendiğimde beni serbest bırakacak mı?"

Lexie bir an için hiçbir şey söylemedi ve ardından uzun bir iç geçirdi. "Bilemiyorum. Evet demek istiyorum ama her zamankinden daha da mantıksız davranıyor. Birkaç gün sakinleşmesine izin vermeliyiz. Sonra daha fazla bilgi almak için yaklaşacağım."

"Bana yardım etmek için kendini tehlikeye atma," dedim aceleyle. "Gerekirse birkaç hafta ruhsuz bir odada takılabilirim."

Elimi sıkıca kavradı. "Bunu birlikte çözeceğiz."

Bunu ona ifade edebileceğimden çok daha fazla takdir ettim, ancak arkama yaslanıp her şeyi onun halletmesine izin vermeye de hazır değildim. Karanlıkta kalmaktan bıkmıştım.

"Bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor," dedim. "Hiçbir şey bilmiyorum. Fae'lerin hangi güçlere sahip olduğunu bile bilmiyorum. Söz konusu olan benim hayatım ve hiçbir fikrim olmadan etrafta dolaşmaya devam etmek benim için aptallık olur."

Kapıma vardık ve içeri girmemize izin verecek şekilde açıldı. Lexie beni takip etti ve ben de bitkin bir halde kanepeye uzandım. Tüm o harcanmamış adrenalin beni çökertmişti.

"Her fae ırkı farklıdır," dedi Lexie ve daha fazlasını öğrenme ihtiyacıma katılıyor gibi görünmesi beni çok mutlu etti. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, çoğumuz insanlara çok benziyoruz. Daha güçlü, daha hızlı ve daha hayvani reflekslere sahibiz ama Düşmüşler gibi gücümüz yok. Ya da kitaplarınızda okuduğunuz çoğu doğaüstü varlık gibi."

Gözlerim ona dikildi. "Büyülü bir kılıftan alevli bir kılıç çıkardın."

Gerçek bir eğlenceyle güldü ve nedense kendimi rahatlamış buldum. "Kuzey Sandingshire eyaletindeki bir savaşçı klanındanım," dedi sakinleşirken. "Ocheran'ın üst çeyreği. Kılıç kullanma becerilerimiz ve enerjiyi maniple etme yeteneğimizle tanınırız. Elbette Lord Drager gibi değil ama silahlarımı gizlememe ve hafif yaralanmaları iyileştirmeme yetecek kadar. Kılıcın kendisi Trainker Dağları'ndaki goblinler tarafından el yapımı olarak üretildi. Çeliklerine Risest'in doğal enerjisinden bir dokunuş katmayı öğrendiler. Bu da her kılıca kendine özgü güçler ve-" Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "...kişilikler, eğer isterseniz."

Lexie ile yaptığım iki dakikalık konuşma Risest'in zihnindeki görüntüsünü daha da netleştirdi ve göğsümdeki panik girdabını bir nebze olsun hafifletti. Geçici bir tutsak olabilirdim ama Drager'ın hâlâ hainini bulmam için bana ihtiyacı vardı, bu yüzden sonunda beni serbest bırakmak zorunda kalacaktı. O zaman ejderha savaşıyla meşgul olacaktı ve ben de Dünya'ya kaçacaktım.

Planlara göre kusursuz değildi ama daha azıyla çalışmıştım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Exie yemek gelene kadar benimle kaldı ve bu sefer benim herhangi bir yönlendirmem olmadan yedi. "Fae'lerin fazla yemediğini söylemen bana garip geliyor," dedim burada en sevdiğim yemeğe dönüşen büyük ısırıklar arasında: o otlu, sarımsaklı, lezzetli sürülmüş ekmek. "Çoğu gün benden daha fazla yiyorsun ve kronik bir aşırı yiyici olduğumu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor."

Kadın homurdandı. "Deli annenden yine yalanlar. Aşırı yemiyorsun. Fazla kilolu da değilsin. Çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği harika kıvrımlara sahipsin. Klanımdaki Fae'ler doğal olarak zayıftır ve sana şunu söyleyeyim, birçok kez kendimi yiyerek kıvrımlara sahip olmayı diledim."

Lexie bana daha önce kendini yiyerek kıvrımlı hale getirmek istediğini söylemişti, ama onun bir kilo bile aldığını görmemiştim, ki bu şimdi çok mantıklı geliyordu.

Elindeki bir meyve parçasıyla oynarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Ben değiştim Morgs," dedi sonunda. "Dünya'da geçirdiğim zaman beni Risest'te geçirdiğim birkaç on yılın asla etkileyemeyeceği bir şekilde etkiledi. Fae'den melez bir insan-fae'ye - belki genetik olarak değil ama kesinlikle temel kişilik özellikleri olarak."

Onunla tartışamazdım ve kişiliğindeki ikiliği sevdim.

"Birçok fae'nin sivri kulakları olmadığını fark ettim," dedim, bunun kırıcı olmamasını umarak.

Lexie bana arsız bir sırıtış fırlattı. "Yeterince yakından bakmıyorsun," dedi. "Engin fantezi bilgine rağmen, insan gözü hâlâ orada olmasını beklediği şeyi görür. Tekrar dene."

Saçlarını yüzünden kaldırarak mükemmel insan biçimli kulaklarını ortaya çıkardı. Daha önce yüz ya da bin kez gördüğüm kulakların aynısıydı. Daha yakına eğilerek gözlerimi kısıtım ve başımı eğdiğimde kulağının tam ucundaki hafif nokta belirginleşti.

"Bu kadar mı?" Patladım. "Sadece kulağa erkeğini çalmış gibi bakarsan fark edilir."

Kadından daha fazla kakhaha döküldü. "Bu doğru, ama şüphesiz fark ettiğiniz gibi, birkaç ırktan daha fazlasının daha belirgin noktaları var. Lancourt'tan çıkıp anakaraya giderseniz bunu daha net göreceksiniz."

Tekrar kanepeye uzanarak içimi çektim. "Yakın zamanda olacak gibi görünmüyor. Drager araya giren kişi yüzünden çok öfkeli. Lafı açılmışken, kimdi o? Mesela hangi Düşmüş?"

Eğlencesi bir anda kayboldu. "Zahak."

Elimdeki tek şey buydu. Bir isim ve genişlemek üzere olmadığı açıktı.

Savaş getiriyorsun kardeşim. "Ejderhaya kardeşim dedi. Gerçekten akraba mı bunlar?"

Kardeşin Dünya'da birden fazla anlamı vardı ve burada da aynı olup olmadığını merak ettim.

Başını salladı. "Bildiğimiz kadarıyla hepsi kan bağı olan kardeşler, başka bir dünyada doğmuşlar ve ırkları yok olmanın eşiğine geldiğinde aileleri onları kaçmaları için buraya göndermiş."

Ona doğru eğilerek birkaç derin nefes aldım. "Bana onların gerçek uzaylılar olduğunu mu söylüyorsun? Süpermen'in peri dünyasına girdiği ejderha uzaylılar mı?"

Burada yazarın kafasının karışmasına neden olan şey neydi?

Lexie başını salladı. "Seni kitaplardan çıkarıp gerçek dünyaya sokmalıyız. Önümüzdeki on iki Noel aynı anda gelmiş gibi görünüyorsun."

Noel'e takıntılı olduğum bir sır değildi. Hiçbir zaman çok paramız olmadı, ama küçük dairemizin aşırı dekorasyonuna katkıda bulunmak için her zaman kurnazca bir yol buldum.

"Ama burası gerçek dünya," diye hatırlattım ona. "Ve ben burada hayatta kalabilmek için yirmi küsur yıldır resmi olarak eğitim alıyorum."

Elimi tutarak beni yattığım yerden kaldırdı, yüz ifadesi son derece ciddiye. "Mesele de bu Morgan. Bu, birinin sonucu kontrol ettiği gerçek bir hikaye değil. Risest, senin bilginin ötesinde pek çok yaratığın olduğu korkunç bir yer. Benim eğitimime sahip değilsin. Drager'ın gücüne sahip değilsin. Zayıf ve savunmasızsın ve Fae'ler buna bayılır. Beklediğiniz şekilde değil, bir avcının avını sevdiği gibi."

Bugün neredeyse bir ejderhanın üzerine düşecek olmam onu destekliyordu. Ama uyarıları hakkında çok derin düşünemiyordum. Bir ejderha olmaktan duyduğum panik

Ben onu kilit altında tutarken bile mahkûm alçaktan kaynamaya devam etti. Şimdilik güvende olmaya, karnımı doyurmaya ve fantezi dünyasında en iyi arkadaşım ile birlikte olmaya odaklanıyordum.

Endişe ve korku yarının sorunuuydu. Bu gece birlikte takılacaktık ve ben bunun her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Yarının sorunu olmadıkları ortaya çıktı. Odamda sıkışıp kalmıştım, kapı artık açma komutuma yanıt vermiyordu. Mahkûm olmadığımı dair tüm iddialar ortadan kalkmıştı. En azından Lexie hâlâ ziyaretime gelebiliyor, benimle yemek yiyebiliyor ve aklımı başımda tutabiliyordu.

En iyi arkadaşımı geri kazandığım için duyduğum sevinç güçlüydü, her ne kadar geri kalan yanımda zayıf ve kaybolmuş hissetse de.

Hapishanede kaldığım ilk öğleden sonra "Birkaç sorum var," dedim ve o da kıkırdadı.

"Hiç şaşırmadım bile, Morgs."

İkimiz de cevaplarımı alana kadar zihnimin beni rahat bırakmayacağını biliyorduk. "Doğurganlık ritüeli otuz gün sürdü, peki nasıl oldu da daha önce hiç kütüphanede mahsur kalmadık?"

Lexie'nin gülümsemesi yavaştı. "İki yıl önce sana zorla yaptırdığım tatili hatırlıyor musun?"

Her şeyi çok iyi hatırlıyorum. Kaliforniya'da bir ay geçirmiştik ve az miktardaki birikimimizi lunaparkları ve diğer turistik yerleri ziyaret etmek için harcamıştık. Orayı çok sevmiştim ama kitapları da deli gibi özlüyordum. "Yani, genellikle ne zaman geleceğini biliyorsun ve kütüphanede olmadığımızdan emin oluyorsun? Ama bu yaptığımız tek uzun tatil."

Başını salladı. "Çoğu yıl Drager ayın sırasında fae'leri kütüphaneden uzak tutar. Biz Risest'te kalırız. Bu yıl bir nedenden dolayı ayın gizlice geldi. Drager bunun kayıp kitapla ve diğer garip olaylarla bağlantılı olduğuna inanıyor. Denge bazı fae'ler tarafından bozuluyor."

Bu ne kadar endişe verici olsa da, geri kalanı gayet mantıklıydı. "Bu yüzden neredeyse hiç kitap ödünç alınmayan haftalar oluyor."

O haftaları çok severdim çünkü tek yaptığımız toz almak ve kitap okumaktı. "Aynen öyle," diye onayladı Lexie.

"Tamam, bu birinci sorunun cevabıydı." Bir sonraki acil düşünceme geçtim. "Doğurganlık töreni için kütüphanede kapana kısılmıştın, değil mi? Kiminleydin?"

Aramızdaki hasarın ne kadar büyük olduğunun ve güvenimizi ve iletişimimizi yeniden inşa etmenin ne kadar uzun sürdüğünün bir kanıtıydı, ayın sırasında geçirdiği zamanın her bir detayını zaten bilmiyordum.

Sertçe yutkunurken yüzü gölgelenmişti ve bana ne söylemek üzere olduğunu merak ettim. "Jordo."

Bir fısıltıydı ama adını sanki bağırıyormuş gibi yüksek sesle duydum. Nefesim kesildi. "Kapa şu lanet çeneni!"

Sonunda yüzündeki sert ifadeyi bir gülümseme kırdı. "Keşke yapabilseydim. Komutanlarımdan biri olarak, Dünya'ya gitmeden önce birçok kez yakın çalıştık ama platonik bir ilişkiden başka bir şey yaşamadık. O piç o kadar baskın ki büyü altındayken bile savaştık. Savaştık ve düzüştük, bu sırayla. Bu da bizi profesyonelliğin garip bir noktasında bırakıyor ama aramızda daha çok şey kaynıyor."

Jords'la birkaç kez karşılaştıktan sonra, onu cinsel bir durum içinde hayal etmek neredeyse imkânsızdı. "Drager da baskındır," dedim. "Ama aradaki fark şu ki, yatak odasında ben hiç baskın değilim." Omuz silkmeden önce dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aslında bana bu şekilde patronluk taslaması hoşuma gidiyordu."

Lexie'nin dudakları seğirdi. "Bu beni neden şaşırtmıyor?" Koltuk minderlerine yaslandı. "Bana Drager'la olmanın nasıl bir şey olduğunu anlat," diye ekledi. "Nasıl hayatta kaldın?"

Elimi karnıma bastırdım, içimdeki yavaş ısı kaynaşmasını özledim; gücü artık neredeyse tamamen azalmıştı. "Bu onun enerjisiydi. Onu içime aşıladı ve bu sadece onun büyüklüğünü değil, gücünü de kabul etmemi sağladı."

Sanki bu ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. "Seks nasıldı?"

İki kez düşünmeme bile gerek kalmadı. "İnanılmazdı," dedim ona. "Hayatımı değiştirdi ve aklımı başımdan aldı. Fantezi kitaplarında okuduğunuz türden bir seks - ve şimdi anlıyorum."

Lexie bana yan gözle baktı. "Neyi anladın?"

"Kadın kahramanlar neden penis sayfada belirttiği anda beyinlerini kaybederler? Bu kadar enerji ve erkek manyetizması varken kafanızı dik tutmak zor. Bir tür-"

"Hecelendi," diye homurdandı Lexie. "Sirenler şarkılarını kullandıklarında biz buna böyle diyoruz. Hecelenmiş. Onların kontrolü altına girersiniz ve iradeniz onlarınki haline gelir."

Başımı salladım. "Evet, Drager da böyleydi ama gücünü kötüye kullanmadı. Aslında bana gerçekten çok iyi baktı." İçimden bir anı geçti. "Düğümleme diye bir şey duydun mu?" Ona sordum.

Bu onun tüm dikkatini çekti ve sert bir pozisyona geçti. "Düğüm atmak mı? Neden düğüm atmayı soruyorsun Morgan?"

Tepkisi ilgimi çekti. "İlk kez seks yaptığımızda, enerjisi içime girdiğinde, içimde düğümlendi. Drager bunun genellikle Düşmüşlerin üremek için uygun bir kadın buldukları anlamına geldiğini söyledi ama bu sefer doğurganlık ritüeli yüzünden oldu. Sadece bir kez oldu, bu yüzden mantıklı."

Lexie gözlerini kocaman açmış, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Düşenler, düşüşlerine neden olan olayları tam olarak hatırlamıyorlar," dedi kısık bir fısıltıyla. "Hafızaları ellerinden alındı ama kendi dünyalarına ait bazı gelenekleri muhafaza ettiler. Söylentilere göre sadece tek bir gerçek eşleri varmış, enerjilerini emebilen ve çocuklarını taşıyabilen bir eş. Bağlantıyı zaten hissediyor olsalar bile bunu doğrulamanın yolu düğüm atmak."

Risest'e gelmeden hemen önce adet görmüştüm, Drager'la birçok kez birlikte olmuştuk, bu yüzden hamilelik ihtimali olmadığından emindim. Yan not, ejderhalar seks yapmak istediklerinde insan kanını umursamazlardı. Hiç de hassas değillerdi. Ayrıca orgazmlar kesinlikle en iyi kramp-ağrı kesicilerdi.

"Büyük yüzünden olmalı," diye tekrarladım. "Hamile değilim ve bu sadece ilk kez birlikte olduğumuzda oldu."

Lexie yine yorum yapmadı ama ben onun yüz ifadesini tanıdım. Tekrar tartışmak için farklı bir bakış açısıyla geri gelene kadar günlerce bunu düşünecekti.

Onun yeni bakış açısını duymayı dört gözle bekliyordum.

Bu konuşmadan sonra Drager'la bir başka savaş stratejisi toplantısı için ayrıldı; kara ejderhanın ziyareti efendisi ve liderinin pek hoşuna gitmemişi ve Drager bir daha asla gafil avlanmamaya kararlıydı. Drager'a karşı duyduğum öfke buradaki ilk günümde alev alev yanmış, ikinci günümde hafifçe kaynamıştı ama üçüncü gün gözlerimi açtığımda içimde herhangi bir duygunun donuk bir şekilde yükselmesinden başka bir şey yoktu.

Yatağa girdiğimden daha bitkin bir halde orada yatarken, kalkmanın ne anlamı olduğunu merak ettim. Elbette, var olan en iyi duşta duş alabilir ve bir peri gibi yemek pişiren fae'ler tarafından hazırlanan lezzetli yemekleri yiyebilirdim.

ama sonra pencerelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürür, ulaşamayacağım kadar uzaktaki muhteşem alaca pembe gökyüzüne bakardım.

Yatağında büzülmüş bir şekilde kalırken, yorgunluğum birkaç saat daha uyumama izin verdi ve bir sonraki uyanışında kendimi daha da kötü hissettim. Daha önce de annem öfke nöbetlerinden birindeyken hafif bir depresyon yaşamıştım ama hiç böyle hissetmemiştim.

Burada, yatağın içinde kaybolurken varlığımın benden sızdığı hissi vardı.

Hareket etmek istesem bile, bunu yapacak gücüm olmazdı. Ama hareket etmek istemedim.

Denemek bile umurumda değildi. "Morgan!"

Lexie'nin bağırdığını duydum ve eller beni kabaca yataktan kaldırdı.

"Donuyorsun," dedi derin bir ses.

Drager'ın ateşi sonunda sönmüştü ve ben de onunla birlikte buz gibi, kırılğan bir kabuğa dönüşmüştüm.

Lexie tekrar konuştu. "Drager bizi öldürecek ama başka seçeneğimiz yok. Onun kaybolmasına izin vermeyeceğim."

"-off... the land... might save her," diye cevap verdi erkek, ama gözlerim bir kez daha ağırlaşırken ve karanlık görüşümün kenarında dans ederken çoğunu kaçırdım.

Tatlı karanlık.

"Morgan," diye tersledi Lexie ve bana gücünün bir ısırtısıyla vurduğunda göğsümde bir sarsıntı hissettim. Yalancı yalancı insanlara hiç benzemiyordu.

"Fu... off," diye mırıldandım.

"Tamam, iyi, küfrediyor," dedi Lexie hızlı bir nefes vererek. "Hâlâ vaktimiz var. Hızlı hareket et, Chaple."

Onlar koşarken Chaple beni taşıdı ve paramparça halimle bile hızlı ilerlediğimizi biliyordum. Gözlerimi açmaya ve başımı kaldırmaya yönelik ilk girişimim başarısızlıkla sonuçlandı, çünkü panik karanlığın içinden geçiyordu. Bu normal bir depresyon değildi.

Ölüyor muydum?

Chaple, "Nakil araçlarının çoğu devriye geziyor," dedi ve Lexie'nin az önceki küçük zap'ı sayesinde her kelimeyi yakalayacak kadar zihinsel idrakim vardı.

"Calendul'u arayacağım," diye cevap verdi.

Chaple'in cevabı sertti. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Tek seçeneğimiz bu," diye karşılık verdi.

Satir bundan sonra akıllıca sustu ve dışarı çıktığımızda, yanaklarımı okşayan hafif esintiler enerjimin daha fazla geri döndüğünü gördü. Gökyüzünün en parlak pambesine büründüğünü ve Lancourt'un kenarında kocaman bir kuşun bizi beklediğini görmek için tek göz kapağımı açmayı bile başardım.

Benden bir metre kadar uzun olan kuş daha önce gördüğüm hiçbir hayvana benzemiyordu. Bana dev bir leyleği andırıyordu; uzun bacakları, kalın ve güçlü görünüşü, gece mavisı gövdesiyle tamamlanıyordu. Kanatları yan tarafına yaslanmıştı ve Lexie yaratığa doğru hareket ettiğinde uzun boynunu bükte, boncuk gözleri ölümcül gagasının uzunluğu boyunca bize bakıyordu.

"Sizi böyle çağırdığım için özür dilerim," dedi aceleyle. "Ama acil bir durum var. Morgan'ın Lancourt'tan çıkıp anakaraya geri dönmesi gerekiyor. Lütfen onu götürür müsünüz? Size çok büyük bir iyilik borçlu olurum."

Kuş keskin, turuncu gagasını açtı ve alçak bir uğultu çıkardı.

Lexie yüksek sesle bir nefes verdi. "Teşekkür ederim dostum. Bunu unutmayacağıma söz veriyorum."

Bir uğultu sesi daha ve ardından Chaple beni yere yatırdı. Kuş kocaman kanatlarını açıp vücudunun mavisıyla kontrast oluşturan turuncu bir renk sergilerken Lexie yanıma düştü.

"Morgan, beni dinlemeni istiyorum," dedi Lexie ısrarla ve ben de ona odaklanmayı başardım. "Calendul bir *yonter*, yani çok güçlü bir yırtıcı kuş. Ailemin eski bir dostu ve bu yüzden bana bu iyiliği yapıyor. Calendul sana zarar vermeyecek ama aşağıdaki diğerleri zarar verecek, bu yüzden biz seni bulana kadar hayatta kalmanı istiyorum. Tamam mı?"

Açmayı başardığım tek gözüm dalgalanıyordu, yorgunluk beni bir kez daha aşağı çekiyordu.

"Morgan!" Beni tekrar zaptladı.

"Tamam," diye mırıldandım. "Kuşları sevmek yok."

Bir zap daha ve bunun arkasında daha fazla voltaj olmasına şaşırmadım.

"Nakil aracı bulur bulmaz Ocheran'a ineceğiz," dedi Chaple Lexie'nin üstünden, sesi daha uzaktı. "Olduğun yerde kal ve hiçbir şeye dokunma."

"Periyi okşamak yok," diye mırıldandım yine.

"Patates kızartması aşkına," diye mırıldandı Lexie. "Aşağıda yalnız kaldığı on dakika içinde kendini öldürtecek. Bunu şimdiden görebiliyorum."

Calendul uzun bir uğultu çıkardı ve sonra onun güçlü pençeli ayaklarına doğru sarsıldım ve karanın kenarından yola çıktık.

Çılgılık içimden kopup giderken, bunun hiçliğe karışmaktan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu merak ettim. Yere düştüğümde bunu hissetmemeyi umuyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

İlk korkunç düşüşten sonra, Calendul bir hava akımı yakalamış olmalı ki aşağı doğru yörüngesi düzleşti. Oradan Ocheran'a, sadece birkaç kez gördüğüm o vahşi yeşil diyara doğru çok daha yumuşak bir yolculuk oldu.

Beni nazıkçe çimenli zemine bıraktığında iki gözümü de açabilmiş ve derin nefes alabilmişim. Göğsümün derinliklerinden gelen hastalıklı, buz gibi his, kendimi oturur pozisyona getirip etrafıma bakana kadar azalmaya devam etti.

Calendul bizi iki yanında küçük tepeler olan, varlığımızı biraz gizleyen bir çimen kovuğuna getirmişti. Ayağa kalktığımda kuş vızıltılı bir ses çıkardı ve başımı salladım.

"Özür dilerim, ne dediğinizi anlamıyorum. Ama beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız."

Daha yüksek sesle mırıldandı, uzun gagasını bana doğru salladı ve Lexie'nin talimatları artık işleyen beynime geri döndüğünde, burada Calendul'un beni uyardığı tehlikeler olabileceğini hatırladım. Aceleyle manzarayı taradım, damarlarımda korku dolaşıyordu.

Bu çukurun dibinde kalmak çok tehlikeliydi.

Eğer yukarıdaki tepenin kenarında bir fae yaratığı belirirse, büyük bir dezavantaja düşerim.

Başka bir şey düşünmeden, yonterin uğultusu beni takip ederken, yan tarafa tırmandım ama arkama bakmadım. Tepenin zirvesine ulaştığımda durdum ve durumu değerlendirdim. Calendul belli ki beni ıssız bir yere bırakmıştı. Yeşil tepeler, tozlu pembe gökyüzü ve uzaktaki ormanları gördüm.

Yine de, bu önsezi hissi azalmadı.

Drager onları Lancourt'tan ayrılmama izin vermemeleri konusunda açıkça uyardığı için miydi? Yoksa Lexie'nin beni buraya yalnız gönderme konusunda paniğe kapılırken sesindeki aciliyet miydi?

Calendul'dan gelen sürekli uğultuya rağmen belirgin bir tehlike işareti yoktu ama yine de korkum devam ediyordu. Hareketsiz kalarak, beni neyin ürküttüğünü anlamayı umarak duyularımı araziye doğru genişletmeye çalıştım. Tabii ki, dünyadaki herhangi bir hayvanın en kör duyularına sahip bir insan olduğumu unutmuştum. Burada bir sümüklüböceğe benziyordum.

Ya da sümüklüböcekler muhtemelen daha gelişmişlerdi, kim bilir.

Lexie fae'lerin insanların biraz daha gelişmiş versiyonları olduğunu düşünüyor olabilirdi ama onun sihirli bir kılıcı sihirli kılıfından çıkarırken düşünebildiğimden daha hızlı hareket ettiğini gördüğümünden beri yanıldığı açıktı. Tamamen yanılıyordu.

Calendul'un uğultusu gittikçe yaklaştı ve ben az önce tırmandığım lanet tepeden aşağı yuvarlanıyordum. Görünüşe göre, bir *sümüklü* böcekten daha az olan *duyularım o kadar güçlüydü ki*, arkamda hareket ettiğini bile fark etmedim. Başımı arkaya eğerek bakışlarıyla karşılaştım ve ne kadar devasa olduğunu fark ettim.

Dev ve tehlikeli, eğer Lexie'nin son uyarısı bir gösterge ise.

Koyu renk gözler bana kilitlenmişti, kırpmadan. Kabaca yutkunarak iki elimi yavaşça kaldırdım ve yatıştırıcı bir hareketle önümde tuttum. "Özür dilerim. İnsan cehaletimi bağışla, Cal. Beni ipek pijama giymiş bir bebek olarak düşün. Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve beni bıraktığın güvenli yerden sadece omurgamdaki bu lanet karıncalanmalar yüzünden ayrıldım. Bu benim tehlike uyarım, anlıyor musun?"

Başını yana eğdi ve kuş suratını şaşkın mı, kızgın mı yoksa beni bıçaklayarak öldürmenin en hızlı yolunu mu bulmaya çalıştığını anlayacak kadar iyi okuyamadım. Yine de saldırmadı ve ben de beni henüz öldürmediğine göre manzaraya bakmaya devam etmem gerektiğine karar verdim.

En yakın ormana doğru döndüğümde, aynı boş yeşil alanı görmeyi bekliyordum. Ama artık yalnız değildik.

Kendimi durduramadan bir nefes aldım ve yaklaşık bir metre ötede duran küçük yaratığı inceledim. "Uh, iyi tavşan mı?" Çabucak söyledim.

Kesinlikle bir tavşan değildi, ama gri kürkle kaplı, kısa, sivri kulaklı bir tavşan görünümündeydi. Koyu kırmızı gözleri beni inceledi ve burnu seğirdi, sanki kokum o kadar yabancıydı ki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Cal daha da yaklaştı, mırıltısı havada bir titreşime dönüştü. Yaratığın kulakları da şimdi seğiriyordu. Etrafta dolaşmadı, gözden kayboldu.

Çünkü bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra yok oldu.

Cal için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü belli ki onu korkutup kaçırın benim şaşkın bakışlarım değildi. Lexie, buraya gelmeleri için geçen on dakika içinde kendimi öldürteceğim konusunda haklı olabilirdi.

Yukarı baktığımda, görünüşe göre kilometrelerce uzakta, yüzen Lancourt'u gördüm. Onu bu açıdan görmek tuhaftı ve Drager'ın ana üssünün büyüklüğü beni şaşırtmıştı. "Neredesin Lexie?" Fısıldadım.

Beni buraya göndermekle doğru bir karar vermişti. Enerjim geri dönmüştü ve Lancourt'un beni neredeyse ölene kadar tükettiği açıktı - Drager'ın bildiği bir gerçektir ve yine de o lanet sıçan piçi hayatta kalabilmem için bana kendi gücünü aşılama dan beni tutsak tuttu.

Lancourt'a bakmayı bırakıp bir kez daha Ocheran'ın etrafına bakarken içimde bir kez daha korku titreşti. "Burada kalamam," dedim Cal'a. "Burada tehlike var."

Mırıldandı ve yalan yok, sesi biraz homurdanmaya benziyordu.

İşte o an aptallığım sonunda onun bana başından beri söylemeye çalıştığı şeyi fark etti. "Sensin," diye kestirip attım, kendi aptallığım karşısında başımı sallayarak. "Hissettiğim tehlike sen misin?"

Cal daha yüksek sesle mırıldandı ve bakışlarımızın buluşabilmesi için başını bana doğru yaklaştırdı. O benim kişisel alanıma doğru ilerledikçe, omurgamdaki karıncalanmalar ve içimdeki korku girdapları arttı, öyle ki kendimi kaçırmaktan ve çılgılık atmaktan zor alıkoyuyordum. Sahip olduğum her içgüdü, ne kadar donuk olsalar da, ondan kaçmam için beni uyarıyordu.

Neyse ki geri çekildi ve birkaç adım geri atarak azgın korku nehrinin sakinleşmesine izin verdi. Bu onun sahip olduğu bir silahtı. Sadece bakması ölümcül değildi, aynı zamanda yarattığı korku dalgalarıyla bir insanın aklını başından alabilirdi.

Neyse ki korkuyu anlamak sakinleşmemi ve tepenin kovuğuna dönmemi sağladı, Calendul da hemen arkamdaydı. Yerde ısırıcı böcekler olmamasını umarak, minik ipek şortumla aşağıya indim ve kendimi yumuşak çimlere bıraktım.

Evdeki çimen gibi hissettirmiyordu, daha kadifemsiydi, cildimi tahriş etmeden yastıklıyordu. Pijamamın tek eksik parçasının şortum olmadığını düşünürsek, tişörtüm ipekten çıplak bir slipti ve daha dün memelerimden biri banyoda, diğeri mutfakta uyanmışım.

kahve - bir noktada buraya bir kez daha kayma ihtimalim vardı.

Umarım Lexie, ölmemden duyduğu paniğe rağmen soyunmuş halimi fark etmiş ve yanında kıyafet değişikliği getirmiştir.

Gözlerimi kapatmadım. Cal'a o kadar güvendiğimden emin değildim ama rahatlayıp pembe gökyüzüne bakarak Drager'ın evinin amaçsızca sürüklenişini izleyebildim. Bu düşünme anları sırasında, oyuğun tepesinde beliren devasa karanlık gölgeyi kaçırdım. Ancak Cal öncekinden daha sert bir tonda mırıldanmaya başladığında yardımın sonunda bizi bulduğunu fark ettim.

Sadece gerçekten yardım değildi.

Gölge, az önceki tavşandan, hatta korku faktörüyle Cal'dan bile çok daha tehlikeli bir varlığa aitti.

Drager'dı.

Kızgın bir Drager.

Öfkeyle ilerledi. Bana ulaşmak için güzel yeşil tepe boyunca bir yol açarken altındaki çimenler soldu ve toz haline geldi. Ayaklarımın üzerinde, beni çıplak elleriyle öldürmek üzere olup olmadığını merak ederek geri çekildim. Yaklaştıkça derisinin koyulaştığını fark ettim; boynunda, ellerinde ve yüzünde pullar görünüyordu.

"Emirlerime itaatsizlik etmeye nasıl cüret edersin!" diye öfkeyle yaklaştı, günah kadar karanlık gözleri bana tükürüyordu. "Lancourt'u terk etmemen emredilmişti."

Calendul'un uğultusu daha da arttı ve o zaman dikkati kuşa kaydı. Önüme geçti ve Lexie'ye olan sadakatinden dolayı benimle bu korkunç ejderha adam arasında durmaya istekli olduğu açıktı. Ama beni koruyan hiçbir yaratığın zarar görmesine asla izin vermezdim, bunu engelleyecek gücüm varken olmazdı.

Drager'ın kükremesi hayvancaydı ve Cal kanatlarını daha da açarak ejderhayla savaşıma hazırlanırken kendimi aralarına attım. "Hayır!" Çığlık attım. "Ona zarar vermeyin. O benim hayatımı kurtardı."

Ejderha derisinin altından geçip gitmek üzereymiş gibi iterken o da şişmişti. Cal'ın korku faktörü Drager'inkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ama bu ejderhanın altında, üstünde ve onunla iç içe bir ay geçirmiştım, bu da bana ona karşı bir direnç katmanı kazandırmıştı.

"Drager!" Bakışlarını etrafımda dolanmaya çalışan Cal'dan ayırarak tersledim. "Lancourt'ta ölüyordum. Bu sabah gözlerimi zar zor açabildim ve hayatımı kurtarmak için ellerinde olan tek şeyi yaptılar."

Dudakları inceldi ve etrafındaki otlar daha da soldu. Yeşil oyuk artık neredeyse tamamen ölmüştü. "Neden bana gelmediler?"

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Herkes senden korkuyor," dedim sözümü hiç eğip bükmeden. "Korku ve güçle kontrol ediyorsun ve bu da tebaanın sadık olduğu anlamına geliyor, ama asla önce sana yaklaşmayacaklar. Özellikle de söz konusu ben olduğumda, görünüşe göre seni her zamankinden daha da mantıksız yapıyorum."

Arkamdan gelen uğultu daha da arttı. "Cal'ın ne söylediğini bana anlatabilir misin?" Drager'a sordum, sakinleşmeye başladığını görünce rahatladım.

Acele etmedi, göğsü gümbür gümbür kabarıyordu. "Senin şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf yaratık olduğunu ve zayıf ve işe yaramaz olduğun halde onu neden koruduğunu anlamadığını söyledi."

Omuz silktim, gerçek beni rahatsız etmemişti. "Beni korumak için başkalarının zarar görmesine izin vermeyeceğim. Senin kavgan benimle, senin öfken benimle ve Cal hayatımı kurtaran kuşun sebepsiz yere öldürülmesine neden olacak."

Cal daha yüksek sesle ve daha sert mırıldandı ve Drager başını salladı. "Varlığıyla seni haklı olarak yok etmesi gereken şeye tuhaf bir sadakat aşıyorsun." Cal'a elini salladı. "Artık gidebilirsin. Buradaki hizmetlerin ödüllendirilecek."

Hâlâ sakinleşiyordu, etrafındaki otlar bir ölüm çemberi içinde kalsa bile pulları tamamen yok olmuştu. Başımı çevirdiğimde Cal'ı o korkuyu uyandıracak kadar yakın buldum ama bu sefer bunu memnuniyetle karşıladım. Hayattaydı ve önemli olan tek şey de buydu. "Teşekkürler dostum," dedim parlak bir sesle. "Yabancılık çekme."

Başını sallarken gözleri kısıldı, sonra kanatlarını tekrar genişçe açtı ve gökyüzüne doğru havalandı.

Bakışlarımı Drager'a çevirdiğimde küçük bir çığlık attım. Tam önümdeydi, aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı. Beni öldürüp stresinden kurtulma zamanının geldiğine karar verirse ondan kaçma şansım yoktu ama bana doğru uzandığında aklındaki eylemin öldürmek olmadığını hissettim.

Yüzündeki o ifadeyi tanıdım ve bu sefer beni cezalandırmak için tamamen farklı bir planı olduğu açıktı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Dokunuşunun sıcaklığı ince ipekten sızıyordu, elleri kalçalarımnda sıkıca duruyordu. "Bana itaatsizlik ettin," dedi, sesi pürüzsüz ve hipnotikti. O derin, gürültülü ses tonu, telefonuma cevap verdiğim gecedan beri benim felaketim olmuştu. Her şeyi değıştiren bir arama.

"Ölüyordum," diye cevap vermeyi başardım, sesim hissettiğimden daha sakindi. Hain bedenim çoktan onun büyüüne geri dönmüşü.

Eğildi ve temiz hava ve güneş ışığı kokusu onu takip etti. *Güneş Tanrısı* çoğu zaman mükemmel bir yaz günü gibi kokardı, kızgın olduğu zamanlar hariç, o zaman ateş ve kül kokardı.

"Hiç kimse cezalandırılmadan bana itaatsizlik edemez," diye devam etti. "Ölür ya da ölmez. Koşullar sadece cezayı değıştirir."

Kavrayışı daha da sıkılaştı ve inleyerek cezaları hakkında tam olarak ne düşündüğümü ona bildirdim. Ona ne kadar direnmek istesem de, beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kendine çekiyordu. Hissettiğim bu çekimin onun buradaki tanrısal gücünden kaynaklandığını varsayıyordum, ama küçük bir parçam bunun aramızdaki bu garip bağlantı yüzünden olmasından korkuyordu.

Bir insan ve ejderha değıştiren bir tanrı. Daha önce hiç böyle bir eşleşme olmamıştı.

Kalçalarımı serbest bıraktığında, avuçlarının yumuşak sıyrıkları gömleğimin altından çıplak tenime değdi. Göğüslerimin alt tarafını sıyırdı ve bir başka ısı dalgası içimi sarstı.

Oradaki ağrıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırırken başım geriye düştü ve Drager'ın boğazıma erişmesine izin verdim. Ağzını oradaki çıplak deriye bastırdı, nabız noktalarımnda gezindi, dişlerini sıyırdı, böylece her ısırışı hissettim. Derimi asla koparmadı ama beni işaretlemekten zevk alıyordu.

Elleri gömleğimi kavradı ve tek bir hızlı hareketle ipeği yırtarak beni tamamen üstsüz bıraktı. Güneşin sıcaklığı ve onun dokunuşu tenimde çok iyi hissettiriyor, beni yaşam ve enerji ile dolduruyordu.

Lancourt'ta neredeyse ölmenin soğukluğunu yaşadktan sonra daha da lezzetli bir his.

Bana doğru eğilmek için çok uzundu ve zaten bu onun tarzı değildi, bu yüzden ellerini kığımın altına koyup kaldırdığında hiç şaşırmadım. Bacaklarımı beline doladım ve o da hiç vakit kaybetmeden vücudumu yalayıp yuttu. Ağzı sağ meme ucumun üzerine kapandığında sıcak ve sertti, tepe noktası sertleşip zonklayana kadar emdi ve nazıkçe ısırđı. Sol meme ucum da aynı muameleyi gördü ve ona karşı sallanıyordum, merkezimdaki ağrıdan kurtulmak için çaresizce biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Drager bir elini şortumun yanından geçirdi ve beni altımda çıplak buldu, ipeği iyice ıslattı. "Siktir," diye inledi. Pantolonu da üstümden çekip almasını bekledim ama onun yerine kenarından tutup şortun dikişı tam amıma değene kadar daha sıkı çekti ve elinin her çekişinde klitorisime sürtündü.

"Kahretsin," diye inledim, beni çıkarmak için kendi şortumu kullanırken sert bir şekilde sürdüm.

Drager'ın kahkahası karanlık ve şehvetliydi. "Çok duyarlı. Açıklanamaz."

Aslında değildi. Belli ki kendini kadınların gördüğü gibi görmüyordu, çünkü tamamen arzulanır biriydi. O derece inlemiş olmalıyım, çünkü başını salladı, parmakları şortumu içime itiyor, beni ipek kumaşla beceriyordu.

"İnsanlar zayıftır. Sahip olduğunuz her içgüdü sizi benden kaçmanız için uyarmalı ama yine de tanrısının ışığında yeni açmış bir çiçek gibi açıyorsunuz."

Kibirli piç. Bu kelimeleri kasıtlı olarak seçmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Drager'ın parmakları ve şortum içime gömülmüşken, orgazmın eşiğindeyken umurumda değildi. Bağırsaklarımdaki sıcaklık patladığında ve haykırdığımda, göğsünün derinliklerinden tatmin olmuş bir gümbürtü çıkardı.

Vücudum orgazmın etkisiyle sarsılıp titrerken onun güçlü tutuşu beni sabit tuttu. Drager'la birlikte olmayalı o kadar da uzun zaman olmamıştı ama yine de haykırp tırnaklarımı omuzlarına geçirdiğimde bana bir ömür gibi gelmişti. Gücünün vızıltısı tekrar içime sızdı, kütüphanede yaptığı gibi onu aşılama bile.

Beni bırakmadan parmaklarını çekti, şortum hâlâ içimdeydi. Serbest eliyle bel bandını kavradı ve yavaşça aşağı kaydıldı.

Kıçım tamamen dünyaya açıktı. Beni vücudundan uzaklaştırarak, pantolonu içimden çekene kadar bacaklarımdan aşağı kaydırmaya devam etti ve her çekişte bir kez daha eğilene kadar omurgam boyunca başka bir zevk titremesi kaydı.

Bunu yavaş ve zevkli bir işkenceye benzetiyorum ve eğer Drager'ın verdiği ceza buysa, ona itaat etmek için çok fazla teşvik yoktu. Gerçi cezayı koşulların belirlediğini söylemişti.

Hayır, Morgan. İyi bir orgazm için hayatını riske atmak yok.

Şortum da ipek üstümün parçaları gibi yere düşüp çırpındığında, gözlerine bakmak için geri çekildim. "Bu kadar mı ejderha?"

Ona verdiğim isim beklediğimden de isabetliydi ve kütüphanede yarı ejderha yarı insan bir forma sahip olabileceğini düşünürken, gerçek anlamda devasa bir canavara dönüşmesini daha da etkileyici buldum.

Aletin kalın başı girişime doğru itilirken tüm tutarlı düşünceler kayboldu. Hızlıydı ve çok fazla hazırlık yapmış olmama rağmen, Drager'ın vücudumu gerçek anlamda manipüle etmeden içime sığmasına izin verecek hiçbir hazırlık yoktu. O sadece çok büyüktü.

İlk başta hissettiğim tek şey acıydı ve beni cezalandırmak için parçalayıp parçalamayacağını merak ettim. Canımı yaktığını belli etmemeye çalışsam da küçük bir çığlık attım ve gücü içeri sızarken kıçımın altındaki elleri neredeyse anında ısındı.

Acı anında zevke dönüştü ve bu sefer bağırdığımda bunun nedeni yaklaşan bir orgazmdı. Drager yavaşça içime girmeye devam etti ve bu çok... lanet... iyi hissettirdi. Aletin yivli kenarları bir milyar sinir ucu olması gereken şeyin üzerinden sıyrılıyor, beni o kadar tamamen dolduruyordu ki, mümkün olduğunca içeriye oturduğunda nefessiz kalmıştım.

Beni kaldırarak, sertçe içeri itmeden önce dışarı kaydı ve ben de tutunmaktan ve serpintiden kurtulmayı ummaktan başka bir şey yapamadım. Orgazmın oluşumu hızlıydı, öyle bir orgazmdı ki atlatmaktan başka şansınız yoktu, çünkü içinizden hızla geçiyordu ve ya ona ayak uyduracaktınız ya da bu süreçte yok olacaktınız.

Çığlıklarım havayı doldurdu ve hayatımda bir kez olsun burada olmanın, fae dünyasına maruz kalmanın röntgenci yönünü umursamadım. Drager hızını artırdıkça, daha hızlı ve daha sert hareket ettikçe, güçlü vücudu benimkine girdikçe diğer fae'lerle ilgili tüm düşünceler kayboldu. Zevk sarmalları fırladı ve kontrolümü kaybettim, onun adını haykırırken bile küçük çığlıklar benden kaçtı.

Görünürde sonu olmayan sürekli bir orgazma neden oldu.

Bu, bir peri ritüelinin etkisi dışında birlikte olduğumuz ilk seferdi ve aynı şekilde yoğun olmasına, hislerin aynı şekilde artmasına şaşırdım. Bu bana belki de ritüelin cinsel uyumumuzla ilk başta düşündüğümünden daha az ilgisi olduğunu söyledi.

Drager'ın hızı arttı ve bu noktada artık çok fazlaydı. Her şey paramparça oldu ve zihnim bulanıklaştı. Drager'ın iniltisi beni geri çekti, son bir kez daha itti, boşalırken aleti şişti.

Yoğun zevk girdapları bizi hareketsiz tuttuğu için ikimiz de bir süre aklımızı kaybettik, ama sonunda duyularım geri geldi ve normal nefes alabildim.

Nefes al ve düşün.

Seksimiz kesinlikle aynı uyumluluğa sahipti ama farklılıklar da vardı. Dragerfield'da onun tek odak noktası bendim, burada ise neredeyse ölene kadar günlerce beni görmezden gelmişti. Beni ceza olarak sikmişti ve bu gerçek göğsümde ağır bir yük, ağzımda kötü bir tat bırakmıştı.

Bedenlerimizi çözdü ve beni ayağa kaldırdı. Bacaklarım kısa bir süre yalpaladı ama kendimi tutmayı başardım ve sorunsuzca ayağa kalktım.

"İyi misin?" diye sordu, beni yakından izliyordu. "Lancourt'tan kaybolduğunda kontrolümü kaybettim ve seni cezalandırmak istesem de amacım seni kırmak değildi.

sen."

Onun endişesi göğsümdeki ağırlığın küçük bir kısmının hafiflemesini sağladı.

"Ben gayet iyiyim," dedim ona, bacaklarımdaki hissin geri gelmesini umarak, böylece tam bir yalancı olmamış olacaktım. "Gücün kalıcı bir hasar olmamasını sağlıyor." Bundan sonra birkaç saat topallayacak olsam bile.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve bu o kadar nadir görülen bir şeydi ki, sırf bu yüzden dünya biraz daha hafiflemiş gibi hissetti.

"Peki... şimdi ne olacak?" Ben hala çıplak ve Ocheran'da dururken onun bir kez daha giyinmiş olduğunu fark ederek sordum. Pek rahat bir durum değildi ama umarım pantolon takım elbise takıntısını içermeyen bir çözümü vardır.

"Benimle Lancourt'a döneceksin," dedi söze girmeden.

Lanet olsun...? "Yapmayacağım," dedim sertçe, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak. "Ölene kadar odamda tutsak kalmayacağım."

Hırladı, yanaklarında kısa bir süre için beliren pullar tekrar soldu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim Morgan. Nasıl olduğunu hafife aldım

Enerjim uzun süre içinde kalacak, seni güçlendirecekti. Artık o kadar uzun süre kalmasına izin vermeyeceğim. Enerjim düzenli olarak akacak."

Bir yanım Drager'ın *enerjisini* içime akıtma ihtimalinden heyecan duyarken, diğer yanım güneş tanrısına daha fazla bağlanmamın -bu dünyaya daha fazla bağlanmamın- kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Sadece bunu ona bir kez daha gazabına uğramadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bak, bu-"

"Morgan!"

Lexie olduğu yerde dönerek bize doğru koşmaya başladı. Ve çok şükür elinde bir yığın kıyafet vardı.

Bana ulaştığında, "Görünüşe göre kıyafet değiştirmen gerektiğini düşünmekte haklıymışım," dedi.

Güldüm. "Sen bir meleksin. Çok teşekkür ederim."

Ben hızla temiz iç çamaşırı, kot pantolon ve düz beyaz bir gömlek giyerken Drager sessiz ve korkutucu bir gölge olarak kaldı. Lexie'nin kıyafeti bu dünyada şimdiye kadar giydiğim en rahat kıyafetti ve kendimi çok daha kendim gibi hissediyordum.

"Lexical, sana bunun icabına bakacağımı söylemişim," diye gürledi Drager arkamdan.

"Biliyorum," diye cevap verdi hızla, ejderha ile benim arama girerek. "Ama buraya Morgan'a kıyafet getirmekten daha başka nedenlerle geldim. Jords, Düşmüşler'den bir çağrı geldiğini söyledi. Bir buluşma talebi. Görünüşe göre onların topraklarında da bazı sorunlar varmış ve bunu tartışmak istiyorlar."

Drager'ın bana olan ilgisi Lexie'ye yaklaştığında azaldı, gözleri parlarken bile ifadesi boştu. "Düşmüşlerden bir istek mi? Hepsinden mi?"

Başını salladı. "Öyle görünüyor. Bu bir tuzak olabilir ama Jords bu fırsatı hain arayışımızı genişletmek için kullanmamızı önerdi. Tüm bunların arkasında hangi kardeşinizin olduğunu öğrenelim. On yıllardır bir görüşme talebimiz olmamıştı."

Drager bunu bir süre düşündükten sonra yavaşça başını salladı. "Haklı olabilir."

Lexie genişçe gülümsedi. "Elbette ve senin yokluğunu da göz önünde bulundurarak... Sen yokken Morgan'ı Fae Akademisi'ne götürebileceğimi düşünüyordum. Lancourt'ta kalamaz ama burada, Ocheran'da iyi görünüyor."

Drager'ın gözleri kısıldı, sanki bu fikri bir şekilde ben planlamışım gibi bir an için bana odaklandı. "Neden akademiye gitmesine izin vereyim ki?"

homurdandı.

Bu ejderhayla başa çıkma konusunda oldukça tecrübeli olduğu belli olan Lexie karşılık vermedi. "Burası tarafsız bir bölge, Risest'teki herhangi bir yer kadar güvenli ve eğer derslere kaydolursa burada nasıl hayatta kalacağını öğrenmeye başlayabilir. Morgan'ın burada uzun süre kalması gerekecek gibi görünüyor ve Fae'lerle ilgili her konuda ne yazık ki eğitimsiz. Cal neredeyse bir Dunedin'e yaklaştığını ve onu Dünya'dan bir tavşan zannettiğini söyledi. Onu parçalara ayırabilirdi. Neyin tehdit olduğunu bilmiyor ve hayatta kalmak için ona ihtiyacım var."

"Neredeyse yaklaşıyordum," diye mırıldandım ama beni dinlemiyorlardı.

Ben.

Drager başını sallamadan önce bir saniye kadar bu konu üzerinde düşündü. "Bu

mantıklı. Onu kaydettirelim ki ben de bu toplantıya odaklanabileyim."

Kimse bana sorma zahmetine girmede ama tartışacak değildim. Bu plan, beyaz duvarlı hapisaneme geri dönmekten daha cazip geliyordu. "Lexie benimle olacak, değil mi?"

"Evet," diye hırladı Drager. "Şu anda bir peri kadar zayıf ve savunmasızsın. Hayatta kalmak için yeterince güçlü olmana ihtiyacım var."

Her ikisi de hâlâ bir insan olduğumu ve yapabileceğim "gücün" bir yere kadar olduğunu unutmuşlardı ama bu dünya hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmekten zarar gelmezdi. Aslında bu ihtimal beni heyecanlandırıyordu. Ne de olsa, bir insan kendini kaç kez başka bir dünyada bulabilirdi ki? Hiç, değil mi? Cevap asla olmalıydı.

Benden önce öyleydi.

Bekle...

"Risest'te başka insanlar da var mı?" Aniden sordum.

Lexie ve Drager tüm dikkatlerini bana verdiler ki bu en hafif tabirle sinir bozucuydu.

"Evet."

Hepsi bu kadardı. Tüm cevabım buydu.

"Burada ne yaptıklarını bilmek istemiyorum, değil mi?" Bu sefer yanıt gelmedi ve panik yapmamaya çalıştım.

Lexie, "Sadece birkaç tane ve hiçbir Ocheran'da değil," diye beni temin etti. Sanki bu gerçekten bir güvenceydi.

Bir parçam fantezi dünyasındaki insanlardan iyi bir şey gelmeyeceğini biliyordu ama artık bu konuda stres yapmak için çok geçti. Buradaydım ve Lexie'nin de belirttiği gibi, öngörülebilir bir gelecek için burada olacaktım.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Bir ejderha adam tarafından saldırıya uğradıktan sonra konuşmak ilginçti ve sıkıca bastırđığım dudaklarımın arasından küçük, acılı bir ses çıktığında Lexie bana sırtıttı. "Biraz şifa ister misin?" diye fısıldadı. "Akademiye kadar uzun bir yol var."

"Bırak onu," diye söylendi Drager. "İşaretimi kaldıramayacaksın."

Lexie gözlerini kırpıştırarak ona bakarken kafasını çevirdi. "Onu işaretledin mi?"

Drager'ın ses tonu değışmedi ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. "Bir eş olarak değil. Neden imkânsızlıklardan bahsediyorsun? Ama şu anda benim tohumumdan damlıyor ve diğerleri onun üzerindeki işaretin kokusunu alacak. Benim malıma dokunamazlar."

Bu da ne...? "Tohumun mu?"

Yani, haksız değildi. Güzel ve temiz iç çamaşırları ortak zevkimizle çoktan ıslanmıştı; yürürken bunu hissedebiliyordum ama bu konuda bu kadar hayvani davranmasına gerek yoktu.

Tamam, evet, o bir ejderhaydı, bu yüzden ona insani değerler yüklemek aptalcaydı. Burada hayatta kalmak için daha az aptal olmalıydım.

"Aynen dediğim gibi, küçük insan," diye söylendi. "Sana ihtiyacım varken güvenliğinin tehlikeye girmesine izin vermeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun."

Konu değışikliği zamanı. "Neden topraklarınızın ve Fae'lerin üzerinde yaşıyorsunuz?" Çabucak sordum. "Elbette buradan her şeyi daha yakından izleyebilirsiniz."

Sanki sorum kafa karıştırıcıymış gibi kaşlarını çatarak baktı. "Topraklarıma yukarıdan bakmayı tercih ederim. Ejderhalar böyle yapar."

"O zaman tüm Düşmüşler topraklarına senin gibi tepeden mi bakıyor?" "Onların gücü yok," diye cevap verdi Drager sinirli bir şekilde.

"Peki ya Zahak?" Lexie dudaklarını kenetlemeden önce sesini yükseltti. Görünüşe göre bunun sıradan bir konuşma olmadığını unutmuştu.

Arkadaşlar arasında.

Drager homurdandı. "Eğer gücü varsa, o zaman neden benim bölgemde uçup duruyor?"

O devasa ve korkunç siyah ejderhanın görüntüsü zihnime girdi.

Zahak.

Adamın neye benzediğini merak ettim, çünkü canavar hayal edebileceğim her şeyden daha korkutucuydu. "Hayatımı kurtardı," dedim usulca. "Bunu neden yapsın ki?"

Drager'ın enerjisi içimde sıcak ve öfkeli bir şekilde titreşiyordu.

"Zahak gizli bir amacı olmadan hiçbir şey yapmaz," diye hırladı Drager. "Onu bir kurtarıcı kompleksiyle resmetmeyin, çünkü içinde böyle bir kompleks yok. Bu bana yönelik bir baskınlık oyunuydu ve sen de yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

Drager şüphesiz haklıydı - bu dünyayı ve kardeşlerini benden çok daha iyi tanıyordu. Ama yine de beni rahatsız etti. O öyle zannediyor diye her şey onunla ilgili değildi.

Cal'ın beni bıraktığı bölgenin yeşil düzlüklerini geçmeyi bitirdiğimizde aramızdaki gerginlik devam ediyordu. Ağaçlara ulaştığımızda, yukarıda seyrek bir gölgelik vardı, bu yüzden pembemsi ışık şeritleri etrafımıza yayıldı.

Dikkatimi yeşilliklere verdim, tanımadığım birçok çiçek ve bitkiyi inceledim. Bize en yakın olan alçak çalılar altı noktalı lavanta çiçekleriyle kaplıydı. Onları daha yakından incelemek için eğildiğimde Lexie, "Angener çiçekleri," dedi. "Şifa için iyidirler. Onları ezip yağını yaraların üzerine sürüyorsun."

Elini sağ tarafındaki özellikle gür bir çiçeğin üzerinde gezdirdi ve çiçekler onun dokunuşuyla kabarıp büyüdü. Ben de aynısını yaptım, yaprakları okşarken elimin izlediği yolu sıcaklık takip etti. Gözlerimi en iyi arkadaşşıma çevirdim ve o da yumuşak bir kahkaha attı.

"Onlar duyarlı değil," dedi bana. "Şu anda onları ezmek için paniklediğini biliyorum ama inan bana, onların acıları ya da hisleri yok. Kendilerine güç sağlamak için senin enerjini arıyorlar, tıpkı çiçeklerin geri döndüğü gibi."

"- Boğazını temizledi ve Drager'a kısa bir süre yan gözle baktı. "- Dünya'daki çiçekler güneşi takip eder. Bu sadece enerjiyle ilgili."

Mantıklıydı, ama bir yanımda çaresiz bir durum olmadıkça bu çiçekleri asla ezmeyeceğimi biliyordu.

Drager, beni şaşırtacak şekilde, her şeyi incelemek için zaman ayırırken bizi acele ettirmedi. Başta hiç yaratık yoktu ama

kendilerini bize tanıttılar. İlki, yaklaşık bir metre uzunluğunda ve aynı boyda, zarif bir kedydi. Bana bir panteri anımsattı, ama parlak kırmızı bir kürkü, daha uzun bir burnu ve yüzünde hareket eden mini dokunaçlar gibi kalın ve uzun bıyıkları vardı.

"*Sabre*," dedi Lexie bana. "Öldürücü değiller."

Kedi öne doğru ilerleyip başını yan tarafıma sürttüğünde, evrensel kedi işareti olan sevilme istediğini göstermiş oldu. "Vay canına, ne kadar sevimlisin," dedim gülümseyerek. Görüldüğü kadar yumuşak değildi, kürkü yoğun ve sanırım su geçirmezdi.

Lexie, "Onlar bitki yiyiciler ve özgür ruhlar," dedi ve yan tarafta sessiz ve ölümcül bir şekilde duran Drager bile kılıcı okşadı. Kısa sürdü ama gördüm.

O gittiğinde, farklı bir fae yarattığı ortaya çıktı. Küçüktü, bir çiçek çalısının üzerinde süzülürken parıldıyordu, bir tane, sonra bir tane daha, ta ki önümüzde bir düzine parıltılı ışık parlayana kadar. İyi aydınlatılmış ormanın içinde bile parlak ve güzeldiler. Yaklaşmak için hamle yaptım ama Drager beni durdurdu. "Işığı asla takip etme, insan. Güzellikleriyle seni kendilerine çekerler ama seni bekleyen ölümdür."

Gözlerimi kısarak ışıklarına baktım ve nihayet göz kamaşmasının ötesini görebildiğimde ürperdim. "Kahretsin," diye nefes aldım. Mini bir piranaya benziyordu. Balık şeklindeydi ama onu su üstünde tutan minik kanatları vardı, sivri dişleri vücudunun en büyük kısmıydı. Daha fazlası geldikçe, birlikte çalışıp saniyeler içinde etimi vücudumdan sıyrabileceklerini hayal ettim.

"Açıkçası, boyut burada neyin ölümcül olduğunu göstermez." Ben olsam kılıçtan kaçır ve bu ışık toplarına doğru giderdim.

"Konkorslar," dedi Lexie, yüzündeki tiksinti ifadesiyle. "Korkunçlar. Ama önce siz dokunmadıkça saldırmazlar. Sizi içlerine çekmek zorundalar ve pek çok fae hayatını ışık yüzünden kaybetti."

"Eğer onları bir kavanozda yakalayabilirseniz," diye ekledi Drager, "mükemmel ve ebedi bir aydınlatma kaynağı sağlarlar. Tuzağa düşmekten ya da gıdasızlıktan ölmezler."

Bildiğim iyi oldu.

Yolumuza devam ettik ve geriye dönüp baktığımda konkorslar çoktan ortadan kaybolmuş, bir sonraki kurbanlarını bekliyorlardı.

Orman devam etti ve saatlerce yürüdük, yol boyunca çeşitli yaratıklarla karşılaştık. En korkuncu bir *fantine idi*: bronz derili, tatlı kahverengi gözlü, etobur, geyik benzeri bir hayvan.

Kötü, *kötü bir* mizaç. Drager onu kovduktan sonra Lexie bana "Onlar sürü hayvanlarıdır," dedi. "Biri gözcülük yapar ve sonra diğerleri gelir, böylece birlikte avlanabilirler."

"Daha hızlı hareket etmeli miyiz?" Etobur bir fantine sürüsünün geleceğini düşünerek panikledim. Drager'ın kahkahası cevabım oldu, çünkü yanımızda en korkunç yırtıcının olduğunu ve hiçbir şeyin saldırmayacağını aptalca unutmuştum.

"Akademi tam olarak ne kadar uzakta?" Günün yarısı gibi gelen bir süre yürüdükten sonra sordum. "İnsanın suya, yiyeceğe ve kapalı tesisata ihtiyacı var. Bu sırayla olması şart değil."

Drager'ın "işaretini" içimde tutma kararlılığı teoride harikaydı, ama gerçekte birlikte olduğumuzdan beri işememiştım, bu yüzden geleceğimde hoş bir İYE olduğuna şüphe yoktu. Drager'ı mutlu etmekten öte, bu ormanda çıplak kıkımı ormanda asarken kendimi rahat hissetmem için çok fazla ısırgan yaratık vardı. Yine de, çok yakında bir tuvalet çıkmazsa, başka seçeneğim kalmayacaktı. En azından bana göz kulak olacak Lexie vardı ve Drager'a güvenmek zorunda kalmayacaktım.

İlişkimizde henüz birbirimizin *önünde işeme aşamasına* gelmemiştik. Coğunlukla henüz bir ilişkimiz olmadığı için. Ya da muhtemelen hiç.

"Hâlâ biraz uzaktayız," dedi Drager bana. "Ocheran uçsuz bucaksız bir yer ve akademi beş diyarın tam ortasında yer alıyor. Bildiğiniz gibi tarafsız topraklar."

Lexie parlak bir gülümsemeyle, "Hadi *crionları* çağıralım," diye ekledi. "Sizi memnun etmek için yaşıyorlar."

Drager nefesinin altında homurdandı. "Yapmamayı tercih ederim. Çağırdıklarında yapışkan oluyorlar. Ben onu taşıyım."

O hala burada duruyordu ve o lanet olası çaresiz bir bebek gibi taşınma kavramından hoşlanmıyordu. İnsanları zaten Fae'lerden daha aşağı görüyorlardı ve buna karşı çıkamazdım ama elimden geldiğince bizi temsil etmeye devam edecektim.

"Yürümeyi ve otobüse işemeyi tercih ederim-"

Drager beni kollarına alıp kaldırırken bir elini kıkımın altına koyarak dengemi bozdu ve ben daha hoşnutsuzluğumu belli edemedim o kadar hızlı hareket etmeye başladık ki başım döndü ve ejderha lordunun üzerine kusmamak için derin nefesler almak zorunda kaldım.

Bunu hak etmediğinden değil.

Yolculuk sırasında gözlerimi sadece kısa süreliğine açabildim ve her seferinde Lexie'nin onun yanında koştuğunu gördüm, bu hızın her saniyesini seviyor gibi görünüyordu. Yüzü aydınlanmıştı, gözleri ıslı ıslıldı ve onu duyamasam da koşarken şarkı söylediğini biliyordum.

Tıpkı kışımın *insanları gibi*. O kadar doluydu ki. Lanet bir hızlı tren hızında koşuyordu.

Drager'ın beni tutuşu düşme korkusu yaşamayacağım kadar sağlamdı ve devam ettikçe gözlerimi açmaya çalışmayı bıraktım.

Onların hızıyla bile akademiye varmamız birkaç saat daha sürdü. Ormandan ayrılmadan hemen önce tuvalet molası vermek zorunda kaldım ve neyse ki kışım saldırıya uğramadı.

Ormandan çıktıktan sonra, hayatımda gördüğüm en büyük gölün yanına vardık. Drager zümrüt yeşili ve kristal berraklığındaki su görünür görünmez yavaşlamıştı. O beni tekrar ayağa kaldırırken, ben de göle doğru sürüklendim. Çok davetkâr görünüyordu, özellikle de uzun yolculuğumuzdan ve öğleden sonra güneşinin üzerimize vuran sıcağından sonra.

"Göl yüzmek için güvenli mi?" Henüz dengesini tam olarak bulamamış bacaklarımın üzerinde sallanırken sordum. "Ya da su içmek için." Kavrulmuş ağzım suya balıklama dalmam için haykırıyordu.

"İçmek için güvenli," diye onayladı Lexie. "Bu su beş diyar arasında akarken milyonlarca yeraltı tüneline süzülüyor. Yine de ben olsam içinde tek başıma yüzmeydim. Deniz insanları da dahil olmak üzere burayı evi olarak gören pek çok fae var."

Gözlerimi açtım. "Deniz insanları mı?"

Başını salladı. "Ah, evet. Hayal ettiğin gibiler, ama sevdiğin filmdeki kıızıl saçlıdan biraz daha balığa benziyorlar."

Titreyen bacaklarımın üzerinde kıyıya doğru ilerledim ve gölün sakin, kesintisiz yüzeyini taradım. Herhangi bir yaşam belirtisi yoktu ve hayal kırıklığına mı uğradığımdan yoksa rahatladığımdan mı emin olamadığım için kenarda diz çöktüm ve bir avuç suyu avuçladım. Yavaşça içerken, tadının ne kadar güzel olduğuna dair inlemelerimi zorlukla bastırdım. Tatlıydı, susuzluğumu hemen gideriyordu, midem inlemeden önce avuçlayabildiğim kadar çok avuçladım.

Drager bankadan, "Gelin, yakında hava kararacak ve ondan önce yerleşmenizi istiyorum," diye emretti.

Ayağa kalktığımda vücudumdaki kaslar protesto ediyordu. Sadece seksten dolay ağrım yoktu, aynı zamanda saatlerce yürümüşüm ve sonra

hızında. Zavallı kitap kurdu bedenim bu tür aktivitelere alışık değildi ve bu acılarını iyice belli ediyordu.

Gölün etrafındaki patika boyunca ilerlerken bacaklarım ısındı ve birkaç dakika içinde, pembe gökyüzünün kararmasıyla akademi göründü.

Oh... benim... güneş tanrılarım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Akademi inanılmaz derecede etkileyiciydi, en az bir mil genişliğinde bir alana yayılıyordu. Zihnimde karanlık ve heybetli, gotik tarzda bir akademi olmasını bekliyordum, İngiltere ve Avrupa'da her zaman hayranlık duyduğum seçkin ve köklü okullara benziyordu. Ama Fae Akademisi öyle bir şey değildi.

Çoğunlukla beyazdı, pencerelerde, kapılarda ve kemerlerde altın rengi patlamalar vardı. Beklediğimden daha moderndi, üç ya da dört katlıydı, kuleleri ya da kuleleri yoktu, Hamptons milyarderlerinin oyun alanlarının ötesinde bir sahil malikanesi gibi görünüyordu. Pencereler ve balkonlar sağ ve sol tarafa yayılmıştı ve bunların yatakhane odaları olduğunu tahmin ediyordum. Ortada, yarım düzine basamak, neredeyse tamamen altın renginde, üzerinde kelime ve resim girdaplarının hareket ettiği devasa çift kapıya çıkıyordu.

Lexie'nin Risest'in Dünya'dan çok farklı olmadığı yönündeki teminatlarına rağmen, faelerin enerjiyi manipüle etme yetenekleri benim için aşikârdı. "Buraya kaç çocuk ya da öğrenci gidiyor?" Sessizce sordum. Kendimi şimdiden yersiz ve rahatsız hissediyordum.

"Burada çocuk ya da genç yok," dedi Lexie hemen. "Burası daha çok üniversiteye benziyor, bir uzmanlık alanı seçiyorsunuz ve ülkenize dönüp çalışmaya başlamadan önce ileri eğitim alıyorsunuz."

"Ama benim temel eğitime ihtiyacım var," diye hatırlattım onlara. "Herhangi bir ileri seviye derse katılamam."

Drager endişeli görünmüyordu. "Yeteneklerinizin üzerinde dersler almayacaksınız. Çoğu sadece gözlemsel olacak. Bu şekilde, katılmak zorunda kalmadan dünyamızın ne hakkında olduğunu öğreneceksiniz. Özel öğretmenler de ekleyebiliriz."

"Bu gerçekten gerekli mi?" Ben sordum. "Yani, sonsuza kadar Risest'te yaşamayı planlamıyorum. Belki de haini bulana kadar Lexie'yle kalmak daha mantıklı olur ve sonra eve dönebilirim."

Drager'ın yüz ifadesini okumak zordu ama önerimden memnun görünmüyordu. "Fae dünyası insan dünyasından çok daha yavaş hareket eder," dedi yavaşça, sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine. "Hainin izini sürmek ve onunla başa çıkmak yıllar ya da on yıllar alabilir. Ayrıca, hiçbir eğitim zaman kaybı değildir. Bu fırsat için minnettar olmalısın. İnsanlar genellikle böyle bir alanda hoş karşılanmazlar."

"Ohhh, doğru! Bunu daha önce söylemeliydin." Cevabım tamamen sahte bir neşeydi. "O altın kapılardan içeri girmeye ve kendimi hak etmediğim bu deneyime teslim etmeye hazırım."

Yüz ifadesi karardı ve Lexie aniden atladı. "Eğlenceli olacak," diye cıvıladı. "Burada geçirdiğim zamandan keyif aldım ve Dünya'da geçirdiğim süre boyunca biraz paslandığım için biraz eğitim almak iyi olacak."

Derin nefes alıp ona kadar sayarak, Lexie yanımda olduğu sürece iyi olacağıma karar verdim. "Tamam, hazırım," dedim. "Lafı açılmışken, tüm öğrenciler nerede?" Terk edilmiş görünüyordu, görünürde hiç fae yoktu.

Sanki bir çan kulesi uzun ve derin bir nota çalmış gibi etrafımızda bir gong çaldı ve bununla birlikte akademinin sessiz durağanlığı bozuldu. Öğrenciler balkonlarda belirirken pencereler açıldı ve böylece akademinin ıssız olduğuna dair tüm hisler yok oldu.

Fae'ler sadece kendi sınıflarındaydı.

"Burada her zaman birkaç yüz öğrenci oluyor," dedi Drager bana. "Risest'te genel olarak çok fazla genç yok, bu yüzden akademi çok daha fazlasını barındırabilse de, genellikle bu sayı civarında kalıyor. İki yıllık bir döngüde kalıyorlar, bu da yaklaşık dört yüz gün demek."

Memleketteki çoğu üniversite diplomasından daha kısa. "Akademiye Düşmüşler mi kurdu?" Ben sordum.

"Her şeyi biz yarattık," dedi kısaca. "Beş diyar karmakarışık, hiçbir yönü ya da amacı yoktu. Fae'ler savaşıyordu ve tek bir dünya olarak etkileşime girmiyorlardı."

"Risest'in diğer topraklarında durum nasıl? Doğu Diyarı'nın dışında?" diye sordum. "Onların kendi Düşmüşleri olmadığını varsayıyorum, yani hala kaotik ve savaş odaklı mı?"

Lexie bana cevap verdi: "Onlar hakkında çok az şey biliyoruz. Aramızda uçsuz bucaksız, hain denizler var. Yüzyıllar boyunca sadece birkaç sakinle karşılaştık ve o zamanlar burada, Doğu Diyarı'nda yaşadığımız sorunlara sahip değillerdi. Dünya'ya giden yollarımız nedeniyle daha fazla kaotik enerjiye sahip olduğumuz ve bunun ırklarımızı etkilediği varsayılıyor."

Beni en çok Dünya ve Risest arasındaki bu bağlantı etkiledi. "Bu yollar tam olarak nasıl çalışıyor? Nasıl ortaya çıktılar?"

Lexie omuz silkerek, "Hiçbir fikrimiz yok," dedi ve daha fazlasını öğrenme umudumu yok etti. "Dünya'nın milyonlarca yıl önce bizim dünyamızın enerjisinin bir ürünü olabileceği teorisi var ama gerçeği bilen kimse kalmadı. Ne gariptir ki, bunu ilk keşfeden, dünyalarımız arasındaki bu cebe rastlayan bir insan oldu. Sadece çok az sayıda insan bu yolu tek başına geçebilecek enerjiye sahip ve çoğu da bu süreçte yok oluyor. Doğu alemindeki tüm kapılar artık izleniyor, böylece hiçbir fae izin almadan Dünya'ya giremiyor."

"Zaten kapıların çoğu benim topraklarımda," diye ekledi Drager. "Ve benim fae'lerim kütüphaneyi kullanmak ve oradan enerji toplamakla sınırlı."

"Bana güneşin size güç verdiğini söylemiştiniz," diye ona ilk konuşmalarımızı hatırlattım. "Ama yine de hepiniz sadece geceleri ziyaret ediyorsunuz. Bu nasıl oluyor?"

Kısa bir süre gülümsedi. "Bina güneş enerjisini topluyor ve biz de geceleri ziyaret ettiğimizde kullanıyoruz. Bu şekilde daha kolay oluyor. Biz onların dünyasını uygun gördüğümüz şekilde kullanırken insanlar uyuyor."

Ve bu bana tüm fae'lerin karşıya geçtiklerinde kütüphanede kalmadıklarını söyledi. İnsanlar uyurken topraklara sızmak istiyorlarsa, hayır.

Bu noktada, daha fazla Fae öğrencisi balkonlarında belirip bize baktıkça dikkat çekmeye başlamıştık. "*Düşmüşlerden biri burada*" fısıltılarını duydum.

Drager'ın akademiye gitmesinin sıradan bir olay olmadığı açıktı.

"Gelin." Ejderha lordu meraklı yüzleri görmezden geldi. "Hadi seni yerleştirelim."

Sanki akademiye girmeye hazırmış gibi merdivenlere yöneldi, ancak ilk adımı atmadan önce durakladı. Yavaş bir dönüşle göle doğru baktı ve ifadesi karardı. Dikkatini neyin dağıttığını merak ederek ben de gölü ve ufku taradım ve dört gölge belirdiğinde utanç verici bir şekilde yüksek sesle nefes aldım.

Ejderhalardı. Hepsi.

Ormanların üzerinden süzülüp gölün üzerinden aşağıya doğru süzülen dört devasa canavar, güneş ışığının son huzmelerinde siluetlerini oluşturuyordu. Hepsi de siyah canavarla aynı güçlü şekle sahipti; devasa kanatları, kalın ve ağır

gövdesi, yaldızlı kanatları ve pulları vardı, sadece Lexie'nin daha önce bana açıkladığı gibi farklı renklerdeydi.

Önde ve ortada orman yeşili bir canavar vardı, siyah olandan biraz daha küçüktü, şık ve hızlıydı. Onun yanında yanık turuncu, diğer tarafta ise kırmızı bir hayvan vardı.

Hepsinin üzerinde, herhangi bir düzende uçmayan, diğerlerinin toplamından daha büyük ve daha korkunç olan siyah pullu canavar vardı.

"Ejderhanın rengi ne?" Bakışlarımı yaklaşan canavarlardan ayıramayarak Drager'a sordum.

Göğsü gümbürdüyordu, bu neredeyse dikkatimi çekiyordu, ta ki diğer dördü sola doğru yatıp bizden yaklaşık elli metre ötede çimlerin üzerine inene kadar.

Drager'ın gümbürtüleri şiddetini artırdı ve bir ejderha savaşını canlı olarak görmek üzere olup olmadığımızı merak ettim. İçimi korkuyla doldurması gereken bir olasılıktı bu ama yine de bir yanımda bunu deneyimlemek istiyordu.

Arkamızda öğrenciler akıllarını yitirmiş, çılgınlık atarak diğerlerine sesleniyorlardı ve omzumun üzerinden hızlı bir bakış balkonların tamamen dolu olduğunu doğruladı. Her bir öğrenci gösteri için buradaydı.

Drager hareket etmeye başladığında etrafımda sıcak hava vızıldadı. "Burada kal," diye bağırarak çimlerin üzerinden kardeşlerine doğru yürüdü.

Lexie'ye, "Sanırım sonunda onlara neden tanrılar gibi boyun eğdiğinizi anladım," diye fısıldadım. "Etkileyiciler."

"Hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdi. "Beşini de yıllardır bir arada görmedim. Pek iyi anlaşıyorlar ve aralarında her zaman çok fazla şüphe var. Diğer dördünün neden Drager'ı akademiye kadar takip ettiğini anlamıyorum."

"Belki de toplantıyı buraya getirmeye karar vermişlerdir?" Merak ettim.

"Bu ya da savaş," diye yanıtladı Lexie sert bir şekilde. "Hangisi olduğunu öğrenmek üzere olduğumuzu söyleyebilirim."

Drager kardeşlerinin canavar formlarının önünde duruyordu ve ilk kez onların büyüklüklerini gerçekten değerlendirebiliyordum. Drager dev gibi bir adamdı ve kesinlikle ufacık görünüyordu. Dördünün en küçüğü olan yeşil olana karşı bile.

"Savaşın başlamak üzere olduğunu nasıl anlayacağız?" Arkamızdaki fae'ler daha da heyecanlanırken daha yüksek sesle konuşarak sordum.

Lexie boğuk bir kahkaha atarak, "Anlayacaksın," dedi. "Kurnaz değıller. Bölgelerini kurdukları ve fae ırklarını toprakları arasında paylaştırdıkları ilk birkaç yıl, yangınlar dünyamızı kasıp kavurdu."

Neyse ki henüz yangın çıkmamıştı ama ortam kesinlikle gergindi.

"Toplantı odasını onlar için hazırladığınızdan emin olun," dedi yüksek perdeden bir ses arkamızdan ve ön merdivenlerden aceleyle inen iri bir fae ile karşılaşmak için döndüm. Etekli ve ceketli bir takım elbise giymişti, buradaki öğretmenlerden biri olduğu belliydi ve neredeyse Drager kadar uzun boyluydu.

Geniş omuzları, sarp bir yüzü ve tek bir gözü vardı; yüzünün ortasında kocaman bir göz, ejderhalara odaklanmış gözlerini kırpmadan bakıyordu.

"Trol," dedi Lexie usulca, tam kulağımın dibinde. "Rolta, akademinin müdiresi. Trollerin derileri süper güçlüdür, çoğu enerji manipölasyonuna ve diğler fae armağanlarına karşı dirençlidirler. Rüşvet verilemez ya da en yüksek teklifi verene satılamazlar. Dolayısıyla, burada öğrencileri kontrol altında tutmak için mükemmel bir fae."

Rolta'ya bir kez daha baktım ve kendine has özelliklerine rağmen etkileyici ve heykelsi olduğunu gördüm. Omuzlarına kadar inen dalgalı sarı saçları, koyu gri renkli teni ve kare şeklindeki vücuduyla bir halterci görünümündeydi. Küçük burnunun ve ince dudaklarının üzerindeki tek mavi göze bakmamaya çalıştım.

Gözlemlerimin kabalık olarak yorumlanabileceğini fark ederek, aramızdaki canavarları izlemeye geri döndüm.

Lexie, "Kutsal ürperti, yer değıştirecekler," diye mırıldandı.

Lazerle dikkatimi Düşmüş'e odakladığım için trol unutulmuştu. Yedi ayaklı bir adamın nasıl elli ayaklı bir ejderhaya dönüştüğünü bilmem gerekiyordu. Bilim için.

Önce yeşil olan gitti.

Lexie bana "Kellan," dedi ve ben de bu ismi kullanmam gerekip gerekmeyeceğini merak ederek bir kenara kaydettim. "Su manipölasyonundaki gücüyle Verdin Denizlerini kontrol ediyor."

Daha sonra üzerinde düşünülecek daha fazla bilgi var ama şimdilik her şey değışimle ilgiliydi. Buradan bile görülebilen sıcak bir rüzgârla başladı ve etrafımızdaki ışık daha da parlaklaştı. Enerjileri güçlüydü ve daha yakın olsaydık ne kadar rahatsız edici hissedeceğimizi merak ettim.

Işık onu yuttu, kıvrılan ve dönen uzuvları görmemizi engelledi ve yeşil canavar artık yoktu. Onun yerinde uzun boylu bir erkek duruyordu. Yapı olarak Drager'a benzeyen Kellan'ın beyaz-sarı saçları ve aşırı bronzlaşmış bir teni vardı. Gündüz saatlerini güneşin altında geçiren bir sörfçüye benziyordu. Buradan diğer özelliklerini tam olarak seçemiyordum ama en az kardeşi kadar muhteşem olduğunu anlamama yetecek kadarını görmüştüm. İnsan formu tamamen giyinik, şortlu ve tişörtlüydü, ayakları çıplaktı.

Vay canına. Beşi de yer değiştirdiğinde ne kadar yoğun olacağını merak ediyordum.

Belli ki ejderhalar ve hangi dünyadan gelmiş olurlarsa olsunlar, genetik havuzun zirvesindeydiler. Tanrısal oldukları kesin. Ancak kendilerini tanrı olarak adlandırsalar da ve fae tapınması ve hayranlığından güç toplansalar da, sonuçta onlar sadece ejderhaydı. Hem de uzaylı ejderhalar.

Aslında bir insanı tanrı olarak sınıflandıran şeyin ne olduğundan emin değildim ama yine de ilginç bir düşünceydi. Kesin olan bir şey vardı ki, Dünya'da olsalar kesinlikle yüce varlıklar olurlardı ve bir insan olarak bunu kabul etmek zorundaydım. Yani... tanrılar öyleydi.

BÖLÜM OTUZ

"Çıldırдын mı sen?" Lexie'nin sesi soluğu kesilmiş gibiydi. Telaşlanacak bir tip değildi, özellikle de erkekler konusunda. Hiçbir zaman benim gibi aşık olmamıştı, bunun yerine sadece istediği kişiyle yatmayı seçmiş, daha fazlasını asla arzulamamıştı. On yıllık planında evlilik ya da aile hayali yoktu -genel olarak planlamaya şiddetle karşıydı- ve nedenini hep merak etmişimdir. Artık cevapları biliyordum elbette; Lexie tipik bir insan kadınından çok uzaktı.

Kırmızı ejderha insan formuna geçerken, "Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Tylan," diye bilgilendirdi Lexie beni. "Yakınlığı ateşe dayanıyor ve öfkelendiğinde alevlerinin yüz metreye ulaşabildiğini duydum. Lastoa'nın kraterlerinde yaşıyor."

Başka bir isim, beş diyardan bir diğeri. "Bir noktada bir haritaya ihtiyacım olacak," dedim ona.

Dudakları kıpırdadı. "Buradaki çalışmaların sırasında sana bir tane bulacağız."

Çalışmalar. Bunu kafamda oturtmam biraz zaman alacaktı ama şimdilik ejderhalara odaklanmıştım. Işığın şiddeti arttı ve sıcaklık, insan formunda üçüncü bir Düşmüş olana kadar bizi çevreledi.

Tylan diğer ikisinden biraz daha kısaydı, belki bir santim kadar. Saçları koyu kahverengi gibi görünüyordu ama omuz hizasındaki tellerde ejderhasının rengi gibi kırmızı tonlar olduğunu düşünmüştüm. Teni Drager ve Kellan'inkinden daha koyuydu, koyu, zengin bir kahverengiydi. Yine gözlerini göremiyordum ama kalın bir sakalı vardı ve bir orman adamı havası veriyordu. Özellikle kot pantolon, bot ve siyah bir tişört giymişti.

"Tanrılar hepimizi korusun," dedi Lexie kısık sesle. "Birlikte ne kadar güçlü olduklarını unutmuşum. Burada bu kadar kolay tanrı olabilmelerinin nedeni de bu. Birlikte enerjileri artıyor. Birlikte çalışacak kadar uzun süre savaşmayı bıraksalar, tüm Risest dünyasına kolayca hükmedebilirler."

"Kardeşler her zaman kavga eder," dedim omuz silkerek. "Sadece çoğu kavga ettiklerinde toprakları yok edecek güce sahip değildir. En azından bu beşi dünyanızı yıkmayacak kadar birlikte çalışıyor."

"İyi bir noktaya değindin," dedi, üzerimize dökülen sıcağa karşı kendini yelpazelemeye başlarken. Alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı ve son iki kişi değişimi yaptığında ne kadar kötü olacağını merak ediyordum.

Sol tarafımızda Rolta ilerledi. Çimenlerin üzerinde gölgeler oluşturunuyordu, ilk düşündüğümünden daha da büyük görünüyordu. İlk birkaç adımı attıktan sonra daha fazla yaklaşmadı.

"Eğer o tereddüt ediyorsa, hepimiz etmeliyiz," diye mırıldandı Lexie. "O hiçbir şeyden korkmuyor."

Ne kadar etkileyici olduğunu düşününce şaşırmadım. Belki tüm troller onun gibiydi ama kendi ırkı arasında bile istisnai olduğunu hissediyordum. Doğu Diyarı'ndaki tek tarafsız alan akademisini minimum kan dökerek yönetmesi, onun güçlü bir varlık olduğunu gösteriyordu.

Bir başka sıcak rüzgâr bizi vurdu ve terimi bir anda kuruttu. Turuncu ejderha değişim yapmıştı ve onun yerinde başka bir muhteşem erkek vardı.

"Emmen," dedi Lexie bana. "Santoia'nın vahşi doğasından. Onun yakınlığı toprakla birlikte, gücüyle büyük mineraller çıkarabilir."

Emmen, kızıl ejderha Tylan'la aynı boydaydı ama teni çok daha solgundu ve batan güneşte açık altın renginde parlıyordu. Yanlardan tıraş edilmiş ve tepesi neredeyse kazınmış olan saçları altın sarısı gibi görünüyordu ve pürüzsüz, temiz kesimli bir yüzü vardı.

O da Drager gibi resmi giyinmiş, elbise pantolonu ve beyaz bir gömlek giymişti. Üstünü değiştirirken kol düğmelerini ilikledi, daha uzun durdu ve onlar konuşurken kardeşlerine baktı.

Bu ejderha değişimleri sırasında sabırla son canavarın, pullarının gece yarısı arka planında yaldızlı kanatları çok daha parlak olan devasa siyah ejderhanın kendini göstermesini bekliyordum. Kardeşleri birer birer yer değiştirirken, geriye sadece o kalana kadar diğerlerinden biraz ayrı kalmıştı.

Sıcaklık bu sefer daha da arttı ve geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. Işık patlaması kör ediciydi. Lexie başını eğerken, "Hiçbirimiz gerçek değişimi görmedik," dedi. "Ama Drager ve Zahak her zaman en yoğun olanlardır."

Drager'ın şekil deęiřtirdięini dūřūnūnce ejderhasının rengini tekrar merak ettim. řūphesiz Lexie bana sūyleyebilirdi, ama bir parçam canavarını ilk gūrdūęūmdede bunu kendim keřfetmek istiyordu.

Işık azalıp da gruba tekrar bakabildiğimizde, beşinin bir arada olmasına verdiğim tepkiyi saklamakta çok başarısız oldum.

Hayır. Bu tam olarak doğru değildi.

Beşlinin sonuncusu karşısında tepkimi gizleyemedim.

Zahak.

Drager'dan birkaç santim daha uzundu, ama yūzū... tıpkı Drager'ınkine benziyordu, sadece daha sertti, sert çizgilerle kesilmiř mūkemmek dūzlemleri vardı. Saçları Drager'ınkine gūre koyu renkti ama tenleri benzer řekilde bronzdu. Zahak takım elbiseye benzer bir řey giymemiřti, siyah kargo pantolonu, siyah boktan botları ve tahmin ettięiniz gibi siyah bir gūmleęi vardı. Gizli bir hūkūmet operasyonuna aitmiř gibi gūrūnūyordu, adı ya da telefon numarası olmayan tūrden.

"Kahretsin," diye mırıldandım, "ben de Drager'ın yaklaşılmaz olduğunu sanırdım. Kara ejderha korkutucu."

Lexie boğazını temizledi. "Evet. Denille Adası'ndan Zahak. Ejderha efsanesinin doğduğu kiři o. Hazineleeri avlayan ve biriktiren korkunç, yalnız bir canavar. Sonra o efsaneleri yer, būylece kimse onu gerçekten tanımaz. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim."

"Doğru... ben de."

Onun deęerlendirmesine tamamen katılmam için Drager'a çok benziyordu. Belki de sadece uzun, karanlık ve ūrkūtūcū bir psikopattan hořlanıyordum.

Zahak sonunda kardeřlerine yaklařtı ve buradan ifadesi gergin ve kapalı gūrūnūyordu. Tahmin etmem gerekirse, burada olmayı hiç istemiyordu. Aslında, uzaktan mutlu gūrūnen tek kiři, gūlūmsemele sarı saçları kadar parlak olan yeřil ejderhaydı.

Beř kiři bir çember oluřturdu ve gūl ile akademi arasındaki açıklıktaki enerji yūkseldi. Tūylerim diken diken olurken kollarımdaki tūyler diken diken oldu.

Dūřmūřler korkunç ejderha řekil deęiřtiricilerden oluřan tek bir sıra halinde dūnūp bizimle yūzleřtięinde akademiye bir hareketlilik oldu. Arkama baktıęımda tūm fae'lerin içeride kaybolduęunu gūrdūm, sadece Lexie, Rolta ve ben beř řekil deęiřtirenle dıřarıda kalmıřtık.

Fae'ler igūdūleleriyle hareket etmiř, geri çekilmiřlerdi ama ben yine de kendimi onlara doęru ilerlemek isterken buldum. İleri doęru bir adım atarak, çekime teslim oldum.

Drager ve benim aramda var olan. Hepsi bir aradayken daha güçlü olan bir beraberlik.

Dur.

Kafamın içinde alçak bir gümbürtü duydum ve tökezleyip dizlerimin üzerine düşmeden önce çığlık attım. Yere sertçe indiğimde nefeslerim hızlandı ve bakışlarımı beşinin üzerinde gezdirirken başımın döndüğünü hissettim.

Drager az önce kafamın içinde mi konuştu? Bu tek komut, tıpkı onun gücünün bana aşılandığı zamanki gibi midemde bir ısı patlaması yarattı. Ama tam olarak onun sesine benzemiyordu.

Belki zihinsel konuşmada sesler farklı geliyordu, ama benimle böyle konuşabilseydi, bunu şimdiye kadar yapmış olurdu.

"Morgs," diye soludu Lexie, eğilip beni ayağa kaldırmak için. "Az önce ne oldu öyle?"

"Ne tavuğu?" Nefes aldım, dikkatim hâlâ ejderhaların üzerindeydi ve sorusunu zar zor fark ettim.

"Şu anda önemli değil," diye homurdandı Lexie. "Neden düştün? Genelde sebepsiz yere sakarlık yapmazsın. İnce havaya takılıp düştün."

Hayır. Hava değil. Kafamın içinde gürleyen, derin ve emredici bir sese takıldım.

Nefeslerim çok fazla güçle içime girip çıkmaya devam ediyordu ama ciğerlerime hiç oksijen dolmuyordu.

"Nefes alışını yavaşlatmalısın yoksa bayılacaksın," diye uyardı Lexie, sırtımı ritmik dairelerle ovarak. "Yavaş ve sabit, Morgan. Yavaş ve istikrarlı."

O sıcaklık vücudumda dönüp dururken bile sözleri sonunda beni sakinleştirmeye yardımcı oldu.

"Can-" diye tılandım ve devam etmeden önce daha yavaş nefes alıp vermeye zorladım. "-Bu ejderhalar senin kafanın içinde konuşabiliyor mu?" Ona sordum. "Aklımızı okuyabiliyorlar mı?"

Kutsal utanç. Drager bunca zamandır bunu yapabileceğini bana söylemeden kafamın içinde miydi? Onu öldürürdüm.

Lexie, ben başımı kaldırıp ona bakana kadar cevap vermedi. "Yapabileceklerini sanmıyorum," diye düşünceli bir şekilde cevap verdi. "En azından benim bildiğim kadarıyla. Zihinsel bariyerlerini indirirlerse birbirleriyle telepatik olarak iletişim kurabileceklerine dair söylentiler duydum ama Lord Drager bunu hiç doğrulamadı."

İçimdeki enerji sonunda azaldı ve tekrar normal nefes alabildim.

"Morgan Starrer, beni korkutmaya başlıyorsun," diye tersledi ben yine konuşmayınca. "Kendini toparlaman gerekecek, çünkü Düşmüşler yolda."

Hâlâ tamamen kafamın içinde bir ses olabileceği gerçeğine odaklanmışım. Eğer yoksa, o zaman aklımı kaçıırıyordum ve bu da son bir ay içinde başıma gelenlerin çoğunu açıklıyordu.

Bir parçam koşarak ailemin yanına dönmek istedi, şüphesiz benimle iletişime geçemedikleri için çılgına dönmüşlerdi ve bu aşamada kesinlikle kayıp ihbarında bulunacaklardı.

En azından oradaki tehlikeleri biliyordum.

Burada, Risest'te, tehlikelerin en berbat korkularımın bile yaratabileceğinden çok daha yaygın ve korkutucu olduğuna dair çok kötü bir his vardı içimde. Fantezi yolculuğuna büyümlü bir ağaç ve üzerindeki topraklarla başlayıp yavaş yavaş hayal edilebilecek en iğrenç masallara doğru ilerleyen sıkı bir kitap kurdu olarak, bu hala en çılgın hayallerimin ötesindeydi.

En çılgın korkularımın bile ötesinde.

Beş ejderha çimenlerin üzerinde yavaşça ilerliyordu ve onlar yaklaştıkça Rolta da benim yanıma geldi. Bize tek kelime etmemişti ama bunun bir önemi yoktu. Bu korku anında birlikteydik ve bunun bu dünyadaki son saniyelerimiz olup olmadığını merak ediyorduk.

Düşmüşler bizim için geliyordu ve çok kızgın görünüyorlardı. Ne tavuk ama.

BÖLÜM OTUZ BİR

Etrafımızdaki sıcaklık ve rüzgâr arttıkça ayakta durmakta zorlanıyorduk. "Umarım daha fazla yaklaşımazlar," diye mırıldandı Lexie, dik durmaya çalışırken kolumu tutarak.

Sanki duymuşlar gibi durdular; sadece Drager devam etti. Artık yüz ifadelerini net bir şekilde görebileceğim kadar yakındılar ve güneş tanrısı gibi hiçbiri pek bir şey belli etmiyordu.

Kellan'ın gözlerinin ejderhasına uygun olarak yeşil, Tylan'inkilerin kahverengi ve Emmen'inkilerin çok açık, neredeyse beyaz olduğunu fark ettim. Zahak kardeşlerinin yanında duruyordu ve karanlık bakışları bana odaklanmış gibiydi, hiç şüphesiz kurtardığı insan yaratığın nasıl olup da hâlâ burada ve hayatta olduğunu merak ediyordu, oysa ben yüzen topraklardan düşmeye meyilliydim.

Drager bize ulaştığında, neler olduğunu açıklamasını bekledim, ancak o Düşmüşlerden uzaklaşıp akademiye girmek için merdivenlerden yukarı çıkarken kendimi bir kez daha -geçen seferkinden daha sert bir şekilde- kollarına atılmış buldum.

Bizi derin bir kahkaha gümbürtüsü takip etti ama Drager'ın hareketlerinden hangi ejderhanın eğlendiğini görme fırsatı olmadı. Bahse giren bir kadın olsaydım, beşlinin daha kaygısız olanı Kellan'ın olduğuna bahse girerdim.

En azından dışarıdan bir gözlemler.

Akademiye girdiğimizde, avuç içimin düz kısmını Drager'ın göğsüne bastırdım ve kendi hırıltımı çıkardım, acınası bir girişimdi ama insan ses telleriyle çalışıyordum. "Beni yere bırak, Drager," diye bağırdım. "Etrafta taşınacak bir oyuncak bebek değilim."

"Sessiz ol," diye hırladı, hırlamamın ne kadar acınası olduğunun altını çiziyordu.

Onu görmezden gelerek, "Neden buradalar?" diye sordum.

Başını ön girişin altına eğdi ve yüksek tavanlar, altın lambri kaplamalı beyaz duvarlar ve içeri girdiğimizde neredeyse anında kaybolan meraklı yüzler bir anlığına dikkatimi dağıttı.

Salon. Akademinin içi okul gibiydi, koridorlar sınıflara ve yatakhanelere açılıyordu.

"Kardeşlerim, sonsuz bilgelikleriyle, toplantılarımız her zaman felaketle sonuçlandığından, barış umuduyla buradaki tarafsız alanı kullanmanın en iyisi olduğuna karar verdiler. Fae Akademisi'nin kurallarını çiğneme riskine girmeyeceğiz."

Güneş tanrısından net bir cevap almanın şokuyla merakımın geri kalanı bir anda yok oldu. Çok acil bir soru dışında.

"Dışarıdayken zihnimde mi konuştun?"

Drager tökezlemedi ama bakışlarımız buluşabilsin diye beni daha yukarı kaldırdı. "Ne dedin sen?"

Sesindeki çakıl taşı bir sonraki sözlerimde çok dikkatli olmamı söylüyordu. "Dışarıda kafamın içinde derin bir ses duyduğumu sandım."

Göğsündeki gurultu dışında bir sessizlik oldu, ta ki "Bu imkânsız. Bunu hayal etmiş olmalısın."

Bu açıkça konuşmanın sonuydu ve o ana girişten devam edip açık bir kapıya ulaştığında sessiz ve şaşkın kaldım. Ön büro gibi görünen bir yerden içeri adımını attığında, beyaz ve altın rengi bir masanın arkasında oturan ince yapılı bir kadın ayağa fırladı. "Lord Drager," diye nefes nefese kaldı. "Her şey yolunda mı?"

Küçük yüzünün etrafında pixie tarzında kesilmiş yanan kıvılcımlı saçları vardı ve güzel olmasına rağmen yüz hatları bir insaninkine benzemiyordu. Gri gözleri çok büyük, burnu çok küçüktü ve neredeyse hiç dudakları yoktu. Kulakları da çoğu fae'nin olmasını beklediğim şekilde sivriydi - Lexie'nin nokta demeyi sevdiği minik ucu değil.

"Celeste, senin için yeni bir öğrencim var," dedi kısaca.

Celeste o kocaman gözlerini bana çevirdi ve eğer yaşadığı şok bir gösterge ise, Drager'ın kollarında esir tutulduğumu fark etmemişti. Beni başparmağındaki istenmeyen bir tırnakmışım gibi incelerken bakışları buz gibi oldu.

"Bu... bir insan mı?"

Harika, işte buradaydı, Lexie'nin beni uyardığı Fae tepkisi. İnsanlığım, Drager'ın beni yanında taşıma takıntısıyla birleşince, burada çok garip bir yola girmiştim. Biraz bağımsızlık kazanma zamanı.

Elimi tekrar Drager'ın göğsüne vurmadan önce, "O kendi başına cevap verme yeteneğine sahip," diye karşılık verdim. "İndir beni, pislik."

Celeste'in nefesi yüksek ve dramatikti. Yüzü aşırı grileşti ve bir anda ayakları yerden kesilerek masasının arkasında kayboldu. *Az önce bayılmış mıydı?*

Drager kıpırdamadı ya da beni ayağa kaldırmadı, en azından Rolta ve Lexie ofise girene kadar, o sırada Celeste de ayaktaydı, bakışlarını ikimiz arasında gezdirirken gözleri genişti.

"Lord Drager, lütfen ofisime gelin," dedi Rolta, sesi yüksek ve gergindi. Daha cümlesini bitirmeden göğsü kabardı ve ifadesi karardı. "Yani, eğer sizin için uygunsa. Akademide olduğunuzu fark eden öğrencilerin meraklı ve meraklı bakışlarından kaçınmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Gidelim," dedi başını sallayarak.

Drager'ın bana ejderha gibi davranmasından zaten rahatsız olduğum için olduğum yerde kalmak istiyordum ama Celeste ve onun geniş gözlü tiksinti dolu bakışlarıyla burada kalmanın pek bir anlamı yoktu. Drager'dan fae'ler için hayvanlara benzediğimizi zaten biliyordum ama belki de bize çok fazla değer veriyordu. Celeste bana sanki içine bastığı bir *hayvan pisliğiymişim* gibi baktı.

Eğer onun tepkisi bir şey ifade ediyorsa, akademide geçireceğim süre birkaç haftadan çok daha uzun olacaktı.

Drager beni ön masayı geçip üzerinde altın harflerle *Müdire yazan* bir kapıya doğru ilerleyen Lexie ve Rolta'yı takip etmem için dürttü. Altında başka kelimeler de yazıyordu ama anladığım dilde değillerdi.

Odaya girdiğimizde kapı Drager'ın arkasından kimse dokunmadan kapandı ve ben bunun nasıl olduğunu sorgulamadım. Akışına bırakmanın, başıma geleceklerden kurtulmanın tek yolu olduğuna karar vermiştim.

Ofis basitti, devasa bir masa, onun boyuna uygun bir sandalye ve arkasında hepsi kitaplarla dolu beş raf vardı. Yanına gidip kitaplarına göz atma dürtüsü güçlüydü -bir kez kitap kurdu olan her zaman kitap kurdudur- ama bu cazibeye direnmeyi başardım.

Rolta oturdu ve bizim de aynısını yapmamızı işaret etti. Ben onun karşısındaki üç dolgulu sandalyeden birine düşerken Lexie diğerine oturdu ve Drager'ın hepimizin üzerinde kule gibi durması kimseyi şaşırtmadı. Arkamda bu korkunç ejderha varken kendimi güvende hissetmem bir endişe kaynağı olmalıydı ama akışına bırakmak bu garip olayları sorgulamamam anlamına geliyordu.

Müdire kalın parmaklarını birbirine geçirdi, tek gözü kırpışmadığı için yüz ifadesini okumak neredeyse imkânsızdı. "Lexie

bana iki kişinin kısa süreli kalmasına ihtiyacınız olduğunu bildirdi. Bir... insan, yöntemlerimizi öğrenmek ve umarım sizin için bir iş yapma şansına sahip olmak için ve bir de insan için koruyucu."

Sesi öncekinden biraz daha derindi, sanki sinirlerinin bir kısmı yatışmıştı. Belli ki ofisinde kendini daha rahat hissediyordu.

Drager, "Morgan benim için önemli," dedi ve ben neredeyse kendimi yere atacaktım. Az önce onun için önemli olduğumu mu söylemişti?

"Benim için işini bitirene kadar onun hayatta ve iyi kalmasına ihtiyacım var." *Doğru ya*. Hainini bulmam için bana ihtiyacı vardı. *Sakin ol, seni aşk hastası*

Aptal.

Etrafımıza kalpler çizmeyi bırakmak zorunda kaldım. Bu açıkça bir işti. düzenleme, arada sırada seks - gerçekten harika seks, ama bu bir romantizm değildi. Duygularımın araya girmesine izin vermeden bununla başa çıkabilecek kadar yetişkindim. Öyle olmak zorundaydım.

"Görünüşe göre ben de bir süre kardeşlerimle birlikte akademide olacağım," dedi Drager huysuzca. "Bu da öğrencileri kontrol altında tutacaktır. İnsanıma bir şey olursa ne kadar hoşnutsuz olacağımı onlara kesin bir dille bildireceğim."

Rolta buna ikna olmuş görünmüyordu ve öğrencilerini Drager'dan çok daha iyi tanıyordu. Ama en azından Lexie yanımda olacaktı. Onun kılıcını görmüştüm; ihtiyacım olan tek koruma oydu.

"Şey, tabii ki bir sorun yok," dedi Rolta. Sözleri başka bir şey söylüyordu ama ses tonu bunun kendi okulunda yaşanmasından son derece rahatsız olduğunu gösteriyordu. "İkisini birlikte bir odaya yerleştirmeliyiz. Neyse ki elimde yeni müsait olan bir oda var. Başkalarıyla paylaşılmıyor ve özel bir banyosu var, bu da pusu olasılığını sınırlıyor."

Oh harika. Sabah saçımı yıkarken iyi bir pusu gibisi yok.

"Morgan'a bir diken gibi yapışacağım," dedi Lexie acımasız bir gülümsemeyle. "Eğer biri ona dokunmaya kalkarsa, ellerini çekerim."

Şimdi, Dünya'da biri bunu söylese, yan gözle bakarlar ve akıl sağlığı hakkında yorumlar yaparlardı, ama burada sadece başlarını sallayıp gülümsediler. Fae Akademisi'nin kuralları farklıydı ve burayı gerçekten hissedecek kadar uzun süre burada kalmayı umuyordum. Bir peri dünyasında insan olmak ne kadar zor olsa da, bunu bir fırsat olarak görmeye devam ettim ve fanteziyi gerçekten deneyimlemek için bu şans boşu harcamak istemedim.

"Anlaştık o zaman," dedi Rolta ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki atletizmine imrenmek zorunda kaldım. Her tarafı iri ve genişti ama bir trol için sağlığının zirvesinde olduğu belliydi. "Hadi onlara odalarını gösterelim."

Drager kıpırdamadan, "Önce öğrencilerle ilgilenmeliyiz," dedi.

"Tamam!" Rolta ellerini çırpı ve bir saniye sonra Celeste kapıda belirdi. Eskisi gibi mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu ve yüzünü bile düzeltmeyi başarmıştı, artık bana hançer fırlatmıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, Hanımefendi?" diye sordu Rolta'ya.

"Evet, öğrencilerin Büyük Tiyatro'da toplanmaları için bir duyuru gönderebilir misiniz? Şu konuya değinmemiz gerekiyor..."

Durakladı ve ben de kendimi tutamadım. "Odadaki ejderhalar mı?"

Bu, bir insanın akademiye girmesinden çok daha fazlasıydı. Düşmüşlerin beşi de şu anda buradaydı ve yaydıkları enerji en sağlam temelleri bile sarsmaya yeterdi. Tarafsız bölgedeki öğrenciler şüphesiz neler olduğunu bilmek isteyeceklerdir.

Rolta doğrudan bana baktı. Gözleri sertti, yüzünde hiç nezaket yoktu ve kendi etrafımda koruyucu bir tabaka oluşturdum. Eğer Rolta ve Celeste'nin söyledikleri doğruysa, buradaki varlığım pek hoş karşılanmayacaktı ve kendimi hazırlamaya başlamam gerekiyordu.

Burada hoş karşılanmıyordum. Akademide değil. Risest'te değil. Ve özellikle Drager'ın yanında.

Lexie beni uyarmıştı ve şimdi bunu çok daha ciddiye alıyordum.

Artık bu kadar kayıtsız kalamazdım.

Eğer yaşamak istiyorsam, hayır.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Rolta boğazını temizledi, profesyonelliği devreye girerken kişisel duygularını bir kenara itti. "Evet, Düşmüşlerin varlığı da ele alınmalı." Drager'a döndü. "Siz ve kardeşleriniz için en iyi konaklamayı ayarlayacağım. Ayrıca dördüncü katın tamamı toplantılar için ve meraklı gözlerden kaçmak için müsait. Oraya kimsenin çıkmasına izin verilmiyor."

"Kabul edilebilir," dedi Drager tanrısal bir ejderhanın tüm zarafetiyle. Kibri zaman zaman katlanılmaz bir hal alıyordu ama yine de herkes buna katlanıyor gibiydi.

Celeste kelime olabilecek birkaç gıcırtı çıkardı. Rolta başını salladı ve kızıl saçlı fae'ye odadan çıkmasını işaret etti. Birkaç saniye sonra havada bir çınlama duyuldu ve Celeste'in pürüzsüz, yüksek sesi net ve kesindi. *"Tüm öğrenciler Büyük Tiyatro'ya doğru yola çıksın. Gecikme yok. Bu, Bayan Rolta'nın emridir."*

Rolta'nın demir yumruk kuralının sadece bir ifade olmadığı açıktı.

Ayak sesleri ve konuşmalar Rolta'nın ofisinin açık kapısından içeri süzüldü ve bir dakika içinde akademinin çoğu emre uymak için acele ettiğinden çok gürültülü oldu.

Ayağa kalkarak girişe yaklaştım, öğrencilere bir göz atmak istiyordum. Dışarıda, ejderhalar ve tüm o fae'ler arasında nereye bakacağımı bilmek zordu ama gerçekten de fae'leri görmeyi merak ediyordum. Lancourt'ta geçirdiğim süre boyunca Ocheran'dan bazılarıyla tanışmıştım elbette ama Doğu Diyarı'nda dört diyar daha vardı ve o diyarlardaki fae'lerin farklı olup olmadığını merak ediyordum.

Çok fazla sorum vardı. Temel bilgileri bile bilmediğim gerçeği beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Lexie Düşmüşleri ve güçlerini tanıttığında bana küçük bir tat vermişti ama çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kapıya doğru ilerlediğimde Drager beni geri çekti. "Ben onlarla konuşana kadar gözden uzak durmalısın," dedi bana. "Bunlar en güçlüleri,

Topraklarımızın en kurnaz ve hırslı fae'leridir ve her zaman rütbelerini yükseltmek isterler. Senin bu oyuna kapılmamanı sağlamalıyım."

Hayal kırıklığına uğramıştım ama onunla tartışmadım. Bir gün benden daha büyük ve güçlü insanların gölgesinde yaşamayacağıma kararlıydım. Bir gün kendi ışığımla ayakta duracak ve yeterli olacaktım.

Bir gün, ama bugün değil.

Bugün hâlâ odadaki en zayıf kişi bendim.

Beni dehşete düşüren bir gerçek.

Kendimi ebeveynlerimin zehirli etkisinden kurtarmak benim için en zor yollardan biriydi. Henüz küçük bir çocukken başlayan kontrollerinden ve etkilerinden. Annemin yıllarca süren şartlandırmasını kırmak zor olmuştu ama başarmıştım. Bu da tekrar yapabileceğim anlamına geliyordu.

Lexie'nin burada olması yardımcı olacaktı, çünkü yıllar önce beni bu kopuşu yapmaya o itmişti. Bağımsızlığı başkasının yardımıyla bulmanın ironik olduğunu kabul ediyordum ama doğru kişiye sahip olmak büyük fark yaratıyordu.

Lexie'yle olan hayatım evde yaşadığımdan çok daha iyi ve özgürdü. Suçluluk yok. Acı yoktu. Sürekli kendimi sorgulamıyordum. Sadece basit hayatımı yaşadım ve bunu sevdim.

Lexie de beni buraya getirmişti ve jüri hala nihai kararını vermemiş olsa da, şimdilik yeni maceramın tek bir dakikasını bile değiştirmezdim.

Yaklaşık on dakika süren gergin bir sessizlikten sonra Drager yeterince fae geçtiğine karar vermiş olmalı ki Büyük Tiyatro'ya geçmeye hazırды. "Öğrencilere hitap edelim," diyerek ofisten çıktı ve bizim de aynı şeyi yapmamıza izin verdi.

Koridor sessizdi ve kendimi bir kez daha yükselen tavanları ve muhteşem lambri kaplamalarıyla büyülenmiş buldum. Buradaki stil, serin ve huzurlu hisler uyandırmak için tasarlanmıştı ve koridorlarda yürürken kendimi daha sakin hissettim.

Girişin tersi yönde ilerledik, bazıları açık olan ve sınıfların çeşitliliğini görmemi sağlayan birçok kapının yanından geçtik. Sıra sıra dizilmiş standart masalara ve savaş arenasına ya da zindana benzeyen diğer odalara göz attım. Taş ve koyu renkli odaların ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umarım derslerimden birinde öğrenirdim.

Drager bizi büyük bir çift merdivenden çıkarıp bir sonraki kata götürdü; burada bir başka büyük kapı setiyle son bulan açık bir fuaye vardı. Beyaz ve

Pırıl pırıl parlıyorlardı, en az üç metre boyundaydılar ve açıklıkları içeride toplanan öğrencileri görmemizi sağlıyordu.

Oda iki futbol sahası büyüklüğündeydi ve akademinin içinde büyü ya da Lexie'nin deyimiyle *enerji* manipülasyonu olmadan böyle bir şeyin var olması mümkün değildi. O kadar büyüktü ki, en uzak uçtaki öğrenciler, en azından insan görüşüne sahip olanlarımız tarafından açıkça görülemiyordu.

Koltuklar evdeki çoğu salonda olduğu gibi sıralı değildi, bunun yerine banklar, dolgulu sandalyeler ve kanatları olanlar için havada birkaç tane vardı. Çoğunlukla, fark ettiğim fae'ler Lexie'ye benziyordu ve insan olarak geçebilirlerdi, ancak daha çok canavara benzeyen kesin bir fae dağılımı vardı. Her biri kendi vücut tiplerine uygun oturma yerlerine sahip çeşitli kollara, bacaklara ve diğer uzantılara sahiplerdi.

"İyi misin, Morgs?" Lexie sordu. "Drager sen oradayken kabus fae'lerini Lancourt'tan uzak tutmak konusunda oldukça dikkatli davrandı - çoğunun Zahak'ın topraklarında yaşadığından bahsetmiyorum bile, ama seni burada korumasının bir yolu yok."

"Sırf farklı görünüyor diye bir fae'den korunmaya ihtiyacım yok," diye karşılık verdim sinirlenerek. "Sadece hangilerinin beni öldüreceğini bilmem gerekiyor, o zaman bir sonraki doğum gününe yetişme ihtiyacıma göre onlardan kaçınmak için elimden geleni yapabilirim."

Lexie kahkahasını bastırdı. "Bu durumda, evrimleşmiş insanlara benzeyenlerden uzak dur. Her zaman öne geçmek için entrikalar çevirirler ve sen de kolay bir hedef olursun. Burada olduğumuz sürece bir elim kılıcımın üzerinde uyuyacağım."

"Bunu burada öğrenciyken de yapmıştın," diye mırıldandı Rolta, biz Drager'ı odaya kadar takip ederken açıkça dinliyordu. "Ki bu akıllıca. Biz beş rakip ülkeden gelen öğrencilerle dolu bir akademiyiz. Her zaman birileri diğerini alt ederek değerini kanıtlamaya çalışır ve biliyorsun ki biz bu tür savaşımlara karışmayız. Bu sizi fae dünyasına hazırlamak için ve bizim dünyamızda en güçlü olan hayatta kalır."

"Burası tarafsız bölge değil mi?" Sesimi alçaltarak sordum. "Birbirleriyle savaşmalarına izin verilmediğini sanıyordum?"

Rolta garip, hırıltılı bir sesle kıkırdadı. "Savaşmakla genel rekabet arasında büyük bir fark var. Biri kurallara aykırıdır, diğeri ise... şey, bu bizim yaşam tarzımızın bir parçası."

Özellikle de bize bir elimiz kılıçta uyumamızı tavsiye ettiğinde bu ayrım çok net değildi.

Drager bizi sandalyelerin arasındaki bir koridor boyunca küçük bir sahneye doğru götürdü. Fae'ler artık bizi izliyordu; üzerimdeki yüzlerce göz yüzünden derim kaşınıyordu. Odadaki hiç kimseye doğrudan bakmamak için mücadele ettim, rahatsız etmemeyi veya zaten aldığımızdan daha fazla dikkat çekmemeyi umuyordum. Neyse ki ilgilendikleri çoğunlukla Drager'dı ve durumun böyle kalmasını bekliyordum.

Düşmüşlerin karizması doğuştan gelen güçlerinin bir parçasıydı - diğer güçlerini göstermeseler bile. Drager'ın huzurunda geçirdiğim süre uzadıkça ve diğer Düşmüşleri de gördükçe, tanrısal statüleri daha da anlamlı hale geliyordu.

Ön tarafa vardığımızda geniş omuzları için minnettar olarak Rolta'nın arkasına geçtim. "Sessizlik," diye seslendi ve salondaki gevezelikler anında azaldı. "Şimdiye kadar çoğunuzun bildiği gibi, hayırsever liderlerimize ev sahipliği yapıyoruz." Sesi sakın ve eşitti. "Hepinizin bildiği gibi zaten yasak olan dördüncü katta ve ayrıca uçuş ve toplantılar için doğu topraklarında tam yetkiye sahip olacaklar. Buranın tarafsız bir bölge olduğunu ve normal fae egemenliği dışında burada savaş olmayacağını hiçbirinize hatırlatmama gerek yok. Tek istisna Düşmüşler içindir, bu yüzden sebepsiz yere onlara karşı gelmeyin. Bu sizin tek uyarınız."

Öğrenciler tepki vermedi, yüz ifadelerini gizlemekte oldukça usta görünüyorlardı. Rolta başını salladı. "Tamam, güzel. Şimdi Lord Drager size hitap edecek."

Onların dikkatini çoktan çekmişti ve eğer mümkünse oda daha da sessizleşti. Sanki öğrenciler nefeslerini tutuyordu - zaten nefes almak zorunda olanlar.

"Bu ikisi benim," dedi kısaca, Lexie ve beni göstererek. "Düşmüşler toplanırken kısa bir süreliğine akademinize kaydoluyorlar. Onlara dokunulmayacak, hatta baskınlık oyunlarında bile. Hepiniz anladınız mı?"

Kimse tek kelime etmedi ve Drager da kendini tekrar etmedi, çünkü bu açıkça retorik bir soruydu. O Lord Drager'dı, Düşmüş bir Fae tanrısıydı ve onun sözü kanundu.

Odanın ortasında bir yerden bir el havaya kalktı. Rolta kalın kolunu öğrenciye doğru salladı. "Evet, ne oldu?"

"Tanrıların burada ne işi var? Bunun için mi hazırlanıyorduk? Savaş dış bir kaynaktan mı geliyor? Yoksa beş ülke arasında mı?"

Endişeli bir konuşma dalgası patlak verdi ve Drager'ın konuşmasıyla aynı hızla söndü. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Buraya bir toplantı için geldik, ufukta daha derin bir sorun görünmüyor. Geldiğimizde Fae savaşlarını durdurduk ve sizin tekrar kaosa sürüklenmenize izin vermek gibi bir planımız yok. Burası sadece beşimizin buluşması için uygun bir yer ve bu buluşmalar arasında çok uzun zaman geçti."

Lafı açılmışken, diğer dördü neredeydi? Neden onlar da burada öğrencilere hitap etmiyorlardı? Drager'ın sözcü ejderha olmasına sık sık izin veriyorlar mıydı? Yoksa haddini aşıyordu da haberleri mi yoktu?

O kara ejderhanın, herhangi birinin onun adına konuşmasını kabul edeceğini düşünemezdim. Bu varsayımı, onun şeklini gördüğüm birkaç dehşet verici saniye dışında hiçbir şeye dayandırmıyordum. Tesadüf olsun ya da olmasın, hayatımı kurtardığını unutamıyordum ve o gün Lancourt'ta neden orada olduğunu sorma fırsatı bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Drager onlardan herhangi biriyle tanışmama izin verir miydi? Bu peri dünyasında geçirdiğim her gün ve her cinsel karşılaşmada Drager'ın hâkimiyeti daha da artarken içgüdülerim *hiç şansım olmadığını* söylüyordu. Tüm bunlar onu kullanmamın bir zaman sınırı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bir gün haini bulacaktık ve o da hayatındaki işe yaramaz her şey gibi beni de bir kenara atacaktı.

Amacım şimdilik yolculuğun tadını çıkarmak ve kalbimi elimden geldiğince korumaktı. Bir de bu akademiden canlı çıkmak.

Rolta ve Drager'ın öğrencilere yönelik uyarıları ne olursa olsun, her zaman kuralları çiğneyerek kendilerini kanıtlayabileceklerini düşünen birileri olacaktı.

Lexie ve ben yeni parlak oyuncaklardık ve Drager tüm öğrenci topluluğuna meydan okumuştı.

Eğer geniş fantezi romantizm koleksiyonum bana bir şey öğrettiyse, o da bu durumun iyi bitmeyeceğiydi.

Benim için.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Lexie omuz silkerek, "Bu iyi," dedi ve bize tahsis edilen yatakhane odasına baktı.

Büyük Tiyatro'daki toplantı sona erdikten sonra Drager kardeşlerine katılmak üzere ayrılırken Lexie ve ben Rolta tarafından odamıza götürüldük.

"Morgan?" Ben bir şey söylemeyince Lexie devam etti.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yaşayacağımız çok güzel odaya odaklanarak iki adet ikiz yatağı, ortadaki şifonyeri, köşedeki küçük gardırobu ve sağ taraftaki banyoyu inceledim. "Mükemmel," dedim henüz yanımızdan ayrılmamış olan Rolta'ya. "Bize özel bir yer bulduğun için teşekkürler."

Rolta başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Her zaman bu odada ya da Lexical'ın yanında kalmanızı öneririm. Lord Drager onları uyarmış olabilir ama umarım burada öğretmen'in bilgisi dışında pek çok şeyin döndüğünü zaten tahmin etmişsinizdir. Elimizden geleni yapıyoruz, ama bunlar çok yetenekli fae'ler. Kurallarımızı çiğnediklerini biliyoruz ama onları suçüstü yakalayana kadar buna bir son veremeyiz."

"Öyle tahmin ediyorum," diye onayladım. Burada hayatta kalma şansımın ne olduğu konusunda dürüst ve açık bir konuşma yapmayı tercih ederdim. Yalanlar beni sadece öldürtürdü.

Lexie hemen ekledi: "Onun derhal dövüş derslerine katılmasını istiyorum." "Özel öğretmenlerle. En azından savunma ve saldırının temellerini öğrenmesi gerekiyor. Ben ona ulaşana kadar onları birkaç saniye oyalayabilir."

Rolta bir kez daha başını salladı. "Düşmüşler'den müzakereleri sırasında ihtiyaçları ve talepleri hakkında bilgi aldıktan sonra yapacağım ilk düzenleme bu olacak."

Fae Akademisi'nin müdiresi önceliklerini çok iyi belirlemişti ve ben de onu hiç suçlamadım. Sonra yanımızdan ayrıldı ve Lexie kapıyı sıkıca kapatıp elini kapıya bastırarak anlamadığım kelimeler fısıldadı. Döndüğünde ve ben merakla ona baktığımda, "Sadece bize bir uyarı notu veriyor. Onları dışarıda tutamam ama bunu zorlaştırabilirim."

Dünyada en çok güvendiğim kişiyle yalnız kalınca sahte cesaretim düştü. "Korkuyorum Lex."

Bu iki kelimenin bir varyasyonunu ona daha önce birçok kez söylemiştim, özellikle de ailemle yüzleştiğimde. Lexie o kadar uzun yıllardır korkularımı anlattığım kişiydi ki, bu noktada o benim için bir *günlük gibiydi*. Yine de ilk kez, bu sözler ağırdı ve sıradan bir yaşam stresi veya dramdan daha fazlasıydı. Bu gerçek anlamda ölüm kalım meselesiydi.

"Korkmalısın."

Her zaman açık sözlüydü -bir keresinde tüm varlığı hakkında yalan söylemesi dışında- ama bunun dışında, gerçekler konusunda güvendiğim bir arkadaşımды.

"Ama ben ve Drager varız," diye devam etti. "Neler olduğunu Rolta'nın beklediğinden daha iyi biliyor ve senin yanında olmasa bile korumasını hafife almamalısın."

O ejderhayı asla hafife almazdım ama aynı anda her yerde olamayacağını da biliyordum. "O zaman beni hayatta tutmak için oyun planın nedir?" Köşedeki iki beyaz, kürklü sandalyeden birine oturmak için ilerlerken sordum.

Lexie diğer sandalyeye çökerek, "Önce ikimiz için de dersler ayarlayalım," dedi. Yüksek sesle plan yaparken ellerini kolçağın üzerindeki yumuşak kürkte gezdirdi. "Risest'in ve beş diyarın nasıl işlediğini en iyi şekilde öğrenmenizi sağlayacak dersler. Kurallar. Politika. Kaçınmanız gereken savaşlar ve kan davaları ile hangi yaratıklarla asla yalnız kalmamanız gerektiğine dair bilgiler." Aniden gülümsedi. "En önemlisi, size savaşmayı öğretiyoruz."

"Ben pek atletik değilim," diye hatırlattım ona, dövüşmeyi öğrenme fikrine gülme isteğine karşı koyarak. "Ben spor için okurum, bunu biliyorsun. Bana bir sonraki bölüme doğru elli metrelik bir koşu verin, ben sizin kızınızım. Ama gerçek atılganlık, en sevdiğim serinin devamı çıktığında kitapçada sıranın önüne geçmek içindir."

Lexie'nin kısık kahkahası beni rahatlattı, omuzlarım kulaklarımdan uzaklaştı. Farkında bile olmadan onları gergin tutuyordum. "Senin hakkında bunu biliyorum," dedi espiyle. "Ama bil bakalım ne oldu, ben de bir kitap ineğiyim. Drager'ın Dünya rolü için gönüllü olmamın nedenlerinden biri de bu. Benim mutlu olduğum yer kitaplarla çevrili." Yüzünde karanlık ve uğursuz bir gülümseme belirdi. "Bir sonraki mutlu yerim ise kılıcımın geldiğini bile göremeden bir pisliği göğsünden bıçaklamak. İkisine de sahip olabilirsin, söz veriyorum."

Korkutucuydu ama yine de gerektiğinde kendimi savunabilmek cazip bir fikirdi. Lexie yıllarca eğitim almıştı ama belki ben de en azından kendimi bıçaklama tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağım bir noktaya ulaşabilirdim.

"Tüm çabamı göstereceğimi biliyorsun," diye söz verdim ona. "Nasıl bir plan yaparsan yap."

Lexie elimi tuttu ve kısa bir süre sıktı. "Yapacağını biliyorum ve Dünya'ya döndükten sonra bile kendini koruyacak becerilere sahip olduğunu bilmek beni mutlu edecek. Eğer ben orada olmazsam."

Dudaklarımdan dökülen çılgık yaralı bir yaratık gibi derindi. "Neden orada olmuyorsun?" Vücudumu döndürerek tamamen ona dönük hale geldim ve bunu kolaylaştırmak için bir bacağımı önüme çektim. "Biz bir takımız. Sen olmadan Dünya'ya dönmeyeceğim."

Bu bir Morgan ve Lexie dünyasıydı ve herhangi bir ejderha şekil değiştiren pislik bunu benden alırsa lanetlenirim.

"Bu Drager'a bağlı," dedi yumuşak bir sesle. "Burada özgürüz ama aynı zamanda hepimizin doldurması gereken roller var. Eğer Dünya'da yapacak bir görevim yoksa, o zaman buraya geri dönüp ordumuzdaki pozisyonlardan birini almam gerekecek."

"Yani her fae'nin bir işi mi var? Hiçbiri mega malikanelerinde tembellik eden zengin pislikler olamıyor mu?"

Lexie başını salladı. "Demek istediğim, çok fazla güce ve kontrole sahip olan ve yardım edecek başkaları olduğu için daha az yorucu çalışan fae'ler var, ama burada herkesin doldurması gereken bir rolü var. Hiçbir şey yapmamak bizim doğamızda yok. İlgi alanlarımıza yönelme eğilimindeyizdir, bu nedenle su fae'lerinin genellikle doğal ortamlarında bir rolü vardır, ister su yollarını temizlemek ister fae hayvanlarının çiftleşme ritüellerine rehberlik etmek olsun. İnsanlar muhtemelen bunu kendi başlarına iş olarak sınıflandırmazlar, ancak bu doldurulması gereken önemli bir rol."

Böyle bir dünyayı zihnimde canlandırmaya çalıştım ve bunu zor buldum. Zor ve cazip. "Bu, depresyonu ve can sıkıntısını uzak tutuyor olmalı," diye düşündüm. "Her zaman meşgul olduğunu bilmek, ama nefret ettiğin boktan bir iş olmadan. Temizlik yapmayı ve çöpleri kaldırmayı bile umursamıyorlar mı?"

Lexie daha fazla kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Besin olarak çöp tüketen fae'ler var. İnsanların dünyasında çok faydalı olabileceklerini söylememe izin verin. Eğer onları rahatsız eden diğer fae'leri de yedikleri gerçeği olmasaydı, birkaç tanesini gizlice karşıya geçirirdim."

Sinemada birkaç tane kâbus perisi görmüştüm ve çöp yiyen canavarlar düşüncesinden iğrenmek yerine

Hangi yaratık olduğunu merak ediyordum. Lexie hayatta kalmak için bu dünya hakkında bir şeyler öğrenmemi istiyordu ve bu kesinlikle önemliydi, ancak en güçlü ihtiyacım bilgi dağarcığımı doldurmaktı.

Güneş artık gökyüzünde batmıştı ve ışığın bronz ve altın rengi dalları önümüzdeki balkona süzülüyordu. Lexie birkaç dakika daha yarınki güvenlik tavsiyelerinden bahsetti; bunlar arasında onsuz hiçbir yere gitmemek, asla doğrudan fae'lerin gözlerinin içine bakmamak - çünkü hangi ırkın bundan rahatsız olacağını bilmiyordum - ve asla dikkatleri üzerime çekmemek vardı.

En önemlisi, asla onsuz bir yere gitme. Tuvalet bile.

Bunu en az beş kez tekrarladı.

Güvenlik kurallarını tükettiğimizde, midemdeki huzursuz girdaplar beni balkona açılan kapılara yönelmeye itti. Camdan yapılmışlardı ve üç bölümden oluşuyorlardı. Alttaki ikisi şeffaftı, üstteki panelde ise rahatlatıcı pastel renklerde çiçek ve uçan kuş tasvirleri vardı.

Kolu kavrayarak kapı sessizce açıldı ve batan güneşin son ışınlarına hayranlıkla bakmak için dışarı çıktım. Lancourt'ta, her zaman kafesimde kilitli kaldığım için gece gökyüzünü bu şekilde takdir edemezdim. Burada serin esintiler tenimi okşarken, etrafımızda derslerini bitirip yurtlarına dönmeye çalışan öğrencilerin seslerinin tadını çıkarıyordum.

Lexie de bana katıldı, korkuluklara yaslanmış gölü ve öğrencileri izliyordu. Şu anda orada bir düzine ya da daha fazla öğrenci vardı, uzun kanolara benzeyen şeylerle kürek çekerek uzaklara doğru ilerliyorlardı.

"Deniz halkı düşmanca davranabilir ama genellikle burada, akademi arazisinde paylaşma konusunda oldukça iyiler." Lexie söyledi. "Öğrencilerin yakınında yaşamayı öğrendiler ama yakın zamanda gölde yüzmenizi de tavsiye etmem."

"Daha önce davetkâr görünüyordu," dedim ona, "ama orada yüzmek gibi bir planım yok."

Lexie zayıf bir yüzücü olduğumu biliyordu. Annem bunu gereksiz yere riskli bir aktivite olarak görüyordu - yani, yüzememek kulağa daha da riskli geliyordu, ama ben ne biliyordum ki? Kendi başıma öğrenecek yaşa geldiğimde, sudan, özellikle de derin, karanlık sulardan biraz mantıksız bir korku duyuyordum. Banyo, girebildiğim en derin yerdi.

Lexie başını sallayarak, "Doğru, doğru," dedi. "O zaman listemden çıkarmam gereken bir endişe daha var."

Keşke hemen arkasında bir düzine olmasaydı.

Daha fazla öğrenci balkonlarına çıkarken Lexie beni tekrar içeri sokmaya çalıştı ama bu durumda strese girmesi yersizdi. Fae'lerin dikkati yaldızlı gökyüzüne kilitlenmişti. Düşmüşler korkutucuydu ama aynı zamanda tamamen büyüleyiciydi ve hepimiz onları tekrar görmek istiyorduk.

En azından uzaktan bakıldığında enerjilerinin yoğunluğu konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Beşinin önünde durmanın nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyordum. Drager beni küçük dozlarda buna hazırlamıştı ama beşi bir arada...? Muhtemelen kendimi utandırır, bayılır ya da kusardım. Vücudumun içgüdüsel bir tepki vereceğinden ve bunu kimseden saklayamayacağımdan emindim. O zaman ejderhalarından birinin beni yiyerek acıma son vermesini ummak zorunda kalırdım.

"Aklını başına topla Morgs," dedi Lexie. "Neden içselleştirdiğini anlıyorum ama söz veriyorum bunu birlikte atlatacağız. Buradaki tüm savaş sınıflarından boşuna birincilikle mezun olmadım. Eski öğretmenlerimle birlikte harika bir öğretmen olacağım. Seni bir savaşçıya dönüştüreceğiz."

"Bu neredeyse ejderha şekil değiştirenlerin varlığı kadar inanılmaz," dedim usulca.

Lexie'nin gülümsemesi nazikti. "Yine de buradayız," diye cevap verdi ve geldiklerini hissetmiş miydi yoksa tarihin en mükemmel zamanlaması mıydı bilinmez, yaldızlı kanatların parıltısı akademinin üzerindeki gökyüzünü doldurdu.

"O zaman bana kitap savaşçısı de," diye nefes aldım, kırmızı canavarın gölün üzerinde süzülüşünü izlerken.

Hepimiz beklediğimiz şeyi, yani Düşmüşleri ikinci kez görmeyi başarırken etrafımızdaki Fae'ler iç çekip kıkırdadılar.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

O gece şaşırtıcı derecede iyi uyudum. Belki dün yürüdüğümüz kilometreler yüzünden, belki de stres yorgunluğundan, ama ertesi sabah balkon kapısından görünen pembe gökyüzüne uyandığımda kendimi dinlenmiş hissettim. Açlıktan ölüyordum ama dinlenmiş hissettiğim için minnettardım.

Lexie çoktan kalkmış, yatağını hazırlamıştı ve duşun çalıştığını duyabiliyordum. Güne asla başka bir şekilde başlamazdı. İnsan gibi davranırken bile. Önce duş alır, sonra günlük işlerini yapabiliirdi.

Başka temiz kıyafetim olmadığı için dün gece iç çamaşırlarımla uyumuştum ve bugün derslerden önce bu durumun düzeleceğini umuyordum. Esneyip rahat yatağımdan zıpladığım sırada kapı çalındı. Adımlarımı hızlandırarak diğer tarafta durdum ve "Kim o?" diye sordum.

O yanımda olmadan kapıyı açarsam Lexie beni uykumda öldürebilirdi. Ama aynı zamanda içimdeki tanıdık bir sıcaklık girdabı sayesinde diğer tarafta kimin olduğunu da hissediyordum.

"Drager," diye gürleyerek şüphelerimi doğruladı. "Senin için kıyafetlerim var."

Lexie'nin dün gece yaptığı büyümlü enerji manipölasyonu dışında, kapıyı açarken beni etkilemeyen bir kilit yoktu. Eşikte durana kadar sadece sütyen ve iç çamaşırı giydiğimi tamamen unutmuştum, Drager'ın ağır bakışları vücudumun açıkta kalan derisini okşuyordu. Isı etrafımı sardı ve içindeki enerjinin kalan parçaları kükreyerek canlandı, damarlarımı saf ateşle doldurdu.

Taşıdığı çanta ayağının dibine düştü ve alçak bir gürültüyle odaya adım attı. Beni göğsüne doğru çekerken kolu etrafımı sardı, ayaklarım o kadar hızlı yerden kesildi ki başım döndü.

"Hangi büyümlü yapıyorsun?" diye homurdandı, dudaklarını boynumun derisine bastırmak için eğildi. "Bir tanrı üzerinde nasıl bir gücün var ki

"Yanımda değilken bile seni düşünüyor muyum?"

Bu seksi ejderhanın kibri, ısınmış damarlarımda buz damlacıkları oluşturuyordu - onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne bastırmama yetecek kadar. "Drager, hayır. Eğer beni neden çekici bulduğunu anlayamıyorsan, o zaman bu -burada her ne halt ediyorsak- benim için işe yaramayacak."

Bir zamanlar özgüvenim o kadar düşüktü ki, bu tanrının bana attığı her kırıntıyı kabul edebilirdim. Ama o kişi olmamak için çok çalıştım, en azından çoğu zaman, ve bir duruş sergilemek zorundaydım.

Altımda hareketsiz kaldı, derin nefes alıyordu, sonra tutuşu gevşedi ve ben tekrar ayağa kalktım. Bir adım uzaklaştığında ifadesi yine nötrdü. "Haklısın ve olan biten diğer her şeyle birlikte belki de birkaç adım geri atmamız gerekiyor."

Ona gözlerimi kırıştırdım ve kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturarak savunma pozisyonu aldım. "*Birkaç adım geri gitmek* tam olarak ne anlama geliyor?"

Çantayı bir kez daha kaldırdı ve kapının arkasından kapanabilmesi için odaya doğru ilerledi. "Bu akşam benimle yemek yemek ister misin? Bugünkü derslerinden sonra?"

Suratıma bir yumruk atsaydı, daha az afallardım. "Yemek mi?"

Kekeleydim. "Randevu gibi mi?"

Kahretsin, Morgan! Neden bu kadar beceriksizsin.

"Evet," dedi Drager, görünüşe göre eğlenerek. "Gerçekte kim olduğunu ve benim dünyama nasıl girmeyi başardığını anlamamın zamanı gelmiş gibi geliyor."

İlk bölümde iyi şanslar, dostum. Kim olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama ikinci kısım benim de bilmem gereken bir gerçektir.

"Bugün derslerden sağ çıkarsam seninle akşam yemeği yemek isterim," demeyi başardım, sesim neredeyse normal geliyordu.

Drager'in ifadesi karardı. "Hayatta kalacaksın."

Çantayı yatağımın üzerine bırakmadan önce, hayatta kaldığını ancak bu kadar doğrulayabilmişti. "Sana ve Lexie'ye birkaç hafta yetecek kadar giysi getirdim," dedi, ifadesi bir kez daha kapalıydı. "On birinci saatte kapıda olacağım."

Başımı salladım, bunun ne zaman olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Lexie bilirdi.

"Bugün beladan uzak dur," diyerek odadan çıktı ve kapı arkasından kapandı.

"Planını yap," diye yarı bağırarak karşılık verdim, her ne kadar çoktan

gitmiş ve beni duyamıyor olsa da.

Duş kapandı ve umutsuzca serinlemeye ihtiyaç duyarak banyoya doğru tökezleyerek ilerlemeyi başardım. Drager'in vücudumu her şekilde tahrip etmesini engellemek son derece zor olmuştu ve *içimdeki* bazı parçalar bu küçük duruşumdan hiç memnun değildi. Ama bir noktada, eğer ondan saygı talep etmezsem, her zaman canı sıkıldığında ortaya çıkardığı bir oyuncak olacaktım.

Banyo kapısı açıldı ve Lexie tazelenmiş bir şekilde dışarı çıkarken küçük bir buhar püskürdü, bir havlu vücudunu sararken diğeri saçlarını kuruladı. Odaya adım attığında durakladı ve iki hızlı bakışla her şeyi değerlendirdi. "Burada kim vardı?" diye sordu, gözleri antadaydı.

"Drager," dedim çabucak, paniğini yatıştırmak için. "Kıyafetlerini bıraktı." Ağzını açtı. "Ve sen bana bağırmadan önce, kapıyı açmadan önce o olup olmadığını kontrol ettim."

Gözleri kısılrken ağzı kapandı. "Yanaklarının kızarmasından tahmin etmeliydim. O ejderha seni hiç görmediğim kadar kızdırıyor."

Yaptı ama beni de bir o kadar sinirlendirdi. "Bir şekilde başladık... bilirsin, ama sonra onu neden baştan çıkardığımı anlayamadığını tekrar söyledi, ben de onu uzaklaştırdım. Tekrar birlikte olmadan önce bunu çözmesi gerektiğini söyledim."

Lexie kalçalarının yanındaki havlunun kenarıyla oynarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "O bir pislik ama dikkatli olmalısın Morgs. Reddedilmeye ya da reddedilmeye alışık değil. Bunu yapmakta tamamen haklıydın, çünkü sen bundan çok daha fazlasına değersin, ama benim için hayatta kalmana ihtiyaım var. Belki de en iyisi bir süreliğine ondan tamamen uzak durmaktır. Umarım birkaç ay içinde senin varlığını unuttur ve ben de seni gizlice Dünya'ya geri götürürüm."

Bir sonraki itirafım onu çok mutlu edecekti. "Aslında bu gece on birinci saatte bir randevumuz var. Ne demekse artık."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye fısıldadı sonunda.

"Sen de ben de," diye cevap verdim gülerek. "Ama o zamana kadar akademideki ilk günümde hayatta kalmak zorundayım. Duş, kıyafet ve yemekle başlayacağım. Bu sırayla."

H l  biraz şaşkın görünüyordu, beni banyoya götürdü. "Tamam, tamam. Hadi oyun yüzlerimizi takınalım. Sen duş alırken ben de kıyafet bulayım, sonra yemek yeriz, sonra da yeni programını almak için Rolta'ya gideriz. şimdiye kadar derslerini ayarlamış olmalıydı."

"Önce kahvaltı yoksa isyan ederim," diye onu uyardım ve banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım.

Lexie'nin duşunu bitirmesinden bu yana geçen birkaç dakika içinde oda çoktan serinlemiş ve buğudan arınmıştı. Lexie lavabonun üzerine benim için bazı banyo malzemeleri bırakmıştı ve saçımı ve dişlerimi temizleyecek malzemeleri gördüğüm için minnettardım. Burada insanların hijyenik ihtiyaçlarını bilen bir fae arkadaşımın olması büyük bir avantajdı.

Sabah rutinimi bitirdiğimde, yatağın üzerinde bekleyen bir kıyafet bulmak için dışarı çıktım. Lexie hâlâ gardırobun önünde kıyafetlerini yerleştiriyordu ve içinin çoktan kıyafetlerle dolup taşıdığını görebiliyordum. "Bütün bu kıyafetler o küçükçük çantaya mı sığırdı?" Ses tonum inançsızlıkla doluydu.

"Drager enerjiyi başka hiç kimsenin yapamadığı gibi manipüle edebiliyor," diye hatırlattı bana. "Bu çanta evdeki tüm dairemizi taşıyabilir."

Peki, tamam o zaman.

Özel yapım gibi üzerime oturan, hafif ve ipeksi, düz siyah sütyen ve külot takımını giydim. Sırada kot pantolon ve kolları pazıların ortasında biten siyah bir gömlek vardı. Bir çift çorap ve siyah botlarla tamamladım. Çizmeler baldır hizasındaydı ve yumuşak bir malzemeden yapılmıştı. Yumuşak ama aynı zamanda süper dayanıklı. Üzerine tırnağımı geçirdim ve yan tarafında bir iz bile bırakmadı.

Giyindiğimde, yüzümden uzak durmasını istediğim dalgalı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladım. Lexie'nin kendimi korumayı öğrenmem konusundaki kararlılığı, bugünü dövüş dersi almadan atlatamayacağım anlamına geliyordu. Şimdi elimden geldiğince iyi hazırlanmalıydım.

Lexie siyah deri pantolon, benimkine benzer siyah botlar ve muhteşem ten rengini ortaya çıkaran koyu kırmızı bir gömlek giymişti. İkimiz için de rahat bir görünüm seçmişti ve Drager'ın her zamanki takım elbiselerini giymemiş olması beni rahatlatmıştı.

Bundan bahsettiğimde Lexie güldü. "Onları gardırobun arkasına ittim," dedi. "Onun için iş şıklığı yapacağını düşünüyorsa hayal görüyor demektir."

Gerçek bu değil miydi? Görünüşüm *tembel bir kütüphanecinin rahatlığıydı* ve bunu bir ejderha için değiştirmeyecektim.

Odadan çıktığımızda Lexie önce gitmek için ısrar etti, elini sağ omzunun üzerinde gezdirdi. Onun temkinliliği beni geriyordu ama

Aynı zamanda bunu takdir ettim. Fazla telafi etmek, az telafi edip ikimizi de öldürtmekten iyidir.

Fae'ler derslere ve kahvaltıya gittikleri için koridor boş değildi ama çoğunlukla kimse bize bakmıyor ya da bizi rahatsız etmiyordu. Biz aceleyle ilerlerken Lexie alçak sesle, "Yüksek fae'lerle aynı kattayız," dedi. "İnsan yerine geçebilen fae'ler burada ikamet ediyor. Kâbus fae'lerinin bodrum katında kendilerine ait odaları var."

"Bildiğim iyi oldu," diye fısıldadım, gözlerimi hafifçe aşağı indirdim, böylece bakışlarımı kilitleyerek yanlışlıkla kimseye meydan okumamış olacaktım.

Alt katlardan birine ulaşana kadar iki basamak merdiven indik. Hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyordum ve sahip olduğum birkaç hafta içinde burada yolumu öğrenebileceğimden şüpheliydim. Neyse ki bir numaralı kural: *Lexie olmadan asla bir yere gitme*, gerçekten önemli değildi.

Hepimiz yemek odasına doğru ilerlerken koridorda bize daha fazla Fae katıldı ama neyse ki hiçbiri çok yaklaşmadı. Lexie'nin kılıcını çekmesine ya da hırlamasına bile gerek kalmadı, çünkü kitleler kendi başlarına temkinli davranıyordu. Fae'lerin yemek salonuna girmesi için çoktan açılmış olan tavandan tabana çift kapıya ulaştık.

Çeşitli şekil ve konfigürasyonlarda en az elli masa odaya yayılmıştı. Ortada yiyeceklerin sergilendiği açık büfe tarzı bir yer vardı. Yaklaştıkça büfenin kendi etrafında döndüğünü fark ettim, böylece fae'ler yerlerinde kalıyor ve büfe geçerken istedikleri yiyecekleri kapıyorlardı.

Yemeğin kendisinden sadece birkaç adım uzaklaştığımızda etrafımızdaki alan sessizleşti. Odadaki tüm bakışlar bana odaklandığında, anonimlik balonum o saniyede patladı.

Ve hepsi de dost canlısı değildi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Exie gözünü bile kırpmadı, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Onu nasıl bir gösteri yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Genel olarak kendine güveni olmadığından değil, ama bugün bunu odaya haykırmakla ilgiliydi. Yüz hatlarımı eğiterek onu takip etmek ve etrafımızdaki öğrencilere aval aval bakmamak için her şeyimi verdim.

"Bakalım ne yiyeceklermiş?" diye bağırdı Lexie, sanki dünya umurumuzda değilmiş gibi.

Dönen devasa büfeye uğradık ve yiyeceklerin altındaki raflarda bulunan koyu kahverengi kaselerden birini aldık. Her bir kâsenin sırtı sanki el yapımı gibi benzersiz kıvrımlara sahipti. Benzer şekilde tasarlanmış fincanlar ve mutfak eşyaları da vardı. Çatalın daha fazla ucu, bıçağın ise daha keskin bir ucu vardı ama kullanımları yine de belliydi.

Açık büfeye odaklanarak, beklediğimden daha ağır olan kaseyi kavradım. Rotasyon oldukça hızlı ilerliyordu ve burada daha önce hiç görmediğim birçok yiyecek olduğunu fark ettim.

Lexie sesini alçaltarak, "Bu bölüm su yarışları için," dedi. İki başlı küçük bir karides yığını, kalamara benzeyen bir şey, balık gözbebekleri ve sapsarı bir top yığını geçti. Ne olduğunu bilmeme gerek yoktu.

Bir sonraki bölümde, çoğunlukla parçalar halinde ve uzun metal çiviler üzerinde çiğ et vardı. Yine de birkaç hoş tepside hâlâ orijinal şeklini koruyan etler bulunuyordu -unedin tehlikeli olabilirdi ama aynı zamanda bazı fae'ler için akşam yemeğiydi.

Tanıdık yiyecekler ortaya çıkınca keyfim yerine geldi ve Lexie'nin de yardımıyla, "*O kırmızı meyveye dokunma. Balıklıdır ve göl sakinleri içindir*" demesiyle tabağımı çeşitli yiyeceklerle doldurmayı başardım.

Bir bölüm daha geçerken Lexie, "Ona da dokunma," diye fısıldadı.

Köpek büyüklüğünde bir akrebe benzeyen şeyin kocaman kısıkaçlarına baktım. "Evet, bunun bariz bir şey olduğuna eminim," dedim ürpermeye çalışarak.

Lexie omuz silkti. "Bazen sağduyunuz sizi yakalamadan önce merakınız sizi tehlikeye atar. Bu bir *tretle* ve iğnesi sizi üç saniye içinde öldürür."

"Merakım sağduyumun önüne geçiyor da ne demek?" Gözlerimi ona dikerken tabağımı yaklaştırarak sordum.

Lexie başını sallamadan önce gözlerini kırpmadan bana baktı. "Yani, ilk olarak, o gece kütüphaneye bensiz giderken aklından ne geçiyordu? Bunu neden yaptın ki? Özellikle de durup dururken seni çağıran tuhaf bir erkek sesine karşılık olarak."

O anda iki şeyin farkına vardım. Birincisi, yalan söylediği için Lexie'ye o kadar kızmıştım ki, onun da bana kızgın olduğunu bilmeme fırsat vermemiştim - haklısın, sarhoş bir şekilde kütüphaneye tek başıma gitmek pek de iyi bir zamanım değildi.

İkincisi, Lexie Fae iken Drager neden *beni* aramıştı? nce onu kontrol etmek daha mantıklı olmaz mıydı?

"Drager o gece neden seni değil de beni aradı?" Sormaya karar verdim.

Açık bfeyle işimiz bitmişti, bu yüzden beni bir masa bulmam için odanın arkasına doğru götürdü.

"Telefonumun şarjı bitmişti," dedi. "Sanırım ilk temas noktamızın siz olması kötü bir zamanlamaydı."

Bu mantıklıydı ve Drager o gece beni hedef almadığı için rahatlamıştım. Yine de *yanlış yer yanlış zamandı*.

İkimiz de köşedeki küçük masada otururken, Lexie odayı görebilmek için sırtını duvara yaslamıştı, "Sensiz kaçtığım en iyi saatim değildi," diye itiraf ettim. "Kokteylleri suçlamak istiyorum ama Drager'ın sesinin de bununla çok ilgisi var."

"Sesi mi?" Lexie bana doğru bakarken burnunu kırıştırdı. "Sesinin bununla ne alakası var?"

Biraz ekmek alıp bir ısırık aldım, midemde yemek ihtiyaı vardı. "Sesi içime işledi ve dışarı çıkmıyordu," diye itiraf ettim, kulağa geldiği kadar çılgınca olduğunu biliyordum. "Ama kütüphaneye gitmekteki ana motivasyonum kovulmadığımızdan emin olmaktı. Bir kitabın iadesini berbat etmediğimden emindim ve bunu kanıtlamaya kararlıyım."

Lexie önündeki dokunulmamış tabağıyla beni dikkatle izlemeye devam etti. "Drager'ın enerjisi seni oraya çekti ve bu konuda kızgın olmasam da nedenini gerçekten bilmek istiyorum. Neden aranızda bir bağlantı var? Başka herhangi bir

Fae yaratıklarının arasına karışan bir insanı öldürebilirdi."

Tabağımdaki bir sonraki yemeğe geçerken, "Hiçbir açıklamam yok," dedim. "Her şey çılgın bir yolculuktu ve ben bunların hiçbirini açıklayamıyorum."

İlk telefon görüşmesinden sekse ve şu anda bir fae akademisinde, sadece fantastik hikayelerde okuyabileceğim yaratıklarla çevrili kahvaltı yapıyor olmam gerçeğine kadar.

"Drager'ın sana olan tuhaf takıntısı beni endişelendiriyor." Lexie sonunda biraz meyve aldı. "Dikkatli olmalısın Morgan. Hislerin sana ne söylerse söylesin, ona körü körüne güvenme."

Uyarısı beni rahatsız etti ama söylediklerini inkâr edemezdim. "Burada güvendiğim tek kişi sensin," diye cevap verdim sessizce. "Her zaman."

Bu onu yeterince tatmin etti ve yemeye odaklandı, ben de aynısını yaptım. Bugün hayatta kalmak için enerjiye ihtiyacımız olacağına şüphe yoktu. Etrafımızdaki masalar doldukça daha az mahremiyetimiz olduğunun farkında olarak bir daha konuşmadık.

Biz gitmek için sandalyelerimizi geri itene kadar öğrenciler bizi yalnız bıraktı. Ayağa kalktığımızda dört kişilik bir grup masamızın etrafını sardı. Lexie'nin eli görünmez silahının kabzasına dolandı ve ben de ona daha yakın olmak için hareket ettim.

Dörtlünün en küçüğü iki elini de havaya kaldırdı. "Size zarar vermek için burada değiliz," dedi çabucak. "Arkadaş olmak istiyoruz." Beline kadar inen beyaz-sarı saçları, buz mavisi gözleri ve Dünya'nın güneşinde iki dakika kaldıktan sonra yanacak türden soluk teniyle soylu bir fae idi. Kulakları sivriydi ve kesici dişlerinin etrafında bir an dişlerini gördüğümü sandım.

"Arkadaş mı?" Lexie, duruşu saldırı modunda kalarak, "Arkadaşlar mı?" dedi. "Kendini açıkla. Belli ki Emerelso klanındasınız ve kardeşlerinizin müttefiklere bu kadar muhtaç olduğunu hatırlamıyorum."

Sarışın başıyla soyunu onayladı ve *muhtaç* yorumundan rahatsız olmuş gibi görünmedi. "Ben Greta Emerelso ve klanımdan akademiye Denille Adası'ndan katılan en son kişiyim. Genelde yeni müttefikler aramayız ama bu benzersiz bir durum." Gayet gerçekçi konuştu. "Düşmüşlerden biriyle bir bağlantın var ve hepimizin istediği de bu. Lord Drager'ın uyarısına rağmen burada müttefiklere ihtiyacınız olacak. Bu sağlam bir teklif."

Lexie ona sertçe baktı. "Lord Drager senin tanrın değil."

Greta omuz silkti. "Fark etmez. Birinin yanında olmak hepsinin yanında olmak demek, özellikle de onlar akademideyken. Ayrıca sürekli klan savaşlarına da katılmıyorum. Güçlü klanlar tüm topraklarda güçlerini birleştirmeli. Bir gün hepimizden daha güçlü bir düşman olacak ve Risest'in Doğu Diyarının beş bölünmüş topraktan daha fazlası olması gerekecek."

Teklifi Lexie'nin ilgisini çekti; düşünürken bunu anlayabiliyordum.

Greta'nın arkadaşları, çilek sarısı bir kadın -satır- ve iki esmer erkek -ırkları bilinmiyordu ama iriydiler ve iki gözlü olmalarına rağmen geniş trollere benziyorlardı- konuşmadılar. Hepsinin Emerelsos olup olmadığını merak ettim.

Lexie görünmez silahını kavrayışını gevşetti ve çevredeki hiç kimse irkilmedi. "Teklifinizi ciddi olarak değerlendireceğiz," dedi onlara.

Greta bir kez başını salladı. "Cevabınızı bekleyeceğiz."

Satır ve oğlanlardan biraz daha küçük olanı da başını salladı ama diğer erkeğin bakışları bana kilitlenmişti ve koyu gri gözleri sertti. Tereddütsüz. Ne düşündüğünü gerçekten bilmek istemiyordum ama tahmin etmem gerekirse, bunun müttefikim olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Korunmaya ihtiyacım olan kişiye benziyordu.

Dördü de gitti ve ben bir kez daha özgürce nefes alabildim. Lexie'nin tavrı sakinliğini koruyordu ve ben de yüz ifademde kafamı dolduran tek bir endişeyi bile belli etmemeye çalışıyordum. Dikkatler üzerimizdeydi; herkes bu konuşmayı dinliyordu ve odadan çıkar çıkmaz sohbetin ana konusu olacağımıza hiç şüphe yoktu.

Sonunda yemek odasından çıktığımızda Lexie, "Hadi," diye mırıldandı. "Rolta'yı bulalım."

Ayak uydurmak için yarı koşmam gereken hızlı bir tempoyla yola koyuldu ve sormak istediğim tüm sorular beklemek zorunda kalacaktı, çünkü açıkça sohbet edecek havada değildi. Yaklaşık iki dakika içinde ana giriş holüne ulaştık.

"Siktir... ing...." Nefesimi içime çektim. "...kahretsin, Lex. Yavaş... arkadaşların için yavaşla."

Sonunda bir gülümseme onun metanetini kırdı. "Üzgünüm, Morgs. Savaşçı moduna girdim ve bir görevdeydim."

Görev kelimesi hafif kalırdı. "Her şey yolunda," dedim, biraz daha rahat nefes alarak. "Kardiyoyu kullanabilirim."

Elini sağ pazuma bastırdı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Muhtemelen bizi öldürtecek şüpheli müttefiklere ihtiyacımız yok. Biz

Kimseye güvenmiyoruz ve bu bizi hayatta tutuyor."

Hâlâ nefes nefese, hızla başımı salladım. "Burada yüzde yüz senin izinden gidiyorum. Risest hakkında bildiğim tek şey bir Dunedin'i sevmemek."

Ya da şekil değiştiren bir tanrı.

Açıkcası, bu kurallardan sadece birine uymakta başarılı olmuştum.

Lexie gülmek istedi ama endişesi onu alt etti. "Emerelso klanı Lord Zahak'ın topraklarındaki en güçlü klanlardan biridir. Işık Getirenlere benzerler, savaşçılar ve enerji manipülatörleriyle doludurlar. Gittikleri her yerde saygı ve korku uyandırırılar."

"Klanınız Ocheran'da böyle mi?" Ben sordum. "Güçlü ve saygı duyulan?"

Omuz silkti. "Biz onların Ocheran'daki muadilleriyiz, evet, bu yüzden teklifine biraz şüpheyle yaklaşısam da tamamen şok olmadım. Her iki taraf için de olumlu yanları var. Onların ittifakıyla çok daha güçlü olacağız ve onlar da bir tanrıya doğrudan ulaşabilecekler."

Yapacağı tüm iyilikler için. Drager benim evcil hayvanım değildi; onu ziyaret etmesi için öylece teslim edemezdim. "Trol çocuklardan birinin bana nasıl baktığını gördün mü?" Aklımda o karanlık bakışla sordum. "İnsanlardan hoşlandığını sanmıyorum ve bu sorun yaratabilir. Bilirsin, benim insanlığımla ilgili."

Lexie'nin ifadesi bir kez daha sertleşmişti. "Onlar golem."

Bu yeni efsanevi yaratığın tanımını bulmak için beynimi zorlamam birkaç saniyemi aldı. "Golemler... kilden yapılmış hizmetkarlar gibi mi?"

Lexie gururlu bir gülümsemeyle parladı. "Efsane buradan geliyor, evet, ama onlar gerektiğinde derilerini sertleştirebilen, onlara çok güçlü bir savunma mekanizması veren etten kemikten varlıklar. Düşmüşlerin dışında, tam güçlüyken golem derisini delebilecek hiçbir şey duymadım."

"Onlar itaatkâr hizmetkârlar mı?" Efsaneler zihnimde birbirine karışmaya başlamıştı ve yanlış bir bilgiye sahip olup olmadığımı merak ediyordum.

Lexie başını salladı. "Hayır. Kendi kararlarını kendileri verirler ama sana bağlanırlarsa bu koparılamaz bir bağ olur. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ. Doğdukları toprak kadar güçlü."

Başımı sallayarak tüm bu yeni bilgileri kafamda toparlamaya çalıştım. "Eğer hayatta kalırsam, bununla ilgili hikâyeler yazacağım. Umarım bunu biliyorsundur."

Lexie gözlerini devirerek bana baktı. "Hayatta kalıyorsun. Pazarlığa açık değil."

ile o Açıklama, benzer içinne Drager vardı teslim edildi
Bu sabah ofisin kapısını açtı ve beni içeri buyur etti.
Ders programımı alma vakti gelmişti.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Celeste masasının arkasındaydı, saçları keskin yüz hatlarından geriye doğru kaymıştı ve bizi orada bulmak için başını kaldırdığında sahte bir gülümseme takındı. "Rolta sizi bekliyor," diyerek bizi yan odaya geçirdi.

Kıbarca gülümsedim, bir yandan da onunla asla yalnız kalmamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum. Nefret gözlerinin derinliklerinde yanıyordu; hiçbir profesyonellik bunu gizleyemezdi.

Rolta tüy uçlu kalemıyla büyük bir deftere bir şeyler yazıyordu ve biz içeri girdiğimizde başını kaldırıp baktı. "Oh, harika," dedi çabucak. "İnsanın programını ayarladım."

Lexie kısaca "Adı Morgan," dedi ama açıkçası bu noktada umurunda bile değildi. Sadece Drager'ın *insan kelimesini* nefretle kullanması beni rahatsız etmişti.

Rolta onu görmezden geldi. "Dört özel dersimiz ve diğer fae'leri gözlemlemek Risest hakkındaki bilgisine yardımcı olabileceği için genel öğrencilere katılabileceği bir ortak dersimiz var. Ve bugünün sonunda özel bir isteği var."

Lexie başını salladı ve programımın yazılı olduğu ağır parşömeni almak için uzandı. Rolta tekrar defterine yazmaya devam etti ve ben de bunu görevden alındığımız şeklinde algıladım.

"Haydi, Morgs," dedi Lexie yavaşça, parşömene odaklanmıştı, sonra başını kaldırıp gülümsedi. "İlk ders on dakika içinde başlıyor."

"İlk ders ne?" Çıkarken Celeste'ye göz ucuyla bile bakmadan sordum.

"Düşmüşlerin ve Perilerin Tarihi," dedi gözleri parlayarak. "Bu iyi bir tane olacak."

"Bu özel derslerden biri mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Evet. Bu seviyedeki çoğu fae hikayelerini tamamen güncellemiş durumda."

"Başka hangi derslerim var?"

Parşömeni kaldırdı ve okudu. "Biri saldırı, diğeri savunma olmak üzere iki özel dövüş dersiniz var. Silah ve diğerk teknikleri kullanacaklar."

Bunu düşünmek bile vücudumu acıtiyordu ama aynı zamanda bu derslere katılmayı diğerklerinden daha çok istiyordum.

"Peri Yaratıkları ve Irkları Gerçekleri ve Efsaneleri için özel bir dersiniz var."

İçimden bir homurtu kaçtı. "Efsane... tamam. Efsanevi bir dünyada bile efsane olduğunu görmek güzel."

Lexie devam etti. "Enerji manipölasyonu üzerine ortak bir dersiniz var. Bu tamamen gözleme dayalı bir ders olacak ama güçlü ve zayıf yönlerimizi görmenizi sağlayacak. Her klan ve bu klanların içindeki her ırk farklıdır. Elbette akademideki öğrencileri tanımıyorum ama genellikle beş diyar ve çeşitli ırklar arasında iyi bir karışım olur."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedim sırtarak. "Peki şu son özel istek dersi nedir?"

Lexie tekrar baktı. "Doğru, tamam. Görünüşe göre son dersin *Düşmüşlerle...*"

İkimiz de durup parşömene bakarken son sözler fısıltıyla söylendi.

"Az önce Düşmüşlerle mi dedin?" Boğazımdaki yumruyu törpülemeyi başardım. Sesim daha da yükseldi. "Neden? Cidden ne? Neden onlarla bir sınıfım olsun ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes aldı. "Bu Drager'ın fikri olmalı ve tahmin etmem gerekirse, hırsızla ilgili tartışmalarıyla ilgili olacak. Ya da belki tamamen yanıliyorumdur ve insanlarla ilgilidir. Hiçbir fikrim yok. Ama yakında öğreneceğiz."

Bir düzine metre uzaktayken beşinin enerjisi neredeyse ayaklarımı yerden kesmeye yetmişti. Bu kadar yakın bir sınıfta nasıl hayatta kalabilirdim?

Ayrıca onlardan birinin kafamın içinde konuşması gibi küçük bir mesele de vardı. Drager'ın şoku bana bunun o olmadığını ve kardeşlerinden herhangi birinin bunu yapabileceğine inanmadığını söyledi ama ben sesi duymuştum. Tabii beş ateşli tanrının varlığı geçici olarak halüsinasyon görmeme neden olmadıysa.

Daha garip şeyler olmuştu. Şimdiden. Benim başıma. Sadece bu hafta.

"O programda öğle yemeği de var mı?" diye sordum Lexie'ye, normale odaklanabilmek için çaresizce. "Rolta muhtemelen Fae'den daha fazla yemeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordur."

Parşömenin yana düşmesine izin verdi ve boştaki eliyle kolumu tutarak beni ilk dersime doğru çekti. "İyi olacaksın," dedi. "Hiçbirinin seni açlıktan öldürmesine izin vermeyeceğim."

"Çok komik," diye mırıldandım, Düşmüşlerin ve Perilerin Tarihi'ne geç kalmamak için daha hızlı hareket etme taleplerine boyun eğdim.

Ana katta, sınıflardan oluşan çok uzun bir koridorun sonunda küçük bir odaya girdik. Koridor kendi derslerine giden Fae'lerle doluydu ve yeni tarih odama girdiğimizde Lexie kapıyı arkamızdan kapatmadan önce meraklı yüzlere bir an göz attım.

İçerisi, büyük beyaz bir duvara bakan masa ve sandalyelerin bulunduğu sıradan sınıflardan biriydi. Duvarlarda başka hiçbir şey yoktu, bu da mekâna tamamen sıradan bir görünüm veriyordu. "Düşmüşlerin ve Perilerin Tarihi'ne hoş geldiniz," dedi çok tiz bir ses ve kendimi durduramadan irkildim.

Odada başka birine dair belirgin bir işaret olmadığı için yalnız olduğumuzu düşünmüştüm ama belli ki bir şeyleri gözden kaçırmışım. Öğretmen gibi.

Odanın köşesinden bir gölge sızdı ve ben aval aval baktım, tutarlı düşünceler oluşturabilseydim utanacağım bir hareketti bu.

Lexie beni masa ve sandalyelerden birine doğru iterek, "Otur," diye emretti. Bu sırada gölge odanın önüne doğru sürükleniyordu.

Lexie yanıma oturarak, "Bu Profesör Malin," diye devam etti. "Kendisi Denille Adası'ndaki Kabus Diyarı'ndan gelen bir hayalet gezgini. Bu onun formlarından biri."

Şekli gölge ve sisten ibaretti ve ara sıra bir insansının karanlık şekline dönüşüyor, sonra da sürüklenip tekrar bir gölge karmaşasına dönüşüyordu.

"Daha bedensel bir formu var mı?" Sessizce sordum. "Nereye bakacağımı bilmiyorum."

Profesör Malin sadece köpeklerin duyabileceği tiz ıslıklardan birine benzeyen bir kahkaha attı. Ve bu durumda köpek olan bendim, kahkahası yüzünden güçsüz düşmüştüm. Ağlamamayı ve kulaklarımı tutmamayı başardım, ama sadece birazcık.

"Ona alışacaksın," dedi Lexie bana. "Çok eski ve bilgili biri. Tarihimiz için mükemmel bir öğretmen."

Kaba davrandığının farkında olarak, büyüleyici ve ürkütücü profesöre aval aval bakmayı bıraktım ve burada bulunma nedenime odaklandım. Düşmüşler ve hükmettikleri fae'ler hakkında bir şeyler öğrenmek.

"Bundan birkaç yüzyıl öncesinden başlamazsak Düşmüşleri öğrenmenin bir anlamı yok," dedi profesör, gölgeli formu beyaz duvarın yanına sürüklenirken. Bu kez beyazın üzerinde görüntüler belirirken nefesimi tutma şansım yoktu.

Etrafında okyanuslar olan büyük bir kara parçasını gösteren bir haritaydı.

Profesör Malin, "Burası Düşüşten önceki Risest'in Doğu Diyarı," dedi, sesi artık daha az sarsıcıydı. "Gördüğünüz gibi, bölünmüş topraklar yok ve klanlar ve ırklar kendi bölgelerine dağılmış durumdalar."

Küçük yazılar ve resimler belirdi: *Siren'in İni, nüfusu sekiz bin, Banshee Koyu, nüfusu yirmi beş bin* ve bu şekilde devam eden çok sayıda fae ırkı.

"Eskiden kendi ırk bölgelerimizde yaşadık," diye devam etti profesör. "Ve hepimiz daha fazla toprak ve kaynak için birbirimizle savaşırdık. Çoğunlukla seçkin ırklar böyle kana susamış oldukları için. Fae'ler her zaman bir egemenlik savaşı içinde var oldular ve çok az barış vardı."

"Tüm ırklar için yeterli yerimiz yoktu," diye ekledi Lexie. "Çünkü Denille Adası'nın büyük bir bölümü kâbuslar tarafından işgal edilmişti ve topraklarını hiç paylaşmıyorlardı."

Profesör Malin başını salladı. "Doğru. Kâbuslar Siperi diyarımızın tam ortasındaydı ve çok yaklaşan herkes yok oluyordu. Ölümleri acımasızdı ve bu da bu toprakların geri kalanının kalan topraklar için savaşmasını sağladı."

Dünyanın ortasında derin ve karanlık bir çukur belirdi ve onunla birlikte içime korku damlaları girdi. "Kabuslar Âlemi'nden misin?" Profesöre sessizce sordum. "Hendekte mi yaşadınız?" Acımasız ölümleri bu şekilde mi biliyordu, çünkü bunu bilen başka bir fae muhtemelen bu yollarla ölmüştü.

"Öyleydim ve geçmişimde olduğum akılsız yaratıktan geriye kalan dağınık anılar, bu kabus fae için kabuslara neden olan şeydir."

"Risest'te bundan önce hiç huzur var mıydı?"

Lexie önce cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama Profesör Malin ona fırsat vermedi. "Doğu Diyarı'nda değil, ama görünüşe göre

Batımızdaki küçük topraklar daha huzurlu ve müreffeh. Bizden daha üstünler."

Lexie, "Düşene kadar," diye ekledi ve puslu gölge başını sallıyormuş gibi aşağı yukarı sallandı.

Harita beyaz duvarlardan silindi, sonra yeniden ortaya çıktı ve bu sefer noktalı çizgilerle işaretlenmiş beş farklı bölge vardı. Beşinin de ortasında orta büyüklükte bir akademi bölgesi vardı, tam da geçen sefer hendeğin en büyük çukurunun olduğu yerde. Beş bölge de etiketlenmişti ve ilk kez topraklara doğru düzgün bir genel bakış elde etmiştim. Artık Drager'ın bölgesinin tam olarak nerede olduğunu ve Düşenler'in toprakları arasındaki boyut farklarını görebiliyordum. Drager'ın kütüphanesine yapılan sızmanın arkasında kardeşlerinin olabileceğine inanmasına neden olan da bu büyüklük farkıydı.

Ocheran sağ üst köşedeydi, iki tarafı okyanusla çevriliydi ve diğer ikisi akademi ve diğer topraklarla sınırlıydı. Sol alt taraf *Lastoa Kraterleri* olarak etiketlenmişti, buranın Tylan'ın, yani kırmızı ejderhanın bölgesi olduğunu hatırlıyordum. Haritadaki noktalardan seyrek ve kayalık görünüyordu, Drager'inki ise daha gür ve yeşildi. Dün ormanın bir bölümünden geçtiğim için bu gerçeği zaten biliyordum.

Sol üst köşede *Verden Denizi vardı* ve neredeyse tamamen okyanusa gömülmüştü, toprakların en küçüğüydü ama Bahamalar gibi tasvir edilmişti. Sörfçü hisleri olan yeşil ejderha Kellan için mantıklı.

Ortada, çöller ve ormanların bir karışımı gibi görünen *Santoia'nın Vahşi* Toprakları vardı ve topraklarının genişliğine hükmeden turuncu canavar Emmen'i görebiliyordum.

Son olarak, merkeze doğru uzanan beş topraktan en büyüğü olan *Denille Adası vardı*. Zahak'ın bölgesi, hendeğin eskiden var olduğu yer. "Hendeğe ne oldu?" diye sordum. "Yani, Düşmüşler ırkları ayırmış ve hepinizi bölgelere ayırmış olsa bile, orada hâlâ bir hendek olması gerekirdi, değil mi?"

Lexie basitçe, "O doldurdu," dedi.

Sandalyemde dönerek ona göz kırptım. "Tek başına mı?"

Profesör Malin'in gölgesi tekrar şakladı. "Ah evet. Zahak tüm elementleri kontrol etmesi bakımından eşsizdir ve gücü kullanılmayan bir kaynaktır. Düşenler düşmeden önce kim olduklarını bilmiyor olabilirler ama enerjilerine dayanarak benim teorilerim var."

Daha dik oturarak gölgeye doğru baktım ve onun bu teorileri anlatmak üzere olduğunu umdum. Ne de olsa bu, Düşmüşler hakkında bilgi edinmek için bir dersti ve şu anda yaratıklara olan hayranlığım zirveye ulaşmıştı.

Devam et, öğret. Bana her şeyi anlat.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"Düşmüşler dünyamızda yaklaşık iki yüz yetmiş yıl önce ortaya çıktılar," diye başladı Profesör Malin. "Aşağı yukarı birkaç on yıl."

"Hatırlat da cilt bakım rutinlerini öğreneyim," diye nefes aldım ve bu erkeksi, muhteşem varlıkları neredeyse üç yüz yaşında hayal etmeye çalıştım.

"Doğu Diyarı'nın sadece birkaç bölgesini etkileyen soğuk mevsimin ortasıydı," diye devam etti insanlığımı görmezden gelerek. "Hatırlıyorum çünkü karaya ayak bastıkları anda her şey durdu. Savaşımız, siperdeki acı ve kafamın içindeki bitmek bilmeyen çılgınlıklar. Her şey sessizleşti ve uzun hayatımda ilk kez net düşünebildim."

"Orada değildim tabii ki," diye ekledi Lexie. "Ama hikayeleri duydum. Sanki zamanda bir atlamaya neden olmuşlar ve hepimiz atlamışız. Tekrar başladığımızda, her fae farklıydı."

Profesör Malin bize doğru yaklaştı, bu dünyanın mevcut haritası hala onun arkasındaydı. "Bu onların enerjisiydi. Bizim topraklarımızın ritmine o kadar yabancıydı ki, yere indiklerinde dengeyi bozdular. O zamanlar buna denge diyemezdik, çünkü savaş tarafına o kadar kaymıştık ki sarkaç orada yere değdi. Ama bu bizim mevcut dengemizdi ve bu dünyanın şimdiye kadar ihtiyaç duyduğu her şeyden daha fazla bozulmaya ihtiyacı vardı."

"Kalp ritmi bozukken kalbe gelen bir sarsıntı gibi," diye düşündüm yüksek sesle, ve gölge tekrar vurmadan önce kısa bir duraklama oldu.

"Aynen öyle. Ölmek üzere olan bir ülkeydik ve onlar bizi yeniden canlandırdı. Elbette bir anda olmadı. Bölmeleri ve fethetmeleri uzun yıllar aldı, doğru hatırlıyorsam en az yüz yıl. İlk günlerde birlikte çalıştılar ve ben hala en güçlü olduğumuz zamanın o zaman olduğuna inanıyorum. Kimse beni kabul etmiyor ya da benimle aynı fikirde değil, ama çoğu o sırada orada değildi. Bunu çok iyi hatırlıyorum ve bölünerek tekrar zayıflıyoruz."

Lexie onunla tartışmadı ve ben de gizliden gizliye başka fae'lerin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini ama Düşenler'e karşı konuşmaktan korkup korkmadıklarını merak ettim.

topraklarını yönetme biçimi. "Düşmüşler kendi bölgelerine sahip olduklarında, ırkların çoğunu böldüler," diye devam etti profesör. "Böylece hiçbir bölgede büyük klanlar kalmadı. Hepimizin kendi teorisi var-"

"Bize karşı ayaklanmanıza izin veremezdik."

Drager'ın sesiyle bir gıcırtyla durdu ve gölgeli formu kayboluyormuş gibi küçüldü, sonra tekrar tam insansı boyutuyla ortaya çıktı.

"Birlikten kuvvet doğar," diye devam etti, odaya adımını attı, tıpkı onu ilk gördüğüm gece giydiği gibi siyahlar içindeydi ve üzerinde zırh parçaları vardı. Onu daha yakından incelediğimde neden bu kadar sinirli görüldüğünü merak ettim. Bu ruh hali hiç hoşuma gitmemişti. "Klanları ayırdığımızda hepiniz zayıf düştünüz. Bu aynı zamanda savaşınızı durdurmaya da yardımcı oldu."

Hakkını vermek gerekirse Profesör Malin kendini çabuk toparladı. "Evet, devam eden teori bu. Teyit ettiğiniz için teşekkür ederiz Lord Drager." Durakladı, şüphesiz bundan sonra ne olacağını merak ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Lexie ve profesörün soluk soluğa kalmasına aldırmadan ona sordum. Ama cidden, her yerde karşıma çıkmaya devam ediyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Toplantımızdan önce seni kontrol ediyordum," dedi, gözleri karanlık kalsa da dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Etrafta kardeşlerimden birini gördün mü?"

Abartılı bir gösteriyle odanın köşelerini ve tavanını ararken başımı salladım. "Profesör Malin gibi kendilerini küçültmedikleri ya da gölgede kaybolmadıkları sürece burada değiller."

Drager'ın rahat duruşu bir anda değişti ve masamın önünde durarak üzerimde yükseldi. Oturduğum yerden bakıldığında tam anlamıyla dev gibiydi. "Bu akıllı ağız üzerinde çalışmam gerekecek," diye mırıldandı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi ve kabaca sıyırdı.

Nasıl nefes alacağımı ve belki de yutkunacağımı unuttum, çünkü eline küçük bir damla salya kaçtı. Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyordu ve ağzımı serbest bırakarak doğruldu.

"Yakında görüşürüz, küçük insan. Önce dersimiz var, sonra da randevumuz.

Unutmayın."

"Ben-" Boğazımı temizledim. "Unutmadım."

Geldiği gibi hızla gitti ve motivasyonu konusunda kafası karışan tek kişinin ben olmadığımı söyleyebilirim. Neden beni kontrol ediyordu? Özellikle de

özel bir ders sırasında. Sadece Lexie ve karanlık bir profesörün bulunduğu bir odada endişelenecek bir şey yoktu.

"Bu çok tuhaftı," dedi Lexie, gerginliği bozarak.

Profesör Malin tiz köpek kahkahalarından birini attı. "Evet. Evet. Düşmüşlerden pek sık ziyaret almayız." Enerjisinin bana doğru odaklandığını hissettim ve eğer gözleri görüyorsa beni çok yakından incelediğini hayal ettim.

Benim için de bir gizemdi, endişelenmesine gerek yoktu.

Profesör, "Zaten bugün dersiniz için zamanınız doldu," diye ekledi. "Yakında tekrar burada görüşürüz ve Doğu Diyarının ve Düşmüşlerin tarihine devam edebiliriz."

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve gölgeye gülümsedim. "Teşekkür ederim, bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Formuna bir kez daha vurdu ve ben de çıkmadan önce beceriksizce el salladım. Kapı kapandığında Lexie'ye "Vay anasını," dedim. "O bir gölge. Sanki içini görebiliyordum ve yana döndüğünde neredeyse kaybolmuş gibiydi."

Lexie kıkırdadı. "Kabus yaratıklarının bu dünyada eşi benzeri yok, orası kesin. Malin o kadar eski ki gücü bilinmeyen bir varlık ama diğerlerinin çoğu güçlerini saldırı ve korkudan alıyor. Akademinin genel nüfusu içinde daha fazla zaman geçirdiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın."

Dün Büyük Tiyatro'daki toplantı sırasında ve bu sabah yemek salonunda kâbus yaratıklarından bazılarını görmüştüm ama onlara uzun süre bakmaktan kaçınmıştım. Tek gördüğüm, dişler, pençeler ve diğer korkunç uzantılarla birlikte çok sayıda göz ve uzuvdu.

"Birkaç tanesini gördüm," dedim Lexie'ye, "ve gerçekten, insan dünyasında bir canavardan başka bir şey olarak asla geçemezler. Ama... ve bunu dürüstçe söylüyorum, beni güzel yüzleri ve aldatıcı kalpleriyle soylu fae'ler kadar korkutmuyorlar."

Greta gibi. Onun hisleri benimkilerle hiç uyuşmuyordu ve Lexie'nin ittifakı neredeyse anında reddetmiş olmasından dolayı mutluydum.

Lexie gülümsedi. "Sen, dostum, her zamanki gibi haklısın. Hendek, içine düşen herkes için ölüm anlamına gelebilirdi, ama bunun dışında, kâbus yaratıklar topraklarımızın geri kalanını kendi haline bıraktı - Doğu Diyarı'na dağılmış çeşitli ırk ve klanların aksine. Asıl ölüm ve yıkım buydu."

Düşmüşler keskin kenarlarını yumuşatmıştı ama özünde bu toprakların tamamı hâlâ savaş halindeydi. Sadece artık daha az belirgindi.

"Drager'ın böyle içeri dalması tuhaftı, değil mi?" Çekingen bir şekilde başladım.

Lexie cevap vermedi ama yüz ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. Beni kontrol etmesinin bir nedeni vardı ve kardeşlerini sorması endişe vericiydi.

Ama bunun için endişelenecek zaman yoktu, gitmem gereken dersler vardı. "Tamam, peki bir sonraki dersim ne?" Ona sordum.

Lexie'nin programa tekrar göz atmasına gerek kalmadı -on kez bakmam gerekirdi ve ben yine de sırayı unutturdum. "Peri ırkları üzerine dersin var."

Mükemmeldi. Tüm derslerin faydasız olduğundan değil ama kolumu neredeyse bir tavşana kaptırdığımı düşünürsek buna gerçekten ihtiyacım vardı. Bu sınıf çok uzun koridorun en ucundaydı ve sadece bir düzine kadar öğrencinin meraklı bakışları arasında geçebildik. Ahşap ve çelik kaplı büyük bir kapıya ulaştığımızda Lexie, "Çoğu hâlâ sınıfta," diye açıkladı. "Sizinkiler daha kısa, en azından şimdilik."

İnsan beynim ancak bu kadar çok yeni bilgi içerebildiği için bu mantıklıydı. Lexie, Peri Irklarının Gerçekleri ve Mitleri sınıfının kapısını öylece açmadı. Bunun yerine elini kapıya bastırdı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Bir süre sonra bana "Girebilirsiniz," dedi ve kapı ağırlığını taşıyamayacak kadar ağırmış gibi yavaşça açıldı.

İçerisi bir önceki sınıftan olabildiğince uzaktı. Zemin taş döşeliydi, duvarlar da taştı ve iyi aydınlatılmış alana adım attığımızda toprak kokusu geliyordu. Lexie beni engebeli zeminde uzaktaki bir binaya doğru götürürken, "Hiç şüphesiz tahmin ettiğin gibi," dedi, "bu oda daha pratik bir öğretim tarzı için kullanılıyor. Zaman zaman, üzerinde çalıştığımız yaratıklar serbestçe dolaşırlar. Kapıyı açmadan önce kontrol etmek her zaman güvenlidir. Bir tek boynuzlu atın, yüzlerce öğrencinin derse girmeye çalıştığı Ana Salon'da kargaşaya neden olduğu zamanı asla unutmayacağım."

Başını sallarken güldü ve bu anının komik mi, korkutucu mu yoksa trajik mi olduğunu anlayamadım. Duyguları net değildi ama net olan şeydu.

"Lanet olası tek boynuzlu atlarınız mı var?"

Bana tüm yan bakışlara son verecek bir yan bakış atarak başını tekrar sallamak zorunda kaldı. "Gerçekten bu yüzden aklını mı kaçıırıyorsun? Bir ejderha gördün.

Bir trol gördün. Hen, sen Calendul'u gördün ve sana söyleyeyim, o hayal ettiğinden çok daha korkunç ve mistik."

"Ama tek boynuzlu atlar," dedim saygıyla, ellerimi önümde sıkıca kavuşturarak. "Çok büyülüdürler."

Lexie'nin iç çekişi gereğinden fazlaydı. "Kendini öldürteceksin. Bu sadece bir zaman meselesi."

Bunu, tek boynuzlu atların kafamda canlandırıdığım gibi görkemli büyülü atlar olmadığı anlamına aldım. En azından beni hızlandıracak bir dersim vardı.

Büyük bir kulübeye ulaşmak için engebeli arazide tökezleyerek ilerledik. Ahşap, metal ve beton bloklardan yapılmıştı, bu odadaki diğer her şey gibi rustikti. Çiftlik hayvanlarının kokusu burada daha da güçlüydü.

Lexie etrafına bakınarak, "Profesör Druin birazdan dışarıda olur," dedi. "Bu kulübede yaşıyor, yani her zaman buralarda."

Bir saniye sonra, bu odanın girişindeki gibi ağır bir yapı olan ön kapı açıldı. İçten içe, dev gibi bir adamın çıkmasını bekliyordum, bu odaya getirdiği yaratıklarla başa çıkabilecek, çok kaslı, açık hava tipi bir adam.

Yarı yarıya haklıydım.

İlk olarak Profesör Druin'in kafası ortaya çıktı ve insansı bir görüntüsü vardı, ardından vücudu geldi ki bu da insan değildi. Hem de hiç.

"Centaur," diye nefes aldım.

Lexie'nin başını sağduyulu bir şekilde sallamasının ardından çenemi kapattım ve dört bacağıyla ön kapısından birkaç adım öteye ustalıkla ilerleyen profesöre baktım. Baş ve vücudunun üst kısmı bir insandan daha fazla saçla kaplıydı, alt kısmı da aynı koyu renkteydi. Yüzü çoğunlukla temizdi, sadece boynunda ve çenesinde dağınık saçlar vardı. Teni açık sarı, gözleri çok koyu ve bir at gibi biraz şişkin, dudakları ise neredeyse yok gibiydi. Önümüzde durduğunda Lexie'ye genişçe gülümsedi. "En sevdiğim öğrencim geri döndü," dedi gürültülü bir sesle. "Beni her zaman diken üstünde tutuyorsun, Lexical."

Kıkırdadı ve ona sarılmak için eğildi. Adam kendisinden iki baş kadar yukarıda duruyordu, bu yüzden kollarını atın alt yarısıyla birleşen beline dolamayı başardı. Burada koyu kahverengi bir kürkü, dört bacağı vardı ve kuyruğu da dahil olmak üzere geri kalanı bir atın sırtı şeklindeydi.

Ders daha başlamamıştı ama ben şimdiden bir eğitim almaya başlamıştım.

Profesör Druin geri çekildiğinde tüm dikkatini bana verdi, ürkütücü gözleriyle beni yakından inceledi. "Ve sen de yeni öğrencim Morgan Starrer olmalısın."

İçimden reverans yapma isteği geldi ama buna karşı koydum. İhtiyacım olan son şey daha fazla beceriksiz bir insan aptalı gibi görünmektir. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," dedim sonunda, sadece yüzde altmış beceriksizce.

"Benim için bir zevk. Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz olduğunu hissediyorum. Dünya alemindeki meslektaşlarımı her zaman merak etmişimdir."

Benzerleri...? "Atlar mı?" Bu tek kelimeyle onu gücendirmediyimi umarak usulca söyledim.

Tekrar gülümsedi ve insan dünyasındaki hayvanlarda sevimli olan dudaksız gülümsemeler onda o kadar sevimli değildi. Neredeyse korkutucuydu ama tepki vermemeyi başardım.

"Atlar," diye kabul etti. "Burada onlardan yok ve insan dünyasındaki rolleri hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Kahretsin. Söyleyeceklerim muhtemelen hoşuna gitmeyecekti ama ona gerçeği söyleyecektim.

Umarım ben atılmadan önce ilk dersi atlatmışsındır.
Dışarı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Profesör Druin bizi kulübesinin arka tarafına götürdü ve diğer tarafta bir arena vardı. Çitlerle çevrili bir alandı, zemini gevşek topraktı ve bir tarafında oturma yerleri vardı.

"Lütfen oturun," dedi ve elini sallayarak arenanın zemininden yukarı doğru teraslanan taş koltuk sıralarına doğru ilerledi. Lexie ve ben oturduğumuzda, o arenada kaldı ve bize baktı. "Normalde bu derste her seferinde bir yaratığa ya da ırka odaklanırsınız. Ama iki yıl boyunca burada değilsiniz ve bu sizin Doğu Diyarları'ndaki geleceğiniz için değil. Bunu göz önünde bulundurarak, dersimi hızlandırıyorum. Önce en tehlikeli yaratıklara odaklanacağım, karşılaşacağınız ırklara kısaca değineceğim ve her biri için size bir veya iki ipucu vereceğim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor," diye cevap verdim.

"Mükemmel," diye devam etti. "O halde başlayalım."

Profesör Druin'le geçirdiğim sonraki birkaç saat çok yoğundu. Bana hızlandırılmış bir kurs verdiğini söylerken şaka yapmıyordu ve Lexie'den takip etmek için bir kalem ve kağıt istememe rağmen, kafam hala öğrendiğim her şeyle dönüyordu.

Dağınık bir şekilde yazarken, en az yirmi yaratık hakkında notlar almayı başarmıştım:

Yonterler: Yırtıcı kuşlar. Beş soylu fae'yi alt edebilecek kadar güçlüler. Yalnızdırlar ama yoğun aile bağları vardır, sadakatleri asla kırılmaz. Gagaları en güçlü maddeler hariç her şeyi delip geçebilir ve et yerler.

Tanrılara şükürler olsun ki Cal, Lexie'nin tarafını tutmuş ve onu bir arkadaş olarak görmüştü, çünkü gerçekten dehşet vericiydi.

Ben de öğrenmiştim: *Dunedinler, yerde yaşayan leş yiyiciler. Karada hızla hareket edebiliyorlar. Klanlarıyla birlikte yuvalarda yaşarlar. Ortalama olarak, her klanın birkaç bin üyesi vardır ve fae yiyen varlık*

Zamanının çoğunu avlanarak geçirir. Zayıfları çağıran enerji dalgalarıyla şüphelenmeyenleri kendine çeker.

Görünüşe göre tavşanı sevmemem büyük bir olumluluktü. Cal'dan yayılan korku *Dunedin'in çağrısını* maskeleymiş olmalıydı, çünkü ona doğru hareket etmek için bir çekim hissetmemiştim.

Ayrıca gerçekten dev bir orman kedisine benzeyen kılıç ve orman kedisi olmayan konkorslar hakkında daha fazla şey öğrenmiştim. Eğer şu anki hayvan listem bir şey ifade ediyorsa, burada korkulacak daha çok şey vardı - gerçi profesör beni ilk olarak neyin öldürebileceğine odaklandığını söylemişti, bu yüzden çarpık bir listeydi.

Odadan çıkarken Lexie'ye, "Kâbuslarıma eklenecek ne çok yeni korku var," diye mırıldandım, ağır kapılar kapanır kapanmaz hayvan kokusu kayboldu. "Okyanusta *lochen*, göklerde *presfn* ve yerin altında lanet olası *dunedinler* ile *klagour motemlerimiz* var. Ben Avustralyalı değilim kızım. Beni bir düşüncede öldürebilecek düzinelerce yaratığın arasında yaşama deneyimim yok."

Lexie'nin kahkahası alçak ve rahattı ve bunun, bu fae katillerinin çoğuyla karşılaşma olasılığımın düşük olduğu anlamına geldiğini umdum. "Güvende olacaksın. Birincisi, benimlesin ve hiçbir tavşanın seni yemesine izin vermeyeceğim ve ikincisi, çoğu zaman yapman gereken tek şey kaçınmaktır. Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, yaratıkların sizi ele geçirmeden önce ilk önce sizi çekmeleri gereken bir model var. Bu bizim yöntemimiz. Eğer direnebilirseniz, güvende olursunuz."

Direnme konusundaki geçmişim pek parlak değildi ama Drager gerçek bir fae yaratığı değildi. Yabancı bir gezegenden, gökyüzünden ya da her neyse ondan geliyordu. Ve dokunmadan önce izin beklemediği de kesindi.

"Sırada ne var peki?" diye sordum. Koridora geri dönmüştük ve beynim yorulmuş olsa da, tüm bu yeni bilgilerle uğulduyordum.

"Hepimizin korkması gereken bir yaratığa dönüşmeden önce seni besleyeceğiz," dedi Lexie, gözleri bana gülerken bile ifadesini nötr tutmayı başarak. "Sonra da öğleden sonra dövüş eğitimi alacaksın."

Koridor şimdi daha kalabalıktı ve Lexie yemek salonuna giden yol boyunca bir eli sağ omzunun üzerinde yürüdü. Kimisi meraklı, kimisi düpedüz nefret dolu bakışlar dışında herhangi bir sorun yaşamadık ve Greta'nın, kendisiyle yapılacak bir ittifakın ne kadar sorunsuz olabileceğinin bir göstergesi olarak onları şimdilik bizden uzak tutup tutmadığını merak ettim.

Ya da belki Lexie'nin varlığıydı.

Aldığı bakışlar farklıydı, saygı ve hürmetle doluydu... sağlıklı bir korku dozuyla birlikte. Hem soyadı hem de kendi başarıları sayesinde burada iyi tanınıyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda aniden, "Bu beni şaşırtıyor, biliyor musun?" dedim.

Bana bakmadı, etrafımızdaki diğer her şeye odaklanmıştı. "Seni şaşırtan ne?" dedi, dikkati dağılmıştı ama yine de dinliyordu.

"Benimle birlikte kitap raflarında çalışmaktan çok memnun görünüyordun. Bunu yıllarca yaptık ve huzursuz olduğuna ya da tüm bunların seni başka bir yerde beklediğine dair hiçbir belirti görmedim."

Şimdi tüm dikkati bende idi; şok olmuş bir halde hızla gözlerini kırıştırdı. "Morgs, ciddi misin sen?"

Hızla göz kırpması sırasında bende idi. "Evet, tabii ki öyleyim. Burada hem soyadınızdan hem de kendi başarılarınızdan dolayı saygı ve güç sahibi bir konumda olduğunuz açık. Orada, gün ışığını ya da diğer insanları neredeyse hiç görmeyen asgari ücretli işçilerdik. Her hafta verdiğimiz en önemli karar Cuma akşamı hangi bara gideceğimizdi. Bu sıradan bir hayat, biliyorsunuz."

Bana şiddetle sarıldı ve neredeyse merdivenlerden düşüyordum. "Morgan Starrer, seni sarsabilirim." Kolları sıkılaştı ve ben de ona sarıldım, bu rahatlığa tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı. Uzaklaştığında bakışlarımla buluştu. "Seninle Dünya'da, Dragerfield'da geçirdiğim zamanlar hayatımın en güzel yıllarıydı. Kesinlikle en iyisiydi. Bana sıcaklığını, aileni ve koşulsuz sevgini gösterdin ve ben hiç sıkılmadım ya da tatmin olmadım. Söz veriyorum. Oturma odamıza yayıldığımız, kitaplara gömüldüğümüz, pizza yediğimiz ve şarap içtiğimiz günlere geri dönmek için her şeyimi verirdim. Bunlar her zaman yanımda taşıyacağım temel anılar."

Gözlerimden yaşlar boşandı ve bu akışı durdurma şansım yoktu. "Benimki de," diye boğuk bir ses çıkardım.

Ona tekrar sarıldım ve Lexie hayatımda olduğu için -*Drager'a* değil- *var* olan tanrılara şükrettim. Son zamanlardaki sorunlarımıza rağmen, arkadaşlığımızın özü aynı kalmıştı. Her zamanki gibi güçlü.

"Hadi, Morgs. Biraz yemek yiyelim," dedi sonunda.

Başımı salladım, o merdivenlerden yukarı çıkarken yüzümü sildim ve ben de onu takip ettim.

Onu.

Öğle yemeği kahvaltıya çok benziyordu, ancak çok daha az sayıda öğrenci vardı.

oda. Lexie etrafına bakınırken, "Çoğu fae günde bir kez yemek yer," dedi.

"Ama ben birden fazla öğün yemeye bayılıyorum, size söyleyeyim."

Tabağını sanki bütün hafta boyunca yiyeceği tek yemekmiş gibi silip süpürerek bunu kanıtladı. Bir lokma ekmeğin etrafında "Aynen," diyebildim. "Yine de ikinci kahvaltı benim favorim."

Lexie homurdanarak bana biraz ekmek püskürttü ve sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Kahretsin, özür dilerim. Sadece bir randevuya gittiğin ve ona ikinci kahvaltıyı sorduğun zamanı hatırlıyordum ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikri olmayınca eşyalarını toplayıp gitmiştin."

Benden daha fazla kahkaha döküldü. "Katı sınırlarım var, tamam mı? Bu da onlardan biri."

"Aynı fikirde değilim," dedi omuz silkerek.

Yemekten sonra Lexie beni tekrar aşağıya indirdi ve ana salona girdiğimizde dün yürüdüğümüz yoldan devam ederek binanın dışına, kadifemsi çimlerin üzerine çıktık. "Sınıfın dışında mı?" Nereye gidebileceğimize dair etrafıma bakınarak sordum.

"Evet. İlk işimiz engelli parkur, böylece yeteneklerinizi değerlendirebiliriz."

"Az önce ne dedin sen?" Nefes nefese kaldım, bir adım kaçırdım. Eğer bu bir engel parkuruna ihtiyaç duymadan yeteneklerimi kanıtlamadıysa, hiçbir şey kanıtlayamazdı.

"Hadi, Morgs. Sana bir şey olmaz. Özel baskı ciltli bir kitabın son kopyasını almak için kitapçada bir masadan diğerine atladığını gördüm."

"Bu ölüm kalım meselesiydi," diye karşılık verdim. "Bir annenin çocuğunun üzerinden araba kaldırması gibi. Bu tamamen farklı bir durum."

Sürtük bana sadece gözlerini devirdi ve şimdi kaçıp saklanacak kadar hızlı olup olmadığımı merak ediyordum. Ben bunları düşünürken, akademinin köşesini döndüğümüzde bir düzine kadar fae'nin bir tarlada yuvarlak bir nesneyi tekmelediğini gördük. Evdeki topa benzemiyordu, ama benzerdi ve tarlanın etrafında o kadar hızlı dönüyorlardı ki, burada kimseden kaçma şansımın olmadığını doğruluyorlardı.

Kendimi bu kadere teslim edebilirdim ve belki... sadece belki, atletik yeteneğimde bir gelişme bulabilirdim. Ya da denerken ölürdüm.

Onların alanının ötesinde, engel parkuru olduğu belli olan başka bir bölüme geldik. Bir dizi tırmanma, sürünme ve atlama etabı görebiliyordum. İçimde Drager'ın gücünün dalları olsa bile, tüm bunlardan zarar görmeden geçebilmemin bir yolu yoktu.

"Yüzündeki panik..." Lexie gülerek şöyle dedi. "Stres yapma. Eğer yapamıyorsanız, yapamazsınız. Ama eğitmenleriniz olarak, sizin

yetenekler. Böylece sizi vücudunuzun kaldırabileceğinden daha fazla zorlamıyoruz."

"Size şimdiden en düşük seviye olan birinci seviyede olacağımı ve beni yeni doğmuş bir bebeği zorladığınız kadar zorlamanız gerektiğini söyleyebilirim. Ama bunu denememde ısrar ederseniz, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"İşte benim kızım."

Dilimi ona doğru uzattım. "Bana esnemem gerektiğini hatırlat," dedim hışımla. "Çünkü beni mahvetmek üzere olduğunu şimdiden söyleyebilirim."

Dudakları kıpırdadı ama artık profesyonel moddaydı. Yanımdan uzaklaştı ve parkurun başında bekleyen iki fae'ye katıldı. Biri dişi, diğeri erkek.

"Dövüş derslerine hoş geldiniz," dedi kadın. Sesinde, giydiği seksi siyah kedi kıyafetiyle uyumlu, mırıltılı bir tını vardı. Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış, mavi gözlerini ve açık kahverengi tenini vurguluyordu.

Büyüleyiciydi.

Korkunç

derecede çarpıcı.

Bu peri dünyası bir tür yetiştiriyordu ve içimden bir ses, bu fae'lerin benimle işi bittiğinde, sürünerek Dünya'ya geri döneceğimi söylüyordu.

Haftalar önce Drager'a söylediğim gibi: Beni kır.

Bunu kaldırabilirim.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Engelli parkurun net bir yolu vardı. Bir sonraki bölüme geçmeden önce her bölümü tamamlamanız gerekiyordu ve hepsi farklı beceri ve yetenekleri test etmek için tasarlanmıştı. İlk incelemede görebildiğim tek sorun, bazı bölümlerin açıkça ekstra yetenekleri olan fae'ler için tasarlanmış olmasıydı. Mesela... üç metre havaya zıplayıp ahşap bir duvarın kenarındaki küçük bir çıkıntıyı yakalayabilmek ve ardından kendilerini yukarı çekip duvarın üzerinden atlayabilmek gibi.

Güzel esmerin yanında duran Lexie bana, "Bir insan olarak yapabileceklerinin ötesine geçecek bölümler olduğunu biliyoruz," dedi. "Bu yüzden Mika'yı seninle birlikte buraya gönderiyoruz ve o sana ihtiyacın olan ekstra desteği sağlayacak."

Mika sessiz bir erkekti, benden bir baş daha uzun duruyordu, yani altı fitin üzerindeydi ve gerçek hayatta gördüğüm en geniş omuzlara sahipti. Fallen'dakiler hariç.

"Benimle güvende olacaksın," dedi yumuşak, hoş bir sesle. Kıvrılmış kahverengi saçları kafasının etrafında dağınık bir şekilde dalgalanıyor, yüzünün pürüzsüz, çocuksu çizgileriyle eşleşiyor, ona çok komşu çocuğu görünümü veriyordu - sadece fae-juice ile sarhoştı, çünkü çok fazla kas topladı ve açıkça ölümcül ve iyi eğitilmişti.

Belki koyu renk gözlerindeki odaklanmadan, belki de sadece içgüdülerimden, ama bunu atlatmam için ona güvenebileceğimi hissettim.

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek, "Sadece beni takip et," dedi.

Şimdi daha yakın olduğumuz için duvara baktığımda, beklediğimden daha kötü olduğunu gördüm. Duvarın kendisi en az on iki metre yüksekliğindeydi ve kolu neredeyse tepedeydi. Mika'nın yardımıyla bu tarafa çıkmayı başarsam bile, diğer tarafa inerken bacağımı kırar mıydım?

Mika beni dürttü. "Buna karşı oy kullandım ama Tasha'nın belirli bir öğretim yöntemi var ve senin eğitiminde bir nokta olarak hareket ediyor.

Tasha. Kedili elbiseli seksi hatun.

Bakışlarımı duvarın yüksekliğinden uzaklaştırarak, "O zaman şu işi bitirelim," diye mırıldandım.

Mika benden bir adım uzaklaştı ve hiç çaba sarf etmeden duvardan yukarı fırladı, sağ elini bırakıp sadece sol eliyle tutunmadan önce iki eliyle küçük çıkıntıya tutundu. "Hadi Morgan," diye seslendi, boştaki eliyle bana doğru uzanarak.

İnsan değil de benim adım kullanması ona birkaç puan kazandırdı ve derin bir nefes alıp yukarı bakarken ona ters ters bakmaktan kaçındım. "Ben hafif değilim," dedim ona dürüstçe. "Kendini hazırlamak isteyebilirsin."

Gülümsemesi yavaş ve arsızdı. "Ufacıksın. Ağırlığın fark edilmeyecek bile."

Evet, bunu daha önce de duymuştum. Görünüşe göre kaslarını abartanlar sadece insanlar değilmiş. Birkaç adım geri çekilerek kendimi yukarı kaldırdım ve sonra fazla düşünmeden duvara doğru koştum ve kendimi yapabildiğim kadar yükseğe fırlattım.

Bacaklarım Dragerfield Kütüphanesi'nin merdivenlerinde kitap taşımaktan güçlüydü ve bu da duvara tırmanacak gücü bulmama yardımcı oldu. Dürüst olmak gerekirse Mika'nın ilk seferde elimi yakalamasını beklemiyordum -belki de hiçbir zaman- ve beni bir hamlede yukarı çekmesini de beklemiyordum, ama her iki konuda da yanılmışım.

Ellerimiz birbirine kenetlendiğinde, onunki çelikle kaplanmış gibi hissettirdi. Kayma korkum yoktu ve hiçbir gerginlik göstermeden tüm vücudumu kaldırdı, sonra beni zaten asılı olduğu çıkıntıya tutunacak kadar yükseğe kaldırdı.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. Ondan daha yüksekteydim, dirseklerim çıkıntının tepesine sıkışmıştı. Kendimi yukarı itmek için mükemmel bir pozisyonda ama tabii ki kendi vücut ağırlığımı hiç kaldırmamışım ve görüldüğünden daha zordu.

"Cesaretimi toplayabilirsem," dedi Mika konuşurcasına, hâlâ tek eliyle bütün gün tutunabilecekmiş gibi asılı duruyordu, "mesafe konusunda sana yine yardımcı olabilirim."

Evet, her neyse. Buraya kadar gelmişim. "Elbette, elinden geleni yap."

Sert bir el kığımın altına indiğinde dudaklarımdan düşük bir nefes döküldü ve bir kez daha beklenenden daha hızlı hareket ediyordum. Mika beni neredeyse duvardan aşağı atıyordu ama son anda kenarı kavradım ve kendimi boynumun kırılmasından kurtardım.

Yarısı duvarın üzerinde asılı dururken, diğer tarafta yerin ne kadar uzakta göründüğünü görüp paniklememeye çalıştım. Mika bir an sonra kendini ters çevirdi, aşağıya yumuşak bir iniş yaptı ve bana baktı. "Kenardan sark ve kendini düşmeye bırak," dedi. "Vücudun ne yapacağını bilecektir."

"Vücudum okumayı ve yemek yemeyi biliyor," diye karşılık verdim, bacaklarım aşağı sarkarken üst yarım duvarın tepesinde tünemiş halde kalana kadar ilerledim. "Ölmeden nasıl düşeceğini bilmiyor."

Mika kıkırdadı. Aptal Fae şaka yaptığımı sandı.

İç çekerek kendimi parmak uçlarımda asılı kalana kadar indirdim. Gözlerimi kapatmak muhtemelen en akıllıca hareket değildi ama içgüdüsel olarak yaptım ve kendimi çarpışmaya hazırlasam da yere çarptığımda bacaklarımın kırıldığını hissettim. Çığlığım küçüktü ve Lexie'nin bana seslenişinde kayboldu, "Evet, Morgs. Öldür onu."

Onu öldürmüyordum. Kendimden başka bir şeyi öldürmekten o kadar uzaktım ki komik bile değildi, ama doğrulup alt uzuvlarımı test ettiğimde, kalıcı bir ağrı olmadığını görünce rahatlardım. Her şeye rağmen iyi inmiştım.

Mika en iyi arkadaşımı taklit ederek, "Harika iş çıkardın Morgs," dedi. "Bir sonraki engele geçelim mi?"

Hayır, yapmayacağız. "Eğer mecbur kalırsam," diye yanıtladım sahte bir tatlılıkla. "Tasha'nın bana kızmasını istemem."

Mika'nın gülümsemesi hiç bozulmadı. "Hiç hoş değil." "Eski kız arkadaşın mı?" Tahmin ettim.

Kaşları hafifçe çatıldı ve bu onun nazik zırhında gördüğüm ilk bükülmeydi. "Onun gibi bir şey. Ama uzun zaman önce ayrıldık ve şimdi sadece onun emirlerine uymak ve bana söyleneni yapmak için buradayım."

"Yüzünde sahte bir gülümsemeyle," diye ekledim, sonra bunun kişisel bir dokunuş olduğunu ve kafamın içinde kalması gerektiğini fark ettim.

Bana şimdiye kadar olduğundan daha yakından baktı ve sonunda başını salladı. "Onun gibi bir şey," diye tekrarladı ve konuşma burada sona erdi.

İkinci bölüm, engeller arasında sağa ve sola kaçan bir dizi adımdan oluşuyordu. Zor değildi, ama Mika bana bunun sona ne kadar hızlı ulaşabileceğininle ilgili olduğunu söyledi. İlk o çıktı, halkalara adım atarken neredeyse bulanıktı, direklerin arasından geçti ve sondaki bazı küçük engellerin üzerinden takla attı.

Gösteriş.

İnsan hızımda takip ettim ve ilk önceliğim ciğerlerimin istediği kadar ağır nefes almamak, ikincisi ise takılıp yüzüstü düşmemektir.

Bu önceliklerden birinde başarılı oldum ve takılmadan sonuna kadar gelebildim. Öte yandan nefes alışım utanç vericiydi. Ama lanet olsun, beklediğimden daha uzaktaydı ve çok fazla zıplama vardı.

Yanına girdiğimde Mika'nın gülümsemesi neredeyse gerçek gibiydi. "Çok... basit," diye nefes nefese kaldım. "Bittiği için üzgünüm."

"Daha çok var, endişelenme." "Hiç endişelenme," dedim derin nefesler arasında.

Sürünerek, zıplayarak ve yuvarlanarak her biri beni tüm yeteneğimle test etmek ve üç çivi kırmak için tasarlanmış bir düzine engelden geçerken çok fazla endişem olduğu ortaya çıktı. Mika'nın yardımı olmadan bunların en az yarısından geçemezdim ve sonunda o benim yeni en iyi arkadaşım oldu.

Beni bu aptal dersi almaya zorlayan Lexie dışarıdaydı ve Mika içerideydi.

Eski en iyi arkadaşım hoplaya zıplaya yanıma gelip terli kıcıma sarılmaya çalıştığında onu ittim. "Sen benim için öldün," diye soludum ve üzerinde çok daha kısa bir tırnak olan parmağımı ona doğru salladım. "Bu ne cüret!"

Lexie güldü, çünkü o bir psikopattı. "Hadi ama Morgs. Harika iş çıkardın. Tüm kursu başarıyla tamamladın. Buradaki öğrencilerin çoğu bunu başaramıyor."

Tasha da yavaşça yaklaştı ve bakışlarındaki alaycılığı hayal bile edemedim. "Yeterince yardım aldın. Eğitim planımızı senin... eksikliklerine göre uyarlayacağız."

Ona *eksikliklerini* gösterecektim. İleri atıldığımda Mika beni yakaladı, bir saattir beni çekiştiren çelik bantlı kolları beni olduğum yerde durdurdu. "Orada dur bakalım, katil," dedi gülererek. "Bunu antrenman için sakla. Eğer yeterince sıkı çalışırsan, belki hepimize bir iyilik yapar ve Tasha'nın kıcını tekmellersin."

Tasha'nın homurdanması, *kıcına tekme*yi basmamdan duyduğu endişe hakkında her şeyi anlatıyordu. "Yarın tekrar burada görüşürüz, insan," dedi bana.

dönüp beni Lexie ve Mika ile bırakarak uzaklaştı.

Beni serbest bıraktı, ben de hançer gibi baktım, sonra öfkem yatıştı ve yanlış bir şey yapmamış olan ve dövüş konusunda ders verecek kadar usta olduğu belli olan bir fae'ye saldırmanın pek de akıllıca bir hareket olmadığını fark ettim. Beni bir kez daha kurtarmıştı. "Bugün için teşekkürler," dedim ona.

Kolumda çoktan oluşmaya başlamış bir morluk. "Yarın yürüyemeyebilirim ama senin yardımın olmadan o kursu asla tamamlayamazdım."

Omuz silkti, elini buklelerinin üzerinde gezdirdi, bukleler aynı mükemmel yerleşime geri döndü. "Eğlenceliydi. Her dakikasından keyif aldım. Yarın görüşürüz, Morgs."

Bana sırtı baktı ve beni, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan Lexie'nin yanında bıraktı. "Kapa çeneni," diye hırladım, yan tarafımı tutarak. Diğerleri gittiğine göre artık boş zamanlarımda dağılabiliyordum. "Beni bu belaya sen bulaştırdın."

Kahkahası gerekenden daha yüksekti. "Düşündüğümde çok daha iyiydin. Gerçi *Henlenson* klanından Mika'nın senin engelli parkur arkadaşın olmasını beklemiyordum. O çok seksi Morgan."

Çok seksi idi ve beni bedenimin yapabileceğinin ötesinde cesaretlendirdiği zamanlarda bile ondan gerçekten hoşlanmıştım. "Bugün hâlâ enerji manipülasyonu dersim var mı?" Doğrulurken yüzümü buruşturarak sordum.

"Evet. Savunma dersi de alman gerekiyor ama onu yarına bırakacağız. Seni ilk günden kırmanın anlamı yok. Yeterince hızlı toparlanamazsın."

"Özellikle de Düşmüşler'in olduğu bu rastgele sınıftan ne bekleyeceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz olmadığı için," diye hatırlattım ikimize de.

Lexie başını salladı. "Enerji manipülasyonundan önce biraz zamanımız var. Hadi odaya dönelim de duş alabilesin, çünkü alınma Morgs, biraz kokuyorsun."

Kokmaktan daha fazlasını yapıyordum. Kendi burnunuzu rahatsız ettiğinizde, durulanma ve kıyafet değiştirme zamanı gelmiş demektir. Bu bir kuraldı ve bir sebebi vardı.

"Hadi yapalım," dedim, titreyen bacaklarımdan yurda dönüş yolculuğumuzda kendiliğinden düzeleceğini umarak. İhtiyacım olan tek teşvik duş ve yeni kıyafetlerdi ve yola çıkarken kendime sessizce sırtımı sıvazladım.

Onların engellerini aşmayı başarmıştım. Yardımla, evet, ama pes etmedim. Bu benim için çok değerliydi, züppe Tasha aynı şekilde hissetmese bile yol.

BÖLÜM KIRK

Enerji manipölasyonu ana salonun dışındaki başka bir odada yapılıyordu. Lexie beni içeri götürdü, içeriye giren ilk kişi biz değildik ama hazırlanırken kimse bize bakmadı.

"Buradan izleyebiliriz," dedi Lexie, arenadan uzaklaşıp bir dizi merdiveni tırmanmak için. Merdivenler hiçbir yere çıkmıyordu, bu yüzden sadece genellikle bir eğitim egzersizinin parçası olduklarını ve bizim için mükemmel bir oturma yeri olacağını tahmin edebiliyordum.

Biz izlemek için yerleşirken, odaya daha fazla öğrenci girdi, her biri çantalarını bırakıp arenanın ortasına doğru ilerledi. Aristokrat yüz hatları, ipeksi siyah saçları ve güzel bronzlaşmış teniyle tipik bir soylu fae olan öğretmen, birkaç dakika sonra odanın arkasındaki gölgeli bir alandan adım atarak ortaya çıktı. Orada ne olduğunu göremeyeceğim kadar uzaktaydık.

"Herkes toplansın," dedi ve hepsi etrafı tahta çitlerle çevrili, zeminde kauçuk bir malzeme varmış gibi görünen arenanın ortasında toplanana kadar fae'leri sallayarak yaklaştırdı. "Bugün irademizi cansız nesnelere aktarmak ve onların sizin istediğiniz şekilde değişmesini sağlamak üzerine çalışacağız."

Bu sınıfta yirmi kadar fae vardı ve aralarında yüksek doğumlular, bir satir, bir trol -tek göz bir ipucuydu- golem çocuklarından biri... ve Greta vardı. Bu sabahtan beri onu ilk kez görüyordum.

Hemen arkalarında Profesör Malin gibi gölgeli ama tamamen bedensel bir kâbus yaratığı vardı. Yuvarlak belinden sarkan sekiz dokunaçlı bacağına görebiliyordum. Bu *bacaklar* vücudunu yukarı ve aşağı itiyor, neredeyse esnetiyordu. "Bu bir orcale," diye fısıldadı Lexie. "Siperin derinliklerinden geliyorlar ama oldukça zararsızlar."

"Yüzü nerede?" Daha yakından bakarak mırıldandım. Dokunaçlı bacakları olan bir yumurtaya benziyordu.

"Yaklaştığımızda gözlerinin kubbenin üstünde olduğunu ve kendi etrafında tam bir daire çizdiğini göreceksiniz."

"Tamam o zaman." Şu anda olduğumdan daha fazla yaklaşmak istemiyordum, onun sözüne güvenmekten çok mutluydum. "Tüm kâbus yaratıkları beş diyara asimile oldu mu?" Profesör sınıfı arenada dolaştırırken sordum.

"Hendeğin bazı kısımları hâlâ duruyor," dedi bana. "Zahak'ın topraklarında, en derin mağaranın başlangıçta bulunduğu yerin hemen yakınında. Elbette Profesör Malin'in dediği gibi öfkelerinden uyananların çoğu gitti ve beş diyarın tamamına yayıldılar, kendilerine en uygun bölgelerde hak iddia ettiler. Burada pek çok ırk var ve hiçbirisi üstün ya da aşağı olarak görülüyor. Sadece farklıyız. Ve farklı olanın farklı gereksinimleri vardır, biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Evet, Dünya'da bile bu doğru. İkiz olan Katy adında bir arkadaşım vardı. Her zaman ailesinin kardeşini daha çok sevdiğine dair şakalar yapardı, ama içten içe gerçekten böyle hissettiğini hissederdim. Bir gün annesine bu konuda bir şey söyledi. Bunu ilk kez dile getirip getirmediğinden emin değildim ama annesinin bu konuya ilk kez değindiği kesindi."

Bu, başlarken tahmin ettiğimden daha uzun bir hikayeydi, ama artık kararlıydım, bu yüzden devam ettim.

"Katy'ye her ikisini de aynı şekilde sevdiklerini söyledi. Bir kalbin kaldırılabileceğinden daha fazla sevgi. Sonra bize Austin'in otizmlili olduğunu söyledi. O zamanlar bu kelimeyi bilmiyorduk, bu yüzden ek ihtiyaçları olduğunu ve bu yüzden zaman zaman daha fazla zaman, ilgi ve belki de lütuf görüyormuş gibi hissettiğini açıklamaya devam etti. Katy'nin asla yapmasına izin vermeyecekleri hareketleri Austin'in yapmasına izin veriyorlardı ve bu da Katy'nin ikinci en iyi olduğunu hissetmesine neden oluyordu."

Bitirdiğimde hikayenin kulağa nasıl gelebileceğini fark ettim, bu yüzden aceleyle ekledim.

"Ve bunların hiçbirini herhangi bir perinin otizmlili veya ek ihtiyaçları olduğunu ima ederek söylemiyorum, sadece iki insanın birbirine benzemediğini ve bunun da iki ihtiyacın birbirine benzemediği anlamına geldiğini söylüyorum. Aynı ırktan olsalar bile, bu durumun faeler için de geçerli olduğunu varsayıyorum."

Lexie uzanıp bana sıkıca sarıldığında beni şaşırttı, hiç bırakmayacakmış gibi uzun süre sarıldı. "Ne demek istediğini biliyorum ve hikâyen i ş e y a r ı y o r , " diye mırıldandı omzuma doğru. "Fae'ler daha çok

Hayata ve durumlara yaklaşımımız hayvani ama aynı zamanda hepimiz eşsiziz. Düşmüşlerin yönetimi altında asimile olmak büyük bir öğrenme eğrisiydi ama onların enerjisine ihtiyacımız vardı. Onların düzenine ihtiyacımız vardı. Kendi halimize bırakılamayız."

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Totaliter bir yönetime karşı kendi fikirlerim ve duygularım karmaşıktı ve Dünya'ya ve insanlara dayanıyordu. Burada yorum yapmak bana düşmezdi. Fae'ler onlara karşı isyan etmiyordu ve bu da bir şekilde hayatlarının artık daha iyi olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Tabii toplu beyin yıkama değilse.

Bunu göz ardı edemezdim. Ama daha fazlasını öğrenene kadar, şu anda her şeyin daha iyi olduğuna dair onların sözlerini kabul edecektim.

Ders başladı ve ben bu fae'lerin hangi güçlere sahip olduğunu öğrenmeye odaklandım. Her birinin önünde muhtemelen tenis topu büyüklüğünde bir taş vardı. Profesör, bir yandan bu binanın ve etraflarındaki dünyanın enerjisine bağlı kalırken, bir yandan da bedenlerinden nasıl enerji çekeceklerini açıklıyordu. "Asla sadece kendi gücünüzü kullanmayın," dedi sertçe. "Kendinizi bir anda yakabilirsiniz. Özellikle de doğal yetenekleriniz enerji manipülasyonuna yönelik değilse."

Greta ilk seferde anladı, elini tembelce sallayarak kayanın kalkmasını ve göğüs hizasında önünde durmasını sağladı. Kaşları kısa bir süre çatıldı, sonra daha da yaklaştı ve taşın şekli değişmeye, esnemeye, bir ucunda bir nokta ve diğer ucunda kabaca yontulmuş bir sap oluşturmaya başladığında gözümü kırptım.

Lexie bana doğru eğilerek, "Emerelsos, Işık Getirenlerle aynı eğitimi alıyor," dedi. "Gerektiğinde her şey bir silaha dönüştürülebilir."

Görünüşe göre öyle, çünkü Greta kendine bir kaya hançeri yapmıştı.

Diğer öğrencilerden birkaçı taşlarında yeni şekiller elde etti, ancak çoğu sonunda bir topla kaldı. Dizlerinin ortasında duran ama aynı kalan bir top.

"Sana söylediğim gibi," dedi Lexie bana sırtarak, "güç açısından insanlardan pek de farklı değiliz."

Homurdanmam yüksekti ve eminim ki birkaç yüz bize doğru döndü. Gözlerimi indirdim ve görünmezmişim gibi davrandım. Lexie'ye, "Tek bir insan bile bir topu dizlerinin üzerinde gezdiremez," diye hatırlattım. "En güçlüleri bile."

Omuz silkti. "Profesyonel sporcularınızın topla hokkabazlık yapma şekli, enerji manipülasyonuna benziyor."

"Öyle görünüyordu ama değil." Becerileri ve eğitimleri vardı ama bu sihirdi.

Ders bittiğinde ve öğrenciler ayrıldığında ayağa kalktık ve kaslarımın protestosuyla irkildim. Seks egzersizi, yürüyüş ve şimdi de dövüş dersleri arasında ya biraz kas geliştirecektim ya da yatalak olacaktım.

"Fallen Gods dersinden önce bir şeyler yemek için vaktimiz var mı?" Odadan çıkarken profesörün meraklı bakışlarından başka bir şey görmeden sordum. Onunla dersten önce tanışmadığım için kendimi biraz kaba hissediyordum ama Lexie'yi takip ediyordum ve o da beni doğrudan yoldan çekmişti.

"Sanmıyorum," dedi. Görünüşe göre Fae'ler kendi dünyalarında günün hangi saatinde olduklarını içgüdüsel olarak biliyorlardı. Dünya'da işe yaramayan bir beceriydi bu. "Oraya varmak için sadece on dakikamız var ve sonra tekrar dışarı çıkacağız."

Uzun bir nefes aldım ve kendimi sakın kalmaya zorladım. "Ejderhalarla hangi sınıfta olabileceğimi anlamıyorum," diye mırıldandım. "Bu hiç mantıklı değil."

Lexie beni rahatlatmaya bile çalışmadı ve bu başlı başına dehşet vericiydi.

Koridorlar akademide şimdiye kadar gördüğümüz en kalabalık koridorlardı. Bu kez birçok kişiyle birlikte dersi bitirmiştik ve ana salondan geçip ön kapıdan çıkmaya çalışırken izdiham vardı.

"*Ew, insan. Garip kokuyorlar.*"

"*Böcek gözülü çirkin surat.*"

Lexie bize bir yol açarak ilerlerken duyduğum birçok yorumdan ikisi. Kimse bana dokunmadı ama pis bakışlar vardı ve yanımda bir Lightsbringer savaşı olmasaydı yolculuğumun çok daha zorlu geçeceğini hissediyordum.

Çimlerin üzerine çıktığımızda kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu, savaş ya da kaç modu aktif hale gelmişti. "Bu düşmanca hissettirdi," dedim boğazımı temizlemek için kabaca yutkunarak.

"Seni rahatsız etmelerine izin verme," diye ekledi Lexie, sesi çok daha az stresli geliyordu. "Bu dünyayla başa çıkma yeteneğini test ediyorlar. Senin gücünü bilmiyorlar. Sen birkaç kötü yorumdan çok daha kötülerıyla başa çıktın. Yıllarca psikolojik zorbalığa katlandın ve diğer taraftan daha güçlü çıktın."

Yine annemden ve onun bir uzantısı olarak babamdan bahsediyordu ve moral verici konuşması için onu seviyordum, ama gerçek şu ki... Kendimi pek de iyi hissetmiyordum.

Güçlü. Ne Dünya'da ne de şimdi.

"Çirkin olduğumu ve böcek gözlü olduğumu düşünmeleri beni rahatsız etmiyor." Bunu söyleyen varlığın yeşil derisi ve antenleriyle hafif bir peygamberdevesi görünümüne sahip olduğu düşünüldüğünde ironikti. "Sadece kimin saldırabileceğini ve hangi silahları kullanabileceklerini bilmemekten korkuyorum."

Lexie elimi sıktı. "Temkinli olmak akıllıca. Vücudun nasıl tepki vereceğini bilir ve her zaman onu dinlemelisin. O öğrencilerden bazıları sana zarar vermek istiyordu ve içgüdülerin çok yerindeydi."

"Ve şimdi daha da dehşete düştüm." Buradaki varlığımın istenmemesi büyük bir şok değildi ama bana zarar vermek istediklerini bilmek tüm bu etkileşimi değiştirdi. İnsanlar burada hoş karşılanmıyordu ve bunu hatırlamak benim yararımıydı.

Temiz havada durduğumuzda, güneş pembe gökyüzünde alçalırken, duygularım sakinleşti. Buraya kadar gelebilmişim ve artık yalnız değildim. Lexie yanımdaydı ve Drager bu aşamada hâlâ bir müttefikti -Varlığıma ihtiyaç duyan bir müttefik, bu yüzden onun sınıfına geçmemiz gerekiyordu.

"Hadi şu işi bitirelim-" Bir çılgılla sözüm kesildi.

Lexie'nin silahı neredeyse anında elinde belirdi ve içgüdüsel olarak eğildim.

"İçeri dön Morgs," diye bağırdı bana.

Olduğum yerde çömeldiğim için hızlı hareket etme kabiliyetim zayıflamıştı ve ayağa kalktığımda Lexie tam savaş modundaydı, akademi alanını süpüren ani yonter akınına doğru havada hızla ilerliyordu. "Calendul?" Ben seslendim.

"Onun klanı değil," diye karşılık verdi Lexie.

Bu saldırı kuşlarından oluşan sürünün tamamı -en az on iki tanesi- akademi arazisinin üzerine çullanarak çılgık atan öğrencileri kaçışmaya zorladı. Lexie gibi sadece birkaçının silahı vardı ve ölümcül gagaları ve pençeleri savuşturuyorlardı.

Ayaklarımın üzerinde, binanın girişine doğru koşarken vücudumun ağırları unutulmuştu. Lexie'yi burada bırakmaktan nefret ediyordum ama ona yardım etmekte işe yaramazdım ve ben güvende olana kadar içeri girmek için yarışmayacaktı.

İki yonter üzerime çullanmadan önce beş adım atabilmişim. "Lexie," diye çılgık attım ama kendi gibi üç kişiyle savaşırken bana ulaşmasının imkânı yoktu.

On iki kişiden beşi bize mi saldırıyor? Bunun bir tesadüf olmasına imkan yoktu; hedef bizdik.

Pençeleri sağ omzuma dolandı ve içlerinden biri beni havaya, Lexie'nin ulaşamayacağı bir yere doğru çekerken derimi kesti. Elimden geldiğince mücadele ederken içimden çığlıklar döküldü, pençeleri daha sert battıkça omzumdaki acı artıyordu. Ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Profesör Druin'in beslenme şekillerini anlattığı dersten sonra, beni yemek için yuvaya geri götürdüğünü düşündüm.

Yonter, ormanlara doğru ilerlemeden önce gölün ortasında yükseldikçe yükseldi, ancak havada durdu, havada asılı kaldı ve çığlık attı.

"Lütfen," diye seslendim, pençelerini açıp düşmeme izin vermeden hemen önce. Ölümcül göle.

BÖLÜM KIRK BİR

Çılgılık atacak, ağlayacak ve biraz da altıma işeyecek kadar yüksekteydim. Demek istediğim, her gün beni yonterden daha hızlı öldürebilecek ölümcül fae yaratıklarıyla dolu buzlu bir göle beş kat aşağı düşüyorum. Bir de yüzememem gibi küçük bir sorun vardı.

Yonter beni düşürdüğünde bunu bilemezdi, değil mi? Başından beri niyeti bu muydu? Bugün burada ölseydim asla cevaplayamayacağım sorular.

Sonunda suya girdiğimde canım çok acıdı. Önce ayaklarımla girmeyi başarmıştım ama sağ kolum ve bacağımanın merkezimden uzaklaşmasına izin vermişim ve yana doğru savruldular. Acı anıydı ve su beni uyuşturup paniğe kapıldığımda bile uzuvlarıma biraz zarar verdiğimin farkındaydım.

Başımın üstündeki su koyulaştıkça -derine inmişim- yukarıda bir parça ışık kaldı ve ben o zerreye odaklandım. Bacaklarımla tekmeleyerek suyun içinden yukarı çıkmaya çalıştım, keşke tamamen giyinik olmasaydım. Kot pantolonum ve botlarım bana ağırlık yapıyordu. Suyun içinde kürek çekmeye çalışırken yaralı kolum bana bağıırıyordu. Tüm bunlar olurken, ciğerlerim hava için çılgılık atarken görüş alanımın kenarında karanlık noktalar dans ediyordu. Göle çarpmak tüm nefesimi kesmişti ve yüzeyin altına kaymadan önce bir nefes daha alma şansım olmamıştı.

Işık biraz daha parlaklaştı ama hâlâ yüzeyden çok uzaktaydım. Zayıflık içimi dolduruyordu ve henüz pes etmemiş olsam da durumumun gerçekliği giderek daha belirgin hale geliyordu.

Hadi, Morgan! Daha önce bundan daha kötülerini atlatmıştın.

Kafamda saydım, her vuruşu ve tekmeyi. *Bir... iki... bir... iki...*

Bir.

Ritmik sayma beni devam ettirdi, ama bu her zaman bir oyunu kaybetmek. Her şey bana karşıydı: Güçlü değildim

Yüzücüydüm, yaralıydım ve çok derine inmişim. Kollarım hareketsizleşirken karanlık beni ele geçirdi, artık hareket edemiyordum.

Yüzeye çıkmak için verdiğim çılgınca mücadele hafifledi.

Lexie aklıma gelen son şeydi. Beni korumak için çok uğraşmıştı ve hayatımda olduğu için ona çok minnettardım. İyi olduğunu ve o yonterlerle savaştığını umuyordum. O hayatta ve iyi olduğu sürece, mutlu bir insan olarak ölebilirdim.

Onu bir gün tekrar göreceğime inanmak zorundaydım. Ölüm bile bizi ayıramazdı.

Bilincimin son kırıntıları da avuçlarımdan kayıp giderken, belime dolanan kalın bantlarla sudan çıkarıldım. Gölden çıktığımda kasılmalar geçirdim, boğuldum ve ciğerlerimdeki suyu öksürerek çıkardım. Akademide, binaların üzerinde ve uzaklara doğru uçana kadar bir ejderhanın beni yakaladığını fark etmemem ölüme ne kadar yakın olduğumu gösteriyordu.

Drager beni gölden uzaklaştırdı ve akademiye ulaşmak için yürüdüğümüz kadar sık olmayan bir ormana götürdü. Sonunda yere indiğinde, vücudumdaki adrenalin azalmıştı ve ben onun pençesinde gevşek bir oyuncak bebek gibi asılı kalmıştım. Yavaşça ormanın zeminine bırakıldım, canavar formu beni ezmekten korkuyormuş gibi uzaklaştı.

Bir dakika sonra kendimi iterek oturmayı başardım, vücudum titriyordu, aldığım yaralar kendini belli ettiği için *uzuvlarım acı içindeydi*. Ejderha etrafımızdaki toprakları sarsacak kadar yüksek bir kükreme çıkardı ve kulaklarım ağrıdı. "Drager," diye inledim, öksürmekten sesim kısılmıştı.

kendimi bir kütüğe yasladım. "Çok gürültülü."

Tekrar, daha da yüksek sesle kükredi ve sonunda önümdeki dev siyah canavarı görecektik kadar uzun süre odaklanabildim.

Vay canına. Lanet olsun. Adrenalin bir anda beynimi harekete geçirdi.

Drager Zahak'a benzemiyorsa, o zaman yanlış Düşmüş'ü yakalamışım demektir. Zahak beni kurtarmıştı.

Ve çok kızgındı.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki, ileri geri volta atarken, ağaçları ve çalılıkları devasa bedeniyle yok ederken kükremelerinin arasında duyup duymadığını merak ettim. Onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, iki elimi de önümde tutarak canavarı yatıştırdım.

"Zahak," diye seslendim, Drager'la aramızda aynı ilişkinin olmadığını hatırlamadan önce ve bu korkunç Düşmüş şüphesiz

Bu unvanın önünde bir *lord* var. "Kurtardığınız için teşekkürler-"

"Morgan!" Lexie'nin bağıırışı yakındı.

"Zahak! İnsanıma ne yaptın sen?" Drager, en iyi arkadaşımından bile daha yüksek sesle, karşımdaki ejderhanın kim olduğunu doğrulayarak ekledi. Zahak her ikisini de görmezden gelerek kocaman kafasıyla yaklaştı.

Kafamın beş katı büyüklüğündeki burnu sağ omzumun etrafını koklayarak beni dürttüğünde irkildim. Bu baskı kolumdan aşağı bir acı dalgası gönderdi ve hatırladım

pençelendiğimi fark ettim.

Yere baktığımda yaralardan sızan sulu kanı gördüm. Zahak kanın kokusunu açıkça alabiliyordu ve bundan hiç memnun değildi. Umarım beni bir lokmada yemek istemesine neden olmamıştır.

"Sadece küçük bir sıyrık," diye mırıldandım, bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Ama sorun değil. Beni öldürmeyecek."

Sıcak bir nefes beni sardı ve gözlerinin o koyu parlaklığı daha da yakınlaştı.

"Morgan, kutsal fae bebekleri. Bir santim bile kıpırdama." Lexie bizi bulmuştu, sesi ejderhanın hemen arkasından geliyordu.

"İyi misin, Morgan?" Arayan Drager'dı ve sesi onun yanındaymış gibi geliyordu.

İkisi de öfkeli ejderhaya yaklaşmadı ve ben de onları suçlamadım.

"Tamamen iyiyim," dedim ve Lexie'nin bana söylediği gibi içgüdülerime güvenerek ayağa kalkmak için kendimi ittim. Omzundan yaralanmış olan ve göle çarptığı için bir uzvu kırılmış olabilecek sağ koluma baskı uygularken bir iniltiyi bastırdım.

"Kardeşim, ne halt ediyorsun sen?" Drager homurdandı. "Bırak bana gelsin."

Zahak ağırlığını kaydırarak başını benden uzaklaştırdı ve ezilmiş ağaç hattının kenarında bir çift endişeli yüzü ortaya çıkardı.

"O benim hayatımı kurtardı," dedim onlara. "Sanırım sadece yaralanmam konusunda endişeleniyor." Mantıken hiç mantıklı değildi ama ejderhasının neden bu şekilde davrandığının ve beni neden ikinci kez kurtardığının tek açıklaması da buydu. İlki bir tesadüf olarak değerlendirilebilirdi, ama tekrar olduğunda, kesinlikle bir modeldi.

Zahak önümde kaldı, ben de bacaklarıma dolanan dev ejderha kuyruğunun etrafından dolaşmaya başladım. Hareket ettiğim anda vücudu

gürledi. Durakladım ve gürleme aynı hızla kesildi. Zahak'ın onun koruyucu varlığından ayrılmamı istemediği açıktı.

"Bırakın yanına gideyim," dediğini duydum Lexie'nin. "Ben onun en iyi arkadaşayım. Onu ailem gibi seviyorum ve onun için anında ölürüm. Burada aynı şeyi söyleyebilecek başka kimse yok. Bana ihtiyacı var."

Uzun bir duraklama oldu, ama Zahak bir şekilde kabul etmiş olmalıydı, çünkü Lexie güzel yüzü gergin bir şekilde canavarının yanında koşturuyordu. Gözyaşlarının izleri yanaklarında duruyordu ve onu endişelendirdiğim için nefret ediyordum. Söz açılmışken, yüzüne, boynuna ve kollarına dağılmış çok sayıda yara vardı. "Sen iyi misin?" Boğazım kullandığım sese itiraz ederek patladım.

"Tamamen iyiyim," dedi hızlıca, bakışları beni içine çekerken yüzümde geziniyordu. "O kurbağa herif seni aldığında geçirdiğim kalp krizi dışında."

"Sen de ben de," diye mırıldandım. "Neden saldırdılar?" Lexie ve benim ana hedefler olduğumuza dair bir teorim vardı ama bir parçam yanıldığımı umuyordu.

"Hedef sendin." Umut.

Yıkıldı.

"Neden uçup gitmediler ve beni yemediler?"

Zahak'ın ejderhası tekrar guruldamaya başladı ve hiç düşünmeden elimi kuyruğunun kocaman kısmına koydum ve yatıştırıcı bir şekilde fırçaladım. Pullarının sıcaklığı neredeyse beni yakıyordu ve bunun evcil bir kertenkele olmadığını hatırladım. Bu, garip bir şekilde beni yemeye çalışmayan korkunç bir canavardı.

Lexie bana "Zahak son saniyede uçarak geldi," dedi. "O olay yerine vardığında korkaklar kaçtı. Seni düşürdüğünde gölün üzerinde olduğun için şanslıydın."

Yaralı kolumu vücuduma yaklaştırarak ejderhayı okşamayı bıraktım. "Şanslıyım ama tamamen zarar görmedim."

Lexie'nin endişeli ifadesi büyüdü. "Pekâlâ, seni şifacılara götürmemiz gerekiyor. Muhafız ejderhana gitmene izin vermeyerek sana zarar verdiğini söyleyebilir misin?"

"Zahak, hayatımı kurtardın ve bunu asla unutmayacağım," dedim ona. "Sana minnettarım ama Lexie haklı... Tıbbi yardıma ihtiyacım var." Canavar daha fazla gürledi, ama bu sefer kuyruğunun engelinden çıkmaya çalıştığımda bana izin verdi.

Lexie ve ben yavaşça Zahak'ın etrafından dolandık ve o kendini gökyüzüne fırlatmadan önce karanlık gözlerini ve yaldızlı kanatlarını bir anlığına yakaladım. Bir sonraki vuruşta Drager yanımdaydı, beni göğsüne çekerken kolları etrafımdaydı.

Güçlü tutuşu ağrıyan bedenime baskı yaparken, "Ah, ah-ah-ah," diye bağırdım.

Tutuşunu hafifletti ve ben de onun sıcaklığına gömüldüm, gözlerim sonunda kendimi rahat bırakabilecekmişim gibi kapandı. "Saldırıyı kim düzenledi?" Ona karşı mırıldandım. Onun kucağında neden bu kadar rahat hissettiğimi incelemek istemiyordum.

Özellikle de bir parçam kara canavarın kaybının yasını tutarken.

"Bilmiyorum," diye ısırdı Drager. "Ama öğreneceğim ve onları yok edeceğim."

Tatlı ve psikopattı, bu da beni eskisinden çok daha az rahatsız ediyordu. Bu dünyadaki duyguların yoğunluğuna alışmaya başlamıştım. Drager'ın yoğunluğuna.

Drager beni akademiye geri götürürken bilincim gidip geliyordu. Beynim allak bullak olmuştu ve gölün derinliklerinden yüzmeye çalıştığım için bitkin düşmüştüm. Her zaman zayıf bir yüzücü olmuştum ama ilk kez bu yüzden neredeyse ölüyordum.

Akademide, ikinci kattaki on odadan oluşan iyileştirme koğuşlarına götürüldüm. Burada, bir bedenin enerjisini manipüle etmede doğal olarak yetenekli olan fae'ler omuzlarımdaki yaraları kapattı ve kemiklerime şifa aşıladı, böylece umarım birkaç gün içinde tam gücüne geri dönecekti. Lexie zaten kendi başına iyileşmekte olduğu için yardım etmeyi reddetti.

"Dinlenmen gerek," dedi minik peri bana. Yaklaşık bir metre boyunda, ince, kıvrırcık sarı bukleleri ve kocaman opak kanatları vardı. "Tam iyileşme tamamlanana kadar kendini fazla zorlama."

"Yapmayacağım," diye söz verdim. "İyileştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Işıl ışıl gülümsedi ve saçları da onunla birlikte parladı. "Rica ederim, nazik insan."

Zamanını köşede sessiz bir koruma olarak bana dokunan her fae'ye ters ters bakarak geçiren Drager, Lexie ve bana katılarak yatakhaneye doğru yol aldık. "Odana yemek gönderteceğim," diye homurdandı, bir saattir söylediği ilk sözlerdi. "Bu gece ayrılma ve yarın sana derse kadar eşlik edeceğim."

İyileştirici enerji beni uçar gibi ve özgür hissettiriyordu, yaralarımın çoğu çoktan geçmişti ama o bu ruh halindeyken onunla tartışacak değildim. "Randevumuz için üzgünüm," dedim usulca. "Dört gözle bekliyordum."

Yüzünde sert bir ifadeyle bana baktı. Bir yanım tarihi hatırlayıp hatırlamadığını bile merak ediyordu. "Yeniden planlarız," dedi ve bu konuşma böylece sona erdi.

Odaya vardığımızda, Drager ayrılmadan önce etrafa hızlıca bir göz attı, ancak yarın dönene kadar bu odada kalması için bir kez daha uyarısını iletmeden değil.

Lexie önce duş almama ve yatmak için üstümü değiştirmeme izin verdi ve yemek tepsisi geldiğinde, daha fazlasını yapamayacak kadar yorgun olduğum için sadece birkaç parça yedim. Gözlerimi daha fazla açık tutamadığımda, şaşırtıcı derecede sıcak olan yatağa sürünerek girdim, sanki biri çoktan yorg an ı n altında yatmış gibiydi.

Ben uykuya dalarken Lexie seslendi, "Seni seviyorum Morgan. Şimdi uyu. Bu gece sana göz kulak olacağım. Korkmadan dinlenebilirsin."

"Seni seviyorum Lex," diye mırıldandım, ona biraz uyumasını söylemek istiyordum ama kendimi çoktan kaybetmişim.

Tam rüyalar ülkesine doğru kayarken, yanağımda yumuşak bir yalama hissettim, tıpkı Lancourt'un krem rengi koridorlarında olduğu gibi, ama bir şey yapamayacak kadar uykudaydım.

Hayal gücüm bu gece beni uyanık tutmuyordu. Bu kesindi.

BÖLÜM KIRK İKİ

O geceki uykum, şifa merkezindeki perinin verdiği enerji desteğinin de yardımıyla, uzun zamandır en dinlendirici uykumdu. Rüyalarım *yine* hayatımı kurtaran dev siyah ejderha ile doluydu ve Zahak hakkında kafamı karıştıran birçok düşünce vardı.

Bilincim yavaşça yerine geldi ve gözlerimi açıp kollarımı germek istediğimde, kollarımdan birinin ağır bir yük tarafından sıkıştırılmış olduğunu gördüm. Ne olduğunu anlamak için aşağı baktığımda içimden bir çığlık koptu.

Lexie yataktan fırlayarak bana ulaştı, aynı anda ben de yatak başlığına yaslanmayı başardım, ikimiz de yatağımın üzerine örtülmüş kılıca bakıyorduk.

Yatağımın üzerine örtülmüş!

Ormanda gördüğüm kılıçlara benzemiyordu; bu kılıç parlak siyah bir kürke sahipti, üzerinde kırmızı tonlar vardı ve yatağımın yarısını kapladığına göre en az bir metre uzunluğundaydı.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Yaratık gerinip esnerken çılginca fısıldadım. "Ne oldu?"

Yataktan kalkmamı işaret ederken Lexie'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Bu bir koyu sarı kılıç," diye ısırdı. "Artık var olduklarını bile bilmiyordum. Bunlar modern kılıçların eski ataları."

Yataktan sürünerek kalktım ve kılıç bir kez daha esnedi ve gerindi, görünüşe göre saldırmak için acelesi yoktu. Saldıracağını beklediğimden değil - biz uyurken bizi öldürebilirdi. Biz uyanana ve karşılık verene kadar beklemesi için hiçbir neden yoktu.

En azından birimiz yapabilir.

"İçeri nasıl girdi?" Lexie'ye sordum.

Ön kapıya bakmak için bir saniyesini ayırdı, sonra dikkatini tekrar kılıca verdi, silahı elinde tutuyordu. "Kapı hâlâ güvende. Bana haber vermeden korumamı kırabilecek tek kişi Rolta ya da... Düşmüşler olabilir."

Siyah panter benzeri canavar yatağın üzerinde yuvarlandı, dört pençesi de havadaydı, gerinip esnedikçe ölümcül keskinlikteki pençeleri görünüyordu. Dokunaç benzeri bıyıkları ormandakinden daha kalın ve uzundu ve sanki onlar da silahmış gibi bir kenarı boyunca tırtıklı olduğuna yemin edebilirim.

"Affedersin, güzel kedicik. Burada ne yapıyorsun?"

Sözcükler daha ağzımdan tam olarak çıkmamıştı ki, tembel bir ev kedisinden başka bir şey değilmiş gibi davranarak yataktan kalktı ve bana doğru sinsice yaklaştı. Lexie aramızda yer değiştirdi ve işte o zaman kılıç güçlü bir gümbürtü çıkardı.

"Lex," dedim usulca. "Beni engellemenden hoşlandığını sanmıyorum. Belki biraz gevşersin ve nasıl tepki vereceğini görürüz."

"Hiç şansın yok, Morgs. Bağırsaklarını bir kalp atışında sökebilir ve ben de onu yanında durdurmak için çok yavaş kalırım."

"Bana güven," diye fısıldadım. "Bana Zahak'ın ejderhasını hatırlatıyor. Durumu daha da kötüleştiriyorsun." O benim saflığıma gözlerini deviremeden ben yana sıçradım ve kılıç da sanki ne yapmayı planladığımı başından beri biliyormuş gibi sıçradı.

"Morgan!" Lexie öfkeleni, kılıcı daha parlak bir şekilde parlıyordu, ayak parmaklarının üzerinde sallanıyordu, kılıç aramızda durduğu için bir sonraki hareketinden emin değildi.

"Lancourt'taydı," dedim ona usulca, bakışlarım canavara kilitlenmişti. "Yüzümü yaladı."

Şimdi her şey anlam kazanıyordu, özellikle de dün gece uykuya dalarken yaladığımı hatırladığımda. Koridorda geçirdiğim zamanla aynı dokuyu, kokuyu ve enerjiyi içeren bir yalamaydı bu. Dün gece fark edemeyecek kadar kendimde değildim ama bu sabah her şey açıldı.

Mırıltılı bir gümbürtü göğsünü salladı ve bir anda beni tekrar yaladı. "Görünmez olabilir misin?" Yaratığa sordum.

Bir başka gürültüyle, Profesör Malin'in gölgelerine benzer bir ışık ve enerji fermuarına dönüştü. "Seni o koridorda göremememe şaşmamalı," dedim kahkaha atarak. "Drager'ın beyaz ve krem rengi canavarının içine karıştın."

Tekrar ortaya çıktığında, "Neden buradasın?" diye sordum.

Lexie savaşçı duruşunu gevşetti, kılıcı büyülü kılıfının içinde kayboldu. "Seni koruyor," dedi basitçe.

"Neden?"

Aslında çok daha önemli bir soru. "Zahak," diye nefes aldı.

Bana Zahak'ı hatırlattığını söylemiştim, ama sadece yaratığın davranış biçimini. Bu kılıcın ona ait olduğunu hiç tahmin etmemiştim. "Zahak mı?" Belli belirsiz tekrarladım.

Geniş gözlü bakışı kaybolmadı. "Mantıklı olan tek gerçek bu. Bu yaratıkların hendekte kaybolduğu söyleniyordu ve o uçurumu kapatan da oydu. Ayrıca, eğer bu yaratık Drager'ın evcil hayvanı olsaydı, bunu biliyor olurdum."

Kılıç hırladı ve aceleyle boğazını temizledi. "Özür dilerim. Evcil hayvan değil, müttefik."

Bu, kalçalarının üzerine oturup bir patisini yalamaya başlayan canavarın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Bir anda tehditkâr bir iblisten sevimli bir kediciğe dönüşmesi büyüleyiciydi.

Ve ürkütücü. Korkunç
derecede büyüleyici.

"Sence Zahak *arkadaşını* geri almayı planlıyor mu?" Dikkatlice sordum. Lexie cevap vermedi ve ben de bunu hiçbir fikri olmadığı anlamına aldım.

Sonraki yarım saati güne hazırlanmakla geçirirken kılıç uysallığını korudu. Duş alıp giyinirken çok az ağrım ve sızım kaldığını görmek beni rahatlattı. Omzumdaki yaralar artık sadece soluk pembe bir izdi ve hissettiğim derin yorgunluk neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Şifacılarınız inanılmaz," dedim Lexie'ye banyodan çıkıp güne hazırlandığımda. "Kendimi tamamen normal hissediyorum."

Sabre yatağıma geri dönmüş, tembel tembel kendini tımar ediyordu, biz ise odada dev bir panterin olması normalmiş gibi davranmaya devam ediyorduk.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lexie, "ama dün birinin seni öldürmeye çalıştığını unutmayalım. Biz o kişinin kim olduğunu bulup icabına bakana kadar daha da dikkatli olman gerekiyor."

Dün duş dışında bir kez bile yalnız kalmamıştım ama hepimizin biraz daha dikkatli olmasından zarar gelmezdi. "Bana bir plan gibi geldi."

Drager birkaç dakika sonra kapıyı çaldı ve Lexie kapıyı açmak için ilk giden oldu. "Koridorları temizledim," dedi kabaca, odaya girmeden. "Sınıfa gitmenizde bir sakınca yok. Benünkü saldırıyla ilgili bir ipucunu takip etmeye gidiyorum."

Beni kontrol etmesini, iyi olup olmadığıma bakmasını bekledim, ama o sadece Lexie'ye mesajını iletti ve sonra odanın içindeki bizlere tek bir bakış bile atmadan gitti.

Ardından gelen acı hiçbir şifacının iyileştirebileceği türden değildi ve kendime lanet kalbimi bir kez daha sertleştirmem gerektiğini hatırlattım. Neredeyse ölüyordum, bir kez daha onun kollarına düştüm ve onun gücüne güvendim.

Hayatta kalmak istiyorsam bunu durdurmalıyım.

Lexie bana odadan çıkmam için el salladı ama ben daha kapıya varmadan Sabre harekete geçti.

"Sanırım önce o gitmek istiyor," dedim sertçe. Aklımda o bir kadındı ve ben aksini öğrenene kadar adı Sabre olacaktı.

Sabre dışarı çıkmadan önce başını koridora uzatarak bizim de aynısını yapabileceğimizi işaret etti. Drager'ın bize bildirdiği gibi koridor temizlenmişti ve yemek odasına sorunsuz bir şekilde ulaştık.

Günün geri kalanı da, yanımda çok korkutucu bir koruma olan Sabre sayesinde benzer şekilde sorunsuz bir süreç izledi. Ben kahvaltımı yaparken, Profesör Malin ve Druin ile sabah dersleri sırasında ve ilk dövüş dersime gittiğimizde, tek bir öğrenci bile yolumuza çıkmadı.

"Tanrılar aşkına bu da ne?" Biz yaklaşırken Tasha dehşete düşmüş görünüyor, Sabre'ye bakarken yüzü dünkünden daha solgundu. "Onların efsane olduğunu sanıyordum."

Ne diye sormuştu ama açıkça *nasıl* demek istemişti. Dünyadan ayrıldığından beri pek çok efsanevi yaratıkla karşılaştığım için kafasının karışıklığını anlıyordum. İnsanın aklını karıştırıyordu.

"Bu Sabre," dedim elimi kadifemsi kürkünde gezdirerek. "Yonter sürüsünün beni tekrar çalmasını önlemek için benim korumam."

Tasha'nın ifadesi değişmedi, temkinli ve endişeli kalmaya devam etti. Öte yandan, siyahlar giymiş ve her santimetrekaresinde kötülüğünü sergileyen Mika sadece gülümsedi. "Sen varken hayat hiç sıkıcı değil Morgs," dedi duruşunu değiştirerek. "Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ölüme yakın deneyiminin ve bunun sonuçlarının seni eğlendirmesine sevindim," dedim homurdanarak. Doğrusu, *sıkıcı hayatımın bazı yönlerini* özlüyordum ama burada, Risest'te bir yanımda uyanıktı ve geleceğimdiki bilinmeyen unsurlar beni heyecanlandırıyordu. Evet, yarın öldürülebilirdim ama aynı zamanda yeni ve büyümlü bir gerçeklik de keşfedebilirdim.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Tasha kısaca, "Lütfen *arkadaşınızdan* kenara çekilmesini isteyin ki size öğretebilelim," dedi.

Lexie, "Ona fazla yüklenmemelisin," diye ekledi. "Şifacının emri altında." Tasha bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu ama itiraz da etmedi.

Sabre'ye dönerek güven verici bir şekilde gülümsedim. "Nasıl dövüşeceğimi ve kendimi nasıl savunacağımı öğreneceğim. Lütfen bana öğretene iyi fae'yi öldürme, tamam mı?" Gürledi ve mırıldandı, sonra kenara çekildi ve izlemek için yerleşti.

Lexie önce benimle yüzleşti. "Tamam, çünkü engel parkurundan sonra, hızının ve reflekslerinin ortalama bir fae'den daha yavaş olduğu açık, ancak vücudun harika yeteneklere sahip. Sadece yavaş yavaş başlamamız gerekecek."

"Çok yavaş," diye onayladım.

"Hadi koşalım," diye bağırdı Mika ve sonra beni çimenlik alanda koşmaya teşvik etti. Akademinin arkasında antrenman yapıyorduk, tam olarak engelli parkurun olduğu yerde değil ama aynı civardaydık.

On dakika sonra, nefes alamaz hale geldiğimde, ciğerlerim hava almak için çılgılık atarken, Mika sanki daha yeni ısınmış gibi yanımda koşmaya ve zıplamaya devam etti. Tasha ve Lexie'nin beklediği yere geri dönerken, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Ağırdan alıyoruz ve dayanıklılığınızı artırmak için biraz zamana ihtiyacınız olacak."

Ellerimi dizlerime koyarak öne doğru eğildiğimde gözümün önünde lekeler dans ediyordu. "Ben... ben... ben-" Sözlerimi bitiremeden bir öksürük beni ele geçirdi.

Mika kendini beğenmiş bir piç gibi güldü, bana mükemmel dişlerini ve terlememiş yüzünü gösterdi. "Senden nefret ediyorum," diye inlemeyi başardım, bu da onu daha çok güldürdü.

"Beni seveceksin. Her zaman bir insan arkadaş istemişimdir." En azından evcil hayvan demedi. Çoğu Fae'nin beni nasıl gördüğünden bir adım öndeyim.

Dersin geri kalanı üçü tarafından kıcıma defalarca vurulmasından ibaretti. Eğer bu kolay olsaydı, tam gaz gittiklerinde ölmüş olurdum. Silahla saldırmadılar, hatta gerçekten saldırmadılar ama bir dizi blok ve vuruş hareketiyle reflekslerimi test ettiler. İşimiz bittiğinde kendimi boks torbası olarak kullanılmış gibi hissediyordum, her tarafım çürük içindeydi. Ayrıca bir bloğu kaçırdığım ve Tasha'nın yüzüme vurduğu yerden dolayı dudağım şişmişti. "Yumruğumu çektim," dedi kısaca ben bağırınca.

Sabre tehditkâr bir şekilde hırladı ve o günkü dersi bitirdi.

"Bu bir felaketti," dedim Lexie'ye topallayarak uzaklaşırken. "Bacaklarımı ilk kez keşfeden yeni doğmuş bir tay gibiyim."

"O kadar da kötü değildi," diye yalan söyledi. "Kendimizi geliştirmemiz ve senin de çevrenin farkında olmayı öğrenmeye başlaman için daha çok yolumuz var."

Sabre bu cümle üzerine daha yüksek sesle mırıldandı ve ben bunu onun kabulü olarak algıladım.

Şahsen, Lexie gibi etrafımın farkında olmayı asla hayal edemezdim. Sadece Lexie'nin değil, Tasha, Mika ve Sabre'nin de. Yıllar boyunca annemi tetiklememek için sözlerime ve hareketlerime dikkat etmeyi öğrenmiş olsam da, bu fae savaşçılarının seviyesine yakın bile değildim.

Eğer zihniyetimi bir an önce düzeltmezsem, öldürülecektim. Yonter'lar dün başarısız olmuş olabilirdi ve korumalarımın bir dahaki sefere de başarısız olabirlerdi.

Yüzlerce kez başarısız
olabirler. Ama sadece bir kez
başarılı oldular.

Bir noktada, güvenliğimi kendi ellerime almak bana kalmıştı. Hoşuma gitse de gitmese de, konfor alanımdan çıkmam ve yeni bir normal bulmam gerekiyordu.

Görünüşe göre koşmayı da içeren bir
koşu. Lanet olsun.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Belki de hala içimde devam eden iyileşme sürecinden kaynaklanıyordu ama akşam yemeği geldiğinde harap olmuşum. Lexie bana yemek getirdi, beni Sabre'nin gözetiminde masada bıraktığı için mutluydu. Dev, efsanevi, kadim canavar tüm dikkatleri üzerine çekti ama öğrencileri de uzak tuttu.

Aslında güzeldi.

Bir ara Greta benden bir metre kadar uzakta durdu ama sonra tek kelime etmeden yoluna devam etti. Lexie döndüğünde, normalde yiyeceğimden daha fazla protein tabağa yığılmıştı, gözlerim fıldır fıldır kapanıyordu.

"Hadi," diye beni dürttü. "Uyumadan önce yemek yemelisin, yoksa iyileşmen her zamankinden daha uzun sürer."

Yüzümü bir esneme kapladı ve etrafından "Otoriter" diye mırıldandım.

Gülümsemesi kısa sürdü. "Ne kadar otoriter olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok dostum. Seni sağlığına kavuşturmak için her türlü zorbalığı yaparım. Şimdi ye!"

Onu selamlamak isterdim ama açıkçası birden fazla iş için enerjim yoktu ve yemek yemenin öncelikli olması gerektiğine karar verdim. Lexie, sanki ilk uzanacağım şeyin o olacağını biliyormuş gibi, içinde ekmek olan tabağı en uzağa yerleştirmişti. Bu onun beni önce fûme etleri almam için cesaretlendirme şekliydi.

Şaka yapıyordu, ekmeğe uzanmak için fazlasıyla enerjim vardı, bunu yaptığımda gözlerim yarı kapalı olsa bile. Elini yüzünde gezdirdi, muhtemelen ona kadar sayıyordu ama beni yine azarlamadı. Hangi besin grubundan olursa olsun, beni yemek yerken görmekten mutluydu.

Ekmeğin ilk dilimini bitirdiğimde, bir kılıç kafasının ağırlığı kucağıma indi ve yaklaşık bir metre havaya sıçradım. Sabre sanki beni korkutmaktan zevk alıyormuş gibi mırıldandı. Yine de kafasını çıkarmadı ve ne istediğini anlamışım.

Birkaç parça meyve seçerek dev ev kedisine uzattım. Öldürücü keskinlikteki dişlerinin arasından kocaman mor bir dil çıktı ve

karpuzun üstünü örttü. "Bitkileri ve meyveleri avlıyorlarsa neden yırtıcı bir hayvan gibi dişleri ve pençeleriyle doğuyorlar?" diye merak ettim.

Lexie kediye baktı ve kucağında yemek için nasıl yalvardığına bakarak başını salladı. "Fae'lere karşı yırtıcı olmak üzere tasarlanmışlar ama avladıkları eti yemedikleri için bu konuda daha akıllılar. Rastgele saldırmamaları için eğitilebilirler, çünkü bunu aç olduklarında yapmıyorlar. Biz onlar için yiyecek değiliz, hedefiz."

Sanki fae'lerin akşam yemeği olma endişesi olmadan kullanmaları için tasarlanmışlardı.

Elimi başındaki yumuşak ve kalın tüylerin üzerinde gezdirdiğimde tekrar mırıldandı ve ben de ona bir dilim kavun daha yedirdim. Lexie bana ters ters bakınca ben de kendimi besledim ve kısa sürede tabaktaki her şeyi yedik.

Sandalyemde rahatladığımda, etrafımızdaki gürültü doğal olmayan bir şekilde kesildi. Lexie'nin silahı göründü ama Sabre kucağındaki yerinden kıpırdamadı, mırıldandı ve daha fazla okşamak için elimi dürttü.

Eğer gerçek bir tehlike olsaydı, tepki verirdi, değil mi?

Sorulmamış sorum bir an sonra Zahak'ın dönen yiyecek büfesinin diğer tarafından belirmesiyle cevaplandı. Bir amaç uğruna yürüyordu, gözleri arka köşede oturduğumuz yerden hiç ayrılmıyordu.

"Kurbağalar," diye küfretti Lexie. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Belki de sadece kedisini geri istiyordur," diye önerdim Sabre'ye fazladan küçük bir tırmık atarak. "Yine de onu özleyeceğim."

"Bu Zahak," diye tısladı, sanki ben onun varlığının farkında değilmişim gibi. "Bir kılıç kadar kedicik gibi ve hepsini evcil hayvan olarak sahiplenmeyi bırakmalısın."

Sabre homurdandı ama kulak tırmalamalarından dolayı daha fazlasını yapamayacak kadar keyifliydi.

Zahak'ın insan halini sadece bir kez uzaktan görmüştüm, bu yüzden ona bakarken ejderhası bana daha tanıdık geldi. Isı ve enerji etrafımızda güçlü bir şekilde dönüyordu ve onun yine üst düzey bir SWAT subayı gibi giyindiğini fark ettim: siyah gömleği, siyah kargo pantolonu ve ağır botları vardı.

Bakışlarımı yavaşça onun inanılmaz uzunluktaki bacaklarında, ağır kaslı kalçalarında ve ince belinde gezdirdiğimde, Drager'inkine o kadar benzeyen bir vücut buldum ki, bu rahatsız ediciydi. Geniş omuzlar, kalın, kaslı kollar ve... onun yüzü.

Drager'ındı ama yine de değildi.

Drager sarı saçları ve kibirli ifadesiyle güneş ışığıydı.

Zahak gece yarısıydı, altın rengi benekleri olan o karanlık gözler sanki odada başka bir öğrenci yokmuş gibi bana odaklanmıştı.

Dünyada.

"Astra," diye gürledi.

Sabre zıplayarak ayağa kalktı ve ben de onun gerçek adını zihnimdeki resmine yerleştirdim.

"Astra?" Ses tonumda bir soruyla tekrarladım.

Başını eğerek beni daha yakından inceledi ve içime huzursuzluk damlaları gönderdi. Beni inceliyordu ve onun tüm dikkati altında olma hissinden hoşlandığımdan emin değildim.

"Sizin için ne yapabiliriz Lord Zahak?" Lexie onun dikkatini çekmeye çalışarak saygıyla sordu.

Ayaktaydı ama yüz ifadesi temkinli olsa da silahı bir kez daha kınına sokulmuştu. Sadece o da değildi; çevredeki her öğrenci ayaktaydı.

Ben hariç.

Sırf bu yüzden, onun tam anlamıyla üzerimde yükselmesi çok rahatsız edici olsa da ayakta durmamaya karar verdim.

"Dünkü saldırıyı düzenledikleri şüphesiyle bazı öğrencileri tutukladık," diye gürledi. "Orada olmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Drager'inkinden bile daha derin olan sesi içimde patladığında nefes almamayı zar zor başardım. Ateş ve buzla doluydu, özümde hem ısı hem de soğuk gönderiyordu. Drager ilk telefon konuşmasında içimde benzer bir tepki yaratmıştı ama Zahak daha da yoğundu. Tabii bu mümkünse.

Cevap vermeye çalıştığımda, kelimeler ortaya çıkmadı ve beni sudan çıkmış balık gibi yutkunmak zorunda bıraktı.

"Rolta'nın ofisi," diye ekledi ve dev elini Sab-Astra'nın başının tepesine son bir kez bastırarak döndü ve yemek odasından çıktı.

Etrafımızdaki seslerin artması dakikalar aldı ve beni saran baş dönmesini engellemeyi umarak derin nefesler aldım. Astra'nın hâlâ bizimle olduğunu ancak nabzım durduktan sonra fark ettim. Zahak'la birlikte ayrılmamıştı ve onun neyin peşinde olduğunu merak ettim.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Lexie, hâlâ ayaktaydı ve bakışları Zahak'ın çıktığı kapıya kilitlenmişti. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Neden sürekli onların dikkatini çekiyorsun?"

"Keşke bilseydim. Bunu bilerek yapmıyorum," diye onu temin ettim. "Ve sadece Drager ve Zahak var. Diğer üçü henüz ortaya çıkmadı."

Lexie dehşetle döndü. "Zahak ve Drager en kötü ikisi Morgan. Burada nasıl bir belanın içinde olduğunu anladığını sanmıyorum. Bırak ikisini, onlardan birine karşı bile seni savunma şansım yoktu."

"Beni savunmana gerek yok," diye hatırlattım ona.

"Yine de," diye karşılık verdi, iç çekerek. "Hadi ama, dediğini yapmalıyız. Lord Zahak rica ediyormuş gibi görünebilir ama bu bir emirdir."

Ayağa kalktığımda, az önceki yorgunluğumun hafiflediğini görmek beni rahatlatmıştı. Lexie bir eğitim çavuşu olabilirdi ama ne yaptığını biliyordu; yemek büyük bir fark yaratmıştı. Ya da belki de yıkıcı bir Düşmüş Tanrı formundaki adrenalin iğnesiydi.

Masalar arasında dolaşırken Astra bizimle kaldı ve ben Zahak'ın neden hayatımı kurtarmaya devam ettiğini merak ettim. Sonunda beni öldürmeyi planlasaydı bunu yapmazdı, değil mi?

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü bugün beni öldürmek isteseydi, kimse onu durduramazdı.

Bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: Drager'la aralarındaki kardeşlik bağı nedeniyle beni kurtarıyordu ya da, ki endişe verici olan da buydu, sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü beni hayatta tutmak istiyordu. Doğru zaman geldiğinde beni öldürtebilecek bir sebep.

Lexie'yi çıldırtan düşüncelerin bunlar olduğuna şüphe yoktu ama hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olası bir gelecek için endişelenemezdim.

Odadan çıkarken Lexie sağ tarafımda, Astra sol tarafımda kaldı ve çıkarken her bir bakış sırtımıza saplandı. *Radarin altında kalmak buraya kadarmış.* Düşmüşler bunun asla gerçekleşmeyeceğini garanti etmişti. Merdivenlerden inip ana salona girdik ve şu anda kimsenin olmadığı resepsiyona girdik. Akşam olduğu ve dersler çoğunlukla bittiği için Celeste'in vardiyası bugünlük bitmiş olmalıydı.

Rolta'nın kapısı kapalıydı ve Lexie önce kapıya yaklaşarak sertçe vurdu ve kendini tanıttı.

"Girin," diye seslendi derin ve tanıdık bir ses-Drager içerideydi.

Bunu beklemiyordum ve Drager ile Zahak'ın aynı odada olduğunu düşününce nabzım o aptal dalgalanmayı yaptı. İkisinin de önünde kendimi utandırmadığımdan nasıl emin olabilirdim? İnsanlığım beni burada yüzüstü bırakacaktı ve bunun olmasını nasıl engelleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Lexie içeri girdiğinde Astra beni öne doğru itti. Kendimi toparlamak için zamanım çoktan tükenmişti. Yıpranmış hissederek, yüzüme bir ifade yapıştırdım.

İçeri girdiğimde sakindi.

Yeşil ve altın rengi gözler benimkilerle buluştu. Drager elini bana doğru uzatarak, "Buraya gel, küçük insan," diye homurdandı.

Oda beklediğimden daha kalabalıktı. Rolta masasının arkasında oturuyordu, karşısında da altı fae oturuyordu, ama daha *sıkı bağlanmış ve burada olmaya zorlanmış bir* şekilde. Drager sağ köşedeydi, ona katılmamı işaret ediyordu, Zahak solda, duvara yaslanmış, o günah kadar karanlık gözleriyle her şeyi izliyordu.

Astra beni bırakıp ona katıldı ve ben de Drager'a gittim, ellerimiz birbirine değdiği anda enerjisi bedenime sızdı. Beni kendine doğru çekerek yaklaştırdı ve kendimi rahatlarım buldum. Daha önce ona bu şekilde güvenmeye başlamanın tehlikeli olduğunu düşünüyordum ama yine de sunduğu küçük tesellileri kabul etmekten kendimi alamadım.

"Artık herkes burada olduğuna göre," dedi Rolta, sesini yükselterek, "sorgulamaya başlama zamanı geldi."

Parlayan *enerji zincirlerine benzeyen* şeylerle sandalyelerine bağlanmış olan altı kişi bir şekilde hareketsiz kaldı. Müdire ayakta duruyordu, Düşmüşler kadar uzun değildi ama yine de etkileyiciydi. Gözleri sert bir şekilde altı kişiye bakıyordu ve ben de daha dikkatli bakınca dört kadın ve iki erkek olduğunu fark ettim. En sondaki erkek hariç hepsi benim için tamamen yabancıydı. Greta'ninkilerden biriydi, ilk karşılaşmamızda bana ters ters bakan golem.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Rolta sorgulama konusunda liderliği ele aldı. "Hepinizin dün sabah araziden ayrıldığınızı ve Denille Adası'ndaki yonter klanlarının bilinen yerlerini ziyaret ettiğinizi ortaya çıkardık. Bir açıklamaya ihtiyacımız var."

Ortakdaki harpy fae sandalyesinde arkasına yaslandı, hırlarken kanatlarını arkasına sıkıştırdı. "Hangimizin olduğu kimin umurunda ki?" diye cıvıldadı, sivri yüzü kızgınlık içindeydi. "Saldırıya uğrayan tek kişi bir insandı. Zarar gören toprak da olabilir, bu dünyada bu kadar önemli. Artık yolumuza devam edip derslerimize dönebilir miyiz?"

Hayvanlardan hızlı bir düşüş oldu.

Zahak öne doğru tek bir adım attı, harpy sandalyesini ve her şeyi parçaladı ve kimse tek bir kelime bile edemedi, elinin tek bir hareketiyle kafasını kopardı. Kafası vücuduna yapışmıştı ve sonra uçarak ayaklarının dibine düşüyordu.

Şok beni hareketsiz tutarken bir çığlık boğazımda boğulup gitti. "Bir daha sormayacağız," dedi ölüm fısıltısıyla.

Ben boğulurken ve kendimi kontrol altına almaya çalışırken gözlerini kırpmadan bana baktı. Drager oflayıp pufladı. "Hep böyle sabırsız ve dağınıksın," diye kardeşini azarladı. "En azından bizim onları sorgulamayı bitirmemizi bekleyebilir misin?"

Gerçek psikopatlar - Düşenler akli dengeleri yerinde değildi.

Zahak sandalyeyi düşürdü ve tam olarak daha önce olduğu gibi yere düştü, sadece bir kafa eksilmişti. Nedense bir kahkaha attım ve hemen bastırmama rağmen Zahak bana baktı. "Özür dilerim," diye kekeledim. "Şok ve... orada öylece oturuyor. Bu..."

Sustum çünkü zihinsel kırılmamla zaten yeterince zarar vermiştim.

Dudakları kıpırdadı, sadece küçük bir hareket. "Sorulara dürüstçe ve hile yapmadan cevap vermek için bir teşvike ihtiyaçları vardı. Şimdi buna sahipler."

Diğer beş mahkûm yanlarındaki sandalyede yatan başsız cesede bakıyordu, koyu gri kanı hâlâ bir dakika önce başının olduğu yerdeki delikten sızıyordu. Zahak haklıydı ve bir parçam beni kimin öldürmeye teşebbüs ettiğini bulmaya bu kadar önem vermesinden iğrenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim diye düşündü.

Düşmanlarının kellesini sunmak kadar romantik bir şey yoktur.

Bekle, ne?

Aklımı kaçıırıyordum. Sadece *romantizm yoktu* ama başsız bedenler *de tatlı değildi*.

Kapa çeneni, beyin. Kapa şu lanet çeneni.

Golemin yanındaki dişi aniden, "Greta'ydı," diye ağzından kaçırdı. Onun da içinde biraz trol olmalı, çünkü Rolta kadar uzun olmasa da tek gözü ve genel olarak kaslı bir görünümü vardı. Golem homurdandı ve omzunu kadına çarparak tüm sandalyeyi onunla birlikte hareket ettirdi.

"Kapa çeneni, yoksa bu ölüm bir fantezi gibi görünecek," diye öfkelenildi ama kelimeler dudaklarından dökülürken panik içindeydi.

"Hepimiz dikkat dağıtıcı olarak yardım etmeye zorlandık, saldırıyı kimin düzenlediğini bulmayı zorlaştırmak için gönderildik. Bunun kolay bir görev olması gerekiyordu ama belli ki kimse Düşmüşlerin bir insanı bu işe karışacak kadar önemseyeceğini beklemiyordu. Bölgeyi terk etmekten başka bir şey yapmadığım halde ölmeyeceğim."

Zahak tekrar duvardan doğruldu ve o kadar sert irkildi ki sandalyesi neredeyse devriliyordu. "Sen de işin içindeydin," dedi sakince. "Bilmem gereken tek şey bu."

Başını salladı, nefes alıp veriyordu, kelimeler boğuk boğuktu. "Hayır. Hayır. Anlamıyorsun. Reddetseydim Greta beni öldürecekti. Başka seçeneğim yoktu ama o insana karşı kişisel bir düşmanlığım yok. Ya da genel olarak herhangi bir insana. Bana kalırsa, sınırlı ve güçsüz hayatlarında ne istiyorlarsa yapabilirler."

İşte gördünüz millet. Üstün bir ırkın müdahalesi olmadan, kirden daha az olan varlığımı yaşamakta özgürüm. Bu hatun, insanların bizim tarafımızda gerçekten ihtiyaç duyduğu amigo kızdı.

"Greta çok güçlü bir aileden geliyor," dedi Lexie ve ilk kez dikkatleri üzerine çekti. Zahak harpinin kafasını çıkardığında nasıl tepki verdiğini merak ediyordum, çünkü şu anda sakın ve kendinden emin görünüyordu. "Onu buna bağlamak o kadar kolay olmayacak. Öğrenciler ne derse desin."

"Hepsi benim yüzümden oldu," diye bağırdı golem. Birini devirmeye çalışmayı bırakmış, Rolta'ya odaklanmıştı. "Her şeyi ben organize ettim ve bunun cezasını ben çekeceğim."

Zahak gülümsedi. Bu ondan gördüğüm ilk gülümseme idi ve ifadesizliğinin korkutucu olduğunu düşünmüştüm. Bu özel gülümseme çok daha kötüydü. Drager bana olan bağına sıkılaştırdı ve ben de kendimi onun enerjisine bağladım.

"Diğerleri gitmekte özgür mü?" Etrafımızdaki sessizlik uzarken Rolta sordu. "Evet," dedim çabucak. "Bunun için cezalandırılmamalılar."

Zahak'ın ifadesi sertleşti ama benimle tartışmadı ve Rolta hiç vakit kaybetmeden üç fae'yi bağlarından kurtardı. Onlar odadan çıkarken müdire "Doğru hareket buydu," dedi. "Burada olanları herkese anlatacaklar ve bu da Düşmüşler'in Drager'ın ilk toplantıda yaptığı uyarıyı yerine getirmeye hazır olduklarını doğrulayacak son anahtar olacak."

Sırtımdaki sıcaklık daha da arttı. "Uyarımın onaylanmasına gerek olmamalıydı," diye hırladı Drager.

Golem homurdandı, açıkça sevdiği Greta'nın yerine öleceğini artık umursamıyordu. Yoksa neden onun hayatı için kendi hayatını versin ki? "Öncelikle, siz bizim tanrımız değilsiniz Lord Drager," dedi kısaca. "Sizden emir almayız. Ve ikinci olarak, sizi daha makul olarak sınıflandırıyoruz. İnsanlardan hoşlanmadığınızı gizlemediniz ve o gittikten sonra topraklarımız hakkında endişelenmeye geri döneceğinizi düşündük. Irklarımız hakkında."

Drager golemın önünde durmam için beni serbest bıraktı. "Emirlerim göz ardı edildiğinde hiç de makul davranmıyorum," diye tısladı. "Bu insan hepimizi tehdit eden bir haini aramama yardım ediyor. Elimdeki tek ipucunu da yok etmiş olurdun ve ölümünü istemek için bilmem gereken tek şey de bu."

Kime soracaktı?

Zahak da ona katıldı ve boylarının daha önce düşündüğümünden daha yakın olduğunu fark ettim. Renkleri ve yüz yapıları farklı olsa da -Zhak her yönden daha sertti- kardeş olarak benzerlikleri çok açıktı.

"Bu senin sorunun Drager," diye başını salladı Zahak kardeşine. "O insanı kendine aitmiş gibi tutuyorsun ama yine de ona zarar veren bu fae'yi yok etmiyorsun. Sormamız gereken kimse yok; iyi tanrıyı oynamayı bırak. Bu şartlar altında işe yaramıyor."

Golem başına gelecekleri görünce derisi daha da koyulaştı ve Lexie'nin bahsettiği kil gibi sertleşmeye tanık oldum. Bir golem bile Düşmüşlerin gücüne karşı duramazdı.

Yerimde donup kaldım, bir başka vahşi fae ölümünün şoku beni hareketsiz bırakırken içimde bir kez daha sessiz çığlıklar yükseliyordu.

Drager Zahak'a dönerek, "Ona daha fazla soru sorabilirdik," dedi. "Ne bildiğini öğrenebilirdik."

Gürlemeleri odayı doldururken Zahak'ın göğsü kabardı. "Ondan bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz. O bir kuklaydı ve ben efendisiyle ilgileneceğim."

O gitti ve odadaki gerginlik yatıştı. Keşke aynı şeyi içim için de söyleyebilseydim.

"Pekala," dedi Lexie, "işler beklediğim gibi gitmedi."

Drager başını salladı. "Zahak hiçbir zaman aldatılmaya tahammül eden biri olmamıştır.

Sadakati asla sarsılmaz ve karşılığında da aynısını bekler."

"Greta'yı uyarmalı mıyım?" Rolta sandalyesine geri çökerken sordu, gözleri karşısındaki iki başsız fae'ye kilitlenmişti.

Drager başını salladı. "Bu işe karışma. Zahak bu işe karışan tüm fae'leri ortaya çıkarana kadar rahat etmeyecektir ve senin çapraz ateşte kalmanı istemiyorum."

Rolta iki elini havaya kaldırıp başını salladı, teni her zamankinden daha solgundu. "Burada olanları kendime saklayacağım ama diğerlerinin Emerelso klanını uyaraacağını biliyorsun."

"Buna güveniyoruz," diye ekledi Drager karanlık bir sesle.

"Emerelso klanıyla karşı karşıya gelmek bir savaş başlatacak," dedi Lexie, daha önceki endişelerini tekrarlayarak. "Onlar büyük ve güçlü bir klan. Zahak'ın kızlarından birini öldürmesini hafife almayacaklardır."

Drager güldü, sesi gerçekten eğlenmiş gibi geliyordu. "Onu öldürürsem savaş çıkar, çünkü benim topraklarımdan değil, ama Zahak onların tanrısı. Onların lideri. Cezayı kabul edecekler ya da hepsi acı çekecek ve sonuçta kurallara uymayan bir fae için tüm soylarını kaybetmenin bir anlamı yok."

Lexie ikna olmuş görünmüyordu ve umarım yanılıyordu. Risest'te daha fazla huzursuzluk yaratmak istemiyordum. "Belki de Dünya'ya dönmeliyim," dedim, sesim hissettiğimden daha az titriyordu. "Buradaki varlığım çözdüğünden daha fazla sorun yaratıyor ve haini bulmaya daha yakın değilim. Ben

Bu noktada sesi duysam tanıyacağımından bile emin değilim. Çok uzun zaman oldu ve çoğu fae insanlara kıyasla alışılmadık ses tonlarına sahip."

Neden sonunda bu endişemi Drager'a açacak kadar kendime güvendim, hiçbir fikrim yoktu ama birlikte çıktığımız yolculuğun bir noktasında ondan korkmayı bırakmıştım. Bana vereceği tepkiden korkmayı bırakmıştım ve bu bana sadece kendimi ifade etme değil, gerçeği söyleme özgürlüğü de vermişti.

Lexie ise aklımı kaçırdığımı düşünmüş gibi bana ters ters baktı.

Belki de öyleydim. Belki Drager başımı omuzlarımdan alıp ayaklarımdan dibindeki diğer ikisine katılmak üzereydi ama içgüdülerim bana bunu yapmayacağını söylüyordu.

"Haini bulana kadar burada, Risest'te kalacaksın," dedi Drager, kızgın değildi ama sesinde hiç yumuşaklık yoktu. "Daimi koruman olarak devreye girmem gerekse bile seni güvende tutacağız."

Lexie'nin başı öne eğildi ve onu bu ifadeyi kişisel bir saldırı olarak algıladığını bilecek kadar iyi tanıyordum ve buna hiç tahammülüm yoktu. "Birden fazla yonterle savaştı," dedim ona kısaca. "Öğrencilerin çoğunu uzakta tutan kesinlikle onun varlığı, bu yüzden ona sahip olduğum için minnettar olmalısın."

Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştuğunda Lexie'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. *Teşekkür ederim, diye mırıldandı.*

Başımı salladım, gerekirse daha sert savaşmaya hazırdım ama Drager karşılık vermemeye karar verdi. "Peki, kardeşim en sevdiği canavarı seninle paylaşmayı uygun gördüğüne göre sen Lexical ve Astra ile kal. Şu anda Zahak'la konuşmam gerekiyor, o yüzden doğruca odana git ve ben sabah kapıyı açana kadar orada kal. İstisna yok. Yeterince açık konuştum mu?"

Emirlerini almak içimi acıtıyordu ama karşı çıkmanın boşuna ve aptalca olduğunu biliyordum, bu yüzden isteksizce başımı salladım. "Çok net."

Rolta'ya dönerek bir sonraki adımları için bir tartışma başlattı. "Cesetler klanlarına geri gönderilmeyecek," diye söze başladı ama Lexie beni odadan çıkarırken tartışmanın geri kalanını kaçırdılar, Astra da hemen arkasından takip ediyordu.

Beni itmesine izin verdim, beynim son birkaç saat içinde olanlardan dolayı yarı kızarmıştı. Akşam yemeğinde hissettiğim yorgunluk çoktan gitmiş, yerini midemi çalkalayan panik ve adrenalin almıştı. Beni kimin öldürmeye çalıştığını ya da en azından bir kısmının bu işe karıştığını bulmuştuk ve gözümün önünde iki fae'nin kafasını kaybettiğine tanık olmuşum.

"Greta neden müttefik olmayı istedi ve biz cevap vermeden önce beni öldürmeye çalıştı?"

Bu kısım benim için en kafa karıştırıcı olanıydı.

Lexie adımlarını yavaşlatmadı, beni sürüklemeye devam etti, adımları gürültülü ve öfkeliydi. "Teklifin sadece sana daha yakından bakmak için yapıldığından şüpheleniyorum. Güçlü olup olmadığını ya da herhangi bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamak için. Silahıma uzandığımı gördüler ve normal bir saldırıyı önleyebileceğimi biliyorlardı. Bu yüzden büyük oynamak zorunda kaldılar."

"Ya teklifini kabul etseydik?" Boğazımda yükselen aside karşı yutkunarak zorladım; midem mutlu bir kampçı değildi.

Lexie, "Böyle bir ihtimal asla yoktu ve o da bunu biliyordu," dedi. "Benim klanım ve onunki aramızda bir ittifaka izin veremeyeceğim kadar rekabetçi. Ben bunu düşünüyormuş gibi yaptım, o da bu birliği istiyormuş gibi yaptı. Bu, Fae'lerin oynadığı oyunlar hakkında sana yaptığım ilk uyarıların bir parçası. Asla gördüğün el değildir... masanın altında saklı olandır."

Artık ikinci kattaydık ve o daha da kararlı bir şekilde hareket ediyordu.

"Daha fazla kan beklerdim, biliyor musun?" Kelimeler ağzımdan kaçtı ve Lexie başını çevirip bana baktı. "Filmlerde biri kafasını kaybettiğinde her yere kan fışkırır. Ama sadece sızıyordu. Çok garipti."

Alnı çatılırken gözlerini bir kez kırıştırdı. "Bunca zamandır bunu mu merak ediyordun?"

Omuz silktim. "Başka bir şeyi mi merak etmeliydim?"

Lexie beni daha yakına çekti. "Bir yandan Dünya'ya açılan bir kapı bulmaya çalışırken bir yandan da koşup çılgılık atıyor olmalısın. Düşmüş tanrılar senin için Fae'leri öldürüyor ve nedenini hiç bilmiyoruz."

Hmmm... Lexie haklı mıydı? Bende bir sorun mu vardı, yoksa beklenenden daha mı iyi alışmıştım ve artık fae'ler kadar kana susamış mıydım?

Bu düşünceyle midemdeki çalkantı daha da şiddetlendi ve yanında durduğumuz köşeye yaslanıp yemekte yediğim her şeyi kustum.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Exie beni odamıza geri götürdü ve banyoya soktu, midem kazınırken bile artık kusamıyordum çünkü içimde yemek kalmamıştı. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Şoktasın," diye fısıldadı. "Beynin seni korumaya çalışıyordu ama eninde sonunda her şey ortaya çıkıyor."

Bir hıçkırık daha beni sarstı ve ona sarıldığımda kendimi soğuk ve yalnız hissettim. "En azından sosyopat olmadığımı biliyoruz," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken. "Bu, iki kafanın yuvarlanıp ayaklarınıza dayanmasına verilen normal bir tepki."

Sırtımı ovmaya devam ederken bile kısaca, "Onların yasını tutma," dedi.

Hıçkırıklarımı bir kahkaha böldü. "Hayır, değilim. Öldükleri için mutluyum, çünkü ikimiz de bu sabah olduğumuzdan çok daha güvendeyiz. Sadece cinayetlere tanık olmak beni şaşırttı. Hissettiğim duyguları işlemekte zorlanıyorum."

Özellikle de Zahak ve onun tüm bu olaylardaki rolü hakkındaki kafa karışıklığım. O ejderha ortaya çıktığında ve dünyanın geri kalanı önemsizmiş gibi beni koruduğunda, bir parçam kırıldı. İyi anlamda. Hiçbir zaman gerçekten sevilmediğini ve takdir edilmediğini düşünen bir insanın sonunda koşulsuz kabul gördüğü bir an yaşaması gibi.

Lexie başını yavaşça salladı ve sözlerimi düşünmeye başladı. "Evet, bu mantıklı. Onların ölümü seni rahatsız etmiyor ama tanık olduğun şiddet duygularını sersemletmiş." Yanımda yere oturdu, kusmuğumun kokusu tuvalet kendini defalarca temizledikten sonra bile havada güçlüydü. "Zahak'ın nesi var?" diye sordu ve ben yine yanlışlıkla içimdekileri dışarı mı vurduğumu merak ettim. "Yani, Drager neyse de, en azından canı çektiğinde fae'lerle seksi zaman geçirmekten hoşlandığı biliniyor, ama Zahak yalnız bir kurt. Onun bir fae'ye dokunduğuna dair en ufak bir fısıltı bile duymadım."

Drager'ın diğer fae'lerle seksi zamanlar geçirmesi, onun kibirli, otoriter ve kontrolcü kıçı üzerinde hiçbir hak iddia etmediğim düşünöldüğünde, beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti.

"Sen de benim kadar biliyorsun," dedim ve Astra'nın yatağına tünemiş, görünüşe göre uyuduğunu görmek için dışarı baktım. O zaman konuşmalarımızı tanrısıyla paylaşıp paylaşmadığını merak ettim. "Ama bunun Drager'la ve ilişkilerinin rekabetçi doğasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Başka bir şey değil."

"Astra'nın kaybolduğun gün neden Lancourt'ta olduğunu düşünüyorsun?" Lexie sesini alçaltarak sordu.

Eğilerek zar zor fısıltıyla cevap verdim. "Hiçbir fikrim yok ve Zahak'a bilgi verip veremeyeceğini merak ediyorum. Onun yanında ne söylediğimize dikkat etmeliyiz."

Lexie kılıca baktı ve soru sormayı bıraktı ama endişeli ifade yüzünden hiç silinmedi.

Ertesi sabah dinlenmiş ve dün olanlar hakkında daha az çelişkili hissederek uyandım. O fae'ler beni öldürmeye çalışmışlardı ve yaptıklarının sonuçları onları yakalamıştı. Zahak oyalanmadı ve bunun için minnettar olmalıydım.

Burası Dünya değildi ve Fae'ler de insan değildi. Farklı ırklar farklı muamele gerektirirdi; bunu unutmamalıydım.

Doğrulup gerindiğimde, Astra yatakta yanımdaki yerinden esnedi ve selamlamak için yüzümü yalamaya başladı. Boğazımı temizleyerek, "Günaydın," diye mırıldandım. "Keyfin yerinde."

Elimi başının üzerinde gezdirirken dokunaç bıyıklarından birinde kırmızı bir nokta fark ettim ve elimi çektiğimde parmaklarımı da kırmızı kapladı. "Dün gece ne yaptın?" Elimini incelerken tamamen uyanmış bir halde ona sordum. "Bu kana benziyor Astra."

O bir otoburdu, bu yüzden dün gece ava çıkmış olması mümkün değildi. En azından yemek için. Mırıldandı ve tekrar gerindi, sonra yuvarlanıp balkondaki kapılara doğru yürüdü ve sanki kapıları onun için açmamı istemiş gibi durakladı.

Lexie'nin yatağına baktım ama boştu, yani ya duştaydı -ki bunu duyamıyordum- ya da gitmek zorunda kalmıştı ve Astra'nın benimle olmasından dolayı kendini rahat hissediyordu. Göğüslerimin içimde olduğundan emin olmak

Geceleri hiç kalmadıkları tank üstü, kılıcı takip ettim. Vitray kapılar ben onlara ulaşmadan açıldı, yardımına gerek olmadığını gösterdi ve irkilmemeyi zar zor başardım. Bu dünyaya ve onların enerjiyi manipüle etme yeteneklerine alıştığım bir gün gelecekti ama o gün bugün değildi.

Önce Astra balkona çıktı ve çığlıklar havayı doldurduğunda ben de onu takip ediyordum. Saatin erken olduğu belliydi, yaldızlı gökyüzünü dolduran pembenin ilk ışıklarıyla birlikte histerik çığlıkların sesi sabahın erken saatlerindeki sessizliği daha da sarsıyordu.

Duyabildiğim tek şey bu olana kadar bir çığlık diğerini izledi. Dünyanın sonunun geldiğini düşünerek dışarı fırladım ve Lexie'nin burada bizimle olmasını diledim. Onun güvende olup olmadığını ya da çığlıkların nedenini bilmediğim için panik ve korkudan neredeyse nefesim kesilmişti. Astra ona katılmamı engellemedi ve bu, herkesin histeri krizine girmesine neyin sebep olduğunu tam olarak bildiğine dair ilk uyarım olmalıydı.

Parmaklıkların önünde durdum, uzandım ve kenara tutundum. "Ne oluyor lan...?" Nefes aldım.

Çimenlerin üzerinde, gölün yanında bir sıra diken vardı. Toprağın derinliklerine kazılmış olan bu çiviler yaklaşık yedi metre boyundaydı -en azından bu açıdan öyle görünüyordu- ve her çivinin tepesinde bir baş vardı. Bir düzine kafa birbiri ardına belirliyordu. Görmeyen gözleri bize bakıyordu ve çoğunun benim odama dönük olduğu dikkatimden kaçmadı.

"Mazoşizm aşkına burada neler oluyor?" Söylemeyi başardım. Astra tatlı tatlı mırıldandı, sahibinin yastığına ölü bir fare düşürmüş gururlu bir kedi gibi bir ileri bir geri gezindi.

"Bunu sen mi yaptın?" Ona sordum, umutsuzca cevap verecek ses tellerine sahip olmasını diledim. "Bütün bu fae'leri sen mi öldürdün? Neden?" Tekrar mırıldandı, daha derin bir gümbürtü, ve ben sahneye geri döndüm, daha fazla çığlık ürkütücü olana eklendi.

"Greta!"

Bu bağırış bizimkine yakın bir balkondan geldi ve bir düzine ölü fae'nin neden odama baktığını fark etmem beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Parmaklıkların üzerinden eğilerek, biraz tanıdık gelen birini bulana kadar kafaları taradım -Greta. Morumsu kırmızı kan uzun, açık renk saç tellerini lekelemiş olsa da saçları farklıydı.

Astra'nın üzerine sıçrayan kana benzer bir renkteydi.

"Hepsi Emerelsos mu?" Boğuk bir sesle söyledim. Dün gecenin aksine mide bulantısı hissetmedim. Bu beni iğrendirmedi ama şok ediciydi.

Faerie'de kaldığım süre uzadıkça, onların vahşi doğasına daha da alıştım. Müstakbel terapistim benimle bayram edecekti ama telefona cevap verdiğim ve Dragerfield Kütüphanesi'ndeki bir peri partisine daldığım gecedan beri olanları düşününce çok da kötü durumda değildim.

Arkamdan adım sesleri geliyordu ve Lexie olduğunu varsayarak Astra derin bir gümbürtü çıkarana kadar dönmedim.

Drager kapı aralığında durdu. "Bunu sen mi yaptın?" Ona sordum.

Astra bu işin içindeydi, bundan emindim, bu da Zahak'ın da işin içinde olduğu anlamına geliyordu... ama Drager'ın bu konuda nerede durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Düşmüş'ün ifadesi karanlık kalırken başını salladı. "Zahak," diye nefes aldım. "Bunların hepsi Zahak'ın işi miydi?"

Astra yüksek sesle mırıldandı ve ben olay yerine geri döndüğümde devasa siyah bir ejderhanın gölün üzerinde süzüldüğünü gördüm. Dikenlerin önündeki bir çim parçasına yerleşti ve devasa başını kaldırarak dünyaya kükredi, ölümcül çenelerinin arasından alevler fışkırıyordu.

"Kardeşim her zaman drama ejderhasıdır," diye tükürdü Drager. "Ölüler konuşmaz, o yüzden umarım öldürdüklerini buraya getirmeden önce onları sorgulamayı düşünmüştür."

"Onları benim için mi öldürdü?" Elimi kalbimin sertçe çarptığı göğsüme bastırarak fısıldadım. "Neden? Ve neden bu kadar çoklar? Hepsi öğrenci mi?"

Drager yaklaştıkça sıcaklığı etrafımı sardı. Eğer homurdanmaları bir gösterge ise Astra bundan hoşlanmamıştı ama onu durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Ejderhanın ona zarar vermesine izin verecek değildim. Yeni arkadaşımın zarar görmemesini sağlamak için aralarında durdum.

"Bu Greta'nın soyu," dedi Drager yumuşak bir sesle. Kafalara ya da kardeşine bakmıyor, onun yerine yüzüme odaklanıyordu. "Biz uyurken onların izini buldu ve kızlarının senin neredeyse ölümündeki rolü yüzünden onları katletti."

"Neden?" Bunun tekrar sorulması gerekiyordu, çünkü her şey çok kafa karıştırıcıydı. "Bunu neden yapıyor?"

Drager'ın kahkahası karanlık ve pürüzlüydü. "Aynı kapsülde doğduğumuz andan itibaren hep benim sahip olduğum şeyi istedi. Çok fazla hatırlamıyorum.

Düşmeden önceki zamanlarımızdan, ama bu kadarını hatırlıyorum. Zahak benim bağılı kardeşim ve bu sayede hayatın her alanında rekabet ettik. Güç. Sevgi. Kontrol. Hangimizin en büyük olduğunu hatırlamıyoruz ama bunun sadece birkaç dakika farkla olduğunu biliyoruz ve o birkaç dakika ilişkimizi sonsuza dek belirledi."

Astra sessizce yanımda kaldı ama Drager'a yan gözle bakıyordu.

Sert.

Yine de söyledikleri bana mantıklı geldi. Görünüşlerindeki benzerlikten burada olan her şeye kadar. Muhtemelen Drager'ın bana yeniden ilgi duyması ve biriyle *çıkması* bile Lancourt'ta beni kurtaran kardeşiyle yüzyıllardır süren bir rekabetten ibaretti. Benimle hiç ilgisi yoktu. Ben sadece çekişmek için uygun yeni bir oyuncaktım.

"Doğru," dedim usulca, sahneye geri dönerek. İçimin derinliklerinde, kırık parçalarım yavaşça çalkalanıyor, öfkem artıyordu. Bir kez daha, kullanılacak ve istismar edilecek bir nesneden başka bir şey değildim. Annem de aynı zihniyete sahipti, varlığının bir uzantısı olarak ona ait olduğuma ve kontrol edilebileceğime inanıyordu. Kendime özgü ihtiyaçları ve arzuları olan bir kişi olarak beni asla önemsemedi. Ben babama karşı bir silah ve kendini güçlü hissetmek için bir araçtım.

Ona işe yaramaz ve görünmez olduğunu söyleyen bir dünyadaki küçük güç kırıntısı.

Bunun tekrar olduğuna inanamıyordum.

Bunun olacağını görmeliydim. Bunu beklemeliydim.

Fae tanrılarının bir insanı umursaması her türlü peri masalının ötesindeydi ve bunu daha önce mantıklı bir şekilde bilsem bile, yine de büyüsüne kapılıyordum. Kendimi buna karşı sertleştirmeye çalışırken bile kalbimden parçalar veriyordum. Tıpkı golem gibi, bir Düşmüş'ün saldırısını durdurabilecek hiçbir sertleşme yoktu.

Drager'a kısaca, "Bana söylediğin için teşekkürler," dedim. "Ama Zahak'a artık düşmanlarımı yok etmeye gerek olmadığını söyleyebilirsin. Bu bir yarışma değil. Sadece sen benden bıkana ya da ben hırsızı bulana kadar buradayım, sonra eve dönebilirim. Onun zamanını daha fazla harcamaya gerek yok. Ya da senin."

Drager uzun süre beni izledi ve ben bakışlarına karşılık vermeyi reddettim. Sonunda "Yaralanmışsın," dedi. Hadi canım, *dahiyane*. "Neden?"

Alaycı bir homurtu beni terk etti ve içimdeki acı ve öfkeye rağmen çoğunlukla yorgun hissettim. "Ben ikiniz arasındaki oyunda bir piyonum ve bu

tam olarak bir hayalin gerçekleşmesi. Güçlü adamların oyuncağı olmaktan hoşlanmıyorum. Oyuncak için asla iyi bitmez."

Drager'in eli omzuma dolandı ve beni döndürerek onunla yüzleşmek zorunda bıraktı. Karşı koysaydım, o kavrayışla yaralanırdım, bu yüzden zahmet etmedim. "Senin sadece bir piyon-oyuncak-kendinden her nasıl bahsediyorsan öyle olduğunu kim söyledi? Z için durum böyle olabilir ama biz aynı ejderha değiliz. Boştaki eli yanağımı okşadı ve çenemi kavradı. "Bir asırdır ilgimi çeken ilk kadınsın ve nedenini bilmem gerek. Seni tanımam gerek, küçük insan."

İnsanın hakaretten sevecenliğe dönüştüğü nokta o kadar ince bir şekilde gerçekleşmişti ki bunu kaçırmıştım. Ama şimdi bana böyle seslendiğinde rahatlatıcı geliyordu. Sanki insanlığım onun en çok sevdiği yanımmış da, varlığımdan çıkarmak istediğı yanımmış gibi.

"Aramızdaki ilişki asla yürümeyecek Drager," dedim ona dürüstçe.

"Ben olur dersem olur," diye karşılık verdi.

Başımı sallayarak, bakışlarımın Drager ile hâlâ önümde duran kelleler arasında gidip geldiğini fark ettim. Eğer burada gerçek hislerimi öğrenme umudum varsa, kardeşler arasındaki bu kan davasının temeline inmem gerekiyordu.

Hangi duyguların gerçek olduğunu ve hangilerinin uzun süredir devam eden rekabetlerinden kaynaklandığını anlamam gerekiyordu.

Bunu yapmak için Risest'te ve hayatta kalmam gerekiyordu, bu da tarihlerini öğrenmek ve nasıl savaşacaklarını öğrenmek için bugün derslere geri dönmem anlamına geliyordu.

Geleceğim buna bağılı olabilir.

BÖLÜM KIRK ALTI

Drager dışarıdaki manzaradan, özellikle de daha fazla öğrencinin balkonlarına çıkıp peri akıllarını kaybetmelerinden bıktığında, beni odama sürükledi. "Lexie dönmeden önce aramızdaki bağı güçlendirmeliyiz," dedi bana.

"Ne diyeyim?" Düşünmeden karşılık verdim. "Bağımızı mı?"

Bir bağımız mı vardı? Bunu ilk kez duyuyorum.

Drager'ın kahkahası kısıktı, boğuk ses tonu görevini yerine getirip güzelliğiyle beni baştan çıkarırken etrafımı sarıyordu. "Ne zaman birlikte olsak ve benim enerjim seninkiyle birleşse, bir bağ kuruyoruz. Bunu biliyorsun."

Göğsüne yaslanarak ona ters ters baktım. "Bunu bilmediğinden eminim. Bundan bir kez bile bahsetmedin ve bir bağ kurmanın yaptığımız ilk konuşma olması gerektiğini düşünürdüm."

Bu ejderhaların rıza konusunda güncellenmiş bir derse ihtiyaçları vardı - Risest'te bu çok büyük bir kavram gibi görünmüyordu. Bir güç yapısı içinde yaşadılar ve öldüler ve bunun için hiçbir rıza işe yarayamazdı. Çünkü eşit doğmamışlardı.

"Başka seçenek yoktu Morgan," diye gürledi. "Doğurganlık ritüeli benim gücümle başa çıkabilmeni gerektiriyordu-"

"Ve kocaman bir sik, evet biliyorum," diye homurdandım.

Gözlerini bana dikti. "Bu bağlamda, sana enerji aşılama ya da ölmektir. Her seferinde aynı şey oldu. Benim gücümüne sahip olmalısın yoksa bu dünyanın enerjisi seni yok eder. Lancourt'ta durum daha kötüydü ama burada bile Faerie eninde sonunda enerjini tüketti."

Bu *iki arada bir derede kalma* klişesi gerçekten eskimeye başlamıştı.

"Sanırım bu sabah bu yüzden buradasınız," dedim kısaca. Drager başını salladı. "Sebeplerden biri."

Diğer nedenleri açıklamadı.

Elleri karnıma bastırđı, o kadar büyüktü ki neredeyse belimi saracaklardı. Ortalamadan daha kıvrımlı olmasaydım, en az on-on beş kilo fazla kilolu olsaydım, parmakları bana dokunacaktı. Drager cimri pijamamın altındaki çıplak tenimi okşarken aldırıyor gibi görünüyordu.

"Bu sabah yapmak istediğim şey için zamanımız yok," diye gürledi, beni kaldırırken tutuşu sıkılaştı. Elleri kığımın altına yerleşip beni kendine yakın tutarken bacaklarım ona sarıldı. Yüzlerimiz neredeyse aynı hizadaydı ve koklayabildiğim ve soluyabildiğim tek şey, her zaman bu fae tanrısıyla ilişkilendireceğim yazın yakıcı kokusuydu.

Kendisine güneş tanrısı diyordu ve tam da öyle biriydi. "Kütüphanem nasıl?" Fısıldadım, ona ilk kez ne zaman ela gözlerine baktı.

Altın daha da parladı. "Sahiplik dokunuşun her yerdeydi," diye gürledi. "Binlerce kişilik bir kalabalıkta onu tanıyabileceğim kadar enerji imzasına sahip olan insanı uzun zamandır merak ediyordum. Merakım o kadar arttı ki kayıp bir kitabı bulduğum gece ilk ulaştığım numara sen oldun. Lexical değil."

Bu, uzun zamandır aklımı kurcalayan sorulardan birine cevap oldu. Telefonu çalışmıyor olabilirdi ama adam onu aramayı denememişti bile. Ve bu gerçekle birlikte içinde kaynayan öfke yatıştı. Merakı Zahak resmin bir parçası olmadan önce başlamıştı, yani bu sadece onların rekabetiyle ilgili değildi.

"Yapabilseydim kütüphanede yaşırdım," dedim ona dürüstçe. "Oradan ayrılmak beni rahatsız ediyordu ama tabii ki Simon yaşlı bir piç kurusu ve mesai bitiminden sonra kalsaydım bacaklarıma vururdu."

Drager başını geriye eğdi ve güldü. "Simon sizin dünyanızdan gelen çok güçlü bir druid. Ailesinin iç çekişmelerinden uzak, daha sade bir hayat sürüyor ve gündüz saatlerinde kütüphaneyi koruma işini çok ciddiye alıyor. Onu sevenlerden bile."

Dünya'da druidler mi vardı? Bunu hiç beklemiyordum. Bunu başka bir zaman sormak üzere rafa kaldırdım.

Drager eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırđı, belli ki sorularla da işi bitmişti ama ihtiyacım olan bir bilgi daha vardı. "Ya Lexie içeri girerse?" Fısıldadım.

Fallen'ın gülümsemesi tatlı değildi ve göğsümden aşağıya, merkezime doğru dalgalanmalar gönderdi. "Lexical'ı sabah erkenden bir iş için gönderdim. Ona seni okula hazırlayacağımı söyledim."

En sert bakışlarımla, yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştım. "Beni taşımaya olan tutkuna rağmen, ben yeni yürümeye başlayan bir çocuk değilim. Hazırlanmak için yardıma ihtiyacım yok."

Drager bir kahkaha atarken göğsü altımızdan kalktı. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk olmadığını biliyorum Morgan. Çok iyi biliyorum."

Ağzını benimkine yapıştırdı ve ben inlemelerimi durduramadım. Tüm şüphelerime ve kuşkularıma rağmen, dokunduğumuz an, onu tattığım an, tüm mantıklı düşünceler kayboldu. Aralarında büyük güç dengesizlikleri olan iki farklı dünyadan olduğumuzu unutmuştum. Tek umursadığım Drager'la geçireceğim bir sonraki andı.

Enerjisi o öpücükle içime aktı ve ısı göğüslerimin arasından merkezime doğru ilerlerken, yaşam gücümle bağ kuran gücün infüzyonunu hissettim. Drager'ın bunu açıkça belirtmesinden sonra bu bağ daha da belirginleşmişti. Bu bilgi beni huzursuz ediyordu ama çoğunlukla onun tarafından umursamayacak kadar tüketilmiştim.

Öpüşme uzun süre devam etti. Yüzünü kaldırdığında nefes nefese kalmıştım. "Astra, dışarı," diye emretti.

Dev panter bize doğru sinsice yaklaştı, tatlı bir kediciğe en ufak bir benzerliği yoktu. Bir katil gibi görünüyordu, vücudu büyüdükçe ve tehditkârlaştıkça dişleri ortaya çıkıyordu. "Benimle dövüşmek istemiyorsun, kılıç," diye tersledi Drager. "Efendine dön ve ona artık müdahalesine gerek olmadığını söyle. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Bir dakika bekle-" İtiraz etmeye başladım çünkü Astra'nın burada benimle olup olmayacağına ben karar verecektim. Drager bu seçimleri benim yerime yapamazdı. Son özgürlüğümde de vazgeçersem, her şeyden vazgeçmiş olurum.

Beni tekrar öptü ve içime daha fazla güç akıttı. Onun enerjisinde ve sıcaklığında boğuluyordum. Daha fazla bir şey söyleyemiyordum. Astra gitmiş olmalıydı çünkü giysilerim vücudumdan kopmuş, beni Drager'ın kollarında çırılçıplak bırakmıştı. Uzun zamandır seks yapmamışız gibi ağrılı ve muhtaç hissediyordum. Bunu bana yapan ejderhanın gücüydü ve benim ona olan çekimimle birleşmişti; gerçekten ölümcül bir kombinasyondur ve zaman zaman ne kadar istesem de buna karşı koyamıyordum.

Bir eli kırımın altında destek olarak kalırken, diğer eli amıma doğru kıvrıldı ve parmaklarını yarığım boyunca kaydırarak, iki tanesi derinlere girmeden önce. Sırtım kamburlaştı ve elini iterek orgazmın peşine düştüm. Beni okşarken parmaklarından dökülen ısı, amımı açıyordu.

Vücudumu onunkine yaklaştırdı ve ben sertçe boşalana kadar yaklaşık on vuruş yaptı, tutuşuna karşı sarsıldı.

"İşte bu, benim küçük insanım," diye homurdandı. "Kendini bana bırak."

Piç güç ve kontrolden zevk alıyordu, ben de ondan. Bu tehlikeli bir kombinasyondur. "Drager," diye inledim, üçüncü bir parmak daha ekledi, beni gerçekten sınırlarıma kadar zorladı, vücudum yanana, yanana ve çaresiz kalana kadar daha fazla ısı içime sızdı.

Kendi ağırlığımı kaldırarak tekrar elinin üzerine çöktüm ve şimdi inleyen o oldu. "Uyarılmanın kokusu beni çıldırtıyor," diye itiraf etti. "Bu anlarda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ve seni parçalamamak için çok çalışmam gerekiyor. Canavarım seni elinde tutmak istiyor, küçük insan."

Karnımın ve kalçalarımın kasılması, beni haykırtan ve ejderhaya karşı titreten bir sonraki zevk dalgasının tek başlangıcıydı, sert bir şekilde boşalırken salıverilmem neredeyse elinin etrafına fışkırıyordu. Parmaklarını teker teker çıkardı, bu da içimde artçı zevk şokları yarattı.

Elini kaldırdı ve dilini işaret parmağında gezdirerek beni tattı; gözlerindeki altın ve yeşil derinleşirken, koyu renkli pullar kısa bir süreliğine boynundan ve yüzünden yukarı kaydılar ve sonra kayboldular. "Ejderhanın rengi ne?" Nefes nefese sordum.

"Zahak'inki gibi ama aynı zamanda farklı," diye ısırıldı. Beni yatağa bırakmadan önce tek söyleyebildiğim buydu, kalçalarımı iki yanına açarken bakışlarındaki karanlık derinleşiyordu. "Bu sabah bitmeden adımı haykırıyor olacaksın," diye homurdandı, bakışları içimi yakıyordu. Uyluklarımın birleştiği yere ulaşana kadar bir parmağını göğüslerimin arasında gezdirdi ve uyarılmışlığı yokladı.

Başını eğdiğinde nefesimi tuttum ve ilk dokunuşu bekledim. Dili bir insandan daha dokuluydu ve klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde iniltim odayı doldurdu. Kalçalarım yataktan kalktı ve daha önce yaptığı gibi beni tutmak yerine bu sefer kucakladı, daha iyi ulaşabilmek için ellerini altına yerleştirdi.

Yavaşça, çok yavaşça, amımın üstünden kıcıma kadar kaydırıldı. Yüzünü daha derine gömüp sanki dünyadaki son yemeğiymişim gibi tadıma bakarken göğsü gümbürdüyordu ve dili içime dalıp beni parmakları kadar sert sikerken nefes nefese kalmıştım ve tırnaklarımı çarşaflara geçiriyordum. Bu sefer zevkin beni ele geçirmesine izin vermedi.

hızla, girdap gibi dönen zevk çok büyüdüğünde yavaşlıyor, birikimi sürüklüyordu.

Doğurganlık ritüelinden beri bu kadar yavaş, işkence edercesine zevk almamıştı.

Kütüphaneye döndüğümde, nihayet patladığımda, zaman zaman o kadar yoğundu ki bayılmışım.

"Drager," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen. Bu bir işkence."

Kahkahası içime daha fazla titreşim ve ısı gönderdi ve enerjisini vücudumu onun bedenine uyacak şekilde ayarlamak için kullandığını fark ettim - bir ağızla iki kıvrımı öldürmek.

Çaresizlik içinde ona karşı gerildim. O kadar ıslanmışım ki, havada dururken bile altımdaki yatağın ne kadar ıslak olduğunu biliyordum. Bu açgözlü ejderha uyarılmamın çoğunun kaçmasına izin vermedi. Onu yaşam için gerekiymiş gibi tüketti ve sonunda patladığımda, beklediğim gibi karanlık görüşümün kenarlarında dans etti.

Drager beni yatağa geri yatırdı ve bana memnun bir gülümseme attı. "Vücudun kime ait olduğunu biliyor," dedi başını sallayarak. "Bu benim için her zamankinden daha net."

Ona kendi hırıltımı gönderdim. "Bu kadar ait olma işi yeter, dostum. Benim sahip olmadığımı çoktan anladık."

Bana baktı ve üzgün hırlama girişimimi görmezden geldi. "Yakında anlayacaksın, Morgan Starrer. Şimdilik, içindeki bu enerjiyi güvence altına alalım."

Üstüme doğru süründü ve devasa cüssesi nefesimi kesti. Kendini tutarken bir elini başımın yanında bıraktı, diğer eliyle gömleğini yavaşça çıkardı. Giysiyi çıkardığında, geriye kalan tek şey kaslarla dalgalanan, parlayan, bronz bir tendi.

"Öldür beni," diye nefes aldım.

Başını eğdi ve bu ifadenin ona tanıdık gelmediğini hissettim. Ya da peri dilinde kolayca tercüme edilemiyordu. "Ölüm olmayacak," diye cevap verdi. "Ama seni becereceğim."

Pantolonu bir sonraki kalp atışında kaybordu ve pullarla kaplı ve önünde gururla çıkıntı yapan horozunun büyüklüğünü unutup unutmadığımı merak ettim.

Nasıl uyduğu hâlâ bir muammaydı. Yani, kadınların bebekleri olduğunu ve Drager'dan çok daha büyük olduklarını biliyordum, ama bazı hormonlar

Kemikler falan kaymış. Drager sadece sihirli dilini kullandı ve sığmayı başardı. Acı olmadan. Sadece zevk.

O havada asılı durdukça içimde ona sahip olma beklentisi güçlendi ve sonunda uzanıp ellerimi omzuna dolayarak onu aşağı çekmeye çalıştım. Tabii ki, bu akademiye birkaç santim sola kaydırmak için daha fazla şansım olacaktı.

Drager hazır olana kadar asla hareket etmedi.

"Hadi değiştirelim," dedi, gözlerindeki parıltı bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu.

Plan.

Pozisyonlarımızı o kadar hızlı değiştirdi ki beni aşağı çekerken başım döndü.

onun sikine. Ona binen ben olsam bile kontrol hâlâ bendeydi. "Dayan, küçük insan," diye homurdandı, yukarı doğru itti.

Genelde boyuna alışmam için bana zaman tanırdı ama bu sabah kimseyi beklemiyordu.

İçime o kadar hızlı girdi ki, tutunmaktan ve vücudum onun itişleriyle aynı hızda serbest kalmaya doğru koşarken küçük miyavlama çığlıkları atmaktan başka bir şey yapamadım. Çok hızlı olmalıydı, ama Drager'ın ellerinin kalçalarındaki sıkı tutuşu ve amımı dolduran büyüklüğü arasında, çıkıntılı kenarları her sinir ucunu kazıyarak, gözlerimi kapatmak ve zevkin içimden geçmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Bu his içimde başladı ve parmak uçlarım karıncalanana kadar uzuvlarıma yayıldı ve bu hissin sonsuza dek sürmesini diledim. Drager'la geçirdiğim bu anlarda, bedenlerimiz kaynaşp enerjilerimiz birleşirken ejderhanın her parçasını anladım ve sevdim.

Güçlü hamleleriyle beni mahvettiğinde, benimle işi bittiği gün geldiğinde nasıl hayatta kalacağımı merak ediyordum. Ya da belki bu asla olmayacaktı. Ben insandım, sınırlı bir hayatım vardı ve o sonsuza kadar yaşayacaktı. Onun cüssesi ve gücüyle ancak yirmi yıl kadar başa çıkabilirdim ve bu benim için sorun değildi.

Bunun yirmi yılını alırdım. Hayatımın geri kalanında yalnız olsam bile.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Akademnin önüne doğru ilerlerken Lexie sert bir sesle, "D rager adımlarını hızlandırmış," dedi. Gece boyunca serin bir rüzgâr esmişti ve ben açık renk tişörtüm ve siyah taytımın içinde hafifçe ürperdim. Dövüş dersleri için giyinmişim, Profesör Malin ile tarih dersini yeni bitirmiştim. Bu kez Düşüş'ten sonra yeniden inşa yılları ve toprakların bölünüp ırkların *tanrılarını* ve gelecekteki liderlerini seçmelerine izin verilmesi için geçen zamana odaklanmıştı.

Risest'in Doğu Diyarı için refah ve neşe dolu bir dönemden bahsediliyordu ve burada şimdiye kadar gördüklerime dayanarak buna itirazım yoktu. Bir hırsız ve hain meselesi dışında, ama bunun dışında, fae'ler memnundu.

"Onun enerjisi bana kesinlikle ek güç ve hız veriyor," diye onayladım. "Seks sadece... Seksin böyle olabileceğini bilmiyordum ve her seferinde birden fazla şekilde mahvoluyorum."

Lexie homurdandı. "İyi ki kıcını tekmeletmeye gidiyorsun o zaman. O parıltının bir kısmını atarsın."

Dersimin sonunda parlıyor olacağıma şüphe yok, sadece birden fazla orgazmdan değil.

Astra benim tarafımdan homurdandı. Drager'ın daha önceki sözlerine rağmen, koruma görevine geri dönmesine izin vermişti ama çok daha az sevecen davranmıştı. Tahmin etmem gerekirse, biraz kızgındı. Umarım Zahak'la iletişim kuramıyordur, çünkü eğer durum buysa her şey çok garip bir hal alacaktı.

Sergilenmeye devam eden kelle sırasının yanından geçtik. Görünüşe göre herkes Zahak'ı üzme ihtimaline karşı onları kaldırmaya korkuyordu. Kimse onun olduğundan emin değildi ama dedikodular dönüyordu.

Bu sabah dersler arasında yürürken duyduğumuz tek şey buydu.

Akademnin yanından geçip eğitim alanına vardığımızda Tasha ve Mika oradaydı ama bu sefer yalnız değillerdi.

"Kurbağalar," diye mırıldandı Lexie.

Zahak diğerlerinden ayrı duruyordu, siyah modern savaşı kıyafeti içinde bir dev gibi görünüyordu. Heykel gibi dururken kadim, korkunç ve rahatsız edici derecede muhteşem yüzü ifadesizdi. Sanki olduğu gibi sonsuza kadar ayakta kalabilecekmış gibi görünüyordu, o dokunulmadan kalırken dünya onun etrafında değişiyordu.

"Onun burada ne işi var?" Adımlarımız yavaşlarken Lexie ekledi.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, ayaklarım neredeyse duracak gibi olurken nabzımın hızlandığını hissettim.

Astra aynı tereddütü yaşamadı ve Zahak'a doğru koştu. Zahak onu selamlamak için eğildiğinde Astra onun soğukkanlı yüzünü kırdı ve söylemeliyim ki, hayvanlara şefkat gösteren erkeklerin bu kadar seksi olmaya hakkı yoktu. Gerçek bir afrodizyak.

Düşmüşlerin hepsinde zalimlik vardı, bunu beşinden üçüyle tanışmadan da biliyordum ama Drager'ın Zahak'ın Astra'ya yaptığı gibi şefkat gösterdiğini hiç görmemiştim - ki Astra her anlamda onun kontrolü altındaki bir hayvandı. Elbette nadir ve kadim bir hayvandı ama günün sonunda onun dengi değildi. Yine de ona öyleymiş gibi davranıyordu.

Lexie ve ben Tasha'nın yanına vardığımızda yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Lord Zahak bugün sizi gözlemlemek istedi. İlerlemenizi görmek istiyor."

Kendimi durduramayıp başımı kaldırdım ve onun okunamayan bakışlarıyla karşılaştım. "Bu sadece üçüncü dersim. Dün ne kadar işe yaramazsam bugün de o kadar işe yaramazım."

Şu ana kadar sessiz kalan Mika konuştu: "Bu doğru değil. Dün kusmadın. Bu bir ilerleme."

Aslında dün de kusmuştum, ama başka bir yolla.

Zahak'ın yüz ifadesi değişmedi ama gözlerindeki karanlık derinleşti. "Dersi başlatın," diye gürledi.

Tasha sertçe yutkundu ve benimle yüzleşirken her zamanki kibrinden eser yoktu. "Pekâlâ Morgan. Her zamanki gibi ısınmayla başlayalım. Mika seninle koşacak."

Gerginlikten kaçmak isteyerek hızla başımı salladım ve olduğum yerde kısa bir süre zıpladım. Bugün Drager'ın enerjisiyle dolup taşarak yola çıktığımda, ilk bir kilometre kadar Mika'ya ayak uydurabildim. "Vay, vay, vay, sana ne oldu?" diye sordu.

"Bize dik dik bakan dev bir Düşmüş Tanrı şeklinde bir teşvik," diye önerdim. "Evet, o biraz korkutucu," diye fısıldadı Mika. "Ben bir Verden Denizleri ve Lord Zahak bizi Lord Kellan'dan daha çok korkutuyor.

olabilir."

Sarı saçlı, yeşil gözlü, sörfçü görünümlü Fallen'ı hayal ettim. "Kellan diğerlerine göre daha rahat görünüyor," dedim omuz silkerek. "Daha az yoğun belki."

Mika tekrar arkasına baktı, şüphesiz Zahak'ın yakınlarda olup olmadığını kontrol ediyordu. "Çoğunlukla öyle, ama hiçbirini kızdırmak akıllıca olmaz." Durakladı ve ekledi, "Onlara hiç lord diye hitap ediyor musun?"

Başımı sallamadan önce homurdandım. "Hayır. Burada zaten çok fazla güçleri ve kontrolleri var. Buna bir şey eklemenin bir parçası olmayacağım." Ben de arkama baktım ama Zahak yola çıktığımızda olduğu yerde kalmıştı. "Genelde hayatlarınıza bu kadar dahil olurlar mı?" diye sordum.

"Hiç de değil," dedi Mika hiç tereddüt etmeden. "Kırk yaşımdayım ve bu haftaya kadar Düşmüşlerden ikisini bile görmemiştim. Lord Kellan'ın okyanuslarımızda gerçekleşen aylık enerji ayinleri var ama katılmak zorunlu değil. Çoğumuz enerji toplamak ve dünyada olup bitenleri takip etmek için katılırız ama geri kalan zamanlarda sakinleşir ve kendi işimize bakarız. Verden'de dalga yaratmazsanız, tanrılar tarafından yuvarlanmazsınız."

Gördüğüm kadarıyla Drager Ocheran'ı benzer bir şekilde yönetiyordu. Kütüphanede toplantılar yapıyor ve bir süreliğine fae'lerinin Lancourt'ta yaşamasına izin veriyordu ama bunun dışında onları kendi hallerine bırakıyordu. Belki de diktatörlük tarzı tek bir liderin burada bu kadar iyi çalışmasının nedeni, enerjilerinin emir vermesiydi, ama sonra kontrollerinde aşırıya kaçmadılar. Fae'lerinin fae olmasına izin verdiler ve onlara isyan etmeleri için hiçbir sebep vermediler.

Geri dönmek üzere yolumuza devam ederken Mika aniden, "Ufukta karanlık belirliyor," dedi. "Düşenler'den önce burada değildim elbette, ama burada olan büyüklerim var ve gelgitlerin döndüğünü anladıklarında havadaki hissi tarif ediyorlar. Dünyanın değişmek üzere olduğunu biliyorlardı. İşte o zaman karanlık ilk kez içimize sızdı ve hepimiz kaosa dönüştük."

"Düşenler dengeyi sağladı," dedim derslerimi hatırlayarak.

Mika başını salladı. "Evet, öyle yaptılar ve o zamandan beri her şey yolunda gidiyor ama dışarıda bir fırtına kopuyor. Bunu hissedebiliyorum."

Açıkça görülüyor ki Verden Denizleri fae'leri etraflarındaki okyanuslarda yaşıyor ve nefes alıyordu ve hissettiği enerjiden bahsederken kullandığı kendine has yöntemi duymak hoşuma gitti. Yine de bu kelimelerin alt tonundaki endişeden hoşlanmadım.

Geri döndüğümüzde, başladığım enerji patlaması azalıyordu, ancak koşuyu Mika'nın dürtmesine, dürtmesine ve yarım bırakmasına gerek kalmadan bitirmiştım.

beni eve taşı. Bu doğru yönde atılmış bir adımdı.

Önünde durduğumuzda Tasha, "Henüz bir savunma dersine bile girmedin," dedi. Ciğerlerim hava için çığlık atarken bile ölüyormuşum gibi nefes almamak için kendimi zor tuttum. "Rolta diğer dersi iptal etti ve hepsi burada bizimle geçireceğin zamanla birleştirilecek. Bunu göz önünde bulundurarak, bugün bloklama ile başlayacağız."

Lexie ve Tasha önce öğrenmem gereken hareketi gösterdiler ve ben de Zahak şeklindeki devasa bir dikkat dağıtıcının gözleri altında elimden geldiğince dikkatimi verdim.

"Anladın mı?" Lexie bir dizi hareketin üzerinden geçtikten sonra bana sordu. "Teoride evet," dedim ona. "Sadece ilk birkaç seferde yavaş git."

Lexie başını salladı ama bana karşı her zamanki yumuşaklığı yüz yüze geldiğimizde kaybolmuştu. "Üzgünüm dostum," diye fısıldadı. "Seni derinlere atmanın vakti geldi."

İçimde bir endişe yumağı oluştu ama Lexie'nin beni asla gerçekten incitmeyeceğini bildiğimden, yükselmelerine izin vermedim.

"Tamam, iki kez pratik yapacağız," diye emretti Lexie, "sonra ben saldıracağım ve senden blok yapmanı bekleyeceğim."

Mükemmel.

Bana vurmak için adım attı, hareketlerini yavaşlattı. "Beni burada ve burada engelle," dedi, dönüp tekme atmadan önce, bana vurmadan hemen önce yine hareketlerini yavaşlatarak. "Ve burada sana gösterdiğimiz gibi adım atacaksın ve saldırıya karşılık vermek için pozisyonunu hazırlayacaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım, her ne kadar "anlamadığımdan" emin olsam da. Yine de var olmayan itibarım tehlikedeydi ve bunun için bir çözüm bulmalıydım. Ya da denerken ölecektim.

Lexie tekrar karşımdaki pozisyonunu aldı ve gösterdiği gibi savurdu; kolumu zamanında kaldırmayı zar zor başardım. "Vuruşlarımı yavaşlatıyorum," diye tersledi. "Bundan daha hızlı hareket etmen gerekecek."

Başımı salladım ve o tekme attığında ilk adımı atmayı başardım ama ikincisini yanlış değerlendirdim, neredeyse takılıp düşüyordum. Kendimi düzelttiğimde, saldırıya nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Lexie bana bir yumruk daha attı ve bu seferki yanağımı sıyırdı çünkü bırakın zamanında vurmayı, elimi bile kaldırmamıştım.

Bakma. Bakma.

Zahak'a bakmamak için kendimi zor tuttum, onun kızgınlığını ya da daha da kötüsü hayal kırıklığını görmek istemiyordum. Drager *insanlığımın* onu nasıl rahatsız ettiğini saklamaya hiç zahmet etmezdi ve ben de kardeşinden aynısını beklerdim.

Artık Drager için bir hayvana benzemiyor olabilirdim - umarım benimle düzenli olarak seks yapmaktan çekinmiyordur - ama yine de daha aşağı bir varlıktım.

"Odaklan Morgan," dedi Lexie sertçe. "Hayal kurmaya devam edersen bunu asla başaramayacaksın."

O haklıydı. Daha iyisini yapmalıyım.

Öğrendiğimiz bir dizi hareket dışında her şeyi zihnimden uzaklaştırarak, tekrar yapmaya hazır olduğumu bildirmek için başımı salladım. Karşı karşıya geldik ve bu sefer o vurduğunda, tıpkı onun gösterdiği gibi blokladım. Lexie hâlâ vuruşlarını yavaşlatıyordu ama bu kesin bir gelişmeydi. İkinci bölümde ayak hareketlerim beceriksizce kalmaya devam etti ama en azından takılıp düşmedim.

"Daha iyi," dedi. "Şimdi Mika ile deneyebilirsin. O daha uzun ve daha geniş. Her boydan saldırıya hazırlıklı olman en iyisi."

Karşıma geçtiğinde buklelerini karıştırdı, çocuksu bir gülümseme takındı ve omuz silkti. "Sana vurursam şimdiden özür dilerim, ama sert vurmayacağıma söz veriyorum."

"Dayanabilirim," diye yalan söyledim. Kesinlikle dayanamazdım; ayak parmağımı çarptığımda ağlardım. En deneyimli olduğum acı zihinsel acıydı. Bunların çoğuyla başa çıkabilirdim ama fiziksel acılarla pek başa çıkamazdım.

Mika güldü, çünkü beni zaten en büyük yalancı olduğumu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Gülümsemesi kaybolduğunda kendimi hazırladım. Onu artık ben de tanıyordum ve saldırısını her zaman gözlerini hafifçe kısarak belli ederdi. İlk kez saldırdığında Lexie'den çok daha hızlıydı ama bu sefer doğru tahmin etmiş ve onu temiz bir şekilde engellemiştim.

Uzuvlarımız çarpıştığında bir çığlık attım, şok dalgası kolumdan yukarı sekti. Bunun için endişelenecek zaman yoktu, çünkü kendimi savurdum, bir sonraki darbeyi engelledim ve hatta vurmak için pozisyonuma geri döndüm. Mika sanki bir sineği savuruyormuş gibi beni kolayca engelledi ama ben kendimle gurur duyuyordum.

Bunu yapmıştım, hem de Lexie'den çok daha hızlı hareket eden bir fae'ye karşı. En iyi arkadaşına, zayıf insana vurmak için mücadele ettiğine şüphe yoktu. Öte yandan Mika'nın böyle bir endişesi yoktu.

"Yine," dedi ben zihinsel olarak kendimi tebrik ederken. "Bu sefer acının hareketlerini durdurmasına izin verme. Uzuvarlarımız çarpıştığında donup kaldın. Acıyı kullan, onu içine ek ve savunmanı güçlendir."

Başımı salladım ve tekrar pozisyonumu aldım ama bu sefer bakışlarımın yan taraftaki tanrıyla buluşmasına engel olamadım. Daha önce olduğu gibi duruyordu, bir eli Astra'nın başındaydı, bana odaklanmıştı, ifadesi okunamıyordu.

Onun varlığı beni tedirgin ediyordu ama Drager'inkinden farklı bir şekilde ve tam Mika saldıracakken elimi kaldırdım. "Bir saniye," dedim. "Bir soru sormam gerekiyor, sonra odaklanabileceğim."

Dönerek Zahak'ın önünde durdum ve bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Greta ve ailesini sen mi öldürdün?" Tanrının kendisi tarafından onaylanmaya ihtiyacım vardı.

Arkamızdaki sessizlik mutlaktı, sanki üç fae nefes almaktan bile korkuyordu.

"Evet."

Bekledim ama görünüşe göre alabileceğim tek cevap buydu.

"Neden?"

Bana doğru eğildi, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar yükseklerden aşağı indi. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve derin bir nefes çektim, kokusu duyularımı dolduruyordu. Drager'ın güneş ışığı ve yazının aksine daha karanlık ve baharat doluydu. Zahak, umutsuzca sıcaklığına sarıldığınız ateşin öfkesiyle birleşen buz gibi yağmurlardı.

"ünkü seni öldürmeye çalıştılar, *la moyar*, ve bunun için ölmeleri gerekiyordu." *La moyar*... Bu, Drager'la ilk kez karşılaştığımızda, onun bu sözleri söylediğini duyduğumu sandığım anıyı tetikledi. Gerçi bir daha hiç söylememiştir ve birdenbire bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için çaresiz kalmıştım. Bunu yapmadan önce diye sorunca, Zahak uzandı ve elini bir kez daha Astra'nın üzerinde gezdirdi. "Eğitimde bile sana zarar vermelerine izin verme," diye uyardı.

doğruldu. "Eğer yaparlarsa yaptıklarımın ben sorumlu olmayacağım."

Bununla birlikte arkasını döndü ve akademinin köşesinde kaybolup sahadan uzaklaştı. Astra olduğu yerde kaldı ve beni bilmiş gibi hissettiren bakışlarla izledi.

Bu da ikimizden biri demekti, çünkü ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. üzerinde.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Eğitmenlerimin yanına döndüğümde bana dikkatle baktılar. Lexie başını salladı ve "Neler *oluyor Morgan?*" diye mırıldandı. Ben de başımı sallayarak cevap verdim çünkü hiçbir açıklamam yoktu.

Sonraki bir saat savunma tekniklerini mükemmelleştirmekle geçti ve sonra benden saldırı ve savunma yapmamın beklendiği antrenmanlara geçtiler. Sonunda harap olmuştum, ter içindeydim, saçlarım daha önce ördüğüm örgüden yarıya kadar ayrılmıştı, her yerim lüle lüle olmuştu.

Lexie başını sallayarak, "Hadi, seni temizleyelim," dedi. "Berbat durumdasın."

"Mika beni öldürmeye çalıştı," diye sızlandım.

O da buna güldü. "Sana zar zor dokundum bile. Artık Zahak'ın küçük Morg'larımıza karşı yanlış bir hareket yapan herkesin kafasını keseceğini bildiğim için en iyi davranışımı sergiliyorum."

Zahak'la olan konuşmanın her bölümünü duymuşlardı ve bu akşama kadar tüm akademinin çivili kafalardan kimin sorumlu olduğunu çok iyi bileceğini biliyordum. Tasha bu bilgiyi şimdiden söyleyemediği için patlayacakmış gibi görünüyordu.

Akademiye girip merdivenlere doğru ilerlerken Lexie sessizdi. Vücudum bana bağıırıyordu, bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne atmaya ve her adımda irkilmemeye odaklandım. Anatomimin diğer birçok kısmıyla birlikte ayaklarımın tabanı bile ağırıyordu. Astra birkaç adım gerimizde kalmıştı ve o da sanki hepimiz yorgunmuşuz gibi, sadece ben olduğumu bildiğim halde, neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Odamızda güvende olduğumuzda Lexie rahatladı. "Senin için duşu hazırlayayım," dedi sesinde neşeli bir tonla. "Sonra bu kıyafetleri yakabiliriz, çünkü onları kurtaramayız."

Az önce başımın üzerinden kaldırdığım gömleği şakacı bir şekilde ona fırlattım, o da ağır çekimde hareket ediyormuş gibi kaçtı. Bir anda gözden kayboldu.

Astra yatağıma yerleşirken banyoya girdim ve Lexie'yi takip ederek fayans döşeli odaya girdiğimde soyunmayı bitirdim.

Kapı ben dokunmadan kapandı ve döndüğümde Lexie'yi iki santim ötemde buldum. "Neler oluyor Morgan?" diye öfkeyle fısıldadı, o kadar yakınımaya eğilmiş ve o kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabildim. "Zahak da mı?"

Ellerimi ona doğru salladım, umarım kendi şokumu vurgulamışımıdır. "Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Neler olduğunu anlamıyorum. Benim için insanları öldürdü Lexie. Öldürdü. Cinayetle öldürdü."

Gözlerini devirdi. "Cinayetle öldürüldü. Tamam, Morgan. Ama cidden, bu içinde bulunmak için korkunç bir durum. Zamanın yarısında birbirlerini yok etmek isteyen iki ateşli ejderha şekil değiştiren arasında sıkışıp kalmak. Hakimiyetlerini kanıtlamak için seni ikiye bölebilirler."

"Drager bunu zaten denedi," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"Bu şekilde değil, gerçi bunun da bir sorun olduğuna eminim, ama daha mecazi bir şekilde. Her ikisiyle de ilişki kurmak felakete yol açacaktır."

Gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Drager ile zar zor bir ilişki yaşıyorum ve birlikte yatıyoruz. Zahak'la yaklaşık on cümle kurduk ve bunların sekizinde bana gürlledi. Ortada bir ilişki yok. Sadece bu tuhaf alışverişler var."

"Hayatınızı birçok kez kurtarması ve duvarınıza asmanız için size bir dizi kelle hediye etmesi gibi tuhaf değişimler mi?"

Başımı salladım ve omuz silktim. "Evet, aynen öyle."

Bir elini yüzüne götürdü, kaşları korkunç bir baş ağrısı varmış gibi çatılmıştı. "Seni Dünya'ya geri götürmeliyim Morgan. Burada olmak seni öldürtecek."

"Gidemeyeceğimi biliyorsun," dedim, yorgunluk üzerime çökmüştü. "Drager beni sadece geri sürükler ve senin zarar görmene izin veremem... ya da daha kötüsü, beni kaderimin bana hazırladığı şeyden kurtarmaya çalışmana izin veremem."

"Kader mi?" Lexie dehşetle bakarak nefes aldı. "Bunun kütüphaneye ilgili *yanlış yer yanlış zamandan* daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, anlıyorum. Seninle tanışmamdan kütüphaneye ve o telefon görüşmesine kadar... ihtimaller bana burada bir dizi rastgele olaydan daha fazlası olduğunu söylüyor."

Tek bir damla gözyaşı akmadan önce bana baktı, gözleri kocaman ve parlaktı. "Kader vefasız bir bizondur, dostum. Umalım da sana karşı daha nazik olsunlar." O

üzüntüsünü silkeledi ve gülümsemeye zorladı. "Tamam, duş almana izin vereceğim, sonra yemek yiyebiliriz."

Kapalı kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bekle," diye seslendim. "*La moyar* ne demek biliyor musun?"

Kaşları çatılmış bir halde arkasına baktı. "La moyar... Bunun kullanıldığını daha önce hiç duymamıştım. Bildiğim hiçbir Fae dilinde yok. Neden?"

"Drager ve Zahak bana böyle seslendi ve ben de bunun ne anlama geldiğini bilmem gerektiğini düşünmeye başladım."

"Drager sana ne zaman *la moyar* dedi?" diye sordu başını eğerek. Düşmüşlerden gelen bu terim konusunda onun da kafası benim kadar karışık.

"Kütüphanede, ilk kez birlikte olduğumuzda," dedim.

Yüz ifadesi değişmedi. "Ve Zahak bunu eğitim alanında mı söyledi?"

Başımı salladım ve ikimiz de birkaç saniye sessiz kaldık.

Sonunda omuz silkerek, "Belki Drager'a sorabilirsin," diye önerdi. "Eğer ikisi de kullanıyorsa, orijinal dillerinden olmalı."

Bunu düşünürken göğsüm sıkıştıyordu. "Eğer doğru zaman gelirse," diye kabul ettim sonunda.

Başını salladı ve duş almam için beni yalnız bıraktı. Suyun altında uzun bir süre geçirdim, zihnimi temizlemeye çalıştım ve başarısız oldum. Gerçek şu ki, peri diyarındaki hayatım gizem ve tehlikelerle doluydu ve gerçekleri kafamda kaç kez gözden geçirirsem geçireyim, hiçbirini çözemiyordum. Yine de bu kader olmalıydı, çünkü başka türlü nasıl burada tanrılar ve mistik yaratıklarla birlikte olabilirdim ki?

Drager'a olan çekimim inkâr edilemezdi. Bu hemen olmamıştı - korkutucu olsa da ateşli olduğunu düşünmüştüm- ama peri ayini sırasında ilişkimiz değişmişti. Görünüşe göre benim haberim olmadan bir bağ oluşmuştu ve birlikte olduğumuz her an bu bağ daha da güçleniyordu. Tek umudum, eninde sonunda zamanın her şeyi ortaya çıkaracağı ve sınırlarımdan ve akıl sağlığımdan geriye kalanlarla yoluma devam edebileceğimdi.

İşim bitip kurulandığımda lavabonun üstündeki yansıtıcı fayansa bakarak kendimi inceledim. Haftalardır makyaj yapmamıştım, bugünlerde saçlarımı zar zor tarıyordum çünkü hiç zamanım olmuyordu ve seçebileceğim sadece on kadar kıyafet vardı. Bunların hiçbirisi önemli görünmüyordu. Temiz havada geçirdiğim zaman, koşmak ve sadece fae yemeği yemek - görünürde abur cubur yok - cildimi temizlemiş, kaslarımı sıkılaştırmış ve saçlarıma parlaklık ve hacim kazandırmıştı.

Drager'ın enerjisi de zarar vermedi ve beni sağlığımın zirvesinde bıraktı. Hatta biraz kilo bile vermiştim, ya da daha çok sıkılaşmıştım, bu yüzden kıvrımlarım her zamankinden daha belirgindi.

Kendimi iyi hissediyordum.

Annem başkalarının isteklerine boyun eğen uysal bir ocuk yetiştirmeye çalışmıştı. Ben karşı koydum ve yaklaşımında hala bocalıyor olsam da, kendi duygularıma ve inanlarımaya sıkı sıkıya bağlı kalırken iyi bir insan olmanın dengesini buluyordum. Yürümesi zor bir çizgiydi ama sonunda oraya ulaştığımı hissediyordum.

Banyodan ıktığımda Lexie yatağın üzerinde birkaç kıyafetinden birini çoktan hazırlamıştı ve saniyeler içinde üzerime geçirdim. Kot pantolon, beyaz yolluklar ve kot pantolonumun arkasından sarkan kırmızı bir gömlek.

"Yemek vakti mi?" Açlıktan lmek üzereyken sordum.

Lexie başını salladı. "Evet ama bu bir yakala ve kaç durumu olabilir. Sen duştayken Drager uğradı ve Düşmüşler'in kütüphane hırsızı hakkında bir toplantı yaptığını söyledi. Bizi orada istiyor."

Bu dikkatimi çekti. "Henüz bir şey konuşmadılar mı?"

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre size saldıran kişiye bulmak birinci nceliğimizdi."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve hiçbir şey söylemedim.

Uyuduğunu sandığım Astra yataktan öyle hızlı fırladı ki küçük bir çığlık attım. "Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. "Neredeyse altıma içiyordum. En azından önce biraz esneyebilir misin?"

Bir gümbürtü çıkardı ve sonra kocaman bedenini önümde germeye başladı. "Ukala," diye mırıldandım ve pençesini yalarken hiç siklemedi.

Yemek salonuna girdiğimizde, çoğu yemeğin ortasında olan bir sürü Fae vardı, ama Lexie ve ben dönen yemek barına vardığımızda salon tamamen boşalmıştı. Karakterlerin o kadar hızlı ayrıldıkları çizgi filmlerdeki gibiydi ki, orada olduklarını göstermek için havada sadece dış hatları ve hareketli bir toz bulutu kalmıştı.

Lexie gülerek, "Sanırım Zahak'la ilgili söylentiler yayılmış," dedi. "Görünüşe göre yemek seçimimizi yaptık."

O rahattı ama ben kendimi bir bit fırtınasının içine girmiş gibi hissediyordum. Cildim kaşınıyor, yüzüm ısınıyor ve bana ait olmayan enerji midemde çalkalanıyordu. Yine de gerçeği inkr edemezdim: Drager'ın uyarısı Zahak'ınki kadar işe yaramamıştı.

Hiç şüphesiz tüm amacı da buydu. Beni rahatsız etse bile, beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemişti.

İlerlerken ve o ejderha değıştiriciyle uğraşırken hatırlamanız gereken bir gerçek.

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

Biz tabaklarımızla yemek salonundan çıkıp, yemek yiyerek merdivenlerden inerken ve akademiden çıkarken öğrenciler ortadan kaybolmaya devam ediyordu. Dışarıda, güneş hala gökyüzünde oldukça yüksekken ve derslerin devam ettiğini bildiğim halde, görünürde hiç kimse yoktu.

"Sanki birdenbire fae'leri ortadan kaldıracak bir süper güç geliştirmişsiniz gibi," dedim tedirgin bir kahkahayla, son kavun parçamı alıp Astra'yla paylaşırken.

Lexie aldırıyor gibiydi. Aksine, beni güvende tutmak daha da kolaylaştığı için heyecanlıydı. Kız, Zahak'a bir kutu çikolata ve ejderhasının yemesi için küçük bir kemirgen buketi gönderecekti.

Gölün etrafında, daha önce sadece odamın balkonundan gördüğüm ama içine hiç girmediğim bir ağaçlık alana doğru ilerledik. Drager'ın arazisinde değildi ama ona herkesten daha yakındı, bu da bana bu buluşma noktasının onun fikri olduğunu söylüyordu. Kontrol manyağı ejderha şekil değiştirici hiçbir şeyi şansa bırakmazdı, kardeşleri söz konusu olduğunda bile.

Belki de özellikle kardeşleri söz konusu olduğunda.

Ağaçların altına girdiğimizde hava hemen serinledi ve daha kalın bir süveterim olmasını dileyerek titredim. Drager, burada bir "tanrı" olarak tüm sonsuz bilgeliğine rağmen, bir ejderha şekil değiştirenden daha az sıcak kanlı olan bizler için herhangi bir kıyafet eklememişti.

Lexie tabağımı aldı ve kendi tabağıyla birlikte büyük gri bir kayanın üzerine koydu. "Hâlâ oradalarsa dönüş yolunda alırsınız," dedi.

"Orada olmayabilirler mi?" Onlara son bir kez daha bakarak merak ettim.

Gülümsemesi yavaştı ve pek de neşeli değildi. "Bu toprakların toprağından yapırlar, kil haline getirilirler ve yeraltı gayzerlerinin ateşiyle ısıtılırlar. Toprağın kendisine ait olanı geri istemesi bilinmeyen bir şey değildir. Fae'ler de dahil."

Peki, tamam o zaman. Bu ifadeyi tamamen rahatsız edici olmayan bir görüntü takip etti.

Devam ettik ve Astra'nın akademiye ilk yolculuğumuzda tanıştığım diğer kılıçlar gibi hoplayıp zıplamaya başlamasını bekliyordum ama öyle olmadı. Aksine, daha ciddi ve karanlık bir hal aldı, daha hızlı hareket ediyordu, biz de ona yetişmek için acele etmek zorunda kalıyorduk.

Daha Düşmüşleri görmeden enerjilerini hissettim, tenimize karşı bir sıcaklık patlaması oldu ve bir anda kazağa ihtiyacım kalmadı.

Lexie, "Yaklaştıkça daha da rahatsız edici olacak," diye beni uyardı.

"Artık yakın değil miyiz?" Alnımdaki boncuk boncuk teri silerek sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hâlâ birkaç yüz metre uzaktalar. Bu kadar güçlü bir elemental ve *diğer* enerji patlamasına nasıl tepki vereceğin konusunda endişeliyim. Saklamayın, tamam mı? Eğer bu senin için çok fazlaysa, Drager kalmanı istese bile seni oradan çıkaracağım."

Bu o olmalı, beni öldürebilecek bir yerde kalmamı istiyor. Bu ilk kez olmazdı.

"İçimde hâlâ onun enerjisinden yeterli miktarda var," diye hatırlattım ona. "Ve beş kişi en son bir düzine kadar yakınımıza geldiğinde hava *sıcaktı* ama dayanılmaz değildi."

"Hava daha da ısınacak," dedi Lexie. "Güçlerinin nabzını ormanda hissedebiliyorum."

Bugün insanlığımı göstermemeye kararlıyım, şimdi daha hızlı tempoyu zorladım. Bu kadar kısa bir süre içinde bile kendimi daha güçlü hissettiğime hayret etmeliydim. Ağır botlarla ormanda koşarken bacaklarım şikayet bile etmedi.

Birkaç dakika daha geçti ve yavaşlamak zorunda kaldım. Yorgunluktan değil, yumuşak kumda ilerliyormuşuz gibi hissettiğim için. Enerji etrafımızı sarmış ve bizi neredeyse hareketsiz tutuyordu. Astra hariç tabii ki.

"Küçük insan." Yanımdan gelen alçak gümbürtüyle sıçradım, bir Düşmüş gölgelerden ışığa doğru ilerlerken geri adım attım. Bu kırmızı canavar türünden Tylan'dı. "Görünüşe göre ikimiz de toplantıya geç kaldık."

Onun varlığı etrafımızdaki ısının yükselmesine neden oldu ve ormandaki derme çatma patikada bize katıldığında ne yapacağımdan emin değildim. "Küçük insan?" Sonunda söyledim. "Drager artık herkesin bana böyle hitap etmesini mi istiyor?"

Tylan omuz silkti ve ben de onun daha küçük olduğunu düşündüğüm gerçeğine hayret ettim. Yani kardeşlerinden biraz daha kısaydı ama yine de üzerimde yükseliyordu. "Ne diyebilirim ki, korkusuz liderimiz emrediyor ve biz de uyuyoruz."

Ses tonunda bariz bir küçümseme yoktu ama ima ediyordu.

"Yola devam etmeliyiz," dedi ve bizi yol boyunca eliyle işaret etti.

Sakalı ve giyim tarzıyla bana hâlâ bir ormancıyı hatırlatıyordu. Bugün saçlarının ve gözlerinin koyu kahverengisini ortaya çıkaran kırmızı kareli bir pazen gömlek giymişti. Güzel olduğu kesindi ama Drager ve Zahak gibi değildi. Onlar yıkıcıydı. Neyse ki Tylan'ın enerjisi o kadar yoğun değildi.

"Sana Lord Tylan demeyeceğim, umarım biliyordur," dedim ve ona ayak uydurdum. Unvanlarına meydan okumam artık bir şey haline gelmişti ve bundan o kadar kolay vazgeçemezdim.

Göğsünün genişliğini vurgulamak için kollarını kavuştururken gülümsemesi büyüdü. "Bana lord denmesinden nefret ediyorum. Ty gayet iyi."

Ty. Bu hoşuma gitti ve belki sonunda arkadaş olabilir miyiz diye merak ettim. Drager'ın beni öldürmeye karar vermesi ihtimaline karşı daha fazla müttefike sahip olmaktan zarar gelmezdi.

Sonunda beni mahvetmeyeceğine dair ona güvenmemem, onunla yatmamam gerektiğinin iyi bir göstergesiydi. Ama kim kötü olacağını bile bile kötü bir seçim yapmadığını söyleyebilirdi ki?

"Bu toplantıda güvende miyiz?" Lexie ona sordu, adam gölgeden çıktığından beri ilk kez konuşuyordu.

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Bizden korkması gerekenler sizler değilsiniz. En azından bugün değil."

Yürüdükçe Ty'ın enerjisiyle başa çıkmak daha kolay hale geldi ve bir şekilde yardımcı olup olmadığını merak ettim. Her neyse, buluşma yerine vardığımızda -şimdiye kadar gördüğüm en eski görünümlü ağaçların arasındaki büyük bir açıklık- sakindim ve neredeyse hiç terlemiyordum.

Önce ağaçlar dikkatimi çekti, en az on tanesi açıklığın etrafına yayılmıştı. Gövdeleri altı metreden fazla genişlikte görünüyordu ve tepelerini göremeyeceğim kadar uzundu. Geçen gün bu orman parçasını balkonumdan görmüş, diğerlerinin üzerinde yükselen ağaçları merak etmiştim.

Elimi uzatıp birine bastırdım ve avucuma bir kıvılcım çarpınca sıçradım. "Burası ilk düştüğümüz yer," dedi Ty usulca. "Bizim kutsal noktamız. Biz

daha önce hiç dışarıdan birini getirmemişti."

Gözlerimi hızla kırıştıtarak bu ifadeyle ne demek *istemediğini* anlamaya çalıştım ama tüm düşüncelerim tuhaf ve dağınık bir hal aldı.

"Yabancıların içeri alınmaması yönünde oy kullandım, eğer bu sayılırsa," dedi soğuk bir ses. Diğer Düşmüşler de varlıklarını belli etmişlerdi ve bu sert açıklama Emmen'den gelmişti, hafif gözleri beni delip geçiyordu.

O buz gibi bakışın altında havanın daha da soğuduğuna yemin edebilirim.

"Sonsuza kadar geç kaldığını görmek güzel kardeşim," dedi Kellan, kimse Emmen'e hitap etmeden önce Ty'a. "Bu toplantıların geleneğinden hoşlanıyorum ve bunun hiç değişmemesini umuyorum."

Ty omuz silkerek güldü. "Ne diyebilirim ki. Ben gelene kadar parti başlamayacak."

İkili selamlaşmak için el ele tutuştu, aralarında bir enerji parlaması oldu ve sonra Ty kardeşlerine katıldı, Lexie ve beni orada öylece bıraktı. Astra, o kadim ağaçlardan birine yaslanmış olan Zahak'a bile katıldı, belli ki elektriklerle dolu olduğunu umursamıyordu - ya da beni ateşleyen her neyse.

"Küçük insan," dedi Drager yaklaşırken, uzanıp bir kolunu belime doladı ve beni açıklığın ortasına sürükledi. Lexie küçük bir ses çıkardı ama onu durdurmadı. "Kardeşlerimle tanış," diye devam etti Drager. "Zahak, bildiğin her şeye burnunu sokan piç kurusu ve bir de Verden Denizlerini kontrol eden Kellan var." Sarışın ejderha başını salladı; bana bakarken yüzü merakla doluydu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, küçük insan."

"Adım Morgan," diye cevap verdim sertçe. "Eğer sana Morgan denmesini istemiyorsan

Dev Kertenkele."

Kellan tepki vermedi ama Ty'ın gülümsemesinin büyüdüğünü gördüm.

"Görüyorum ki Ty ile zaten tanışmışsınız," diye devam etti Drager. "Sürekli geç kalır ve temelde tüm oyunlarda hile yapar. Lastoa'daki krater topraklarının lordudur."

"Kazanmak ve hile yapmak aynı şey değildir," dedi Ty omuz silkerek. "Ben kurnazım."

"Sen lanet olası bir hilekârsın," diye homurdandı Emmen.

"Ve bu da Emmen," diye hırçın ejderhayı işaret etti Drager. "Santoia'nın Vahşi Doğası'nı o kontrol ediyor ve doğası da bir o kadar vahşi."

"Biz ejderhayız kardeşim," diye karşılık verdi Emmen. "Sizler kibarlık peçesi taksanız bile hepimiz vahşiyiz."

Emmen beni selamlama zahmetine girmedi ve ben de bunu sorun etmedim. Beş ejderhadan dördünün terbiyeli olması beklediğimden dört fazlaydı. Sadece Drager'ın bana *küçük insan* demeye olan tutkusu beni rahatsız etmişti. Bunun sadece onunla benim aramda kalacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Zahak onu hiç kullanmamıştı ve köşede sessiz ve korkutucu bir gözlemci olarak kalırken, ona yaklaşma dürtüsüyle savaştım. Drager'ın kolu beni sıkıca yanından tutarken bunu yapamazdım.

Emmen bir başka devrilmiş kütüğün üzerine otururken, "Bu toplantıyı başlatabilir miyiz?" dedi. Ağaçların iç çemberinde çok sayıda kütük sıralanmıştı ve Düşmüşler'in toplantıları için koltuk olarak yerleştirildikleri belliydi. "Bazılarımız topraklarımızı çok uzun süre terk edemeyiz ve benim de eve dönmem gerekiyor."

Ty sağındaki bir sonraki kütüğü aldı. "Bırakabilirsin, sadece istemezsin için

."

Emmen konuyu tartışmadı.

Diğerleri oturdu, Lexie bile, sadece ben, Drager ve Zahak kalana kadar. ayakta. Sessizce bir baskınlık savaşı yaşandığını hissediyordum ama bu oyunu oynamaya niyetim yoktu. Dövüş dersinde kıcıma tekneyi yememi de içeren uzun bir gün olmuştu ve bacaklarımı dinlendirmeye ihtiyacım vardı.

Drager'ın elinden kurtulmaya çalıştım ama kolumu kısa süreliğine sıkıca kavradı. Bana iradesini mi dayatacağı? Şimdi. Kardeşlerinin önünde.

Bu sadece Zahak'a bir şey kanıtlamak için olabilirdi ve ben bu tür oyunlardan hoşlanmıyordum.

Bu üçümüz arasında çok önemli bir andı ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum.

BÖLÜM ELLİ

Zahak hızla hareket ederek Drager'ın elini ağrıyan pazularımın üzerinden çekti. Serbest kaldığımda sıcaklık daha da arttı ve Lexie'ye katılmak için öfkeli çiftten uzaklaştım. "Haddini aşıyorsun kardeşim," diye homurdandı Drager ve kütüğün üzerindeki yerimden ona doğru baktığımda kara gözlerin ve pulların belirdiğini gördüm.

"Onu yine incitiyordun," diye karşılık verdi Zahak. "Ve senin oyunlarına ayıracak vaktimiz yok. Aramızda bir tehdit var. Bizim odak noktamız bu."

Tylan daha önce ondan duyduğumdan daha derin ve yoğun bir gümbürtü çıkardı. "Zahak haklı, bunun için zamanımız yok. Kan dökülmeden üç toplantı girişimimiz oldu ve yine başarısız olamayız."

Drager omuz silkti. "Zaten kazanan benim, o yüzden bu işin peşini bırakabilirim."

"Bu bir yarışma değil," dedi Zahak başını sallayarak. "Yakında öğreneceksin." Bunu söyledikten sonra karşımdaki kütüklerden birine oturdu ve uzun bacaklarını önüne uzattı. Gözleri parlarsa da sakın görünüyordu ve açıklıktaki sıcaklık yoğun bir şekilde devam ediyordu.

Astra onun yanına yayılmış, kocaman başının üstüne koyduğu ve usulca okşadığı elini dürtüyordu. Drager da beklediğim gibi yanıma değil, onun yanına oturdu ve gerginlik azaldı. Elimden geldiğince dikkat çekmeden, hafif pamuklu gömüğümün koluyla yüzümdeki terin bir kısmını sildim ve bunun uzun bir toplantı olmayacağını umdum. Bu açıklıkta oturmak saunada oturmaya benziyordu.

Emmen, "Son iki dönemdir hepimizin aramızdaki bir tehdit ya da hainin peşinde olduğu gerçeğini tartışmak için buradayız," diyerek söze başladı. "Yollarımızı ayırdığımız son seferde önerdiğim düzenli toplantıları yapsaydık, kuyruklarımızı kovalayan ejderhalar olmazdık. Buna bir son vermeliyiz, çünkü şimdi iki adım gerideyiz."

Ty, "Sadece geride değil, aynı zamanda bölündüğümüzde zayıf olduğumuzu da biliyoruz," diye ekledi.

"Daha zayıf," diye karşılık verdi Kellan, sağ elini kütüğünün yanındaki bazı bitkilerin üzerinde gezdirirken yayıldı. O bitkiler büyüdü ve parladı

Onun dokunuşuyla, suya karşı bir yakınlığı olduğunu hatırladım. "Zayıf ama asla güçsüz değil."

"Söylemeye gerek yok," dedi Ty alaycı bir ifadeyle. "Ama bir parça bile zayıf olmak hoşuma gitmiyor. Aramızda yüz binlerce Fae'yi kontrol ediyoruz ve hiçbirinin bize karşı ayaklanmamış olması, ayaklanmayacakları anlamına gelmiyor. Şu anda hepimizin burada oturup bir tehdit arıyor olması da bunu kanıtlıyor. Bir noktada kayıtsız kaldık ve şimdi burada inşa ettiğimiz her şeyi sabote etmek için çalışan fae'ler var."

O yüzbinlerce fae'den birçoğunun benim olduğum yerde, bir Düşmüşler toplantısının ortasında olmak için adam öldürebileceği bilgisi gözümden kaçmamıştı. Belki Lexie'nin kardeşlerin arasına bakarken yüzünde beliren hafif şaşkın ifadede, belki de Drager'ın içimde kaynayan gücünden, ama bu *destansı bir duyguydu*. Dünyaları değiştirmek ve tarih yaratmak gibi destansı.

"Topraklarınızda neler olduğunu fark ettiniz?" Drager konuşmanın en can alıcı noktasına geldi. "Büyük ve küçük olaylar. Bilginin sadece beşte biriyle bu işin özüne asla inemeyiz." Haklıydı. Ocheran t o p r a k l a r ı n d a bir tehdit arıyorduk ve bu muhtemelen muazzam bir zaman kaybıydı. Eğer bu hırsız beş diyarı da vurduysa, o zaman bu hırsızların

Drager'ın kölelerinden biri.

"Ben başlıyorum," dedi Emmen ve huysuz ve sert olmasına rağmen aynı zamanda son derece odaklanmış olduğunu fark ettim. "Vahşi Doğa'da çok sayıda olay oldu. Ara sıra bazı yaratıklarım ortadan kaybolduğunda ilk başta fark etmedim. Doğu Diyarı'ndaki en çok hayvan yaşamına sahip olduğumu biliyorsunuz. Ta ki özel rezervlerimde farklı türler birbiri ardına kaybolana kadar. Hayvanlar öylece yok olmazlar. Savaşır ve geride kan ve pislik kalır. Ama bu yaratıkların var olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Ülkesindeki her hayvanı tanıyor mu?" Lexie'ye fısıldadım. "Her türden tek tek hayvanlara kadar mı?"

Kısa bir süre başını salladı.

"Sırada kitaplar vardı," diye devam etti Emmen. "Tarihimizi belgelemek için kullandığım bilgi tomarları inimden çalındı. Canavarımın alanımıza giren birini fark etmesi gerekirdi ama ben boş kapakları bulana kadar hiçbir şey bilmiyorduk. Tüm iç sayfalar gitmiş, sadece izlerini mümkün olduğunca uzun süre gizlemek için kapak kalmıştı."

O devam ettikçe Düşmüşlerin yüzleri daha da asıldı ve bu bilginin onlar için benim için olduğundan daha mı önemli olduğunu merak ettim. Drager'ın topraklarında yanlış giden her şeyi ve bunların diğer dördüyle nasıl bağlantılı olduğunu bilmediğime şüphe yoktu.

Sırada Tylan vardı. "Kraterlerimin etrafında büyük delikler oluştu," dedi. "Lav tabanı bozuldu ve ateş karıncaları haftalardır çılgılık atıyor. Bunu sadece aile birimleri zarar gördüğünde yaparlar. Ayrıca komutam altındaki fae'ler ve onların bölgemizin ısıyla başa çıkma konusundaki eşsiz yetenekleri hakkında ayrıntılı bilgi veren birkaç kitap kaybettim."

Resim benim için daha da netleşti ve o ana kadar aklıma gelmeyen bir düşünceye kapıldım. "Hepiniz kitaplarınızı kaybettiniz," diye patladım.

Beş sert bakış bana doğru döndü. "Başardık, küçük insan," dedi Ty. "Bu senin için ne anlama geliyor? Drager seni buraya bir sebepten ötürü getirdi ve henüz bize o sebebi sunmayı uygun görmedi, bu yüzden sana doğrudan soruyorum. Ne biliyorsun?"

"Lexie ile birlikte Dragerfield Kütüphanesi'nde çalışıyordum," diye tereddütle başladım. "Geceleri fae'ler tarafından ödünç alınan tüm kitapları rafa kaldırırdım. O kitaplardan birinin kaybolduğu gece bir ses duydum ve Drager bir daha duyarsam o sesi teşhis etmem için beni yanında tuttu." Boğazımı temizleyerek Drager'ın bakışlarına karşılık verdim. "Başka kayıp kitaplar fark ettin mi hiç?"

Bir çırpıda ayağa kalktı, üzerimde yükselmek için adım attı ve ben de zıplama dürtüsüyle savaştım. Gerçi bunun bir anlamı yoktu, çünkü ben ayaktaiken bile o yükseliyordu.

"Başka hangi kayıp kitaplar?" diye homurdandı, bana ters ters bakarak.

Sinmeyi reddederek, kendi *siktir* git ifademle karşılık verdim. "Kayıp olduklarını hiç düşünmemiştim, biliyorsun, ama haftalardır kontrol edilen birkaç kitap vardı. Simon'a bundan bahsettim, o da bana kendi *işime bakmamı* söyledi ve sopasıyla bana vurup gitti."

Ağzımdan çıkan her kelimede Drager'ın gözleri kararıyordu. "Neden bana bundan hiç bahsetmedin?"

Omuz silktim. "Çünkü o kitaplarla kayıp olduğunu iddia ettiğin kitap arasında bir bağlantı kuramadım. Diğerleri çalınmış olsaydı ve sadece ödünç verilmemiş olsaydı, sen de fark etmez miydin?"

"Benden önemli bilgiler sakladın," diye çıkıştı, sözlerimin çoğunu duymazdan gelerek. "Sana nasıl güvenebilirim? Belki de hain sensin?"

Bir sonraki hareketimin aptallığına rağmen, bir kahkaha attım. Tek gülen ben değildim, Ty da kafasını geriye atıp gülüyordu. "Kardeşim, sen aklını kaçırmışsın. Az önce bu tehdidin tüm topraklarımızda dolaştığını tespit ettik. Morgan bunu başaramazdı. O, bu akşam enerjimizin içine girmeye çalışan bir insan."

"Değildi," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde, bacaklarım hala

Jöle.

Ty gülümseyerek başını salladı.

"Drager, otur lan yerine," diye söylendi Zahak. "Bunun için zamanımız yok."

Bugünkü dramtizminiz. Morgan çok önemli bir ayrıntıyı ortaya çıkardı ve bunun ne anlama geldiğini tartışmamız gerekiyor."

Diğer Düşmüşlerin sessizleştiği bir an oldu, iki kardeşlerine bakarken tüm eğlence işaretleri kayboldu - en güçlü ikisi, ortasına sürüklendiğim bir rekabetle.

Drager göğsünden gelen bir gürültüyle arkasını dönüp yerine oturduğunda beni şaşırttı.

"Devam et insan," dedi Emmen.

Dişlerimi sıkarak kelimeleri zorla çıkardım. "Eğer kitapları çalışırlarsa, hepiniz hakkında bilgi istiyorlar demektir. Eğer sadece Drager'ın kütüphanesine saldırmış olsalardı, o zaman Risest'ten birinin onun topraklarını ele geçirmeyi planladığını varsayabilirdik. Ama hepiniz olduğunuz için..." Henüz topraklarının sorunlarını açıklamamış olan Düşmüşlerin arasına baktım ve başlarını salladıklarında devam ettim. "Hepiniz bilgi kaldırdınız. Topraklarınızdaki yaratıklar ya da fae'ler hakkında bilgiler. Tahmin etmem gerekirse, bu bir dış kaynak ve bir istila planlıyorlar."

Uzaylı istilaları hakkında pek çok bilimkurgu hikayesi okumuş muydum? Evet, okumuştum. Evet, okudum.

Ama bu yanıldığım anlamına gelmiyordu.

"Bu dış kaynak nereden geliyor?" Kellan sordu.

"Açıkça iki seçenek var," diye yanıtladı Zahak, durumun ciddiyeti göz önüne alındığında beklediğimden daha sakindi. "Risest'in diğer topraklarından biri istila etmek istiyor. Güney ya da derinler." Kardeşleri onun sözlerini düşünürken başlarını salladılar. "Ya da burada inşa ettiklerimizi almayı uman bizim dünyamızdan daha fazlası var."

"Dünyamız yok edildi," diye hırladı Drager. "Hepimizin hatırladığı tek gerçek bu."

Onların dünyası hakkında bunu bilmiyordum ve Lexie'nin yüzünden onun da bilmediğini görebiliyordum.

"Türümüzün son örneğiyiz," diye onayladı Tylan.

Zahak başını salladı, eli hâlâ Astra'nın başındaydı. "Neden tek bir ayrıntıyı hatırlıyoruz da geri kalan her şey boş. Bu hiç mantıklı değil ve ben uzun zamandır hatırladığımız her şeyin uydurma olduğunu düşünüyorum. Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmıyorum."

"Başka uzaylılar da olabilir," diye önerdim. Sert bakışlar üzerimde kilitlendi ve dudaklarımı bir kez daha kenetledim.

Lexie dikkatleri benden alarak, "Akla yatkın," diye devam etti. "Eğer başka bir dünyadan düştüysen, orada seninkinden daha fazla dünya var demektir."

Sinirli ifadelerine rağmen mantığımıza karşı çıkmadılar. Annem elinden geleni yapsa da mantıkla tartışmak çoğu zaman zordu.

"Birbirimize karşı komplo kurarak o kadar çok zaman kaybettik ki," diye ısırdı Drager, derin ses tonunun gürültüsü içimi dolduruyordu. "Uzun bir süre içinizden birinin bana karşı komplo kurduğunu düşündüm ve bu beni toplantılarımıza katılmaktan alıkoydu. Onlara bize karşı durmaları için tam da ihtiyaç duydukları şeyi verdik."

"Morgan konuştuklarını duydu," diye hatırlattı Ty ona. "Düşündüğümüz kadar geride değiliz. Belki o sesi tekrar duyabilseydik, içimizden biri onu tanıyabilirdi."

"Ama onun sesine benzeyen birini duymadım," dedim usulca. "Elimde sadece bir anı varken o sesi nasıl duyacaksın?"

Zahak herkesin dikkatini çekerek ayağa kalktı. "Sesi onun zihninden çekip çıkarabilirim," dedi alçak ve vurgusuz bir sesle.

"*Şimdi ne yapabilirsin ki?*" Gerginlik içimi doldururken vücudumun gerildiğini hissederek söyledim. "Zihnimden bir sesi nasıl çıkarabilirsin?" Kafası karışmış beynim onun gülünç ifadesini işlemeye çalışıyordu ve bu sırada akademinin önündeki o ilk gün kafamın içindeki sesi hatırladım. "O gün açıklıkta kafamın içinde konuşan sen miydin?"

Yavaş, neredeyse yırtıcı bir sinsilikle bana doğru adım attı ve sanki her adımda tüm oksijeni içine çekiyormuş gibi kendimi çaresizce hava almaya çalışırken buldum. Onunla daha az savunmasız bir pozisyonda karşılaşmak için ayağa kalkmaya çalıştım. "Nasıl?" Bir adım ötemde durduğunda talep ettim.

"La moyar," diye gürledi. "Kader arkadaşı."

Oksijen eksikliği beni daha iyi hale getirirken karanlık etrafımı sardı. Zahak düşmeden önce beni yakaladı ve beni güçlü kollarının arasına alırken tüm vücudum yandı. "Dostum?" diye mırıldandım ve Drager'ın enerjisi içime doldu, ta ki her şey çok fazla gelene kadar ve bayıldım.

BÖLÜM ELLİ BİR

Kargaşaya uyandım. Öfkeli ejderhaların yankıları etrafımdaki havayı doldurdu ve oturur pozisyona geçmeye çalıştım, ancak Lexie'yi üzerime çömelmiş, beni tutarken buldum. Yukarıda engelsiz bronz ve altın rengi gökyüzü de dahil olmak üzere onun etrafında görebildiğim çok az şeyden, artık gizli Fallen açıklığında olmadığımızı biliyordum. Açık alanda, gölün kenarındaydık; Lexie'nin kolunun arkasında akademinin bir kanadı görünüyordu.

"Lex," diye homurdandım. "Neler oluyor?"

Beklediğim gibi beni bırakmadı. "Drager ve Zahak seninle olan küçük sorunlarını çözmeye çalışıyorlar. Seni tamamen aradan çıkarıp akademiye sokmaya çalıştım ama onların görüş alanından çıktığında durum daha da kötüleşiyor."

Tutuşuna karşı iterek sonunda oturmama izin verdi.

Kutsal Fae tanrıları. Bana güç verin.

Üzerimizdeki gökyüzünü iki ejderha doldurmuş, birbirlerine çarpıyorlardı. Drager bana canavarının Zahak'a benzediğini söylemişti ve bunu görebiliyordum ama aynı zamanda oldukça farklılardı.

Drager Zahak'tan daha yaldızlıydı, pullarının uçları altından ziyade siyahtı. Kanatları ise daha koyu renkliydi; kalın, koyu renkli damarlar altın kenarların arasından geçiyordu.

"Yin ve yang," diye nefes aldım, büyülenmişim. Bu ikisi, diğerlerinden çok, hem insansı hem de ejderha formlarında birbirlerine benziyorlardı. "Drager bana aynı kapsülde doğduklarını söyledi ve şimdi bunu çok net görüyorum."

Lexie bana göz kırptı. "Aynı kapsül mü? Bunu daha önce hiç duymamıştık. Doğumlarına ve ana dünyalarına dair sahip oldukları birkaç anı çok tuhaf. Belki de Zahak haklıdır, belki de hepsi uydurmadır."

"Belki de bazı anılar silinemeyecek kadar güçlüdür," dedim, Zahak'ın pençeleri Drager'ın karnını sıyrırken irkilerek. Gözlerimi gökyüzüne kilitleyerek sallantılı bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım. "Onları durdurmak zorundayız."

Ben göle yaklaşırken Lexie de bana katıldı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Son kontrol ettiğimde, sen yeteneği olmayan bir

insandın.

uçmak ya da savaşmak için. Özellikle de devasa ejderhalara karşı."

"Tamam, doğru," diye homurdandım. "Olduğu gibi söylemene gerek yok." Lexie homurdandı ama yüzündeki stres kaybolmamıştı. "Kardeşleri nerede?" Etrafıma bakınarak sordum. Lexie eliyle işaret etmeden önce tepemizdeki çift tekrar çarpışınca ikimiz de irkildik.

Bu çizgiyi takip ettim ve üçünün yakın durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş ve başlarını geriye çekmiş kavgayı izliyorlardı. "Ne oluyor lan?" Hırladım. "Hiçbir şey yapmıyorlar."

Neredeyse gösteriden keyif alıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Öfke beni onlara doğru koşturdu. "Morgan, aklını mı kaçırdın sen?" Lexie peşimden koşarak bağırdı. Onu gafil avlamıştım ama yaklaşık üç saniye içinde bana yetişti. "Tehlikeden uzak durmalısın."

"Birbirlerini öldürürlerse hepimiz tehlikede oluruz," dedim, onlarsız bir dünyanın acısı içimi doldururken bu sözler boğazımda düğümlendi. Her şey ne kadar kafa karıştırıcı ve karmaşık olsa da, üçümüzün etrafında bir ağ vardı ve onu çözmem gerekiyordu. Gerçeğe ihtiyacım vardı.

Kellan, Emmen ve Tylan'a ulaştığımızda bize doğru döndüler. "İşte buradasın, küçük insan," dedi Ty gülümseyerek. "Bize asla katılmayacağını sanıyordum."

Gülümsemesine karşılık vermedim. "Neden bunu durdurmuyorsunuz?" Elimi birbirlerini yok etmeye niyetli güzel canavarlara doğru salladım.

Üçü de önce bana, sonra birbirlerine, sonra da tekrar bana baktılar. Aynı anda kahkahalara boğuldular, sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi kendilerini kaybettiler. Neredeyse onları yumruklayacaktım. Ama en yakınımda Emmen olduğu için kendimi tuttum, çünkü toplantılarını bastığımdan beri bana karşı en az hoşgörülü olan oydu.

"Bu ikisinin arasına ancak bir aptal girebilir," dedi Ty sonunda sakinleşmeyi başardığında. "Bildiğimiz kadarıyla onları ayırabilecek kadar güçlü bir varlık yok."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. Başka kimse ayırmayacağına göre, o zaman bana bir yol bulmak kalıyordu.

Ne yazık ki bu karmaşanın açık ve net bir çözümü vardı. Ölmek zorundaydım.

Tekrar.

En azından kendimi tehlikeye atıp içlerinden birinin beni kurtarmayı birbirlerini parçalamaktan daha çok önemsedğini umabilirdim. Eğer Zahak benim onun gerçek eşi olduğunu düşünüyorsa ve muhtemelen Drager da öyle düşünüyorsa, içlerinden biri beni tehlikede hissedirdi, değil mi? Gerçek bir eş bağının, eşinizin yaklaşan kıyametine dair bir uyarı işareti olmadan var olmasına imkân yoktu.

Bu bana son derece mantıklı geldi ve böylece o üç palyaçoğu bırakıp göle doğru döndüm. Ancak hala yolumda duran bir fae vardı ve çok nazıkçe rica etsem bile beni riske atm a y a c a k t ı .

"Lex," dedim usulca.

"Hiç şansın yok Morgan Starrer," diye karşılık verdi ben daha bir şey söylemeden.

"Onları durdurmalıyım."

Her iki ejderhanın da aldığı yaralardan kan fışkırıyordu ve bunu izlemek beni öldürüyordu.

"Kendini riske atamazsın. Bir ejderha savaşının ortasına düşmene izin vermeyeceğim."

Emmen yaklaştı, yüzünü ilk gördüğüm andaki kadar ciddiye. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Onların dikkatini çekmem gerekiyor ve Lexie biraz aşırı korumacı."

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde kollarını Lexie'ye doladı. Lexie bunun geldiğini görmüştü ama hızı Düşmüş'le boy ölçüşemezdi. "Morgs, lütfen," diye yalvardı, bana seslenirken bile hâlâ ona karşı koyuyordu. "Lütfen bunu yapma. Onları durdurma çabanı fark etmeyeceklerdir. Denerken kelimenin tam anlamıyla öleceksin."

"Onları kaybedemem ve durmuyorlar," diye cevap verdim çaresizce. "Mümkün olan en dramatik şekilde dikkatlerini çekeceğim."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," diye ekledi Ty, artık gülmüyordu da.

Ona hırlayarak el salladım. "Artık yardım etmek için çok geç. Neden bir futbol maçındaymış gibi kardeşlerinin birbirini öldürmesini izlemeye geri dönmüyorsun?"

Yüzü düştü. "Hadi ama Morgs. Bu öyle bir şey değil. Biz ejderhayız ve şiddet anlaşmazlıkları çözmek için kullanılır. Ama sen ve ben arkadaşız, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Kesinlikle hayır."

Sırtı ve sonra kollarındaydım, bizi havaya fırlatırken omzuna atılmışım. Çığlığım yüksekti, özellikle de gölün üzerinde uçarken. "Ejderha formunda değilsin," diye tekrar çığlık attım.

"Kısmen yer değiştirebiliriz," diye seslendi, sesi sakindi. "şimdi seninle ne yapacağım?"

Karanlık derinliklere baktım, göle yaptığım son yolculuğu hatırlayınca neredeyse panik atak geçirecektim. "Bırak beni," diye fısıldadım.

Duydu. Duydu... ve tam olarak ona söyleneni yaptı.

İçimden çığlıklar koptu ve düşmeye başladığımda bu düşüşten sağ çıkabilmek için dua ettim. Karanlıkta fark etmemiştim ama görünüşe göre Ty beni son seferinde yonterden daha yükseğe çıkarmıştı ve bu da beklediğimden daha tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Ejderhanın insanların gerçek zaaflarını bilmediğine şüphe yoktu. Bir fae ne olursa olsun bu düşüşten sağ çıkabilirdi ama yanlış yere inersem öldürdüm.

Son bir nefes daha çekip gölün pürüzsüz yüzeyine vurmaya hazırlanırken çığlıklarım kesildi, ancak botlarımın cam gibi suya değmesine birkaç santim kala kabaca sarsılarak durdum. Kaburgalarım bu darbeyi yüksek sesle protesto etti ama kurtarıcıma karşı koymadım.

Tutuşunu çoktan tanımıştım.

Zahak beni yakalamıştı.

Üzerimizden ejderha kükremeleri geliyordu ama ben sadece uzanıp elimi pullu bacağına bastırdım ve onu usulca okşadım. Kanatlarını durmadan çırparak bizi gölden uzaklaştırdı ve karaya geri götürdü. Drager bizden önce oraya varmıştı ve çoktan insan formuna girmişti.

Ty'ın suratına yumruk attığını görmek için tam zamanında indik.

Ejderha darbeyi ağırdan aldı ve asla karşılık vermedi. Zahak beni nazikçe yere bırakırken, "Bunu hak ettim," dedi. "Ama küçük planı işe yaradı."

Kara ejderhanın kükremesi hepsini zıplattı. Ty iki elini de havaya kaldırdı. "Bu Morgan'ın fikriydi."

"Beni otobüsün altına attı," dedim başımı sallayarak.

Ty ellerini havada tuttu, gözleri Zahak'a kilitlenmiş bir şekilde, "Seni öldürmeyecek. Ben o kadar şanslı değilim."

Zahak'ın kafası Tylan'ı ikiye bölecekmiş gibi dışarı fırladı ve ben de vücudumun hemen yanında duran kocaman bacağına bir tokat attım. Tam yanımda ve tüm vücudumdan daha büyüktü. "Z, lütfen," diye yalvardım. "Birlikte çalışmamız gerekiyor. Bu bizi hiçbir yere götürmüyor ve bu tehdidin ne anlama geldiği konusunda endişeliyim. Bu hırsız ve casusu çok uzun süre görmezden geldik."

şaşırtıcı bir şekilde sakinleşti. Tamamen değil ama korkunç gümbürtülerin artık devasa bedenini sarsmamasına yetecek kadar. Diğer Düşmüşlerden uzaklaştığında kendimi öfkeli bir Lexie ile yüz yüze buldum. "Yapmalıyım

Seni pıhtıdan kurtaracağım Morgan," diye ısırđı sıkılmış dişlerinin arasından. Gözleri parlıyordu, yüzündeki sert çizgiler eski savaşıçı soyuna ihanet ediyordu. "Çok baştan çıktım."

Zahak'ın ejderhası yüzüne yaklaştı ve öfkesi azalmadı ama hemen yatıştı. Aralarına girip vücudumu bükerek ona dik dik baktım. "Kızgın çünkü beni seviyor. Siz iki aptalın kavga etmesini engellemek için kendimi göle atmamı engellemeye çalıştı."

Lexie enerjisini hissedebileceğim kadar yakınımaya bastırdı ve kaburgalarım bana yaralı olduğumuzu hatırlattı. Umursadığımdan değil. "Dikkatli ol Morgan," diye fısıldadı. "Bu Zahak. Diğerlerinden bile daha huysuzdur."

"Kendi adına konuş," diye seslendi Kellan. "Ben tamamen akıl hastasıyım."

Duruma rağmen, gerçekten gülmek istedim. "Akıl, mizacın zıttı değildir."

Tembel sörfçü cazibesıyla bana sırtıttı. "Oh, biliyorum."

Sırtımın yakınındaki ısı arttı ve irkilmemeyi zar zor başardım. Drager fark etti ve göz açıp kapayıncaya kadar benimle Zahak'ın arasında durdu; retinalarımı yakan ışık patlaması herhangi bir gösterge ise, geri kayıyordu.

"Ona bu kadar yakinken bunu yapamazsın," diye çıkıştı kardeşine. "O bir insan. Kırıldandılar."

Zahak beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde insan formuna geri döndü, tamamen kara operasyon kıyafetlerini giymişti. "O senin sandığından daha güçlü," diye cevap verdi huysuzca. "Eğer gerçek bir eşin genini taşıyorsa, o bir insandan daha fazlasıdır."

Elimi havaya kaldırdım. "Ah, affedersiniz. Birincisi, insanların sanki burada değilmişim gibi başımın üzerinden konuşmasından gerçekten nefret ediyorum. İkincisi, ben insanım. Neredeyse yirmi altı yıldır bu bedende insandan başka bir şey olduğuna dair tek bir işaret bile yok. Teşekkür ederim."

Zahak bu durum onu rahatsız etmemiş gibi omuz silkti. Drager'in tepkisi tam olarak aynı değildi, kaşları çatılmıştı. Çabucak üstünü örttü ama ben gördüm. "O halde insanlar bize inandırıldıklarından daha güçlüler," dedi Zahak.

Drager'a yaklaşıırken şöyle dedi. "Ve eğer değillerse, bu yüzden bize sahipler. Bu yüzden Morgan bana sahip. Ben onun koruyucusuyum. Sen değil."

"O benim düğümümdü," diye karşılık verdi Drager. "Arada sırada zihinsel bağlantı kurmaktan başka bir şey iddia edemezsin."

Düğümü. Özür dilerim. "Burada, grup ortamında sadece düğümleri mi duyuruyoruz?" Şaşkın bir kahkaha attım. "Vay be. Ölçüyor muyuz-?"

"Morgan!" Lexie'nin nefesi kesildi.

"Ne?" Ben de karşılık verdim. "Görünüşe göre seks hayatlarımızı tartışmakta bir sakınca görmüyoruz." Kellan, "Benim için hiç sorun değil," diye ekledi. "Ben de bir süredir lojistik ve matematik bana göre değil."

"Ayrıca doğurganlık ritüeli sırasında bir düğümdü," diye devam ettim, sanki Kellan hiç konuşmamış gibi. "Bunun bir eş bağının kanıtı olduğunu sanmıyorum. Hamile kalmadım."

Drager'la geçirdiğim onca zaman boyunca hamile kalmamıştım ve hamilelik söz konusu olmadıkça gerçek bir eş olmamın imkânı yoktu, değil mi? Kitapları okumuştum. Kuralları biliyordum.

Kitaplar beni böyle hayal kırıklığına uğratmazdı.

Lexie başını sallarken gözlerini kocaman açarak, "Bu şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf faeing günü," diye fısıldadı. Köşede sallanmanın Lexie'deki karşılığı buydu.

Emmen bir süredir ilk kez konuşarak, "Tüm bunlarla ilgili bir teorim var," dedi. Ty da sessiz kalmıştı ama sanki gösterinin tadını çıkarıyormuş gibi eğlenmiş görünüyordu. Öte yandan Emmen'in yüzünde tek bir gülümseme bile yoktu.

"Peki senin teorin ne?" Drager dudak büktü. Kardeşinin bir sonraki sözlerini duymak için çok heyecanlı olmadığı belliydi.

"Düşmeden önceki hayatlarımızı hatırlamıyoruz, değil mi? Kan kardeşi olduğumuzu bilmek dışında hatırlayabileceğimiz pek bir şey yok. Ya buraya bir sebepten dolayı gönderildiysek-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü tepemizde bir gök gürültüsü orkestrası çınladı. Tüm bakışlar yukarıdaki açık gökyüzüne çevrildi ve ben bunun bir fırtına olup olmadığını merak ettim.

Drager ve Zahak iki yanımda geri çekildiler ve hepimiz yukarı bakarken Lexie'nin elinde kılıcı vardı.

"Bir şey hissediyor musun?" Emmen başını hızla çevirerek yaldızlı gökyüzünün tamamını inceledi.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi Drager. "Hiçbir fae beşinin birden bize."

Gümbürtü tekrar duyuldu ve onunla birlikte yükseltilmiş bir ses havayı doldurdu

üstümüzde ve etrafımızda. "*Letmina trifarna conqueta le tarn.*"

Anlamadığım bir dilde konuşan ses o kadar gürültülüydü ki kulaklarımı kapatmak ve baskıya karşı gözlerimi sıkmak zorunda kaldım. Bu

"Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşme zamanı geldi," diyene kadar tanıdık bir tını duyduğumu anlamamıştım.

"Bu o!" Hâlâ kulaklarımı ve gözlerimi kapatarak çığlık attım. "Bu o hain."

Bir patlama sesi daha duyuldu ve Zahak'ın kolları beni sardığında enerji patladı ve uçmaya başladık. Gördüğüm son şey yukarıdaki gökyüzünde alçalan devasa canavarlardı ve bir başka patlama bizi karanın çok ötesine gönderdi.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Etrafımızı öyle bir karanlık sarmıştı ki bir an için tekrar bayıldığımı sandım.

Kendimi bilinçli hissediyordum ama yine de hiçbir şey göremiyordum.

Zahak'ın kolları hala etrafımdaydı, baharatlı kokusu enerjisinin sıcaklığıyla birlikte güçlüydü. Görme dışında tüm duyularım çalışıyordu ve bu beni korkutuyordu çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Z?"

"Seni yakaladım," diye gürledi. "Üzgünüm, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Böylece ikimiz olduk.

"Gökyüzündeki ses Dragerfield'da duyduğum sesin aynısıydı" dedim, patlamadan önce bunu bağırdığımı duyup duymadıklarından emin değildim.

Zahak beni daha yakına çekti. "Biliyorum, la moyar. Biliyorum. Ve şimdi hatırlıyorum. Onun kim olduğunu ve neden boku yediğimizi hatırlıyorum."

"Kim o?" Nefes nefese kaldım.

Tenine hafif bir parıltı yayıldı. Burası o kadar karanlıktı ki, alışana kadar birkaç saniye gözlerimi acıttı. Aıştıklarında bizi neden karanlıkta tuttuğunu anladım; etrafımızın kayalarla çevrili olduğu ve yerin derinliklerine gömüldüğümüz gerçeği karşısında çıldırmamı istemiyordu. Yanımdan gelen alçak bir mırıltı beni sıçrattı ve Astra'yı görmek için aşağı baktım. O da bizimle gelmişti.

"Kimdi o ses?" Ona sordum, elinden kurtulmam gerektiğini biliyordum ama rahatlamaya ihtiyacım vardı, böylece taşın çevremiz hakkında çıldırmayacaktım.

"O bizim annemiz," dedi basitçe.

Gözlerimi kırıştıtarak bu konuyu açmasını bekledim. Ama başka bir şey söylemedi.

"Annen mi?" Ben zorladım. "Onu hatırladın mı?"

"Onun enerjisi zihnimizdeki bazı kilitleri kırdı," diye homurdandı, sesi giderek derinleşiyordu. "Parçalar ve parçalar bana geri geliyor. Buradan çıkmalı ve kardeşlerimi bulmalıyız. Büyük bir tehlike içindeler. Hepimiz tehlikeyeyiz."

"Ejderhalar gökten düşüyordu, değil mi?" Bunu hayal edip etmediğimden emin değildim.

"Evet, öyleydiler."

Sonunda beni serbest bıraktı ve teması kaybettiğim için yas tutmamaya çalıştım. Bu soğuk, karanlık alan hoşlanmadığım bir enerji içeriyordu ve Zahak'ın gücü onu engellemediği için kaçıp çılgılık atmama saniyeler kalmıştı. "Tam olarak neredeyiz?" Sesim titreyerek sordum.

Etrafına bakınırken Zahak'ın yüz ifadesi ciddiydi. "Siperdeyiz Morgan. Bizi topraklarımıza attı, bizi ayırdı."

"Hendek mi?" Gıcırdadım. "Kabus yaratıklarının olduğu yer gibi mi?"

Zahak başını salladı.

"Ama sen kapattın," diye cevap verdim aceleyle. "Profesör Malin bunu bana tarih dersinde söylemişti. Artık yok."

Yüz ifadesi içimi umutla doldurmadı. "Topraklarımda olup bitenler hakkında sizi bilgilendirme fırsatım olmadı. Kitapların kaybolmasının yanı sıra, senin de zekice tespit ettiğin gibi, siperde hareketlenmeler oldu. Çatırdıyor. Döndüğümde bununla ilgilenmeyi planlıyordum, ancak tüm niyet ve amaçlar için, hendeğin bazı kısımları bir kez daha yukarıdaki topraklarda görülebilir."

Sonraki kelimelerimde boğuldum. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Tünellerden geçerek ışık huzmesine ulaşmalıyız," dedi sinirli bir sesle. "Yolda yeterince büyük bir çatlak keşfetmezsek, oradan çıkmanın tek yolu bu."

Hayatımı sikeyim. Belki de Lexie'nin beni uyardığı gibi kaderin cilveleri vardı. "Tamam, harika. Susuz yaklaşık iki gün dayanabilirim. İki gün içinde bu ışık huzmesine ulaşabilir miyiz?"

Zahak'ın göğsü gümbürdüyor, sol elini yüzüne sürerken titriyordu. Yanaklarında ve alnında pullar olan bir yüz... Kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi ve burada ejderhasına dönüşürse hayatta kalmamın imkânı yoktu.

"Yapamayız," diye ısırdı. "Yine de siperde su var ve onu senin için bulacağım. Yapacağım son şey olsa bile seni koruyacağım dostum."

Bu eş meselesini başka bir zaman hallederiz. Şimdilik bir görevimiz varmış gibi görünüyordu.

"Tamam, o zaman başlayalım," dedim etrafıma bakarak. "Risest'te tehlike varsa hiç vakit kaybedemeyiz. Lexie ve kardeşlerin dışarıda."

Zahak doğruldu ve saç çizgisine yakın bir yerden koyu mavi kan sızan bir kesikten daha önce sıyırdığı kan izini fark ettim. "Yaralanmışsın," diye haykırdım, öne doğru bir adım atarak.

Ona dokunmama engel olmadı ama boyum bir karış kısa olduğu için bana yardım etmek için eğilmek zorunda kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Sen bir tanrısın."

Zahak güldü. "*Tanrı* bir unvandır ama en güçlülerin bile zayıflıkları vardır. Evren bir denge gerektirir ve annemiz bize zarar vermek için neyle vuracağını çok iyi bilir. Tüm anılarımız geri gelene kadar onun saldırılarına karşı savunmasız olacağız."

İyileşmeye başlamış olan yaramı hafifçe okşarken kendimi doğal olmayan bir şekilde öfkeli buldum. "Bu durumda, hendekten geçerken ikinci görevimiz anılarının kilidini açmak olacak. Tıpkı bu siperde yaptığı gibi onları da kırdı ve bu onun ikinci hatasıydı."

Bu noktada adrenalin ve umutla koşuyordum, ancak çok az başka seçeneğim vardı, alabildiğimi alacaktım.

"İkinci görev hayatta kalmak," diye gürledi Zahak.

Nedense bunun benim için sadece yemek ve suyla ilgili olmadığını biliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesi ciddiydi. "Hendeği kapattığımda, kâbus yaratıklarının hepsi ayrılmak istemedi. Bazıları tünellerde kaldı ve benim varlığımdan memnun olacaklarından emin değilim."

Astra alçak bir hırıltı çıkararak bize kendisinin de o yaratıklardan biri olduğunu hatırlattı.

"Ciddi misin sen?" Fısıldadım.

Zahak'ın elleri yüzümü sararak beni kendine çekti. O kadar yakındı ki beni öpmek üzere olup olmadığını merak ettim. O kadar yakındı ki kokusunu içime çektim ve bir an için tüm tutarlı düşüncelerimi kaybettim. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "Sen söz konusu olduğunda, eğer bize bir tehdit gelirse, onlar gözlerini bile kırpmadan ben ölmüş olurum. Endişelenecek bir şey yok."

Derin ve tenine benzer bir ışık yayan gözlerine baktığımda kendimi güvende hissettim. "Tamam, sana inanıyorum," dedim.

Zahak doğrulurken bundan memnundu. "Hemen harekete geçmeliyiz. Burada ne kadar uzun süre oturursak, durum o kadar kötüleşecek."

Sırtımın ortasından gelen hafif bir itmeyle kendimi taştan bir patikada, her yanımlı saran karanlıkta buldum. Ejderha sırtımda, kılıç yanımda ve göğsümde korku ve umut birbirine karışırken, bu siperden geçebilecek kadar uzun yaşamayı gerçekten umuyordum.

Cevaplanması gereken bir sürü sorum vardı. Ayrıca kurtarmamız gereken bir dünya vardı.

Artık düşmüş Fae tanrılarıyla *dolu* bir dünya.

Morgan'ın hikayesinin son kitabında neler olacağını öğrenmek için Crimson Skies'ı buradan ön sipariş verebilirsiniz: [LINK](#)

SON SÖZ

GÜNCEL KAL:

Tüm dünyalarımından ve yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmanın en iyi yolu buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

Bir sonraki en iyi yer www.facebook.com/JayminEve.Author
ve bültenim www.jaymineve.com adresinde

xx